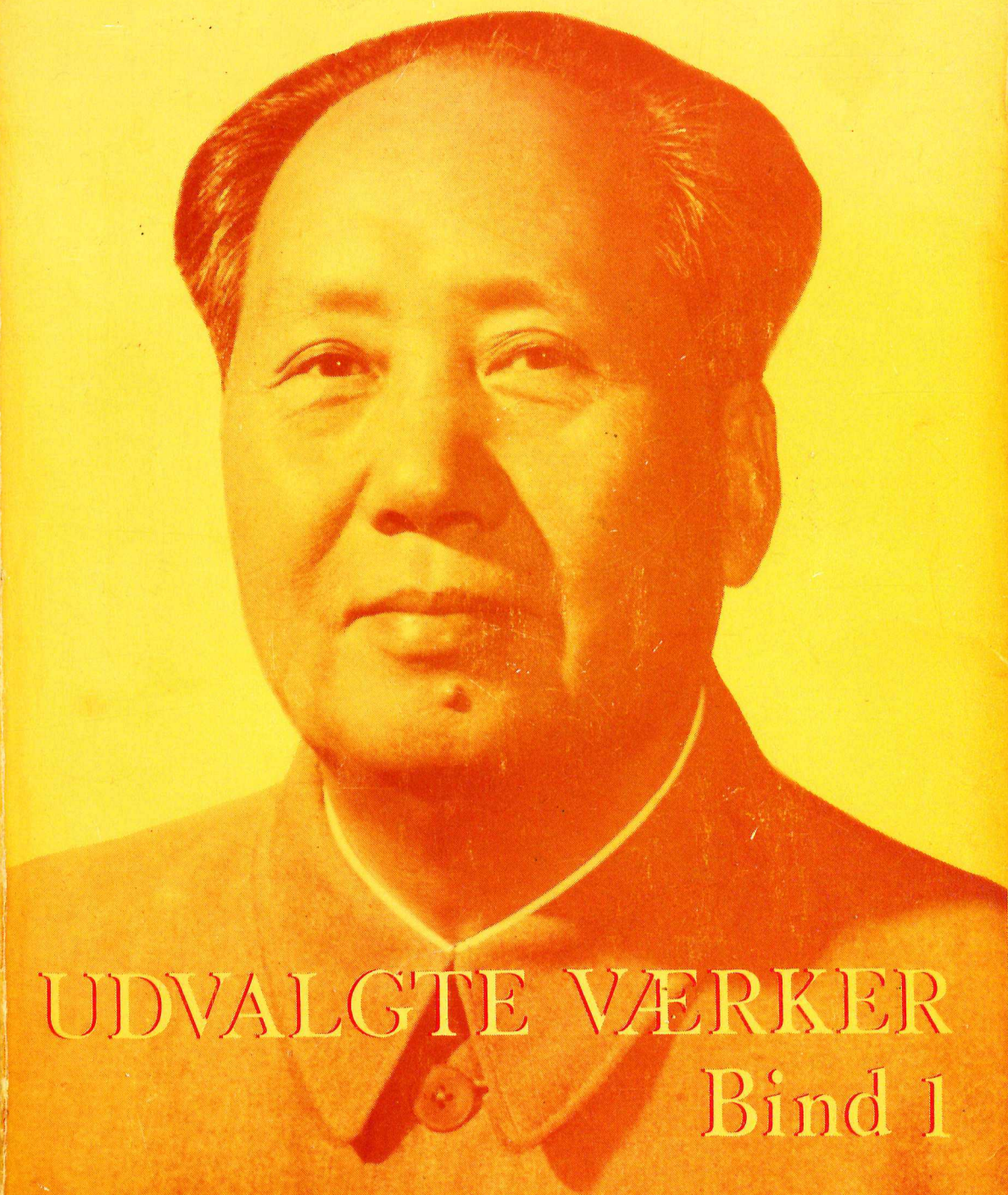

MAO TSETUNG

UDVALGTE VÆRKER
Bind 1

FORLAGET OKTOBER

MAO TSETUNG
UDVALGTE VÆRKER
BIND I

1-5

150

UDVALGTE VÆRKER
AF
MAO TSETUNG

Bind 1

FORLAGET OKTOBER

Mao Tsetung: Udvalgte værker bind I

er oversat fra Mao Tsetung: Selected Works, vol. I. udgivet af Peoples publishing House, Peking 1965. Oversættelsen af dette og de øvrige 4 bind i serien er foretaget af en gruppe under ledelse af Andreas Nissen.

© Forlaget Oktober

Stuðiestræde 24

1455 København K.

Maj 1978

Tryk: Special-Trykkeriet Viborg a-s

ISBN: Bind 1 indb.: 87 87587 31 9

ISBN: Bind 1 hft.: 87 87587 32 7

ISBN: Bind 1-5 indb.: 87 87587 23 8

ISBN: Bind 1-5 hft.: 87 87587 24 6

UDGIVERS NOTE

Denne udgave af *Mao Tsetung: Udvalgte Værker* indeholder vigtige artikler, som han skrev i forskellige perioder af den kinesiske revolution. Der er udkommet et antal kinesiske udgaver af hans værker forskellige steder, men ingen af dem er blevet gennemset af forfatteren, sammenstillingen var tilfældig, der var fejl i teksten, og nogle vigtige artikler var udeladt. Indholdet i den foreliggende udgave er sammenstillet i kronologisk rækkefølge og i overensstemmelse med hovedafsnittene i Kinas kommunistiske Partis historie siden dets stiftelse i 1921. Den foreliggende udgave indeholder et antal vigtige skrifter, der ikke var medtaget i de tidligere udgaver. Forfatteren har læst alle artiklerne, foretaget visse ændringer i ordlyden og i enkelte tilfælde revideret teksten.

Følgende punkter skal understreges i forbindelse med udgivelsen:

1. Det forelæggende udvalg forbliver ufuldstændigt. Da de revolutionære arkiver blev ødelagt af de reaktionære i Kuomintang eller blev spredt eller gik tabt i løbet af de mange krigsår, kan vi ikke samle alle kammerat Mao Tsetungs skrifter, især hans talrige breve og telegrammer, der udgør en betragtelig del af hans skrifter.

2. Nogle artikler, der har haft en stor udbredelse (f.eks. *Undersøgelser af forholdene på landet*), er blevet udeladt i overensstemmelse med forfatterens ønske, og af samme grund er der kun medtaget kapitel 1 af *Økonomiske og finansielle problemer* («En grundlæggende opsummering af vort hidtidige arbejde«).

3. Der er tilføjet forklarende noter til dette udvalg. De, der er forklaring til titlerne, er anbragt nederst på den første side af hver artikle, medens de andre, politiske eller andre, følger efter hver artikel.

4. Den foreliggende kinesiske udgave kan fås i et enkelt bind eller i et sæt på fire bind. Det første bind i dette sæt dækker den 1. revolutionære borgerkrig (1924-1927) og den 2. revolutionære borgerkrig (1927-1937); andet og tredje bind dækker perioden med modstandskrigen mod Japan (1937-1945), og det fjerde bind dækker den 3. revolutionære borgerkrigs periode (1945-1949).

Komiteen til udgivelse af
Mao Tsetungs udvalgte værker,
centralkomiteen for Kinas
kommunistiske Parti.

25. august 1951

INDHOLD

DEN FØRSTE REVOLUTIONÆRE BORGERKRIGS PERIODE

ANALYSE AF KLASSENE I DET KINESISKE SAMFUND (<i>marts 1926</i>)	13
RAPPORT OM EN UNDERSØGELSE AF BONDEBEVÆGELSEN I HUNAN (<i>marts 1927</i>)	21
BONDEPROBLEMETS BETYDNING	21
ORGANISER JER!	22
NED MED DE LOKALE TYRANNER OG DEN DESPOTISKE LAVADEL! AL MAGT TIL BONDESAMMENSLUTNINGERNE!	22
»DET ER FORFÆRDELIGT!« ELLER »DET ER GLIMRENDE!«	24
SPØRGSMÅLET OM »AT GÅ FOR VIDT«	25
»RAKKETS BEVÆGELSE«	26
REVOLUTIONENS FORTROP	27
FJORTEN STORE RESULTATER	30
1. Bøndernes organisering i bondesammenslutningerne	30
2. At ramme godsejerne politisk	31
3. At ramme godsejernes økonomisk	34
4. Omstyrtelse af de lokale tyranners og den despotiske lavadels feudale herredømme – tilintetgørelse af <i>Tu</i> og <i>Tuan</i>	35
5. Omstyrtelse af godsejernes væbnede styrker og oprettelse af bøndernes egne styrker	36
6. Omstyrtelse af amtadommerens og hans fogeders politiske magt	37
7. Omstyrtelse af forfædretemplernes og de klanældstes klanautoritet, by- og landsbygudernes religiøse autoritet og ægtemandens mandsautoritet	38
8. Udbredelse af politisk propaganda	41
9. Bønderne indfører forbud	42
10. Afskaffelse af bandituvæsenet	45
11. Afskaffelse af urimeligt opskruede skatteudskrivninger	46
12. Uddannelsesbevægelsen	46
13. Den kooperative bevægelse	47
14. Vejbygning og reparation af diger	48

DEN ANDEN REVOLUTIONÆRE BORGERKRIGS PERIODE

HVORFOR KAN RØD POLITISK MAGT EKSISTERE I KINA? (5. oktober 1928)	55
I. Den indre politiske situation	55
II. Årsagerne til at den røde politiske magt har kunnet vokse frem og overleve i Kina	56
III. Det uafhængige styre i grænseområdet Hunan-Kiangsi og nederlaget i august	58
IV. Det uafhængige styres rolle i grænseområdet Hunan-Kiangsi i Hunan, Hupeh og Kiangsi	59
V. Økonomiske problemer	60
VI. Problemet med militære baser	61
KAMPEN I CHINGKANGBJERGENE (25. november 1928)	64
Det uafhængige styre i grænseområdet Hunan-Kiangsi og nederlaget i august	64
Den øjeblikkelige situation i området under uafhængigt styre	69
Militære spørgsmål	70
Jordspørgsmål	75
Spørgsmål om den politiske magt	78
Spørgsmål om partiets organisation	80
Spørgsmålet om revolutionens karakter	84
Spørgsmålet om vort uafhængige styres geografiske beliggenhed	85
OM RETTELSE AF FEJLAGTIGE OPFATTELSE I PARTIET (december 1929)	91
Om det udelukkende militære synspunkt	92
Om ultrademokrati	93
Om ligegyldighed over for organisatorisk disciplin	94
Om absolut lighedsideologi	95
Om subjektivisme	96
Om individualisme	97
Om de omstørfende oprørsbanders ideologi	98
Om kuppolitikkens levn	99
EN ENKELT GNIST KAN STARTE EN STEPPEBRAND (5. januar 1930)	101
VIS DET ØKONOMISKE ARBEJDE OPMÆRKSOMHED (20. august 1933)	111
HVORDAN SKAL MAN SONDRER KLASSERNE I LANDDISTRIKTERNE? (oktober 1933)	118
VOR ØKONOMISKE POLITIK (23. januar 1934)	121

TAG JER AF MASSERNES VELFÆRD, VIS ARBEJDSMETODERNE	
OPMÆRKSOMHED (27. januar 1934)	126
OM TAKTIKKEN MOD DEN JAPANSKE IMPERIALISME:	131
(27. september 1935)	
De karakteristiske træk ved den nuværende situation	131
Den nationale enhedsfront	138
Folkerepublikken	141
International støtte	145
STRATEGISKE PROBLEMER I KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG	
(December 1936)	153
KAPITEL I	153
HVORDAN STUDERER VI KRIGENS LOVE?	153
1. Krigens love udvikler sig	153
2. Krigens mål er at afskaffe krig	156
3. Strategien er studiet af en krigssituations lovmæssigheder som helhed	157
4. Det vigtigste er at være god til at lære	159
KAPITEL II	163
KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OG KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG	163
KAPITEL III	166
KARAKTERISTISKE TRÆK VED KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG	166
1. Emnets vigtighed	166
2. Hvad er de karakteristiske træk ved Kinas revolutionære krig?	167
3. Vor strategi og taktik ud fra disse karakteristiske træk	169
KAPITEL IV	171
»OMRINGNING OG UNDERTRYKKELSE« OG MODTRÆKKENE HERIMOD –	
DET VIGTIGSTE MØNSTER I DEN KINESISKE BORGERKRIG	171
KAPITEL V	175
DEN STRATEGISKE DEFENSIV	175
1. Aktivt og passivt forsvar	175
2. Forberedelser til kampen mod »omringnings- og undertrykkelses«-felttog	178
3. Strategisk tilbagetog	180
4. Den strategiske modoffensiv	190
5. Om at indlede en modoffensiv	192

6. Samling af tropper	199
7. Mobil krigsførelse	204
8. Lynkrig	208
9. Tilintetgørelseskrig	211
EN UDTALELSE OM CHIANG KAI-SHEKS ERKLÆRING (28. december 1936)	216
KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS OPGAVER I PERIODEN MED MODSTAND MOD JAPAN (3. maj 1937)	222
Det nuværende udviklingstrin for Kinas indre og ydre modsigelser	222
Kampen for demokrati og frihed	225
Det er vort ansvar at tage ledelsen	230
VIND MASSERNES MILLIONER FOR DEN ANTI-JAPANSKE NATIONALE ENHEDSFRONT (7. maj 1937)	239
Spørgsmålet om fred	239
Spørgsmålet om demokrati	241
Spørgsmålet om revolutionens fremtid	241
Spørgsmålet om kadrerne	241
Spørgsmålet om demokrati inden for partiet	244
Enhed på konferencen og i hele partiet	244
Vind massernes millioner for den anti-japanske nationale enhedsfront	245
OM PRAKSIS (juli 1937)	247
OM MODSIGELSE (august 1937)	261
I. De to typer af verdensanskuelser	261
II. Modsigelsens almenhed.	265
III. Det specifikke ved modsigelsen	268
IV. Hovedmodsigelsen og modsigelsens dominerende aspekt	277
V. Identiteten og kampen mellem aspekterne i en modsigelse	283
VI. Antagonismens placering i modsigelser	288
VII. Konklusion	290

EN ANALYSE AF KLASSERNE I DET KINESISKE SAMFUND

Marts 1926

Hvem er vore fjender? Hvem er vore venner? Det er et spørgsmål af største betydning for revolutionen. Den vigtigste årsag til, at alle tidligere revolutionære kampe i Kina førte til så lidt, var, at de revolutionæres forsøg på at forene sig med deres virkelige venner for at angribe deres virkelige fjender mislykkedes. Et revolutionært parti er massernes vejleder, og en revolution kan aldrig have heldet med sig, hvis det revolutionære parti fører masserne på vildspor. For at sikre at vor revolution ikke slår fejl og ikke leder masserne på vildspor, må vi samle vor opmærksomhed om at forene os med vore virkelige venner for at angribe vore virkelige fjender. For at kunne skille virkelige venner fra virkelige fjender må vi gennemføre en generel analyse af de forskellige klassers økonomiske stilling i det kinesiske samfund og deres holdning til revolutionen.

Hvordan er de enkelte klassers stilling i det kinesiske samfund?

*Godsejerklassen og kompradorklassen.*¹ I det økonomisk tilbagestående og halv-koloniale Kina er godsejerklassen og kompradorklassen helt og aldeles vedhæng til det internationale borgerskab, og de er afhængige af imperialismen for at overleve og vokse. Disse klasser repræsenterer de mest tilbagestående og reaktionære produktionsforhold i Kina og hindrer produktivkræfternes udvikling. Deres eksistens er fuldstændig uforenelig med den kinesiske revolutions

Denne artikel blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for at bekæmpe to afvigelser, som på det tidspunkt fandtes i partiet. Talsmændene for den første afvigelse, som Chen Tu-hsiu repræsenterede, interesserede sig kun for samarbejde med Kuomintang og glemte bønderne; det var højreopportunisme. Talsmændene for den anden afvigelse, som Chang Kuo-tao repræsenterede, interesserede sig kun for arbejderbevægelsen og glemte også bønderne; det var »venstre«-opportunisme. Begge var klar over, at deres egen styrke var utilstrækkelig, men ingen af dem vidste, hvor de skulle finde forstærkninger, eller hvor de skulle finde forbundsfæller i masseomfang. Kammerat Mao Tsetung påpegede, at bønderne var den mest trofaste og talmæssigt største del af det kinesiske proletariats forbundsfæller og løste på den måde problemet om, hvem der var den vigtigste forbundsfælle i den kinesiske revolution. Desuden så han, at det nationale borgerskab var en vaklende masse og forudså, at det ville gå i opløsning under revolutionens opsving, hvor dets højrefløj ville stille sig på imperialismens side. Dette blev bekræftet af begivenhederne i 1927.

mål. Især stiller storgodsejer- og storkompradorklasserne sig altid på imperialismens side og danner en ekstremt kontrarevolutionær gruppe. Deres politiske repræsentanter er *etatisterne*² og Kuomintang's højrefløj.

Mellemborgerskabet. Denne klasse repræsenterer de kapitalistiske produktionsforhold i Kina i byerne og på landet. Mellemborgerskabet, og det vil først og fremmest sige det nationale borgerskab³, er inkonsekvent i sin holdning til den kinesiske revolution: Det føler, at revolutionen er nødvendig, og det støtter den revolutionære bevægelse mod imperialismen og krigsherrerne, når det lider under den udenlandske kapitals slag og krigsherrernes undertrykkelse, men det bliver mistænksomt overfor revolutionen, når det forstår, at revolutionen på grund af det hjemlige proletariats militante deltagelse og det internationale proletariats aktive støtte truer dets klasses håb om at opnå status som storborgerskab. Politisk står det for oprettelsen af en stat styret af en enkelt klasse, det nationale borgerskab. En, som kaldte sig selv en trofast discipel af Tai Chi-tao⁴, skrev i *Chen Pao*⁵ i Peking: »Løft din venstre næve for at slå imperialisterne ned og din højre næve for at slå kommunisterne ned«. Disse ord skildrer denne klasses dilemma og angst. Den er imod, at Kuomintang's princip om Folkets Velfærd tolkes i overensstemmelse med teorien om klassekamp, og den modsætter sig Kuomintang's alliance med Rusland og at optagelsen af kommunister⁶ og venstreorienterede. Men dens forsøg på at oprette en stat under ledelse af det nationale borgerskab er helt uigennemførlig, fordi den nuværende verdenssituation er sådan, at de to hovedkræfter, revolution og kontrarevolution, er låst fast i en sidste kamp. De har begge hejst en mægtig fane: den ene er revolutionens røde fane, som 3. Internationale holder højt hævet som samlingspunkt for alle undertrykte klasser i verden: den anden er kontrarevolutionens hvide fane, som Folkeforbundet holder højt hævet som samlingspunkt for alle verdens kontrarevolutionære. De mellemliggende klasser er dømt til at blive opløst hurtigt, idet nogle grupper vil vende sig mod venstre for at tilslutte sig revolutionen, og andre vil vende sig mod højre for at tilslutte sig kontrarevolutionen; der er ikke plads til, at de kan forblive »uafhængige«. Derfor er det kinesiske mellemborgerskabs idé om en »uafhængig« revolution, hvor det selv skal spille hovedrollen, helt igennem en illusion.

Småborgerskabet. Heri er selvejerbønderne⁷, håndværksmestrene, de lavere lag af intellektuelle – studenter, grund- og mellemkolelærere, lavere regeringsfunktionærer, kontorpersonale, småsagførere – og de småhandlende medregnet. Både på grund af sin størrelse og klassekarakter fortjener denne klasse stor opmærksomhed. Både selvejerbønderne og håndværksmestrene er engageret i produktion i mindre målestok. Selv om alle dele af denne klasse har den samme småborgerlige økonomiske stilling, falder de i tre forskellige grupper. Den første gruppe består af dem, der har et overskud af penge eller korn, det vil sige dem, der – ved fysisk eller åndeligt arbejde – hvert år tjener mere, end de bruger til livets opretholdelse. Sådanne mennesker ønsker

inderligt at blive rige og er ærbødige tilbedere af Marskal Chao⁸; selv om de ikke nærer illusioner om at kunne samle sig store formuer, ønsker de dog hele tiden at stige op i mellemborgerskabet. Deres mundvand løber, når de ser den respekt, disse små pengesække vækker. Den slags folk er frygtsomme, de er bange for regeringsembetsmænd og også lidt bange for revolutionen. Efter- som de står mellemborgerskabet ganske nær, når det gælder den økonomiske stilling, tror de i høj grad på dets propaganda og er mistænksomme overfor revolutionen. Denne gruppe er et mindretal i småborgerskabet og udgør dets højrefløj. Den anden gruppe består af dem, der i det store og hele klarer sig selv økonomisk. De er helt anderledes end folk i den første gruppe; de ønsker også at blive rige, men Marskal Chao vil aldrig lade dem blive det. I de senere år er de desuden på grund af imperialisternes, krigsherrernes, de feudale godsejeres og kompradorborgerskabets undertrykkelse og udbytning blevet klar over, at verden ikke længere er, hvad den var. De føler, at de ikke kan tjene nok til at leve ved at arbejde lige så meget som før. For at få tingene til at slå til må de arbejde længere, stå tidligere op, slutte senere og være dobbelt så omhyggelige med deres arbejde. De forbander andre folk, fordømmer udlændingene som »fremmede djævle«, krigsherrerne som »røver-generaler« og de lokale tyranner og den despotiske lavadel som »de hjerteløse rige«. Når det gælder bevægelsen mod imperialisterne og krigsherrerne, tvivler de blot på, at den kan lykkes (fordi udlændingene og krigsherrerne synes så mægtige), de tøver med at tilslutte sig den og foretrækker at være neutrale, men de modsætter sig aldrig revolutionen. Denne gruppe er meget talstærk, idet den udgør omkring halvdelen af småborgerskabet. Den tredje gruppe består af dem, hvis levestandard er faldende. Mange i denne gruppe, som oprindeligt tilhørte bedrestillede familier, gennemgår nu en gradvis forandring fra en stilling, hvor de kunne klare sig til en stilling, hvor deres levevilkår bliver stadig dårligere. Når de ved årets slutning gør regnskabet op, bliver de chokerede og udbryder: »Hvad? Endnu engang underskud!«. Eftersom sådanne folk har set bedre dage, og det nu går mere ned ad bakke for dem for hvert år, der går, eftersom deres gæld øges, og deres liv bliver mere og mere elendigt, »gyser de ved tanken om fremtiden«. De befinder sig i stor psykisk nød, fordi der er så stor forskel mellem deres fortid og deres nutid. Sådanne mennesker er ret vigtige for den revolutionære bevægelse; de udgør en ikke helt lille masse, og de er småborgerskabets venstrefløj. Under normale forhold ville disse tre grupper af småborgerskabet adskille sig fra hinanden i deres holdning til revolutionen. Men i krigstider, det vil sige når revolutionens bølge går højt, og sejren er i sigte, vil ikke bare småborgerskabets venstrefløj tilslutte sig revolutionen, men mellemgruppen vil sandsynligvis også tilslutte sig; og endog højreorienterede, som rives med af proletarietets store revolutionære bølge og af småborgerskabets venstrefløj, vil komme til at slå følge med revolutionen. Vi kan se, at denne konklusion er korrekt ud fra erfaringerne med 30. maj-bevægelsen⁹ i 1925 og bondebevægelsen forskellige steder.

Halvproletariatet. Det, som her kaldes halvproletariatet, består af fem kategorier: (1) det overvældende flertal af de halvt selvejende bønder¹⁰, (2) de fattige bønder, (3) de små håndværkere, (4) ekspedienter¹¹, og (5) kræmmere. Det overvældende flertal af de halvt selvejende bønder udgør sammen med de fattige bønder en meget stor del af befolkningen på landet. Det såkaldte bondeproblem er hovedsageligt netop deres problem. De halvt selvejende bønder, de fattige bønder og de små håndværkere er engageret i produktionen på et endnu mindre trin end selvejerbønderne og håndværksmestrene. Selv om både det overvejende flertal af de halvt selvejende bønder og de fattige bønder hører til halvproletariatet, kan de yderligere deles op i tre mindre kategorier, den øverste, den mellemste og den lavere i overensstemmelse med deres økonomiske stilling. De halvt selvejende bønder er værre stillet end selvejerbønderne, fordi de hvert år mangler omkring halvdelen af den mad, de har brug for, og de er nødt til at rette op på dette underskud ved at leje jord af andre, ved at sælge dele af deres arbejdskraft eller ved småhandel. Sent på foråret og tidligt på sommeren, før kornet er modent, og det gamle forråd er opbrugt, låner de til urimelige renter og køber korn til høje priser; deres situation er naturligvis dårligere end selvejerbøndernes, som ikke behøver hjælp fra andre, men de er bedre stillet end de fattige bønder. For de fattige bønder ejer ikke jord, og de får kun halvdelen af høsten eller endog mindre for et helt års slid, mens de halvt selvejende bønder kan beholde hele høsten fra den jord, de ejer, selv om de kun får halvdelen eller mindre fra den jord, de lejer af andre. De halvt selvejende bønder er derfor mere revolutionære end selvejerbønderne, men mindre revolutionære end de fattige bønder. De fattige bønder er fæstebønder, som bliver udnyttet af godsejerne. De kan også deles op i to kategorier i overensstemmelse med deres økonomiske stilling. Den ene kategori har forholdsvis tilstrækkeligt med landbrugsredskaber og en vis kapital. Sådanne bønder beholder måske halvdelen af resultatet af et års slid. For at rette op på deres underskud dyrker de noget ved siden af, fanger fisk eller rejer, opdrætter høns eller svin eller sælger en del af deres arbejdskraft, idet de midt i alle genvordighederne og fattigdommen håber at klare sig året igennem. På den måde er deres liv hårdere end de halvt selvejende bønders, men de er bedre stillet end den anden kategori af fattige bønder. De er mere revolutionære end de halvt selvejende bønder, men mindre revolutionære end den anden kategori af fattige bønder. Disse sidste har hverken tilstrækkeligt med landbrugsredskaber eller kapital eller gødning nok; deres afgrøder er små, og da de kun har lidt tilbage, når de har betalt afgifterne, har de endnu større behov for at sælge en del af deres arbejdskraft. I hårde tider tigger de fortvivlet slægtninge og venner om hjælp, de låner nogle få skæpper eller pletter korn, som de lever af et par dage, og deres gæld tårner sig op som byrder på oksernes rygge. Det er de dårligst stillede blandt bønderne, og de er i høj grad modtagelige for revolutionær propaganda. De små håndværkere kaldes halvproletarer, fordi de, selv om de ejer nogle simple produktionsmid-

ler og desuden arbejder for sig selv, også ofte bliver tvunget til at sælge en del af deres arbejdskraft, og de har i nogen grad samme økonomiske stilling som de fattige bønder. På grund af forsørgerpligtens tunge byrde og kløften mellem deres indtægter og leveomkostningerne føler de fattigdommens stadige pres og frygten for at blive arbejdsløse; også på dette punkt minder de i høj grad om de fattige bønder. Ekspedienterne er ansatte i butikker og varehuse, og de underholder deres familier ved hjælp af en ussel løn; de får måske lønforhøjelse en gang med flere års mellemrum, mens priserne stiger hvert år. Hvis man tilfældigvis kommer i fortrolig snak med dem, øser de uundgåeligt ud af deres endeløse klager. De har stort set den samme økonomiske stilling som de fattige bønder og de små håndværkere, og de er i høj grad modtagelige for revolutionær propaganda. Kræmmerne har små midler og en meget ringe indtægt, hvadenten de går omkring med deres varer på en stang eller de sætter boder op langs gaden, og de tjener ikke nok til at kunne købe mad og tøj til sig selv. Deres økonomiske stilling er stort set den samme som de fattige bønders, og på samme måde som de fattige bønder har de behov for en revolution for at ændre den nuværende tingenes tilstand.

Proletariatet. Det moderne industriproletariat er på omkring to millioner mennesker. Det er ikke så stort, fordi Kina er økonomisk tilbagestående. Disse to millioner industriarbejdere er først og fremmest beskæftiget indenfor fem industrier – jernbanerne, minerne, skibsfarten, tekstilindustrien og skibsbygning – og en stor del er slavebundet i virksomheder, som ejes af udenlandske kapitalister. Selv om industriproletariatet ikke er særlig stort, repræsenterer det Kinas nye produktivpræster; det er den mest progressive klasse i det moderne Kina, og det er blevet den ledende kraft i den revolutionære bevægelse. Vi kan se, hvilken vigtig stilling industriproletariatet har i den kinesiske revolution, på den styrke, det har vist i de sidste fire års strejker, som for eksempel sømændenes strejker¹², jernbanestrejken¹³, strejkerne i kulminerne i Kailan og Tsiaotso¹⁴, Shameen-strejken¹⁵ og generalstrejken i Shanghai og Hongkong¹⁶ efter 30. maj-episoden. Den første grund til, at industriarbejderne har denne stilling, er deres geografiske koncentration. Der er ikke nogen anden befolkningsgruppe, der er så koncentreret. Den anden grund er deres lave økonomiske status. De er blevet berøvet alle produktionsmidler, de har kun deres hænder tilbage, de har ikke noget håb om nogensinde at blive rige, og desuden er de underkastet den mest ubarmhjertige behandling fra imperialisternes, krigsherrernes og borgerskabets side. Derfor er de særligt gode til at kæmpe. Kulierne i byerne er også en styrke som fortjener opmærksomhed. De er for det meste havnearbejdere og rickshawmænd, men der er også skraldemænd og gadefejere blandt dem. Da de kun ejer deres egne hænder, svarer deres økonomiske stilling til industriarbejdernes, men de bor mindre koncentreret og spiller en mindre vigtig rolle i produktionen. Der findes endnu ikke ret meget moderne kapitalistisk landbrug i Kina. Med landproletariat mener vi landarbejdere, som lejes for et år, en måned eller en

dag ad gangen. Da de hverken ejer jord, landbrugsredskaber eller kapital, kan de kun leve af at sælge deres arbejdskraft. Af alle arbejdere er det landarbejderne, der har den længste arbejdsdag, den laveste løn, de dårligste arbejdsbetingelser, og de er mindst sikrede mod at blive arbejdsløse. De er den hårdest pressede gruppe i landsbyerne, så deres stilling i bondebevægelsen er lige så vigtig som de fattige bønders.

Hertil kommer så et temmelig stort pjalteproletariat, som består af bønder, der har mistet deres jord, og af håndværkere, som ikke kan få arbejde. De fører den mest usikre tilværelse af alle. I alle dele af landet har de deres hemmelige selskaber, som oprindelig var deres organisationer for gensidig hjælp i politisk og økonomisk kamp, for eksempel Triadeselskabet i Funkien og Kwangtung, Broderselskabet i Hunan, Hupeh, Kweichow og Szechuan, Det Store Sværdselskab i Anhwei, Honan og Shantung, Selskabet for den Rationelle Livsførelse i Chihli¹⁷ og de tre nordøstlige provinser og Det Grønne Bånd i Shanghai og andre steder.¹⁸ Et af Kinas vanskelige problemer er, hvordan man skal behandle disse folk. Da de er modige i kamp, men tilbøjelige til at være destruktive, kan de blive en revolutionær kraft, hvis de får en rimelig vejledning.

Sammenfattende kan det siges, at vore fjender er alle dem, der er gået i forbund med imperialismen – krigsherrerne, bureaukraterne, kompradorklassen, storgodsejerklassen og den reaktionære del af de intellektuelle. Industriproletariatet er den ledende kraft i vor revolution. Hele halvproletariatet og småborgerskabet er vores nærmeste venner. Det vaklende mellemborgerskabs højrefløj kan blive vor fjende, og dets venstrefløj kan blive vor ven – men vi må altid være på vagt og ikke lade dem skabe forvirring i vore rækker.

Noter:

¹ En komprador i ordets oprindelige betydning var den kinesiske direktør eller ældste funktionær i en fremmed handelsvirksomhed. Kompradorerne tjente de fremmede økonomiske interesser og de havde nære forbindelser med imperialismen og den udenlandske kapital.

² *Etatisterne* var en håndfuld kyniske fascistiske politikere, som på det tidspunkt oprettede Det Kinesiske Etatistiske Ungdomsforbund, som senere blev omdøbt til Det Kinesiske Ungdoms Parti. De skabte sig en kontrarevolutionær karriere ved at bekæmpe det kommunistiske parti og Sovjetunionen, og de modtog tilskud fra de forskellige reaktionære grupper, som havde magt, og fra imperialisterne.

³ For en yderligere diskussion af det nationale borgerskabs rolle, se »Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti«, 2. Kap, 4. afsn. Udvalgte værker, bd. 2.

⁴ Tai Chi-tao sluttede sig til Kuomintang i sin ungdom, og han var for en tid Chiang Kai-sheks kompagnon i børsspekulationer. Efter Sun Yat-sens død i 1925 fortsatte han den antikommunistiske agitation og forberedte ideologisk Chiang Kai-sheks kontrarevolutionære statskup i 1927. I årevis var han Chiang Kai-sheks trofaste stik-i-rend-dreng i kontrarevolutionen. I februar 1949 begik han selvmord i fortvivlelse over Chiang Kai-sheks styrets snarlige undergang.

- ⁵ *Chen Pao* var organ for Foreningen til Studiet af det Konstitutionelle Styre, en politisk gruppe, som støttede krigsherrerne i nord.
- ⁶ I 1923 besluttede Sun Yat-sen sig for at reorganisere Kuomintang med Kinas kommunistiske Partis hjælp, at etablere et samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne og at tillade medlemmer af det kommunistiske parti at tilslutte sig Kuomintang. I januar 1924 sammenkaldte han Kuomintangs første nationale kongres i Canton, hvor han fremlagde »Tre Store Politiske Retningslinier« – alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønderne og arbejderne. Mao Tsetung, Li Ta-chao, Lin Po-chu, Chu Chiu-pai og andre kammerater deltog i kongressen og spillede en vigtig rolle ved at hjælpe Kuomintang til at vælge den revolutionære vej. Nogle af disse kammerater blev valgt og andre blev suppleanter til Kuomintangs centrale eksekutivkomite.
- ⁷ Med selvejerbønder mener kammerat Mao Tsetung de middelstore bønder.
- ⁸ Marskal Chao er Chao Kung-ming, rigdommens gud i de kinesiske folkesagn.
- ⁹ 30. maj-bevægelsen var en landsomfattende, anti-imperialistisk protestbevægelse mod den massakre på det kinesiske folk, som det britiske politi havde lavet i Shanghai den 30. maj 1925. Tidligere på måneden var der brudt generalstrejker ud ved de japanskejede tekstilfabrikker i Tsingtao og Shanghai; strejker som de japanske imperialister og deres stik-i-rend-drenge, krigsherrerne i nord, undertrykte. Den 15. maj skød og dræbte de japanske tekstilfabriksejere i Shanghai arbejderne Ku Cheng-hung og sårede et dusin andre. Den 28. maj blev otte arbejdere nedslagt af den reaktionære regering i Tsingtao. Den 30. maj demonstrerede over tusind studenter i Shanghai i de udenlandske koncessioner for at støtte arbejderne og for at få de udenlandske koncessioner tilbage. De samlede mere end titusind mennesker foran det britiske politihovedkvarter, hvor de råbte slagord som: »Ned med imperialismen« og »Foren Jer, kinesiske folk!«. Det imperialistiske britiske politi åbnede ild og dræbte og sårede mange studenter. Det blev kendt som 30. maj-massakren. Det udløste øjeblikkeligt forbitelse over hele landet, og arbejdere, studenter og butiksejere strejkede og demonstrerede overalt og skabte en vældig anti-imperialistisk bevægelse.
- ¹⁰ Med »det overvejende flertal af de halvt selvejende bønder« refererer kammerat Mao Tsetung her til de forarmede bønder, som delvis arbejdede på deres egen jord, og delvis på jord, som de lejede af andre.
- ¹¹ Der var forskellige lag af ekspedienter i det gamle Kina. Her refererer kammerat Mao Tsetung til det største lag. Der fandtes også et lavere lag af ekspedienter, som levede som proletarer.
- ¹² Sømændenes strejker blev organiseret af sømændene i Hongkong og af besætningerne på dampskibene på Yangtsefloden i begyndelsen af 1921. Sømændene i Hongkong holdt ud i otte uger. Efter en bitter og blodig kamp blev de imperialistiske britiske myndigheder til sidst tvunget til at hæve lønningerne, ophæve forbudet mod Sømændenes Forbund, løslade de fængslede arbejdere og betale skadeserstatninger til martyrernes familier. Besætningerne på dampskibene på Yangtse gik i strejke straks efter, kæmpede i to uger og vandt også sejr.
- ¹³ Umiddelbart efter at Kinas kommunistiske Parti var blevet dannet i 1921, gik det i gang med at organisere jernbanearbejderne. I 1922-23 fandt der under partiets ledelse strejker sted på alle hovedbanerne. Den kendteste var generalstrejken på Peking-Hankow jernbanen, som begyndte den 4. februar 1923. Det var en kamp for retten til at organisere en landsomfattende fagforening. Den 7. februar nedslagtede de nordlige krigsherrer Wu Pei-fu og Hisao Yao-nan, der blev støttet af de britiske imperialister, de strejkende. Disse nedslagtninger blev kendt under navnet 7. februar-massakren.
- ¹⁴ Kailan – kulminerne var et fællesnavn for de store sammenhængende kullejer i Kaiping og Luanchow i Hopei provinsen. Disse miner beskæftigede dengang over halvtreds tusind arbejdere. Under Yi Ho Tuan-bevægelsen i 1900 beslaglagde de britiske imperialister Kaiping-minerne. Derefter dannede kineserne Luanchow-kulmineselskabet, som senere blev indlemmet i Kailan-mineadministrationen. Begge kullejer kom dermed helt under den britiske imperialismes kontrol. Kailan-strejken fandt sted i oktober – november 1922. Tsiaotso-kulminerne, som

ligger i den nordlige del af Honan provinsen, blev dengang også kontrolleret af de britiske imperialister. Tsiaotso-strejken startede i juli 1925 som et svar på 30. maj-bevægelsen og varede i over syv måneder.

- ¹⁵ Shameen, en bydel i Canton, blev dengang lejet ud til den britiske imperialisme. I juli 1924 udstedte de britiske imperialister et nyt politiregulativ, som krævede at alle kinesere skulle fremvise pas med foto, når de forlod eller kom ind i området. Regulativet gjaldt ikke for udlændinge. Den 15. juli gik arbejderne i Shameen i strejke for at protestere mod denne meningsløse forholdsregel, som de britiske imperialister til sidst blev tvunget til at ophæve.
- ¹⁶ Efter 30. maj-begivenheden i Shanghai brød der generalstrejker ud i Shanghai den 1. juni og i Hongkong den 19. juni. I Shanghai deltog over 200.000 arbejdere og 250.000 deltog i Hongkong. Den store Hongkongstrejke, som blev støttet af folk i hele landet, varede i seksten måneder. Det var den længste strejke i den internationale arbejderbevægelses historie.
- ¹⁷ Chihli var det gamle navn for provinsen Hopei.
- ¹⁸ Triadeselskabet, Broderselskabet, Det Store Sværdselskab, Selskabet for den Rationelle Livsførelse og Det Grønne Bånd var primitive, hemmelige organisationer blandt folket. Medlemmerne var først og fremmest bønder, som var gået fallit, arbejdsløse håndværkere og andre pjalteproletarer. I det feudale Kina blev disse folk ofte draget sammen af en religion eller overtro for at oprette organisationer af patriarkalsk karakter og med forskellige navne, og nogle af dem havde våben. Gennem disse organisationer prøvede pjalteproletarerne at hjælpe hinanden socialt og økonomisk, og nogle gange bekæmpede de bureaukraterne og godsejerne, som undertrykte dem. Selvfølgelig kunne sådanne tilbagestående organisationer ikke anvise bønderne og håndværkerne en udvej. Desuden kunne de let kontrolleres og udnyttes af godsejerne og de lokale tyranner, og på grund af dette og deres blinde ødelæggelsestrang udviklede en del af dem sig til reaktionære styrker. I sit kontrarevolutionære statskup i 1927 brugte Chiang Kai-shek dem til at bryde det arbejdende folks enhed og ødelægge revolutionen. Efterhånden som det moderne industriproletariat opstod og voksede sig stærkere og stærkere, oprettede bønderne under arbejderklassens ledelse efterhånden en helt ny type organisationer, og disse primitive, tilbagestående samfund mistede deres eksistensberettigelse.

RAPPORT OM EN UNDERSØGELSE AF BONDEBEVÆGELSEN I HUNAN

Marts 1927

BONDEPROBLEMETS BETYDNING

Under mit nylige besøg i Hunan¹ foretog jeg en førstehånds undersøgelse af forholdene i de fem amter Hsiangtan, Hsianghsiang, Hengshan, Liling og Changsha. I de 32 dage fra den 4. januar til den 5. februar sammenkaldte jeg erfarne bønder og kammerater, der arbejdede i bondebevægelsen, til undersøgelseskonferencer i landsbyer og amtsbyer, og jeg lyttede opmærksomt til deres rapporter og samlede en hel del materiale. Mange af bondebevægelsens metoder og begrundelser diametralt modsatte af, hvad lavadelen i Hankow og Changsha mener. Jeg så og hørte mange mærkelige ting, som jeg hidtil havde været uvidende om. Jeg tror, det samme er tilfældet også mange andre steder. Al snak, som er vendt mod bondebevægelsen, må hurtigst muligt rettes. Alle de fejlagtige forholdsregler, som de revolutionære myndigheder har truffet angående bondebevægelsen, må hurtigst muligt ændres. Kun på den måde kan vi være til gavn for revolutionens fremtid. For det nuværende opsving i bondebevægelsen er en meget stor begivenhed. I løbet af meget kort tid vil adskillige millioner bønder i Kinas centrale, sydlige og nordlige provinser rejse sig som en mægtig storm, som en orkan, en styrke så hurtig og voldsom at ingen magt, hvor stor den end måtte være, vil være i stand til at holde den tilbage. De vil sprænge alle de snærende bånd, der binder dem, og storme fremad på vejen mod befrielsen. De vil feje alle imperialisterne, krigsherrerne, de korrupte embedsmænd, de lokale tyranner og den despotiske lavel i

Denne artikel blev skrevet som et svar på den smålige kritik såvel inden for som uden for partiet, som dengang rettedes mod bøndernes revolutionære kamp. Kammerat Mao Tsetung tilbragte 32 dage i Hunan provinsen for at lave en undersøgelse, og skrev denne rapport for at besvare denne kritik. Højreopportunisterne i partiet, ledet af Chen Tu-hsiu, ville ikke acceptere hans synspunkter og fastholdt deres egne forkerte ideer. Deres væsentligste fejl var, at de skræmt af den reaktionære udvikling i Kuomintang, ikke turde støtte bøndernes store revolutionære kampe, der brød ud eller var ved at bryde ud. For at formilde Kuomintang foretrak de at svigte bønderne, den vigtigste allierede i revolutionen, og således efterlade arbejderklassen og det kommunistiske parti isolerede og uden hjælp. Det var primært, fordi Kuomintang var i stand til at udnytte denne svaghed i det kommunistiske parti, at det i sommeren 1927 turde forråde revolutionen, begynde sin »partiudrensning« og føre krig mod folket.

graven. Ethvert revolutionært parti og enhver revolutionær kammerat vil blive stillet på prøve af dem og blive godkendt eller vraget, sådan som de beslutter. Der er tre muligheder. At stille sig i spidsen for dem og lede dem? At følge i hælene på dem og gestikulere og kritisere dem? Eller at stille sig i vejen for dem og bekæmpe dem? Det står enhver kineser frit for at vælge; men begivenhederne vil tvinge alle til at foretage valget hurtigt.

ORGANISER JER!

Bondebevægelsens udvikling i Hunan kan stort set deles i to perioder med hensyn til amterne i provinsens centrale og sydlige dele, hvor bevægelsen allerede har gjort store fremskridt. Den første fra januar til september sidste år var en periode præget af organisering. I denne periode var tiden fra januar til juni præget af undergrundsaktiviteter, og tiden fra juli til september, da revolutionshæren fordrev Chao Heng-ti², var præget af åben aktivitet. I løbet af denne periode oversteg bondesammenslutningens medlemstal ikke 300.000-400.000, masserne direkte under deres ledelse udgjorde lidt over en million, der var endnu næsten ingen kampe i landområderne og som følge heraf meget lidt kritik af sammenslutningerne fra andre kredse. Eftersom medlemmerne gjorde tjeneste som vejvisere, spejdere og bærere for den Nordlige Ekspeditionshær, havde selv nogle af officererne noget godt at sige om bondesammenslutningerne. Den anden periode fra oktober sidste år til januar i år var en periode med revolutionær handling. Sammenslutningernes medlemstal sprang op til to millioner, og de masser, der var direkte under deres ledelse, voksede til ti millioner. Eftersom bønderne almindeligvis kun melder et medlem af familien ind i bondesammenslutningen, når de tilslutter sig, så betyder et medlemstal på to millioner en opslutning blandt masserne på omkring ti millioner. Næsten halvdelen af bønderne i Hunan er nu organiseret. I amter som Hsiangtan, Hsianghsiang, Liuyang, Changsha, Liling, Ninghsiang, Pingkiang, Hsiangyin, Hengshan, Hengyang, Leiyang, Chenhsien, og Anhua har næsten alle bønderne forenet sig i bondesammenslutningerne eller er kommet under deres ledelse. Det var i kraft af deres omfattende organisering, at bønderne gik i aktion og i løbet af fire måneder fremkaldte en stor revolution i landdistrikterne, en revolution uden sidestykke i historien.

NED MED DE LOKALE TYRANNER OG DEN DESPOTISKE LAVADEL!

AL MAGT TIL BONDESAMMENSLUTNINGERNE

De vigtigste mål for bøndernes angreb er de lokale tyranner, den despotiske lavadel og de lovløse godsejere, men samtidig retter de også slag mod

patriarkalske ideer og institutioner, mod korrupte embedsmænd i byerne og dårlige skikke og sædvaner i landdistrikterne. Angrebets styrke og kraft er voldsom; de, der bøjer sig for det, overlever, og de, der gør modstand, går til grunde. Som en følge heraf bliver de privilegier, som de feudale godsejere har nydt godt af i årtusinder, slået i stumper og stykker. Hver stump af den værdighed og prestige, som godsejerne har bygget op, bliver fejlet i støvet. Efter at godsejernes magt er brudt sammen, er bondesammenslutningerne nu blevet de eneste organer, som har myndighed og den folkelige parole »Al magt til bondesammenslutningerne« er blevet til virkelighed. Selv småstridigheder som en uenighed mellem mand og kone bliver bragt for bondesammenslutningerne. Intet kan afgøres, medmindre der er en eller anden fra bondesammenslutningen til stede. Faktisk bestemmer de alt, hvad der foregår i landdistrikterne, og det gælder helt bogstaveligt, at »alt hvad den siger, det gælder«. De mennesker, der ikke er medlemmer, kan kun tale godt om dem og kan ikke sige noget imod dem. De lokale tyranner, den despotiske lavadel og de lovløse godsejere er blevet frataget retten til at tale, og ikke én af dem vover at give udtryk for en anden mening. Stillet overfor bondesammenslutningernes magt og pres er de største af de lokale tyranner og den despotiske lavadel flygtet til Shanghai, de næststørste til Hankow, de trediestørste til Changsha og de fjerdestørste til amtsbyerne, mens de femtestørste og det endnu mindre kryb overgiver sig til bondesammenslutningerne i landsbyerne.

»Her er ti yuan. Vær så venlig at lade mig få lov til at være med i bondesammenslutningen,« siger én af de mindre fra den despotiske lavadel.

»Puh! Hvem vil have dine rådne penge?« svarer bønderne.

Mange mellemstore og små godsejere og rige bønder og endog middelbønder, som alle før var modstandere af bondesammenslutningerne, søger nu forgæves om optagelse. Da jeg besøgte forskellige steder, traf jeg ofte sådanne mennesker, som indtrængende bønfalet mig: »Hr. komitémedlem fra provinshovedstaden, vær så venlig at anbefale mig!«

I Ching-dynastiet bestod den husstandstælling, der blev foretaget af de lokale myndigheder, af en almindelig liste og af »den anden« liste, den første liste for ærlige folk og den anden for indbrudstyre, banditter og lignende uønskede mennesker. Nogle steder bruger bønderne nu denne metode til at skræmme dem, der tidligere bekæmpede foreningerne. De siger: »Skriv deres navne på den anden liste!«

Da disse mennesker er bange for at blive noteret på den anden liste, prøver de mange forskellige kneb for at opnå optagelse i bondesammenslutningerne, som de er så opsatte på at blive optaget i, at de ikke føler sig sikre, før deres navne er indskrevet. Men de bliver som regel blankt afvist, og derfor er de altid som på nåle; da sammenslutningernes døre er lukkede for dem, er de som landstrygere uden et hjem eller i landsbysprogbrug »det rene skidt«. Kort sagt hvad man for fire måneder siden så ned på som en »bande bønder« er nu blevet en meget eftertragtelseværdig institution. De, der før kastede sig

i støvet for lavadelens magt, bøjer sig nu for bøndernes magt. Ligegyldigt, hvem det er, så indrømmer alle, at verden er blevet en anden siden oktober.

»DET ER FORFÆRDELIGT« ELLER »DET ER GLIMRENDE«

Bøndernes oprør har forstyrret lavadelens søde drømme. Da nyhederne fra landdistrikterne nåede ind til byerne, forårsagede det straks opstandelse blandt lavadelen. Efter min ankomst til Changsha mødte jeg alle slags mennesker og samlede en hel del sladder op. Fra de mellemste sociale lag og op til de højreorienterede i Kuomintang var der ikke en eneste, der ikke sammenfattede hele begivenheden i sætningen: »Det er forfærdeligt!« Påvirkningen fra »Det er forfærdeligt!« – skolens synspunkter som på det tidspunkt oversvømmede byen, gjorde, at selv ganske revolutionært indstillede mennesker blev modfaldne, når de forestillede sig begivenhederne i landdistrikterne; og de var ude af stand til at benægte ordet »forfærdeligt«. Selv ganske progressive mennesker sagde: »Selv om det er forfærdeligt, er det uundgåeligt i en revolution.« Kort sagt ingen kunne fuldstændigt benægte ordet »forfærdeligt«. Men, som allerede nævnt, er det en kendsgerning, at de store bondemasser har rejst sig for at opfylde deres historiske mission, og at de demokratiske kræfter på landet har rejst sig for at omstyrte de feudale kræfter. De lokale tyranners, den despotiske lavadels og de lovløse godsejeres patriarkalsk-feudale klasse har dannet grundlaget for det autokratiske styre i tusinder af år og er imperialismens, krigsherrevældets og den korrupte embedsmandsstands hjørnesten. Det sande formål med den nationale revolution er at omstyrte disse feudale kræfter. På få måneder har bønderne udrettet det, som Dr. Sun Yat-sen ønskede, men ikke formåede at udrette i de fyrre år, han helligede sig den nationale revolution. Det er en strålende bedrift, som aldrig før er blevet udført, ikke kun i fyrre år, men i tusinder af år. Det er godt. Det er slet ikke »forfærdeligt«. Det er alt andet end »forfærdeligt«. »Det er forfærdeligt!« er tydeligvis en teori, der i godsejernes interesse skal bekæmpe bøndernes opstand; det er tydeligvis godsejerklassens teori, som skal bevare det gamle feudale system og hindre etableringen af den nye demokratiske orden, det er tydeligvis en kontrarevolutionær teori. Ingen revolutionær kammerat bør gentage dette sludder. Hvis dine revolutionære synspunkter er solidt grundfæstede, og hvis du har besøgt landsbyerne og set dig omkring, vil du utvivlsomt føle dig betaget som aldrig før. Tusinder og atter tusinder af trælbundne mennesker – bønderne er i færd med at slå de fjender ned, som blev fede på deres bekostning. Hvad bønderne er i færd med at gøre, er helt rigtigt; hvad de er i færd med at gøre er glimrende! »Det er glimrende!« er bøndernes og alle andre revolutionæres teori. Enhver revolutionær kammerat bør vide, at den nationale revolution kræver store forandringer i landdistrikterne. Revolutionen af 1911³ medførte ikke disse forandringer, og derfor slog den fejl. Disse

forandringer er nu ved at indtræffe, og det er en vigtig del af revolutionens fuldførelse. Enhver revolutionær kammerat må støtte dem, ellers vil han tage parti for kontrarevolutionen.

SPØRGSMÅLET OM »AT GÅ FOR VIDT«

Så er der en anden gruppe mennesker, der siger: »Ja, bondesammenslutningerne er nødvendige, men de går alt for vidt.« Dette er de moderates holdning. Men hvad er den faktiske situation? Det er sandt, at bønderne på en måde er »ustyrliche« i landdistrikterne. Bondesammenslutningen der er højeste myndighed, tillader ikke, at godsejeren har noget at skulle have sagt, og den fejrer hans prestige væk. Dette går så vidt som til at kaste godsejeren i støvet og holde ham der. Bønderne truer: »Vi sætter dig på den anden liste!« De idømmer de lokale tyranner og den despotiske lavadel bøder, de opkræver skatter af dem, og de ødelægger deres bærestole. Folk strømmer ind i de huse, som ejes af de lokale tyranner og de despotiske lavadelsmænd, som var imod bondesammenslutningerne, og slagter deres grise og spiser deres korn. De ligger endog et minut eller to i de elfenbensindlagte senge, der tilhører de unge damer i de lokale tyranners og despotiske lavadels familier. Ved den mindste provokation foretager de arrestationer, kroner de arresterede med høje papirshatte, og lader dem gå i procession gennem landsbyerne, og de siger: »Gemene godsejere, nu ved I, hvem vi er!« Ved at gøre som de lyster og ved at sætte alt på den anden ende, har de skabt en slags terror i landdistrikterne. Dette er, hvad nogle folk kalder »at gå for vidt«, eller »at overskride rimelighedens grænser for at rette op på uretten«, eller »virkeligt for meget«. Sådant tale kan forekomme rimelig, men i virkeligheden er den fejlagtig. For det første har de lokale tyranner, den despotiske lavadel og de lovløse godsejere selv drevet bønderne til dette. I årevis har de brugt deres magt til at tyrannisere bønderne og træde dem under føde; det er af den grund, at bønderne har reageret så voldsomt. De mest voldelige oprør og de mest alvorlige uroligheder er altid indtruffet de steder, hvor de lokale tyranner, den despotiske lavadel og de lovløse godsejere har forøvet de værste voldshandlinger. Bønderne er klartsynede. Hvem er ond, og hvem er ikke, hvem er den værste, og hvem er ikke helt så ondskabsfuld, hvem fortjener en streng straf, og hvem fortjener at slippe billigt – bønderne holder nøje regnskab, og det er meget sjældent, at straffen har oversteget forbrydelsen. For det andet er en revolution ikke et middagsselskab, det er ikke det samme som at skrive et essay, eller male et maleri eller at brodere; den kan ikke være så forfinet, så magelig og blid, så mådeholdende, venlig, høflig, behersket og ædelmodig.⁴ En revolution er en opstand, en voldshandling, hvor én klasse omstyrter en anden. En bonderevolution er en revolution, i hvilken bønderne omstyrter den feudale godsejerklasses magt. Bønderne kan umuligt omstyrte godsejernes dybt rodfæstede indflydelse, som har været i tusinder af år, uden at bruge

den størst mulige magt. Der er i landdistrikterne brug for et mægtigt revolutionært opsving, for kun det kan rejse folkets millioner, så de bliver en magtfuld kraft. Alle de handlinger, som er nævnt her, og som er blevet betegnet som »at gå for vidt«, kommer fra bøndernes magt, som er fremkaldt af det mægtige revolutionære opsving i landdistrikterne. Det var i høj grad nødvendigt, at den slags ting blev gjort i bondebevægelsens anden periode, perioden med revolutionær handling. I denne periode var det nødvendigt at oprette bøndernes fuldstændige myndighed. Det var nødvendigt at forbyde ondsindet kritik af bondesammenslutningerne. Det var nødvendigt at omstyrte hele lavadelens indflydelse, at slå den til jorden og holde den dér. I denne periode er der revolutionær betydning i alle de handlinger, der blev betegnet som »at gå for vidt«. For at sige det lige ud er det nødvendigt for en tid at skabe terror i hvert enkelt landdistrikt, ellers ville det være umuligt at undertrykke de kontrarevolutionæres handlinger i landdistrikterne og omstyrte lavadelens magt. Rimelighedens grænser må overskrides for at rette noget, der er galt, ellers kan det forkerte ikke rettes.⁵ De mennesker, der taler om, at bønderne »går for vidt«, ser ved første øjekast ud til at være forskellige fra dem, der som tidligere nævnt siger: »Det er forfærdeligt!«; men dybest set udgår de fra det samme standpunkt og fremfører på samme måde en godsejerteori, som støtter de privilegerede klassers interesser. Eftersom denne teori hindrer bondebevægelsens fremgang, og således skader revolutionen, må vi bekæmpe den beslutsomt.

»RAKKETS BEVÆGELSE«

Kuomintang's højrefløj siger: »Bondebevægelsen er rakkets bevægelse, de dovne bønders bevægelse«. Dette synspunkt er almindeligt i Changsha. Da jeg var på landet, hørte jeg lavadelen sige: »Det er helt i orden at oprette bondesammenslutninger; men de folk, der leder dem nu, er ikke noget værd. De burde udskiftes!« Dette synspunkt går ud på det samme, som det højrefløjen siger; ifølge dem begge er det i orden at have en bonde-bevægelse (bevægelsen eksisterer allerede, og ingen tør sige, at det ikke er i orden); men de siger, at de folk, der leder den ikke er noget værd, og især hader de dem, der leder foreningerne på de lavere trin, de kalder dem »rak«. Kort sagt alle de mennesker, som lavadelen foragtede, som de trådte ned i skidtet, mennesker uden plads i samfundet, mennesker, der ingen ret havde til at ytre sig, har nu dristigt rejst deres hoveder. De har ikke bare rejst hovederne, men også taget magten i deres egne hænder. De leder nu bondesammenslutningerne i kommunerne (på det laveste niveau), som de har gjort til noget voldsomt og frygtindgydende. De har løftet deres ru, arbejdsvante hænder og lagt dem på lavadelen. De binder den despotiske lavadel med reb, kroner dem med høje papirshatte og lader dem gå i procession gennem landsbyerne. (I Hsiangtan og Hsianghsiang kalder de dette »at gå i procession gennem byerne« og i

Liling »at gå i procession gennem markerne.«) Der går ikke en dag, uden at de uden medlidenhed banker nogle barske og fordømmende ord ind i hovederne på lavadelens folk. De udsteder ordrer og bestemmer alt. De, der plejede at stå lavest på rangstigen, står nu over alle andre; og derfor kaldes det »at vende op og ned på alting«.

REVOLUTIONENS FORTROP

Hvor der er to modsatte opfattelser af ting og personer, opstår der to modsatte synspunkter. »Det er forfærdeligt!« og »Det er glimrende!«, »rak« og »revolutionens fortrop« – er fortræffelige eksempler på dette.

Vi sagde ovenfor, at bønderne har udført en revolutionær opgave, som har været ufuldendt i mange år, og at de har gjort et vigtigt stykke arbejde for den nationale revolution. Men er denne store revolutionære opgave, dette vigtige revolutionære stykke arbejde blevet udført af alle bønderne? Nej. Der er tre slags bønder: de rige bønder, middelbønderne og de fattige bønder. De tre grupper lever under forskellige forhold og har som følge heraf forskelligt syn på revolutionen. Det, der tiltalte de rige bønder i den første periode, var rygtet om, at den Nordlige Ekspeditions hær havde lidt et knusende nederlag i Kiangsi, at Chiang Kai-shek var blevet såret i benet⁶ og var flygtet tilbage til Kwangtung⁷, og rygtet om Wu Pei-fus⁸ generobring af Yuehchow. Bondsammenslutningerne ville sikkert ikke vare evigt, og de Tre Folkeprincipper⁹ kunne aldrig sejre, fordi man aldrig havde hørt om dem før. Således kunne en funktionær i kommunens bondsammenslutning (almindeligvis en af »rakket«) gå ind i en rig bondes hus med listen i hånden og sige: »Vil De være så venlig at melde Dem ind i bondsammenslutningen?« Hvorledes ville den rige bonde svare? En tolerant og høflig rig bonde ville svare: »Bondsammenslutning? Jeg har levet her i årtier og dyrket min jord. Jeg har aldrig hørt om sådan noget før, og alligevel har jeg kunnet leve ganske godt. Jeg råder jer til at opgive det!« En rigtig ondsindet rig bonde ville svare: »Bondsammenslutning! Pjat! En forening med det formål at kappe hovedet af én! Lad være med at skaffe folk vanskeligheder!« Alligevel har bondsammenslutningerne overraskende nok bestået i flere måneder og har endog vovet at rejse sig mod lavadelen. De folk fra lavadelen i omegnen, som nægtede at aflevere deres opiumspiber blev arresteret af sammenslutningerne og ført i procession gennem landsbyerne. I amtsbyerne var der desuden nogle store godsejere, der blev henrettet, f.eks. Yen Jung-chiu fra Hsiangtan og Yang Chih-tse fra Ninghsiang. På årsdagen for oktoberrevolutionen, som faldt sammen med det anti-britiske massemøde og de store festligheder i forbindelse med den Nordlige Ekspeditions sejr, demonstrerede i tusindvis af bønder i hver kommune i massive, fremstrømmende kolonner, og de holdt deres små og store bannere samt deres bærestænger og hakker højt hævede. Det var først på dette tidspunkt, at de rige bønder begyndte at blive rådvilde og urolige.

Under de store festligheder i forbindelse med den Nordlige Ekspedition erfarede de, at Kiukiang var blevet indtaget, at Chiang Kai-shek ikke var blevet såret i benet, og at Wu Pei-fu alligevel var blevet besejret. Hvad mere er, de så paroler så som »Længe leve de Tre Folkeprincipper!«, »Længe leve bondesammenslutningerne!« og »Længe leve bønderne!« klart og tydeligt skrevet på de »røde og grønne opråb«. »Hvad i alverden?« tænkte de rige bønder forundrede og nu meget rådvilde og urolige, »Længe leve bønderne! Skal disse mennesker nu betragtes som kejsere¹⁰?« Så bondesammenslutningerne tager en vigtig mine på. Folk fra sammenslutningerne siger til de rige bønder »Vi sætter dig på den anden liste,« eller »I næste måned vil indmeldelsesgebyret være ti yuan per person!« Kun under indtryk af alle disse ting tilslutter de rige bønder sig langsomt sammenslutningerne¹¹, nogle betaler 50 cent eller en yuan for indmeldelsen (det normale gebyr er blot ti kobbermønter), nogle får kun adgang ved at bede andre om at lægge et godt ord ind for dem. Men der er endnu en hel del stokkonservative, der endnu i dag ikke har tilsluttet sig. Når de rige bønder melder sig ind i sammenslutningen indskriver de almindeligvis navnet på et tres- eller halvfjerdsårigt familiemedlem, for de lever i konstant frygt for at blive »udskrevet«. Efter indmeldelsen er de rige bønder ikke ivrige efter at gøre noget som helst arbejde for sammenslutningen. De er og bliver fuldstændigt uvirksomme.

Hvad med middelbønderne? De indtager en vaklende holdning. De tror ikke, at revolutionen vil bringe dem noget godt. De har ris i deres gryder, og der er ingen kreditorer, der banker på deres dør om natten. Også de bedømmer en ting ud fra, om den fandtes før eller ikke, de rynker brynene og tænker: »Kan bondesammenslutningerne virkelig vare ved?«, Kan de Tre Folkeprincipper sejre?« »Jeg er bange for, at de ikke kan!« er deres konklusion. De forestiller sig, at det alt sammen afhænger af himlens vilje og tænker: »En bondesammenslutning? Hvem ved om Himlen ønsker det eller ej?« I den første periode kunne folk fra bondesammenslutningen opsøge en middelbonde og spørge med indmeldelseslisten i hånden: »Vil De være så venlig at melde Dem ind i bondesammenslutningen?« Middelbonden ville svare: »Det haster ikke!« Det var ikke før end i den anden periode, da bondesammenslutningerne allerede udøvede stor magt, at middelbønderne meldte sig ind. De deltager i større udstrækning end de rige bønder i sammenslutningernes arbejde; men de er endnu ikke særligt ivrige; de vil stadigvæk vente og se tiden an. Det er absolut nødvendigt for bondesammenslutningerne, at få middelbønderne til at melde sig ind og at gennemføre et yderligere oplysningsarbejde blandt dem.

De fattige bønder har altid været hovedkraften i den bitre kamp i landdistrikterne. De har kæmpet energisk gennem de to perioder med henholdvis undergrundsvirksomhed og åben aktivitet. De er de mest velvilligt indstillede overfor det kommunistiske partis ledelse. De er de lokale tyranners og den despotiske lavadels dødsfjender, og angriber dem uden den mindste tøven. »Vi meldte os ind i bondesammenslutningen for lang tid siden«, siger de til de

rige bønder, »hvorfor tøver I endnu?« De rige bønder svarer hånligt: »Hvad skulle afholde jer fra at melde jer ind? I har hverken tegltag over hovedet eller en smule land under fødderne!« Det er rigtigt, at de fattige bønder ikke er bange for at miste noget. Mange af dem har virkelig »hverken et tegltag over hovedet eller en smule land under fødderne«. Hvad skulle i virkeligheden afholde dem fra at melde sig ind i sammenslutningen? Ifølge oversigten over Changsha amt udgør de fattige bønder 70%, middelbønderne 20% og herremændene og de rige bønder 10% af befolkningen i landdistrikterne. De 70% – de fattige bønder – kan igen inddeles i to kategorier de helt fattige og de mindre fattige. De helt fattige¹², der udgør 20%, er dem, der er fratrækket alt, dvs. mennesker, der hverken ejer jord eller penge, der ikke har noget levebrød, og som er tvunget til forlade deres hjem og blive lejesoldater eller daglejere eller omvandrende tiggere. De lidt mindre fattige¹³, andre 50%, er dem, der er delvist fratrækket alt, dvs. mennesker, der ejer lidt jord eller en smule penge, som spiser for mere end de tjener, og som arbejder hårdt og lider nød året rundt, som f.eks. håndværkerne, fæstebønderne (de rige fæstebønder ikke medregnet) og de bønder, der ejer lidt jord. Denne store masse af fattige bønder, eller ialt 70% af befolkningen i landdistrikterne, er bondesammenslutningernes rygrad, fortroppen i kampen for de feudale kræfters omstyrkelse og de helte, som har udført den store revolutionære opgave, der i mange år har været ugjort. Uden fattigbondeklassen (»rakket« som lavadelen kalder dem), ville det have været umuligt at frembringe den nuværende revolutionære situation i landdistrikterne eller at styrte de lokale tyranner og den despotiske lavadel og fuldføre den demokratiske revolution. De fattige bønder, der er den mest revolutionære gruppe, har vundet ledelsen i bondesammenslutningerne. I både den første og anden periode var næsten alle formænd og komitémedlemmer i bondesammenslutningerne på det laveste trin fattige (af funktionærerne i kommunesammenslutningerne i Hengshan amt udgør de helt fattige 50%, de mindre fattige 40% og de forarmede intellektuelle 10%). De fattige bønders ledelse er absolut nødvendig. Uden de fattige bønder ville der ikke være nogen revolution. At fornægte deres rolle er at fornægte revolutionen. At angribe dem er at angribe revolutionen. De har aldrig taget fejl, når det gælder revolutionens hovedlinje. De har bragt de lokale tyranner og den despotiske lavadel i miskredit. De har nedkæmpet de lokale tyranner og den despotiske lavadel, store og små, og holdt dem nede. Mange af deres bedrifter i den revolutionære handlingsperiode, der blev betegnet som at »gå for vidt«, var faktisk netop de ting, revolutionen krævede. Nogle amtsadministrationer, nogle af Kuomintang's amtshovedkvarterer og nogle amtsbondesammenslutninger i Hunan har allerede begået en række fejl; nogle har endog sendt soldater for på herremændenes anmodning at arrestere funktionærer i sammenslutningerne på lavere trin. En hel del formænd og komitémedlemmer fra kommunesammenslutningerne i Hengshan og Hsianghsiang amter er blevet kastet i fængsel. Denne fejl er meget alvorlig og nærer de reaktionæres

hovmod. For at afgøre om det er en fejl eller ej, behøver man blot at se, hvor glade de lovløse herremænd bliver, og hvordan den reaktionære stemning vokser overalt, hvor formænd eller komitémedlemmer fra lokale bondesammenslutninger bliver arresteret. Vi må bekæmpe den kontrarevolutionære snak om en »rakkets bevægelse« og om en de »dovne bønders bevægelse«, og vi må især være omhyggelige med ikke at begå den fejl at hjælpe de lokale tyranner og den despotiske lavadel i deres angreb på fattigbønderne. Skønt nogle få af fattigbøndernes ledere utvivlsomt havde mangler, har de fleste af dem ændret sig nu. De arbejder selv energisk på at forbyde spil og standse røveruvæsnet. Der, hvor bondesammenslutningen er stærk, er spil blevet helt stoppet og røveruvæsnet forsvundet. Sine steder er det bogstavelig talt sandt, at folk ikke tager noget, som er efterladt ved vejkanterne, og at dørene ikke er låsede om natten. Ifølge oversigten fra Hengshan har 85% af fattigbøndernes ledere gjort store fremskridt, og de har bevist, at de er dygtige og hårdtarbejdende. Kun 15% har nogle dårlige vaner tilbage. Man kan højst kalde disse »et usundt mindretal«. Vi må ikke efterligne de lokale tyranner og den despotiske lavadel i ukritisk at fordømme dem som »rak«. Problemet med det »usunde mindretal« kan kun blive behandlet ud fra bondesammenslutningernes egen parole om at »styrke disciplinen«, ved at drive propaganda blandt masserne, ved at skole det »usunde mindretal« og ved at stramme sammenslutningernes disciplin; man bør under ingen omstændigheder vilkårligt sende soldater ud for at foretage arrestationer, som vil skade de fattige bønders prestige og nære de lokale tyranners og den despotiske lavadels hovmod. Dette punkt kræver særlig opmærksomhed.

FJORTEN STORE RESULTATER

De fleste kritikere af bondesammenslutningerne hævder, at de har gjort en hel del dårlige ting. Jeg har allerede gjort opmærksom på, at bøndernes angreb på de lokale tyranner og den despotiske lavadel er en helt og holden revolutionær adfærd og på ingen måde dadelværdig. Bønderne har udrettet en masse, og for at besvare folks kritik må vi nøje undersøge alle deres handlinger, én efter én, for at se hvad de rent faktisk har udrettet. Jeg har klassificeret og opsummeret deres handlinger fra de sidste par måneder; alt i alt har bønderne under bondesammenslutningernes ledelse æren for de følgende fjorten resultater.

1. BØNDERNES ORGANISERING I BONDESAMMENSLUTNINGERNE

Dette er bøndernes første store resultat. I amter som Hsiangtan, Hsianghsiang og Hengshan er næsten alle bønder organiserede, og der findes dårligt nok nogen afkrog, hvor de ikke er i bevægelse; disse er de bedste steder. I nogle amter som Yiyang og Huajung er størstedelen af bønderne organise-

rede, og det er kun en lille del, der stadig er uorganiserede; disse steder er de næstbedste. I andre amter som Chengpu og Lingling er størstedelen af bønderne stadig uorganiserede, mens en lille del er organiserede; disse steder er de tredjebedste. Det vestlige Hunan, som er under Yuan Tsu-mings¹⁴ kontrol, er endnu ikke blevet nået af sammenslutningernes propaganda, og i mange af amterne er bønderne fuldstændigt uorganiserede; disse udgør det fjerde trin. Groft sagt er amterne i det centrale Hunan med Changsha som centrum de mest fremskredne, derefter kommer amterne i det sydlige Hunan, og i det vestlige Hunan er man kun lige ved at begynde organiseringen. Ifølge de tal, som bondesammenslutningen i provinsen samlede sidste november, var der blevet oprettet sammenslutninger med et samlet medlemstal på 1.367.727 i 37 af provinsens 74 amter. Af disse medlemmer var omkring en million blevet organiseret i løbet af oktober og november, mens medlemstallet op til september kun havde været 300.000 – 400.000. Så kom de to måneder december og januar, og bondebevægelsen fortsatte sin raske vækst. Mod slutningen af januar må medlemstallet have nået mindst to millioner. Da en familie normalt kun indmelder én person, og den har et gennemsnit på 5 medlemmer, må masseopbakningen være cirka 10 millioner. Denne overraskende udbredelse og det hastigt voksende tempo, udbredelsen foregår i, forklarer, hvorfor de lokale tyranner, den despotiske lavadel og de korrupte embedsmænd er blevet isoleret, hvorfor offentligheden er blevet overrasket over, hvor fuldstændigt verden er forandret med bondebevægelsen, og hvorfor en stor revolution har arbejdet sig frem i landdistrikterne. Dette er bøndernes første store resultat under ledelse af deres sammenslutninger.

2. AT RAMME GODSEJERNE POLITISK.

Når først bønderne har deres sammenslutninger, er den første ting de gør at knuse godsejernes politiske prestige og magt og især de lokale tyranners og den despotiske lavadels prestige og magt, dvs. at styrte godsejernes myndighed i grus og opbygge bøndernes myndighed i landsbysamfundene. Dette er en meget alvorlig og livsvigtig kamp. Det er den kamp, som det hele står og falder med i den anden periode – den revolutionære handlings periode. Uden sejr i denne kamp er sejr ikke mulig i den økonomiske kamp for at nedsætte afgifter og renter, for at sikre jord og andre produktionsmidler og så videre. Mange steder i Hunan, som Hsianghsiang, Hengshan og Hsiangtan amter, er dette selvfølgelig ikke noget problem, eftersom godsejernes indflydelse er blevet knækket, og bønderne udgør den eneste myndighed. Men i amter som Liling er der endnu steder (f.eks. Lilings vestlige og sydlige distrikter), hvor godsejernes indflydelse nok synes mindre end bøndernes, men hvor der i virkeligheden stadig kæmpes i det skjulte om magten, fordi den politiske kamp ikke har været skarp. Sådanne steder er det endnu for tidligt at sige, at bønderne har vundet en politisk sejr; de må udkæmpe den politiske kamp mere energisk, indtil godsejernes indflydelse er fuldstændig knust. I det store

hele er de metoder, der bliver brugt af bønderne til at ramme godsejerne politisk, følgende:

At kontrollere regnskaberne. I mange tilfælde har de lokale tyranner og den despotiske lavadel taget af de penge fra det offentlige, der er gået gennem deres hænder, og deres regnskaber er ikke i orden. Nu bruger bønderne kontrollen af regnskaberne som en lejlighed til at vælte en hel del af de lokale tyranner og den despotiske lavadel. Mange steder er der dannet komiteer til at kontrollere regnskaber med det klare formål at gøre det økonomiske regnskab med dem op, og de første tegn på en sådan komité får dem til at skælve. Kampagner af denne art har været gennemført i alle de amter, hvor bondebevægelsen er aktiv. De er vigtige, ikke så meget for at få pengene tilbage, som for at gøre de lokale tyranners og den despotiske lavadels forbrydelser offentligt kendt og slå dem ned fra deres politiske og sociale positioner.

At idømme bøder. Bønderne fastsætter bøder for sådanne forseelser som uregelmæssigheder afsløret ved kontrollen af regnskaber, tidligere skændselsgerninger mod bønder, nuværende aktiviteter, der underminerer bondesammenslutningerne, overtrædelser af forbudet mod spil og vægring ved at udlevere opiumspiber. Denne lokale tyran skal betale så meget, dette medlem af den despotiske lavadel så meget, beløbene spænder fra ti til tusinder af yuan. En mand, der er blevet idømt en bøde af bønderne taber naturligvis fuldstændigt ansigt.

At opkræve skatter. De skrupelløse rige godsejere tvinges til at bidrage til fattigforsorg, til organisering af kooperativer eller til finansieringsselskaber for bønderne eller til andre formål. Skønt mildere end bøder er disse bidrag også en form for straf. For at undgå vanskeligheder giver en hel del herremænd frivillige bidrag til bondesammenslutningerne.

Mindre protester. Når en eller anden skader en bondesammenslutning i ord eller i handling, og det er en mindre forseelse, samles bønderne, og menneskemængden myldrer ind i lovovertræderens hus for at protestere. Man lader ham sædvanligvis slippe, efter at han har aflagt et skriftligt løfte om at »holde op«, i hvilket han med rene ord forpligter sig til at holde op med at bagtale bondesammenslutningen i fremtiden.

Større demonstrationer. En stor menneskemængde samles for at demonstrere mod en lokal tyran eller et medlem af den despotiske lavadel, som er en fjende af sammenslutningen. Demonstranterne spiser i lovovertræderens hus, idet de som en selvfølge slagter hans svin og forterer hans korn. Der er indtruffet temmelig mange tilfælde af denne art. I Machiaho, Hsiangtan amt, var der for nylig et tilfælde, hvor en menneskemængde på 15.000 bønder besøgte 6 huse, der tilhørte 6 medlemmer af den despotiske lavadel, og demonstrerede der. Hele affæren varede 4 dage, og i den tid blev mere end 130 svin dræbt og spist. Efter den slags demonstrationer plejer bønderne at idømme bøder.

At »krone« godsejerne og lade dem gå i procession gennem landsbyerne. Dette er

meget almindeligt. En høj papirshat bliver anbragt på hovedet af én af de lokale tyranner eller et medlem af den despotiske lavadel. Hatten bærer en påskrift så som »Hr. den og den lokale tyran« eller »Hr. den og den, medlem af den despotiske lavadel«. Bundet til et reb bliver han eskorteret af en stor menneskemængde. Undertiden bliver der slået på messinggongonger og svinget med flag for at tiltrække folks opmærksomhed. Denne form for afstraffelse får mere end nogen anden de lokale tyranner og den despotiske lavadel til at ryste. Enhver, der én gang er blevet kronet med en høj papirshat, taber fuldstændigt ansigt og kan aldrig igen se folk i øjnene. Derfor foretrækker mange af de rige at blive idømt en bøde fremfor at bære den høje hat. Men bære den må de, hvis bønderne kræver det. En snedig kommunebondesammenslutning arresterede et forhadet medlem af lavadelen og bekendtgjorde, at han samme dag ville blive kronet. Manden blev bleg af angst. Så besluttede sammenslutningen at undlade at krone ham den dag. De hævdede, at hvis han blev kronet med det samme, ville han blive forhærdet og ikke længere være bange. Derfor ville det være bedre at lade ham gå hjem og krone ham en anden dag. Fordi han ikke vidste, hvornår han ville blive kronet, gik manden rundt i evig spænding ude af stand til at sidde eller sove roligt.

At indespærre godsejerne i amtsfængslet. Dette er en strengere straf end at bære den høje papirshat. En lokal tyran eller et medlem af den despotiske lavadel arresteres og sendes til amtsfængslet, han spærres inde, og amtsdommeren må stille ham for retten og straffe ham. De folk, der i dag er spærret inde, er ikke de samme som før. Tidligere var det adelen, som fik bønder spærret inde, nu er det omvendt.

»Forvisning«. Bønderne nærer intet ønske om at forvise de mest berygtede kriminelle blandt de lokale tyranner og den despotiske lavadel, men ville hellere arrestere eller henrette dem. Af frygt for at blive arresteret eller henrettet flygter de. I de amter, hvor bondesammenslutninger er veludviklede, er næsten alle betydningsfulde lokale tyranner og medlemmer af den despotiske lavadel flygtet, og dette er det samme som forvisning. Af disse er de i toppen flygtet til Shanghai, de næstøverste til Hankow, de tredieøverste til Changsha og resten til amtsbyerne. Af alle de flygtende lokale tyranner og medlemmer af den despotiske lavadel er de, som er flygtet til Shanghai, mest sikre. Nogle af de, som flygtede til Hankow, som nu de tre fra Huajung, blev til sidst fanget og bragt tilbage. De, som flygtede til Changsha er i endnu større fare for at blive pågrebet hvert øjeblik det skal være i provinshovedstaden af studenter, der kommer fra deres amter og således kender dem. Jeg så selv to blive fanget i Changsha. De, som har søgt tilflugt i amtsbyerne, er af fjerde rangklasse, og bønderne, der har øjne og ører overalt, har let ved at opspore dem. Finansmyndighederne forklarede engang de vanskeligheder, som provinsregeringen i Hunan mødte, da den prøvede at rejse penge, med den kendsgerning, at bønderne forviste de velhavende. Dette giver en ide om, hvor lidt de lokale tyranner og den despotiske lavadel tolereres i de landsbyer, de boede i.

Henrettelse. Denne straf er begrænset til de værste lokale tyranner og medlemmer af den despotiske lavadel og udføres af bønderne i fællesskab med andre dele af befolkningen. For eksempel blev Yang Chih-tse fra Ninghsiang, Chou Chia-kan fra Yuehyang, Fu Tao-nan og Sun Po-chu fra Huajung skudt af regeringsmyndighederne, da bønderne og andre dele af befolkningen insisterede på det. I sagen om Yen Jung-chiu fra Hsiangtan tvang bønderne og andre dele af befolkningen dommeren til at indvillige i at udlevere ham, og bønderne henrettede ham selv. Liu Chao fra Ninghsiang blev dræbt af bønderne. Henrettelserne af Peng Chih-fan fra Liling, Chou Tien-chuch og Tsao Yun fra Yiyang er udsat, idet de afhænger af kendelsen fra »særdomsstolen til retsforfølgelse af lokale tyranner og medlemmer af den despotiske lavadel«. Henrettelsen af en så stor godsejer giver genlyd ud over hele amtet og er meget virkningsfuld til at udslette feudalismens tilbageblevne onder. Hvert amt har disse store tyranner, nogle så mange som flere dusin, andre så få som et par stykker, og den eneste virkningsfulde måde at undertrykke de reaktionære er i hvert amt at henrette mindst et par stykker af dem, som er skyldige i de mest afskyelige forbrydelser. Dengang de lokale tyranner og den despotiske lavadel var på højdepunktet af deres magt, slagtede de bogstavelig talt bønderne uden at blinke med øjnene. Ho Mai-chuan, der i 10 år var chef for forsvarskorpset i byen Hsinkang i Changsha amtet, var personligt ansvarlig for drabene på næsten tusind forarmede bønder, hvilket han med, hvad der skulle være en formildende omskrivning, betegnede som »at henrette banditter«. I Hsiangtan amtet, hvor jeg er født, dræbte Tang Chun-yen og Lo Shulin, som var chefer for forsvarskorpset i byen Yintien, mere end 50 mennesker og begravede 4 levende i en periode på 14 år efter 1913. Ud af de mere end 50 mennesker, de dræbte, var de første 2 fuldstændigt uskyldige tiggere. Tang Chun-yen sagde: »Lad mig begynde med at dræbe et par tiggere!« og på den måde blev 2 liv slukket. Således var de lokale tyranners og medlemmer af den despotiske lavadels grusomhed i gamle dage, således var den hvide terror, som de skabte i landdistrikterne, og nu, hvor bønderne har rejst sig og skudt nogle få og skabt en skræk ved at undertrykke de kontrarevolutionære, er der da nogen som helst grund til at sige, de ikke skulle gøre det?

3. AT RAMME GODSEJERNE ØKONOMISK

Forbud mod at sende korn ud af området for at presse priserne i vejret, og mod hamstring og monopolisering af markedet. Dette er et af de store resultater i de seneste måneder i Hunanbøndernes økonomiske kamp. De fattige bønder har siden sidste oktober forhindret udførslen af godsejernes og de rige bønders korn, og de har forbudt en opskrining af kornpriserne samt hamstring og monopolisering af markedet. Som resultat heraf har de fattige bønder til fulde nået deres mål; forbudet mod kornudførslen er vandtæt, kornpriserne er faldet betydeligt og hamstring og monopolisering af markedet er forsvundet.

Forbud mod at forhøje afgifter og afgiftsforskud¹⁵; agitation for nedsættelse af afgifter

og afgiftsforskud. Sidste juli og august, da bondesammenslutningerne endnu var svage, meddelte godsejerne, i overensstemmelse med deres forlængst etablerede praksis med maksimal udbytning, én efter én deres fæstere, at afgifter og afgiftsforskud ville blive forhøjet. Men i oktober, da bondesammenslutningerne var vokset betydeligt i styrke, og alle havde angrebet forhøjelsen af afgifter og afgiftsforskud, vovede godsejerne ikke at lufte sagen påny. Fra november og videre frem tog bønderne, efterhånden som de vandt magten fra godsejerne, yderligere det skridt at agitere for nedsatte afgifter og afgiftsforskud. Hvor er det en skam, siger de, at bondesammenslutningerne ikke var stærke nok, da afgifterne blev betalt sidste efterår, ellers kunne vi have formindsket dem dengang. Bønderne vil udøve en omfattende propaganda for en nedsættelse af afgiften i det kommende efterår, og godsejerne spørger, hvordan nedsættelserne skal føres ud i livet. Hvad angår nedsættelsen af afgiftsforskud er denne allerede på vej i Hengshan og andre amter.

Forbud mod at annullere fæstekontrakter. I juli og august sidste år var der stadig mange tilfælde, hvor godsejerne annullerede fæstekontrakter og derefter atter bortfæstede jorden. Men efter oktober er der ingen, der tør annullere en fæstekontrakt. I dag er annullering af fæstekontrakter og derefter atter en bortfæstning af jorden helt udelukket; det eneste, der er tilbage, som kan give problemer, er, hvorvidt en fæstekontrakt kan annulleres, hvis godsejeren ønsker at dyrke jorden selv. Nogle steder er selv dette ikke tilladt af bønderne. Andre steder kan en annullering af en fæstekontrakt tillades, hvis godsejeren ønsker at dyrke jorden selv, men så opstår problemet med arbejdsløshed blandt fæstebønderne. Der er endnu ingen ensartet måde at løse dette problem på.

Nedsættelse af lånerenten. Lånerenten er i det store hele blevet sat ned i Anhua, og der har også været nedsættelser i andre amter. Men overalt hvor bondesammenslutningerne er stærke, er pengeudlåningen på landet praktisk talt forsvundet, godsejerne er fuldstændigt »holdt op med at låne ud«, af frygt for at pengene vil blive »gjort til fælleseje«. Hvad der i øjeblikket kaldes for nedsættelse af lånerenten, er indskrænket til gamle lån. Ikke alene er lånerenten på sådanne lån nedsat, men kreditor har ligefrem forbud mod at presse for tilbagebetalingen af hovedstolen. Den fattige bonde svarer: »Lad være med at give mig skylden. Året er næsten slut. Jeg betaler dig tilbage næste år.«

4. OMSTYRTELSE AF DE LOKALE TYRANNERS OG DEN DESPOTISKE LAVADELS FEUDALE HERREDØMME – TILINTETGØRELSE AF TU OG TUAN.¹⁶

De gamle organer for politisk magt i tu og tuan (dvs. distrikterne og kommunerne) og især på tu-niveauet lige under amtsniveauet, plejede at være fuldstændigt i hænderne på de lokale tyranner og den despotiske lavadel. Tu havde myndighed over en befolkning fra ti til tres tusinde mennesker, og havde sine egne væbnede styrker som f.eks. kommunernes forsvarskorps, det

havde ret til at udskrive skatter som f.eks. skat pr. *mou*¹⁷ land og egen juridisk kompetence, som f.eks. ret til at arrestere, fængsle, stille for retten og straffe bønderne efter forgodtbefindende. Den despotiske lavadel, der styrede disse organer, var i praksis konger på landet. Republikkens præsident, provinsens militærguvernør¹⁸ eller amtsdommeren vedkom ikke bønderne forholdsmæssigt nær så meget; bøndernes egentlige »bosser« var disse konger på landet. Ikke mere end en fnysen fra disse mennesker, og bønderne vidste, at de blev nødt til at passe på. Som følge af den nuværende opstand i landdistrikterne er godsejerklassens myndighed gradvist blevet slået ned, og organerne for den landlige administration, der var ledet af de lokale tyranner og den despotiske lavadel, er naturligvis brudt sammen i dens kølvand. Lederne af *tu* og *tuan* undgår alle folket, de tør ikke vise deres ansigter, og de skubber alle lokale sager over til bondesammenslutningerne. De afviser folk med bemærkningen: »Det vedkommer ikke mig!«

Hver gang deres samtaler føres hen på lederne af *tu* og *tuan*, siger bønderne vredt: »Den bande er færdig!«

Ja, udtrykket »færdig« beskriver nøjagtig den tilstand, som de gamle organer til landdistrikternes administration er i, overalt hvor revolutionens storm har raset.

5. OMSTYRTELSE AF GODSEJERNES VÆBNEDE STYRKER OG OPRETTELSE AF BØNDERNES EGNE STYRKER.

Godsejerklassens væbnede styrker var mindre i det centrale Hunan end i de vestlige og sydlige dele af provinsen. Et gennemsnit på 600 rifler for hvert amt vil give et samlet antal på 45.000 rifler for alle 75 amter; i virkeligheden kan der være flere. I de sydlige og centrale dele, hvor bondebevægelsen er veludviklet, kan godsejerklassen ikke holde stand på grund af den kolossale kraft med hvilken bønderne har rejst sig, og dens væbnede styrker har i stor udstrækning overgivet sig til bondesammenslutningerne og taget bøndernes parti; eksempler på dette kan findes i amter som Ninghsiang, Pingkiang, Liuyang, Changsha, Liling, Hsiangtan, Hsianghsiang, Anhua, Hengshan og Hengyang. I nogle amter som Paoching indtager en lille del af godsejernes væbnede styrker en neutral holdning, skønt med en tilbøjelighed til at overgive sig. En anden lille del gør modstand mod bondesammenslutningerne, men bønderne angriber dem og kan måske inden længe udslutte dem, som for eksempel i amter som Yichang, Linwu og Chiaho. De væbnede styrker, der således bliver overtaget fra de reaktionære godsejere, bliver alle reorganiserede i en »stående husstandsmilits«¹⁹ og underlagt det landlige selvstyres nye organer, som er organer for bøndernes politiske magt. At overtage de hidtidige væbnede styrker er en måde, hvorpå bønderne opbygger deres egne væbnede styrker. En ny måde er oprettelse af lansekorps underlagt bondesammenslutningerne. Lanserne har spidse dobbeltæggede blade monteret på et langt skaft, og der er nu 100.000 af disse våben i Hsianghsiang amt

alene. Andre amter som Hsiangtan, Hengshan, Liling og Changsha har 70.000-80.000 eller 50.000-60.000 eller 30.000-40.000 hver. Ethvert amt, hvor der er en bondebevægelse, har et hastigt voksende lansekorps. De således bevæbnede bønder danner en »irregulær husstandsmiliti«. Udstyret med lanser er denne menneskemængde, som er større end de gamle væbnede styrker nævnt ovenfor, en nyfødt væbnet magt, og bare synet af den får de lokale tyranner og den despotiske lavadel til at ryste. De revolutionære myndigheder i Hunan bør sørge for, at den bygges op i en virkelig omfattende målestok blandt de mere end 20 millioner bønder i provinsens 75 amter, således at enhver bonde, enten han er ung eller i sin bedste alder, ejer en lanse, og at ingen restriktioner bliver påtvunget, som om en lanse var noget frygteligt. Enhver, der er bange for synet af lansekorpsen, er i sandhed en svækling. Kun de lokale tyranner og den despotiske lavadel bliver skræmte af dem, men ingen revolutionære burde blive forskrækket.

6. OMSTYRTELSE AF AMTSDOMMERENS OG HANS FOGEDERS POLITISKE MAGT.

At amtsregeringen ikke kan renses, før bønderne rejser sig, var blevet bevist for nogen tid siden i Haifeng, Kwangtung-provinsen. Nu har vi yderligere beviser for det især i Hunan. I et amt, hvor magten er i hænderne på de lokale tyranner og den despotiske lavadel er dommeren, ligegyldigt hvem han iøvrigt er, næsten uvægerligt en korrupt embedsmand. I et amt, hvor bønderne har rejst sig, er der en rensset regering, ligegyldigt hvem dommeren er. I de amter jeg besøgte, måtte dommeren på forhånd spørge bondesammenslutningerne til råds om alt. I amter, hvor bondemagten var meget stærk, udrettede bondesammenslutningens krav mirakler. Hvis den krævede arrestation af en lokal tyran om morgenen, vovede dommeren ikke at udskyde den til om middagen; hvis den krævede arrestation om middagen, vovede han ikke at udskyde den til om eftermiddagen. Netop på det tidspunkt, da bøndernes magt var begyndt at gøre sig gældende i landdistrikterne, arbejdede dommerne i forbund med de lokale tyranner og den despotiske lavadel mod bønderne. Da bøndernes magt voksede, så den kune måle sig med godsejernes, indtog dommeren det standpunkt at forsøge at tjene både godsejerne og bønderne ved at acceptere nogle af bondesammenslutningens forslag og afvise andre. Bemærkningen om at bondesammenslutningens krav »udretter mirakler« gælder kun, når godsejernes magt er blevet fuldstændigt slået ned af bøndernes magt. Den nuværende politiske situation er følgende i amter som Hsianghsiang, Hsiangtan, Liling og Hengshan:

(1) *Alle afgørelser træffes af et fællesråd bestående af dommeren og de revolutionære masseorganisationers repræsentanter.* Rådet indkaldes af dommeren og mødes i hans kontor. I nogle amter kaldes det »fællesrådet for de folkelige organer og den lokale regering«, i andre »rådet for amtsanliggender«. Foruden dommeren selv er de tilstedeværende personer repræsentanter for amtsbondesam-

menslutningen, fagforeningsrådet, handelssammenslutningen, kvindesammenslutningen, lærersammenslutningen, studentsammenslutningen og Kuomintangs hovedkvarter. På sådanne rådsmøder påvirkes dommeren af masseorganisationernes synspunkter og gør uundgåeligt, som de siger. Indførelsen af et system med demokratiske komiteer i amtsregeringen skulle derfor ikke volde mange problemer i Hunan. De nuværende amtsregeringer er allerede temmelig demokratiske både i form og i indhold. Denne situation er blevet tilvejebragt inden for de sidste to eller tre måneder, dvs. efter at bønderne har rejst sig overalt i landdistrikterne og omstyrtet de lokale tyranners og den despotiske lavadels magt. Der er nu sket det, at dommerne, der ser deres gamle støtter bryde sammen og derfor behøver andre for at bevare deres poster, er begyndt at indsmigre sig hos masseorganisationerne.

(2) *Retsassistenten har næsten ingen sager at behandle.* Retssystemet i Hunan er stadig et system, hvor amtsdommeren er medvirkende i ledelsen af retssager med en assistent til at hjælpe sig med at behandle sagerne. For at blive rig plejede dommeren og hans undergivne at støtte sig fuldstændigt til indkasseringsringen af skatter og opkrævninger, tilvejebringelse af mænd og forsyninger til de væbnede styrker, og afpresning af penge i civile og kriminelle søgsmål ved at sammenblande ret og uret, idet det sidste var den mest regelmæssige og pålidelige indtægtskilde. I de sidste par måneder er alle lommeprokuratorer forsvundet med de lokale tyranners og den despotiske lavadels fald. Ydermere bliver bøndernes problemer, store som små, nu løst i bondesammenslutningerne på de forskellige niveauer. Således har retsassistenten i amtet simpelt hen intet at lave. Assistenten i Hsianghsiang fortalte mig: »Dengang, der ikke fandtes bondesammenslutninger, blev der i gennemsnit indbragt 60 civile eller kriminelle søgsmål for amtsregeringen hver dag; nu modtager den i gennemsnit 4 eller 5 om dagen.« Det er af denne grund, at dommernes og deres undergivnes lommer nødvendigvis bliver tomme.

(3) *De bevæbnede vagter, politiet og fogederne holder sig alle af vejen og vover ikke at nærme sig landsbyerne for at udøve deres pengeafpresning.* Før i tiden var landsbyboerne bange for byboerne, men nu er byboerne bange for landsbyboerne. Det er i særdeleshed de ondsksfulde køtere i amtsregeringens sold – politiet, de bevæbnede vagter og fogederne – der er bange for at tage til landsbyerne, eller hvis de tager dertil, vover de ikke længere at udøve deres pengeafpresning. De ryster ved synet af bøndernes lanser.

7. OMSTYRTELSE AF FORFÆDRETEMLERNE OG DE KLANÆLDSTES KLANAUTORITET, BY- OG LANDSBYGUDERNES RELIGIØSE AUTORITET OG ÆGTEMANDENS MANDSAUTORITET.

En mand i Kina er almindeligvis underlagt tre autoritetssystemers bindinger: (1) statssystemet (politisk autoritet) der spænder fra lands-, provins- og amtsregeringen ned til ledelsen i kommunen, (2) klansystemet (klanautorite-

ten), der spænder fra det centrale forfædrenes tempel og dets tilknyttede templer ned til husstandens overhoved, og (3) det overnaturlige system (den religiøse autoritet), der spænder fra Helvedes Konge ned til by- og landsbyguderne, der tilhører underverdenen, og fra Himlens Kejser ned til alle de forskellige guder og ånder, der tilhører den himmelske verden. Foruden at blive behersket af disse tre autoritetssystemer er kvinderne også behersket af mændene (ægtemandens autoritet). Disse fire autoriteter – politisk, klan, religiøs og mandlig – er legemliggørelsen af hele det feudal-patriarkalske system og dets ideologi, og det er de fire tykke reb, der binder det kinesiske folk, især bønderne. Hvorledes bønderne har omstyrtet godsejernes politiske myndighed i landdistrikterne er blevet beskrevet ovenfor. Godsejernes politiske myndighed er rygraden i alle de andre autoritetssystemer. Når det er omstyrtet, begynder klanautoriteten, den religiøse autoritet og ægtemandens autoritet alle at vakle. Der, hvor bondesammenslutningerne er stærke, vover de klanældste og tempelfondenes bestyrere ikke længere at undertrykke dem, der befinder sig længere nede i klanhierarkiet, eller svindle med klanfondene. De værste klanældste og bestyrere er blevet smidt ud i kraft af, at de var de lokale tyranner. Ingen tør længere udføre de grusomme korporlige afstraffelser og dødsstraffe, som plejede at blive tildelt i forfædrenes templer, straffe som piskning, drukning og levende begravelse. Den gamle bestemmelse, der forhindrede kvinder og fattige folk i at deltage i banketterne i forfædrenes templer, er også blevet brudt. Kvinderne i Paikuo i Hengshan amtet samlede sig i al deres magt og væld og myldrede ind i deres forfædres templer og plantede deres rumper i sæderne og sluttede sig til spisningen og drikningen, mens de ærværdige store kanoner i klanen blev nødt til at lade dem gøre, som de ønskede, hvad enten de brød sig om det eller ej. Et andet sted, hvor fattige bønder var blevet udelukket fra tempelbanketter, strømmede de ind og spiste og drak sig mætte, mens de lokale tyranner og den despotiske lavadel og andre kåbeklædte herrer forfærdede stak af i fuld fart. Overalt vakler den religiøse autoritet i takt med bondebevægelsens udvikling. Bondesammenslutningerne har mange steder overtaget gudernes templer som kontorer. Overalt anbefaler de overtagelse af tempelejendom for at starte bondeskoler og afholde sammenslutningernes udgifter, idet de kalder det »offentlige indtægter fra overtro«. I Liling amtet er det at forbyde overtroiske vaner og at slå gudebilleder i stykker blevet en hel mode. I dets nordlige distrikter har bønderne forbudt optog med afbrænding af røgelse for at formilde pestguden. Der var mange gudebilleder i det taoistiske tempel ved Fupoling i Lukou, men da det blev nødvendigt med mere plads til Kuomintang's distriktshovedkvarter, blev de alle stablet op i et hjørne, små og store sammen, og der var ingen bonde, der protesterede. Siden da er det sjældent, at der er ofringer til guderne, udførelse af religiøse ritualer og ofring af hellige lamper, når der er et dødsfald i en familie. Fordi initiativet i denne sag blev taget af Sun Hsiao-shan, formanden for bondesammenslutningen, er han forhadet af de lokale taoistiske præster. I

Lungfeng nonneklostret i 3. Norddistrikt huggede bønderne og grundskolelærerne trægudebillederne i stykker og brugte ligefrem træet til at koge deres kød. Mere end 30 gudebilleder i Tungfu-klostret i det sydlige distrikt blev brændt af studenterne og bønderne i fællesskab og kun to små billeder af Pao Cheng²¹ blev samlet op af en gammel bonde, som sagde: »Begå ikke en synd!« På steder, hvor bøndernes magt er overlegen, tror kun de ældre bønder og kvinderne på guderne, mens det ikke længere er tilfældet for de yngre bønder. Eftersom de sidstnævnte kontrollerer sammenslutningerne, foregår omstyrtelse af den religiøse autoritet og udryddelsen af overtroen alle vegne. Hvad angår ægtemændenes autoritet, har den altid været mindre blandt de fattige bønder, fordi deres kvinder ud fra økonomisk nødvendighed har været nødt til at udføre mere manuelt arbejde end de mere rige klassers kvinder, og som følge deraf har de mere at sige og en større indflydelse på beslutningerne i familieanliggender. Med de seneste års stadigt voksende fallit inden for den landlige økonomi er grundlaget for mændenes dominans over kvinderne allerede blevet svækket. Med bondebevægelsens fremvækst er kvinderne nu mange steder begyndt at organisere kvindesammenslutninger på landet; de har fået chancen til at ranke ryggen, og ægtemændenes autoritet bliver mere og mere vakkelvorn for hver dag. Hele det feudalt-patriarkalske system og dets ideologi vakler kort sagt med bøndernes tiltagende styrke. På nuværende tidspunkt koncentrerer bønderne sig imidlertid om at ødelægge godsejernes politiske myndighed. Hvor som helst den er blevet fuldstændigt ødelagt, begynder de at sætte deres angreb ind på de tre andre områder på klanerne, guderne og mændenes dominans. Men disse angreb er kun lige begyndt, og nogen fuldstændig omstyrtelse af disse tre kan ikke forekomme, før bønderne har vundet en total sejr i den økonomiske kamp. Vor nuværende opgave er derfor at lede bønderne frem til at sætte alle kræfter ind i den politiske kamp, således at godsejernes myndighed bliver fuldstændigt omstyrtet. Den økonomiske kamp bør følge umiddelbart efter, således at jordproblemerne og de fattige bønders øvrige økonomiske problemer kan løses i bund og grund. Hvad angår klansystemet, overtroen og uligheden mellem mænd og kvinder vil deres afskaffelse følge efter som en naturlig konsekvens af sejrene i de politiske og økonomiske kampe. Hvis der på en tilfældig og forhastet måde udfoldes for store anstrengelser for disse tings afskaffelse, vil de lokale tyranner og den despotiske lavadel gribe det som påskud til at fremsætte kontrarevolutionær propaganda, som at »bundesammenslutningen har ingen ærbødighed for forfædrene«, »bundesammenslutningen er blasfemisk og den ødelægger religionen« og »bundesammenslutningen går ind for, at kvinderne skal være fælleseje«, alt sammen med det formål at underminere bondebevægelsen. De nylige begivenheder i Hsianghsiang i Hunan og Yanghsin i Hupeh er eksempler på dette. Her udnyttede godsejerne nogle bønders modstand mod at knuse gudebillederne. Det er de bønder, der lavede gudebillederne, der gør modstand, og når tiden er inde, vil de selv kaste gudebillederne væk;

der er ingen grund til, at nogen som helst skal gøre det for dem i utide. Det kommunistiske partis propagandapolitik bør i sådanne sager være »spænd buen uden at skyde, antyd blot bevægelsen«. ²² Det er op til bønderne selv at kaste gudebillederne bort, rive templerne for martyrjomfruerne og buerne for de kyske og trofaste enker ned; det er forkert, at nogen andre skal gøre det for dem.

Mens jeg var i landdistrikterne, agiterede jeg mod overtro blandt bønderne. Jeg sagde:

»Hvis I tror på de Otte Skriftegn ²³, håber I på held; hvis I tror på geomantik ²⁴, håber I at nyde godt af placeringen af jeres forfædres grave. I løbet af nogle få måneder i år er de lokale tyranner, den despotiske lavadel og korrupte embedsmænd styrtet ned fra deres piedestaler. Er det muligt, at de indtil for få måneder siden alle havde held og nød fordel af forfædrenes velplacerede grave, mens deres held pludseligt i de seneste par måneder er vendt, og deres forfædres grave er holdt op med at udøve en velgørende indflydelse? De lokale tyranner og den despotiske lavadel spotter jeres bondesammenslutning og siger: Hvor besynderligt! I dag er verden en verden af komitémænd. Man kan ikke engang gå ud for at lade vandet uden at støde ind i en komitémand! Det er helt sandt, byerne og landsbyerne, fagforeningerne og bondesammenslutningerne, Kuomintang og det kommunistiske parti har alle uden undtagelse deres hovedbestyrelsesmedlemmer – det er i sandhed en verden af komitémænd. Men skyldes dette de Otte Skriftegn og placeringen af forfædrenes grave? Hvor mærkeligt! Pludselig er de Otte Skriftegn for alle de fattige stakler i landdistrikterne blevet lykkevarslen! Og deres forfædres grave er pludseligt begyndt at udøve en velgørende indflydelse! Guderne? Tilbed dem endeligt. Men hvis I kun havde Kuan Yu ²⁵ og Nådens Gudinde og ingen bondesammenslutning, kunne I så have omstyrtet de lokale tyranner og den despotiske lavadel? Guderne og gudinderne er så sandelig ynkelige væsener. I har tilbedt dem i århundreder, og de har ikke omstyrtet en eneste af de lokale tyranner og den despotiske lavadel for jer! Nu ønsker I at få jeres fæsteafgift sat ned. Lad mig spørge jer, hvordan vil I tage fat på det? Vil I have tillid til guderne eller til bondesammenslutningen?»

Mine ord fik bønderne til at brøle af latter.

8. UDBREDELSE AF POLITISK PROPAGANDA

Selv hvis der var blevet åbnet titusinder af skoler i retsvidenskab og politisk videnskab, kunne de så have givet lige så megen politisk undervisning til folket, mænd og kvinder, unge og gamle, helt ud til de mest afsidesliggende dele af landdistrikterne, som bondesammenslutningerne har gjort det på så kort tid? Jeg tror ikke, at de kunne. »Ned med imperialismen!« »Ned med krigsherrerne!« »Ned med de korrupte embedsmænd!« »Ned med de lokale tyranner og den despotiske lavadel!« – disse politiske paroler har fået vinger, de har fundet vej til de unge, de midaldrene og de gamle, til kvinderne og

børnene i talrige landsbyer, de er trængt ind i deres tanker og er på deres læber. Læg for eksempel mærke til en gruppe legende børn. Hvis én bliver vred på en anden, hvis han glor, stamper med foden og truer med knyttet næve, da vil I øjeblikkelig høre det skingre råb »ned med imperialismen« fra de andre.

I Hsiangtan-området er det sådan, at når børnene, der vogter kvæget, kommer i indbyrdes strid, så opfører én sig som Tang Sheng-chih, den anden som Yeh Kai-hsin;²⁶ når én er besejret og løber bort med den anden efter sig, er det Tang Sheng-chih, der er forfølgeren og Yeh Kai-hsin den forfulgte. Hvad angår sangen »Ned med de imperialistiske magter!« så er det en selvfølge, at næsten ethvert barn i byerne kan synge den, og nu kan også mange landsbybørn synge den.

Nogle af bønderne kan også fremsige Dr. Sun Yat-sens Testamente. De udvælger udtrykkene »frihed«, »lighed«, »de Tre Folkeprincipper« og »ulige traktater« og anvender dem i deres dagligdag, selv om de ikke har bearbejdet dem. Når en person, der ligner en adelig, møder en bonde og holder på værdigheden ved at nægte at gøre plads på stien, vil bonden vredt sige: »Hej, din lokale tyrann, kender du ikke de Tre Folkeprincipper?« Når bønderne fra de grønsagsproducerende gårde i udkanten af Changsha tidligere drog ind til byen for at sælge deres produkter, plejede politiet at koste rundt med dem. Nu har de fundet et våben, og det er intet mindre end de Tre Folkeprincipper. Når en politimand slår eller forbander en bonde, der sælger grønsager, svarer bonden øjeblikkelig igen med at påberåbe sig de Tre Folkeprincipper, og det får politimanden til at tie stille. Engang i Hsiangtan, da en distriktsbondesammenslutning og en kommunebondesammenslutning ikke kunne blive enige, erklærede formanden for distriktssammenslutningen: »Ned med distriktsbondesammenslutningens ulige traktater!«

Den politiske propagandas udbredelse udover landdistrikterne er udelukkende det kommunistiske partis og bondesammenslutningernes fortjeneste. Enkle paroler, tegneserier og taler har skabt en så omfattende og hurtig virkning blandt bønderne, at hver og en af dem synes at have været igennem en politisk skole. Ifølge rapporter fra de kammerater, der er aktive i arbejdet i landdistrikterne, var den politiske propaganda meget omfattende i perioden omkring de tre store masse-møder, den anti-britiske demonstration, festlighederne for oktoberrevolutionen og sejrsmøderne for den Nordlige Ekspedition. Ved disse lejligheder blev der ført omfattende politisk propaganda, hvorsomhelst der var en bondesammenslutning, og den optændte hele egnen med kolossal virkning. Fra nu af skal der drages omsorg for, at enhver mulighed til at forbedre indholdet og afklare betydningen af disse enkle paroler bliver brugt.

9. BØNDERNE INDFØRER FORBUD.

Når bondesammenslutningerne under det kommunistiske partis ledelse opret-

ter deres myndighed i landdistrikterne, begynder bønderne at forbyde eller begrænse de ting, de ikke bryder sig om. Hasardspil, spil om penge og opiumsrygning er de tre mest strengt forbudte.

Hasardspil. Hvor bondesammenslutningen er stærk er mahjong, domino og kortspil fuldstændigt forbudt.

Bondesammenslutningen i Hsianghsiangs 14. distrikt brændte to kurvefulde mahjongspil.

Hvis man ser på landdistrikterne, finder man ingen af disse spil spillet; enhver der overtræder forbudet bliver straffet øjeblikkeligt og strengt.

Spil om penge. Tidligere forhærdede spillere undertrykker nu selv spil om penge; også denne foreteelse er blevet fejlet bort, hvor bondesammenslutningen er stærk.

Opiumsrygning. Forbudet håndhæves overordentligt strengt. Når bondesammenslutningen beordrer udlevering af opiumspiber, er der ingen, der tør rejse indvendinger. I Liling amt blev én fra den despotiske lavadel, der ikke udleverede sin pibe, arresteret og ført i procession gennem landsbyerne.

Bøndernes kampagne for at »afvæbne opiumsrygerne« er ikke mindre imponerende end afvæbningen af Wu Pei-fus og Sun Chuan-fangs²⁷ tropper foretaget af den Nordlige Ekspeditionshær. Et aneligt antal af ærværdige fædre til officerer i revolutionshæren, gamle mænd, der var afhængige af opium og var uadskillige fra deres piber, er blevet afvæbnet af »kejserne« (som den despotiske lavadel hånligt kalder bønderne). »Kejserne« har ikke alene forbudt dyrkning og rygning af opium, men også handel med det. En stor del af den opium, der sendes fra Kweichow til Kiangsi via amterne Paoching, Hsianghsiang, Yuhsien og Liling, er blevet standset på vejen og brændt. Dette har påvirket regeringens indtægter. Som en følge heraf har provinsbondesammenslutningen, ud fra en hensynstagen til hærens behov for pengemidler i den Nordlige Ekspedition, beordret sammenslutningerne på lavere niveauer til »midlertidigt at udsætte forbudet mod opiumshandel«. Dette har imidlertid oprørt og mishaget bønderne.

Foruden disse tre ting er der mange andre ting, som bønderne har forbudt eller begrænset, det følgende er nogle eksempler på dette:

Blomstertrommen. Vulgære forestillinger er mange steder forbudt.

Bærestole. I mange amter, især Hsianghsiang, har der været tilfælde af ødelæggelse af bærestole. Bønderne, der foragter folk, der bruger dette befordringsmiddel, er altid parate til at ødelægge stolene, men bondesammenslutningerne forbyder dem at gøre det. Funktionærer i sammenslutningen fortæller bønderne: »Hvis I ødelægger stolene, får I kun det ud af det at spare de rige for nogle penge, og desuden at bærene mister deres job. Vil det ikke skade vore egne folk?« Bønderne kan godt se det rigtige heri og har udarbejdet en ny taktik – at forhøje den betaling, som bærene kræver, betydeligt, for derved at stille de rige ugunstigt.

Destillering og sukkerudvinding. Det er overalt forbudt at bruge korn til at

destillere spiritus og til at udvinde sukker, brændevinsbrændere og folk, der udvinder sukker beklager sig konstant. Destillering er ikke forbudt i Futienpu, i Hengshan amt, men priserne er sat meget lavt, og vin- og spiritushandlerne, der ikke ser nogen udsigt til profit, er blevet nødt til at stoppe det.

Svin. Det antal svin, en familie kan holde, er begrænset, fordi svinene æder korn.

Kyllinger og ænder. I Hsianghsiang amt er opdræt af kyllinger og ænder forbudt, men kvinderne protesterer. I Hengshan amt har hver familie i Yangtang lov til at holde tre og i Futienpu fem. Mange steder er opdræt af ænder fuldstændigt forbudt, fordi ænderne ikke kun æder korn, men også ædelægger risplanterne og således er værre end kyllingerne.

Fester. Det er sædvanligvis forbudt at holde overdådige fester. I Shaoshan i Hsiangtan amt, er det blevet besluttet, at der kun skal serveres 3 slags kødretter for gæster, nemlig kylling, fisk og svinekød. Det er også forbudt at opvarte med bambusskud, kelp og linsenudler. I Hengshan amt er det blevet besluttet, at der må serveres 8 retter og ikke mere ved et festmåltid.²⁸ Kun 4 retter er tilladt i det østlige 3. Distrikt i Liling amt, og kun 3 kød- og 3 grønsagsretter i det nordlige 2. Distrikt, medens nytårsfesterne helt er forbudt i det vestlige 3. Distrikt. I Hsianghsiang amt er der et forbud mod alle »æggekagefester«, som på ingen måde er overdådige. Da en familie i Hsianghsiangs 2. Distrikt holdt en »æggekagefest« ved en søns bryllup, myldrede bønderne, der så forbudet overtrådt, ind i huset og afbrød ceremonien. I byen Chiamo i Hsianghsiang amt har befolkningen afholdt sig fra at spise kostbar mad, og de bruger kun frugt, når de ofrer til forfædrene.

Okser. Okser er en højt skattet ejendom for bønderne. »Slagt en okse i dette liv, og du vil blive en okse i det næste« er næsten blevet en religiøs trossætning; okser må aldrig dræbes. Før bønderne havde magt, kunne de kun appellere til religiøse tabuer i modstanden mod at slagte kvæg, og de havde ingen midler til at forbyde det. Siden bondesammenslutningernes fremvækst er deres myndighed udstrakt selv til kvæget, og de har forbudt slagtning af kvæg i byerne. Af de seks slagterier i amtsbyen Hsiangtan er de 5 nu lukkede, og det ene, der er tilbage, slagter kun afkræftede eller uarbejdsdygtige dyr. Slagtningen af kvæg er fuldstændigt forbudt i hele Hengshan amt. En bonde, hvis okse brækkede et ben, konsulterede bondesammenslutningen før han vovede at dræbe den. Da Chuchows handelskammer ubesindigt lod en ko slagte, kom bønderne ind til byen og forlangte en forklaring, og handelskammeret måtte foruden at betale en bøde affyre fyrværkeri som en undskyldning.

Landstrygere og vagabonder. En resolution, der blev vedtaget i Liling amt forbød at tromme nytårshilsner eller at messe lovprisninger til de lokale guder eller at synge lotusvers. Adskillige andre amter har lignende forbud, eller disse skikke er forsvundet af sig selv, eftersom ingen højtideligholder dem mere. »Tiggerbøllerne« eller »vagabonderne«, der plejede at være særdeles aggressive, har nu intet andet alternativ end at underkaste sig bondesammenslut-

ningerne. I Shaoshan i Hsiangtan amt plejede vagabonderne at gøre regnguddens tempel til deres faste tilholdssted, og de frygtede ingen, men efter sammenslutningernes fremkomst har de sneget sig bort. Bondesammenslutningen i Huti kommune i det samme amt fangede 3 sådanne landstrygere og satte dem til at bære ler til murstensovnene. Der er blevet vedtaget resolutioner, der forbyder de ødsle skikke knyttet til nytårsbesøg og gaver.

Herudover er der blevet indført mange andre mindre omfattende forbud adskillige steder som f.eks. forbudene i Liling mod optog med røgelsesafbrænding for at formilde pestguden, mod at købe syltede frugter og frugt til rituelle gaver, mod at brænde rituelle papirsklæder under højtiden for ånderne og mod at opklæbe plakater, der skal bringe lykke, ved nytår. Ved Kushui i Hsianghshiang amt er der endog et forbud mod at ryge vandpipe. I det 2. Distrikt er det forbudt at affyre fyrværkeri og ceremonikanoner med en bøde på 1,20 yuan for førstnævnte og 2,40 yuan for sidstnævnte forseelse. Religiøse ceremonier for de døde er forbudt i det 7. og 20. Distrikt. I det 18. Distrikt er det forbudt at give penge som begravelsesgaver. Ting som disse, som det er umuligt at opregne, kan stort set kaldes for bondeforbud.

De er af stor betydning i to henseender. For det første repræsenterer de et oprør imod fordærvede samfundsskikke som harsardspil og opiumsrygning. Disse skikke dannedes i godsejerklassens rådne politiske miljø, og de fejdes bort, så snart dens myndighed er omstyrtet. For det andet er forbudene en form for selvforsvar mod udbytningen fra købmændene i byerne; forbudene mod fester og mod at købe syltede frugter og frugt til rituelle gaver er af en sådan form. Fabrikvarer er umådelig dyre og landbrugsprodukter umådelig billige, bønderne forarmes og udbyttes skånselsløst af købmændene, og de må derfor opmuntre til sparsommelighed for at beskytte sig selv. Hvad angår forbudet mod at sende korn ud af området, er det blevet indført for at forhindre priserne i at stige, fordi de fattige bønder ikke har nok til at føde sig selv og er nødt til at købe korn på markedet. Årsagen til alt dette er bøndernes fattigdom og modsætningerne mellem by og land; det drejer sig ikke om, at de afviser fabriksvarer eller handel mellem by og land for at opretholde den såkaldte doktrin om orientalsk kultur.²⁹ For at beskytte sig selv økonomisk må bønderne organisere forbrugerkooperativer til det fælles vareindkøb. Det er også nødvendigt, at regeringen hjælper bondesammenslutningerne med at oprette kredit-(låne-)kooperativer. Hvis disse ting blev gjort, ville bønderne naturligvis finde det unødvendigt at forbyde udstrømningen af korn som en metode til at holde prisen nede, de ville heller ikke være nødt til at forbyde tilførslen af visse fabriksvarer for at forsvare sig selv økonomisk.

10. AFSKAFFELSE AF BANDITUVÆSENET.

Efter min mening har ingen hersker fra Yu, Tang, Wen og Wu ned til Ching-kejserne og republikkens præsidenter nogensinde vist så megen dygtighed i afskaffelsen af bandituvæsenet, som bondesammenslutningerne nu har vist.

Overalt hvor bondesammenslutningerne er stærke, er der ikke en antydning af bandituvæsenet. Overraskende nok er selv rapseri af grønsager mange steder forsvundet. Andre steder er der stadig noget rapseri. Men i de amter jeg besøgte, selv dem der før var plaget af banditter, var der ikke en antydning af banditter. Grundene hertil er: 1) Bondesammenslutningernes medlemmer findes overalt med spyd eller knippel i hånden, parate til at træde i aktion i hundredvis, således at banditterne ingen steder har at gemme sig. 2) Efter bondebevægelsens fremkomst er prisen på korn faldet – den var 6 yuan per picul sidste forår, men kun 2 yuan sidste vinter – og problemet med at skaffe føde er blevet mindre alvorligt for folk. 3) De hemmelige selskabers³⁰ medlemmer har sluttet sig til bondesammenslutningerne, i hvilke de åbent og lovligt kan spille helte og give afløb for deres vrede og beklagelse, således at der ikke længere er brug for de hemmelige »bjerg«-, »loge«-, »helligdom«- og »flod«-organisationsformer.³¹ Ved at dræbe de lokale tyranners og den despotiske lavadels grise og får og ved at pålægge dem høje skatter og bøder, har de passende muligheder for afløb for deres følelser mod dem, som undertrykte dem. 4) Hærene rekrutterer et stort antal soldater, og mange af de »uregerlige« har meldt sig. Bandituvæsenets svøbe er således ophørt med bondebevægelsens fremkomst. På dette punkt bifalder selv de velhavende bondesammenslutningerne. Deres kommentar er: »Bondesammenslutningerne? Tja for at være ærlig er der også noget godt at sige om dem.«

Ved at forbyde hasardspil og opiumsrygning, og ved at udrydde bandituvæsenet har bondesammenslutningerne vundet almindelig anerkendelse.

11. AFSKAFFELSE AF URIMELIGT OPSKRUEDE SKATTEUDSKRIVNINGER

Eftersom landet endnu ikke er forenet, og imperialisternes og krigsherrernes myndighed ikke er blevet styrtet, er der endnu ingen mulighed for at fjerne den tunge byrde af regeringsskatter og udskrivninger på bønderne eller for at sige det mere klart ingen mulighed for at fjerne byrden af den revolutionære hærers udgifter. De urimeligt opskruede skatteudskrivninger, der blev påtvunget bønderne, dengang de lokale tyranner og den despotiske lavadel dominerede den landlige administration f.eks. ekstraafgiften på hver *mou* jord, er imidlertid blevet afskaffet eller i det mindste reduceret ved fremkomsten af bondebevægelsen og de lokale tyranners og den despotiske lavadels fald. Også dette skal tælles med blandt bondesammenslutningernes resultater.

12. UDDANNELSESBEVÆGELSEN

I Kina har uddannelse altid været godsejernes eneområde, og bønderne har ikke haft nogen adgang til den. Men godsejernes kultur er skabt af bønderne, for dens eneste kilde er bøndernes sved og blod. I Kina har 90% af befolkningen ingen uddannelse fået, og af disse er den overvældende majoritet bønder. I det øjeblik godsejernes magt blev brudt i landdistrikterne, begyndte

bøndernes bevægelse for uddannelse. Se hvorledes de bønder, der førhen afskyede skolerne, i dag ivrigt opretter aftenstudiekredse! De har aldrig kunnet lide »skolen i udenlandsk stil«. I min studentertid, når jeg tog tilbage til landsbyen og så, at bønderne var imod »skolen i udenlandsk stil«, plejede jeg også selv at opføre mig, som det var almindeligt for »studenter og lærere fra skoler i udenlandsk stil« og forsvare den, idet jeg følte, at bønderne på en eller anden måde tog fejl. Det var ikke før i 1925, da jeg boede i landdistrikterne i en 6 måneders tid og allerede var kommunist og havde tilegnet mig marxistiske synspunkter, at jeg forstod, at jeg havde taget fejl, og bønderne havde ret. De lærebøger, der blev brugt i landdistrikternes grundskoler, var udelukkende om ting fra byerne og ikke i overensstemmelse med landdistrikternes behov. Desuden var grundskolelærernes holdning over for bønderne meget dårlig, og ved på ingen måde at være hjælpsomme over for bønderne blev lærerne genstand for modvilje. Som følge heraf foretrak bønderne skolerne i den gamle stil (»kinesiske klasser« som de kaldte dem) frem for de moderne skoler (som de kaldte »fremmede klasser«) og de gammeldags lærere frem for lærerne i grundskolen. Nu opretter bønderne ivrigt aftenstudiekredse, som de kalder bondeskoler. Nogle er allerede blevet åbnet, andre er ved at blive organiseret, og i gennemsnit er der én skole per kommune. Bønderne er meget begejstrede for deres skoler, og de betragter dem og kun dem som deres egne. Midlerne til aftenskolerne kommer fra »de offentlige indtægter fra overtro«, fra forfædrenes tempelfonde, og fra andre unyttige offentlige fonde eller ejendom. Amtsuddannelsesrådet ønskede at bruge disse penge til at oprette grundskoler dvs. »skoler i udenlandsk stil«, som ikke var i overensstemmelse med bøndernes behov, mens de sidstnævnte ønskede at bruge dem til bondeskoler, og resultatet af diskussionen var, at begge parter fik nogle penge, skønt der er steder, hvor bønderne fik alle pengene. Udviklingen af bondebevægelsen har resulteret i en hastig stigning i deres kulturelle niveau. Inden længe vil titusinder af skoler være skudt op i landsbyerne over hele provinsen; dette er helt anderledes end den tomme snak om »undervisning til alle«, som de intellektuelle og såkaldte »uddannelsesprofeter« har kastet frem og tilbage, og som, når alt kommer til alt, på dette tidspunkt forbliver tomme ord.

13. DEN KOOPERATIVE BEVÆGELSE

Bønderne behøver virkeligt kooperativer, og især forbruger-, salgs- og kreditkooperativer. Når de køber varer, udnytter købmanden dem; når de sælger deres landbrugsprodukter, snyder købmanden dem; når de låner penge eller ris, bliver de flået af ågerkarlene; og de er ivrige efter at finde en løsning på disse tre problemer. Under kampene i Yangtsedalen sidste vinter, da handelsruterne var afskåret og priserne på salt gik op i Hunan, organiserede mange bønder kooperativer til at købe salt. Da godsejerne med fuldt overlæg standsede pengeudlåningen, var der mange forsøg fra bøndernes side på at

oprette kreditinstitutter, fordi de havde brug for at låne penge. Et hovedproblem er manglen på detaljerede standardregler for organiseringen. Eftersom det ofte mislykkes for disse spontant organiserede bondekooperativer at tilpasse sig kooperative principper, spørger de kammerater, der arbejder blandt bønderne, hele tiden ivrigt efter »regler og regulativer«. Hvis der bliver givet en ordentlig vejledning, kan kooperativbevægelsen spredes overalt sammen med bondesammenslutningernes vækst.

14. VEJBYGNING OG REPARATION AF DIGER.

Dette er også en af bondesammenslutningernes resultater. Før der fandtes bondesammenslutninger, var vejene i landdistrikterne forfærdelige. Veje kan ikke repareres uden penge, og eftersom de velhavende var uvillige til at gøre et greb i lommen, blev vejene ladet i en dårlig stand. Hvis der i det hele taget blev udført noget vejarbejde, blev det lavet som en godgørenhed; en smule penge blev samlet ind blandt familier »der ønskede at vinde fortjeneste i den næste verden«, og der blev bygget et par smalle, utilstrækkeligt brolagte veje. Med bondesammenslutningernes fremkomst er der blevet givet direktiver, der udspecificerer bredden – 3, 4, 7 eller 10 fod afhængig af de forskellige ruters behov – og enhver godsejer langs vejen er blevet beordret til at bygge et afsnit. Når først ordren er givet, hvem tør så nægte? På kort tid er der dukket mange gode veje op. Dette er ikke noget godgørhedsarbejde men resultatet af tvang, og en lille smule tvang af denne art er slet ikke så dårligt. Det samme gælder også for digerne. De hensynsløse godsejere var altid ude efter at tage, hvad de kunne, fra fæstebønderne, og de ville aldrig bruge selv nogle få kobbermønter på digereparationer; de ville lade det inddæmmede tørre ud, og fæstebønderne sulte og ikke bekymre sig om andet end fæsteafgifterne. Nu, da der findes bondesammenslutninger, kan godsejerne ligefrem beordres til at reparere digerne. Når en godsejer nægter, plejer sammenslutningen venligt at sige til ham: »Udmærket! Hvis De ikke vil lave reparationerne, skal De bidrage med korn, en *tou* for hver dags arbejde«. Eftersom dette er en dårlig handel for godsejeren, skynder han sig at udføre reparationerne. Som en følge heraf er mange defekte diger blevet omdannet til gode diger.

Alle de 14 resultater, der er opregnet i det foregående, er blevet opnået af bønderne under bondesammenslutningernes ledelse. Vil læseren venligst gennemtænke det og sige, om nogle af dem er dårlige i deres grundlæggende ånd og revolutionære betydning? Kun de lokale tyranner og den despotiske lavadel vil kalde dem dårlige, tror jeg. Påfaldende nok fortælles det fra Nanchang³², at Chiang Kai-shek, Chang Ching-chiang³³ og andre sådanne herrer ikke helt bifalder Hunanbøndernes handlinger. Denne opfattelse deles af Liu Yueh-chih³⁴ og andre højreorienterede ledere i Hunan, som alle siger: »De er simpelthen blevet røde.« Men hvor ville den nationale revolution være uden dette stykke rød farve? At tale om »at vække folkemasserne« dag ind og dag ud og så at blive skræmt til døde, når masserne virkelig rejser sig – hvad forskel er der på dette og Shehs kærlighed til drager?³⁵

Noter:

- ¹ Hunan provinsen var dengang centrum for bondebevægelsen i Kina.
- ² Chao Heng-ti, Hunans hersker på den tid, var agent for de nordlige krigsherrer. Han blev styrtet af den Nordlige Ekspeditions hær i 1926.
- ³ Revolutionen af 1911 omstyrte Ching-dynastiets autokratiske regime. Den 10. oktober samme år iværksatte en del af Ching-dynastiets Nye Hær en opstand i Wuchang i Hupeh provinsen, på foranledning af borgerlige og småborgerlige revolutionære selskaber. Den blev fulgt af opstande i andre provinser og Ching-dynastiets herredømme smuldrede meget snart. Den 1. januar 1912 oprettedes Republikken Kinas Provisoriske Regering i Nanking, og Sun Yat-sen blev valgt til midlertidig præsident. Revolutionen opnåede sejr gennem borgerskabets alliance med bønderne, arbejderne og småborgerskabet. Men statsmagten faldt i hænderne på den nordlige krigsherre Yuan Shih-kai, og revolutionen mislykkedes, fordi den gruppe, der ledede den, som i sit væsen tilstræbte forsoning, ikke var i stand til at give bønderne virkelige fordele og gav efter for imperialistisk og feudalt pres.
- ⁴ Disse var Konfucius' dyder, som de blev beskrevet af én af hans elever.
- ⁵ Den gamle kinesiske læresætning »at overskride grænsen for det sømmelige for at en uret«, blev ofte citeret med det formål at indskrænke folkets handlinger; reformer, der forblev inden for rammerne af den etablerede samfundsorden, skulle tillades, men handlinger, der sigtede mod en fuldstændig tilintetgørelse af den gamle samfundsorden, skulle forbydes. Handlinger inden for denne ramme blev betragtet som »sømmelige«, men de, der sigtede mod en fuldstændig tilintetgørelse af den gamle samfundsorden, blev betragtet som »at overskride grænsen for det sømmelige«. Det er en bekvem doktrin for reformister og opportunisten i de revolutionære rækker. Kammerat Mao Tsetung gendrev denne reformistiske doktrin i de bemærkning i teksten om at »grænsen for det sømmelige skal overskrides for at gøre en uret god igen, ellers kan uretten ikke rettes« betød, at man blev nødt til at tage massernes revolutionære metode i brug og ikke den revisionistiske-reformistiske metode for at gøre en ende på den gamle feudale samfundsorden.
- ⁶ Chiang Kai-shek var endnu ikke fuldt ud afsløret som en kontrarevolutionær i vinteren 1926 og foråret 1927, da den Nordlige Ekspeditionshær marcherede ind i Yangtsedalen, og bønderne troede stadigt, at han var for revolutionen. Godsejerne og de rige bønder kunne ikke lide ham, og udsprede det rygte, at den Nordlige Ekspeditionshær havde lidt nederlag, og at han var blevet såret i benet. Chiang Kai-shek blev fuldt afsløret som kontrarevolutionær den 12. april, 1927, da han iværksatte sit kontrarevolutionære statskup i Shanghai og andre steder, ved at lave massakrer på arbejdere, undertrykke bønderne og angribe det kommunistiske parti. Godsejerne og de rige bønder skiftede så holdning og begyndte at støtte ham.
- ⁷ Kwangtung var den første revolutionære base i perioden for den 1. Revolutionære parti. (1924-27).
- ⁸ Wu Pei-fu var én af de bedst kendte nordlige krigsherrer. Sammen med Tsao Kun, som var almindelig kendt for sin valgsvindel ved præsidentvalget i 1923 ved at bestikke parlamentsmedlemmer, tilhørte han Chihli-(Hopei) kliquen. Han støttede Tsao som leder, og de to blev almindeligvis omtalt som »Tsao-Wu«. I 1920 efter at have slået Tuan Chi-jui, krigsherre fra Anhwei-kliquen, vandt Wu Pei-fu kontrol over den nordlige krigsherreregering i Peking som agent for de britisk-amerikanske imperialister; det var ham, der gav ordre til massakrerne den 7. februar 1923 på strejkende arbejdere langs Peking-Hankow jernbanen. I 1924 blev han slået i krigen med Chang Tso-lin (almindeligvis kendt som »krigen mellem Chihli og Fengtien«), og han blev derpå fortrængt fra regimet i Peking. I 1926 forenede han sine styrker med Chang Tso-lin efter tilskyndelse fra de japanske og britiske imperialister, og vendte således tilbage til magten. Da den Nordlige Ekspeditionshær trængte nordpå fra Kwangtung i 1926, var han den første fjende, der blev styrtet.
- ⁹ De Tre Folkeprincipper var Sun Yat-sens principper og program for den demokratiske revolution i Kina i spørgsmålene om nationalisme, demokrati og folkeligt kår. I manifestet fra Kuomintang's 1. Nationale Kongres gentog Sun Yat-sen i 1924 de Tre

- Folkeprincipper, der udlægger nationalisme som modstand mod imperialismen og udtrykker aktiv støtte til arbejder- og bondebevægelserne. De Tre gamle Folkeprincipper, der således udviklede sig hen til de nye, bestod af de Tre Store Politiske Retningslinier, dvs. alliance med Sovjetunionen, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønderne og arbejderne. De Tre nye Folkeprincipper skabte det politiske grundlag for samarbejdet mellem Kinas kommunistiske Parti og Kuomintang i perioden med den 1. Revolutionære Borgerkrig.
- ¹⁰ Det kinesiske udtryk for »længe leve« er *wansui*, ordret »titusinde år«, og det var den traditionelle hilsen til kejseren; det var blevet et synonym for »kejser«.
- ¹¹ Rige bønder burde ikke have haft lov til at tilslutte sig bondesammenslutningerne, et synspunkt bondemasserne endnu ikke forstod i 1927.
- ¹² Her betyder »de helt fattige« landarbejdere (landproletariatet) og landdistrikternes pjalteproletariat.
- ¹³ »De mindre fattige« betyder halvproletariatet i landdistrikterne.
- ¹⁴ Yuan Tsu-ming var en krigsherre fra Kweichow provinsen, der kontrollerede den vestlige del af Hunan.
- ¹⁵ En fæster betalte almindeligvis sin godsejer som betingelse for forpagtningen et afgiftsforskud i kontanter eller naturalier, der ofte udgjorde en anseelig del af jordens værdi. Skønt dette var tænkt som en garanti for betalingen af fæsteafgiften, repræsenterede det rent faktisk en form for ekstra udnyttelse.
- ¹⁶ I Hunan svarede *tu* til distrikt og *tuan* til kommune. Den gamle administrationsform med *tu* og *tuan* var et redskab for godsejernes magt.
- ¹⁷ Skatten per *mou*, der var en ekstraafgift oven i den faste jordskat, var hensynsløst blevet pålagt bønderne af godsejerregimet.
- ¹⁸ Under de nordlige krigsherrers regime, blev den militære leder kaldt »provinsens militærguvernør«. Men han var faktisk provinsens diktator med den administrative såvel som den militære magt samlet i sine hænder. I forbund med imperialisterne opretholdt han et separatistisk feudalt militærregime i de egne, han kontrollerede.
- ¹⁹ Den »stående husstandsmilit« var én af mange forskellige former for væbnede styrker i landdistrikterne. Udtrykket »husstand« bruges, fordi nogle medlemmer fra næsten hver husstand skulle tilslutte sig. Efter nederlaget for revolutionen i 1927 bemægtigede godsejerne sig mange steder kontrollen over militsen og forvandlede den til væbnede kontrarevolutionære bander.
- ²⁰ På samme tid fulgte mange af Kuomintangs amtshovedkvarterer under ledelse af Kuomintangs centrale eksekutivkomité i Wuhan, dr. Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinier: alliance med Sovjetunionen, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønder og arbejdere. De udgjorde den revolutionære alliance af kommunister, venstreorienterede i Kuomintang og andre revolutionære.
- ²¹ Pao Cheng var præfekt i Kaifeng, hovedstad i det nordlige Sung-dynasti (960-1127). Han var fra folkelegenderne kendt som en retscaffen embedsmand og en frygtløs, upartisk dommer, der havde en vis evne til at afsige rigtige kendelser i alle de sager, han dømte.
- ²² Denne henvisning til bueskydning er taget fra Mencius. Den beskriver, hvorledes den dygtige læremester i bueskydning spænder sin bue med en teatralisk bevægelse, men ikke lader pilen gå af. Meningen er, at mens kommunister bør vejlede bønderne i at opnå en høj grad af politisk bevidsthed, skal de overlade det til bøndernes eget initiativ at gøre op med overtro og andre dårlige vaner og altså ikke give dem ordrer eller gøre det for dem.
- ²³ De Otte Skrifttegn var i Kina en metode til at spå baseret på undersøgelsen af to cykliske skrifttegn for henholdsvis hvert år, hver måned, dag og time for en persons fødsel.
- ²⁴ Geomantik hentyder til den overtro, at placeringen af forfædrenes grave, har indflydelse på efterkommernes lykke. Geomantikerne hævder at være i stand til at fortælle, hvorvidt en bestemt plads og dens omgivelser er lykkevarslen.
- ²⁵ Kuan Yu (160-219) en kriger fra de tre kongerigers periode, blev i udstrakt grad tilbudt af kineserne som troskabs- og krigsgud.

- ²⁶ Tang Sheng-chih var en general, som tog parti for revolutionen i den Nordlige Ekspedition. Yeh Kai-hsin var en general på de nordlige krigsherrers side, der kæmpede mod revolutionen.
- ²⁷ Sun Chuan-fang var en krigsherre, hvis styre udstrakte sig over de 5 provinser Kiangsu, Chekiang, Fukien, Kiangsi og Anhwei. Han var ansvarlig for den blodige undertrykkelse af Shanghsiarbejdernes opstande. Hans hovedstyrke blev knust i vinteren 1926 af den Nordlige Ekspeditionshær i Nanchang og Kiukiang i Kiangsi provinsen.
- ²⁸ I Kina bliver en ret serveret i en skål eller på en tallerken beregnet til hele bordet og ikke individuelt.
- ²⁹ »Orientalisk kultur« var en reaktionær doktrin, der afviste moderne videnskabelig civilisation og foretrak en bevarelse af landbrugsproduktionens tilbagestående niveau og Orientens feudale kultur.
- ³⁰ Om de hemmelige selskaber, se »Analyse af klasserne i det kinesiske samfund«, note 18, side 20 i dette bind.
- ³¹ »Bjerg«, »loge«, »helligdom« og »flod« var navne, der blev brugt af primitive hemmelige selskaber for at betegne nogle af deres sekter.
- ³² Da Manchang blev erobret af den Nordlige Ekspeditionshær i november 1926, greb Chiang Kai-shek lejligheden til at oprette sit hovedkvarter der. Han samlede de højreorienterede medlemmer af Kuomintang og en række nordlige krigsherrepolitikere omkring sig, og i hemmelig forståelse med imperialisterne udklækkede han sit kontrarevolutionære anslag mod Wuhan, der dengang var det revolutionære centrum. Til sidst iværksatte han den 12. april 1927 sit kontrarevolutionære statskup, som var kendetegnet ved enorme massakrer i Shanghai.
- ³³ Chang Ching-chiang en højrefløjs Kuomintangleder var medlem af Chiang Kai-sheks hjerne-trust.
- ³⁴ Liu Yueh-chih var leder af »Venstresamfundet« en vigtig anti-kommunistisk gruppe i Hunan.
- ³⁵ Som fortalt af Liu Hsiang (77-6 f.v.t.) i sin *Hsin Hsu*, var Sheh så glad for drager, at han smykkede hele sit palads med tegninger og billedskæringer af dem. Men da en rigtig drage hørte om hans forgabelse og besøgte ham, blev han skræmt fra vid og sans. Her bruger kammerat Mao Tsetung denne metafor for at vise, at skønt Chiang Kai-shek og hans lige talte om revolution, var de bange for revolutionen og imod den.

HVORFOR KAN RØD POLITISK MAGT EKSISTERE I KINA?

5. oktober 1928

I. DEN INDRE POLITISKE SITUATION

De nye Kuomintang-krigsherrers nuværende styre er og bliver et styre bestående af kompradorklassen i byerne og godsejerklassen på landet; det er et styre, som i sit forhold til udlandet har kapituleret over for imperialismen, og som hjemme har erstattet de gamle krigsherrer med nye og således har udsat arbejderklassen og bønderne for en endnu mere hensynsløs økonomisk udbytning og politisk undertrykkelse. Den borgerlig-demokratiske revolution, som begyndte i Kwangtung-provinsen var kun kommet halvvejs, da komprador- og godsejerklasserne tilranede sig lederskabet og straks derefter førte den over på kontrarevolutionens vej; overalt i landet er arbejderne, bønderne, de andre lag af det brede folk og selv borgerskabet¹ forblevet under et kontrarevolutionært styre og har ikke opnået den mindste skygge af politisk eller økonomisk frigørelse.

Før deres erobring af Peking og Tientsin indgik de nye Kuomintang-krigsherrers fire klikker, Chiang Kai-shek, krigsherrerne i Kwangsi, Feng Yuhsiang og Yen Hsi-shan², en midlertidig alliance vendt imod Chang Tso-lin.³ Så snart disse byer var erobret, blev alliancen brudt og der blev givet frit løb for bitre kampe blandt de fire klikker indbyrdes, og det trækker nu op til krig mellem Chiang- og Kwangsi-klikkerne. Modsigelserne og kampene mellem krigsherrernes klikker i Kina afspejler modsigelserne og kampene mellem de imperialistiske magter. Så længe Kina er delt mellem de imperialistiske magter, kan de forskellige krigsherreklikker således ikke under nogen omstændigheder komme til enighed, og ligegyldigt hvilke kompromisser de indgår, vil de kun være midlertidige. Et midlertidigt kompromis i dag avler en større krig i morgen.

Kina har et brændende behov for en borgerlig-demokratisk revolution, og denne revolution kan kun fuldendes under proletariats ledelse. Netop fordi

Denne artikel var en del af en resolution, der oprindeligt havde titlen »De politiske problemer og opgaverne for partiorganisationen i grænseområdet«, der blev udformet af kammerat Mao Tsetung for grænseområdet Hunan-Kiangsis 2. partikongres.

det ikke lykkedes proletariatet at udøve et beslutsomt lederskab af revolutionen af 1926-27, som begyndte i Kwangtung og bredte sig mod Yangtsefloden, greb komprador- og godsejerklasserne ledelsen, og revolutionen blev afløst af kontrarevolutionen. Den borgerlig-demokratiske revolution led derfor et midlertidigt nederlag. Dette nederlag var et hårdt slag for det kinesiske proletariat og for bønderne og også et slag for det kinesiske borgerskab (men ikke for komprador- og godsejerklasserne). Dog har der inden for de sidste få måneder både i nord og i syd været en stigning i antallet af organiserede strejker blandt arbejderne i byerne og opstande blandt bønderne på landet under det kommunistiske partis ledelse. Sult og kulde skaber stor uro blandt soldaterne i krigsherrernes hære. Imidlertid er borgerskabet, tilskyndet af kliken under ledelse af Wang Ching-wei og Chen Kung-po, i gang med at udvikle en reformbevægelse af betydeligt omfang⁴ i kystegnene og langs Yangtse-floden. Dette er en ny udvikling.

Ifølge direktiverne fra den Kommunistiske Internationale og fra vort partis centralkomité er indholdet af Kinas demokratiske revolution at omstyrte det imperialistiske herredømme og krigsherrerne, som er dets redskab i Kina, med det mål at fuldende den nationale revolution og at gennemføre bonderevolutionen med det mål at fjerne godsejerklassens feudale udbytning af bønderne. En sådan revolutionær bevægelse er vokset dag for dag siden Tsinan-massakren⁵ i maj 1928.

II. ÅRSAGERNE TIL AT DEN RØDE MAGT HAR KUNNET VOKSE FREM OG OVERLEVE I KINA⁶

Det forhold, at et eller flere små områder under rød politisk magt fuldstændig omringet af et hvidt styre har kunnet overleve i længere tid inden for et land, er et fænomen, som aldrig er indtruffet nogen andre steder i verden. Der er særlige årsager til dette usædvanlige fænomen. Det kan kun eksistere og udvikle sig under bestemte betingelser.

For det første kan det ikke indtræffe i noget imperialistisk land eller i nogen som helst koloni under direkte imperialistisk herredømme⁷, men kan derimod kun indtræffe i Kina, som er økonomisk tilbagestående og halvkolonialt og under indirekte imperialistisk herredømme. Dette usædvanlige fænomen kan nemlig kun indtræffe i forbindelse med et andet usædvanligt fænomen, nemlig krig inden for det hvide styre. Et karakteristisk træk ved det halvkoloniale Kina er, at de forskellige klikker af nye og gamle krigsherrer siden republikkens første år (1912) har ført uophørlige krige mod hinanden støttet af den udenlandske imperialisme og af de hjemlige komprador- og godsejerklasser. Et sådant fænomen findes ikke i noget af de imperialistiske lande overhovedet og for den sags skyld heller ikke i nogen koloni under direkte imperialistisk herredømme, men derimod kun i et land som Kina, der er under indirekte imperialistisk herredømme. Der ligger to ting til grund for dets forekomst,

nemlig en lokalt baseret bondeøkonomi (ikke en samlet kapitalistisk økonomi) og den imperialistiske politik, som går ud på at udstikke indflydelsessfærer med det formål at dele og udbytte. De vedvarende splittelser og krige inden for det hvide styre er en betingelse for, at et eller flere små røde områder kan vokse frem og bestå under det kommunistiske partis ledelse omringet af det hvide styre. Det uafhængige styre, som er blevet skabt i grænseområdet Hunan-Kiangsi, er et af mange sådanne små områder. I vanskelige eller kritiske tider er der nogle kammerater, som ofte tvivler på, at den røde politiske magt kan overleve og derfor bliver pessimistiske. Årsagen hertil er, at de ikke har fundet den korrekte forklaring på, at den kan vokse frem og overleve. Hvis vi blot kan indse, at splittelser og krige inden for det hvide styre i Kina aldrig vil høre op, så vil vi ikke tvivle på, at den røde politiske magt kan vokse frem, overleve og dagligt vokse sig større.

For det andet, så har de egne, hvor Kinas røde politiske magt først er vokset frem og har været i stand til at bestå længe, ikke været de egne, som har været upåvirkede af den demokratiske revolution såsom Szechuan, Yunnan og de nordlige provinser, men det har været i områder som provinserne Hunan, Kwangtung, Hupeh og Kiangsi, hvor de brede masser af arbejdere, bønder og soldater rejste sig i stort antal i løbet af den borgerlig-demokratiske revolution af 1926 og 1927. I mange dele af disse provinser blev der dannet fagforeninger og bondesammenslutninger i stort antal, og der blev ført mange økonomiske og politiske kampe af arbejderklassen og bønderne mod godsejerklassen og borgerskabet. Dette er grunden til at folket kunne holde den politiske magt i byen Canton i tre dage og til at uafhængige områder under bøndernes heredømme voksede frem i Haifeng og Lufeng, i det østlige og sydlige Hunan, i grænseområdet Hunan-Kiangsi og i Huangan i Hupeh-provinsen⁸. Hvad den nuværende Røde Hær angår, så er den en gren af Den nationale Revolutionshær, som gennemgik en demokratisk politisk opdragelse og kom under indflydelse af de brede masser af arbejdere og bønder. De elementer, som udgør den Røde Hær, kan umuligt komme fra hære som Yen Hsi-shans og Chang Tso-lins, som ikke har modtaget nogen demokratisk politisk opdragelse eller er kommet under indflydelse af arbejdere og bønder.

For det tredje, om det er muligt for folkets politiske magt at bestå i små områder, er afhængigt af, hvorvidt udviklingen af den landsomfattende revolutionære situation fortsætter. Hvis den fortsætter, så vil de små røde områder utvivlsomt eksistere i lang tid og vil endvidere uundgåeligt blive en af mange styrker i kampen for at vinde landsomfattende politisk magt. Hvis den landsomfattende revolutionære situation ikke fortsætter med at udvikle sig, men stagnerer i forholdsvis lang tid, så vil det være umuligt for de små røde områder at eksistere ret længe. For øjeblikket fortsætter den revolutionære situation i Kina med at udvikle sig på grund af de fortsatte splittelser og krige inden for komprador- og godsejerklassernes og det internationale borgerskabs rækker. Af den grund vil de små røde områder utvivlsomt eksistere

længe og vil også fortsat udvides og gradvist nå målet, nemlig overtagelsen af den politiske magt over hele landet.

For det fjerde, så er eksistensen af en regulær Rød Hær af tilstrækkelig styrke en nødvendig forudsætning for eksistensen af den røde politiske magt. Hvis vi kun har de lokale rødgardister⁹ men ingen regulær Rød Hær, så kan vi ikke klare de regulære hvide styrker, men kun herremændenes lejesoldater. Selv når masserne af arbejdere og bønder er aktive, er det af den grund helt umuligt at skabe et uafhængigt styre for ikke at tale om et uafhængigt styre, som kan vare ved og er i daglig vækst, medmindre vi har en regulær hær af tilstrækkelig styrke. Heraf følger, at ideen om »at oprette et uafhængigt herredømme af arbejdere og bønder med væbnet magt« er en vigtig idé, som tilfulde må forstås og tilegnes af det kommunistiske parti og af de brede masser af arbejdere og bønder i områder med et uafhængigt styre.

For det femte er endnu en vigtig betingelse påkrævet for den langvarige tilstedeværelse og udvikling af den røde politiske magt, nemlig den at den kommunistiske partiorganisation bør være stærk og dens politik korrekt.

III. DET UAFHÆNGIGE STYRE I GRÆNSEOMRÅDET HUNAN-KIANGSI OG NEDERLAGET I AUGUST

Splittelser og krige mellem krigsherrerne indbyrdes svækker det hvide styres magt. Der er således skabt muligheder for, at rød politisk magt kan vokse frem i små områder. Men der finder ikke kampe sted mellem krigsherrerne hver dag. Når som helst det hvide styre i en eller flere provinser nyder godt af en kortvarig stabilitet, slutter de derværende herskende klasser sig uundgåeligt sammen og gør deres yderste for at ødelægge den røde politiske magt. I områder, hvor alle de nødvendige betingelser for dens oprettelse og vedvarende eksistens ikke er til stede, står den røde politiske magt i fare for at blive løbet over ende af fjenden. Dette er årsagen til at mange områder med rødt styre som opstod i gunstige perioder før april måned i områder som Canton, Haifeng og Lufeng, i grænseområdet Hunan-Kiangsi, i det sydlige Hunan, Liling og Huangang et efter et blev knust af det hvide styre. Fra og med april stod det uafhængige styre i grænseområdet Hunan-Kiangsi over for en midlertidigt stabil herskende magt i syd, og Hunan og Kiangsi plejede sædvanligvis at udsende otte, ni eller flere regimente – somme tider helt op til atten – for at »undertrykke« os. Med en styrke på mindre end fire regimente kæmpede vi alligevel mod fjenden i fire lange måneder, samtidig med at vi dagligt forøgede det territorium, som var under vort uafhængige styre, udbyggede bondevolutionen, udvidede organisationerne for folkets politiske magt og udvidede den Røde Hær og rødgardisterne. Dette var muligt fordi de kommunistiske partiorganisationers politik (de lokale som hærens) i grænseområdet Hunan-Kiangsi var korrekt. Partiets politik i grænseområdets særlige komité og i hærkomiteen var på det tidspunkt følgende:

Kæmp beslutsomt mod fjenden, opret politisk magt i Lohsiao-bjegkædens midtersektion¹⁰ og gå imod flugtmentaliteten.

Uddyb bonderevolutionen i områder under det uafhængige styre.

Frem udviklingen i den lokale partiorganisation med hjælp fra hærens partiorganisation, og frem udviklingen i de lokale væbnede styrker med hjælp fra den regulære hær.

Koncentrer den Røde Hærs enheder for at bekæmpe den fjende, som står overfor dem, når tidspunktet er gunstigt, og gå imod deling af styrkerne for at undgå at blive tilintetgjort én efter én.

Anvend den politik, som går ud på at rykke frem i en række af bølger for at udvide området under det uafhængige styre, og gå imod ekspansionspolitik ved hjælp af dumdristig fremrykning.

Takket være disse rigtige taktiske fremgangsmåder og den kendsgerning, at terrænet er gunstigt for vor kamp og takket være den mangelfulde koordination mellem de tropper, som trængte ind fra Hunan og fra Kiangsi, var vi i stand til at vinde en række sejre i de fire måneder fra april til juli. Skønt fjenden var flere gange stærkere end os, var han ude af stand til at forhindre den konstante udvidelse af vort herredømme for ikke at sige ødelægge det, og vort styre gik i retning af at udøve en stadigt stigende indflydelse i Hunan og Kiangsi. Den eneste årsag til nederlaget i august var, at nogle kammerater ikke var i stand til at gøre sig klart, at det var en periode af midlertidig stabilitet for de herskende klasser og derfor anvendte en strategi, som passede til en periode med politiske splittelser inden for de herskende klasser og delte vore styrker med henblik på en dumdristig fremrykning og således forårsagede nederlag både i grænseområdet og i det sydlige Hunan. Kammerat Tu Hsiu-ching erkendte ikke den virkelige situation og lod hånt om de beslutninger, der var blevet truffet på fællesmødet mellem den særlige komité, hærkomiteen og partiets amtskomité i Yunghsin; han håndhævede blot mekanisk ordren fra Hunans provinskomité og gentog den Røde Hærs 29. regiments synspunkter, som gik ud på at undgå kamp og vende hjem, og hans fejl var yderst alvorlig. Den situation, som fremstod efter dette nederlag, blev reddet som resultat af de korrigerende forholdsregler, som blev truffet af partiets særlige komité og hærkomité efter september.

IV. DET UAFHÆNGIGE STYRES ROLLE I GRÆNSEOMRÅDET HUNAN-KIANGSI I HUNAN, HUPEH OG KIANGSI

Betydningen af det væbnede uafhængige styre af arbejdere og bønder i grænseområdet Hunan-Kiangsi med Ningkan som sit centrum er bestemt ikke begrænset til de få amter i grænseområdet; dette styre vil komme til at spille en betydelig rolle i den proces, som går ud på at gribe den politiske magt i Hunan, Hupeh og Kiangsi gennem arbejdernes og bøndernes opstand i disse

tre provinser. De følgende opgaver er af stor vigtighed for partiet i grænseområdet i forbindelse med de opstande, som er under udfoldelse i Hunan, Hupeh og Kiangsi: Udbred indflydelsen fra bonderevolutionen og fra folkets politiske magt i grænseområdet til de lavereliggende flodområder i Hunan og Kiangsi og så langt som til Hupeh; udvid konstant den Røde Hær og forøg dens kvalitet gennem kamp, sådan at den kan være i stand til at opfylde sin mission i de tre provinseres kommende almene opstand; udvid de lokale væbnede styrker i amterne, det vil sige rødgardisterne og arbejdernes og bøndernes oprørsafdelinger, og forøg deres kvalitet, sådan at de nu bliver i stand til at kæmpe mod godsejernes lejetropper og små bevæbnede enheder og sikre den politiske magt i grænseområdet i fremtiden; reducer gradvist det omfang i hvilket det lokale arbejde er afhængigt af assistance fra mandskabet i den Røde Hær, således at grænseområdet kan få sit eget mandskab til at tage sig af arbejdet og endog forsyne den Røde Hær og det uafhængige styres udvidede landområde med mandskab.

V. ØKONOMISKE PROBLEMER

Manglen på livsfornødenheder og rede penge er blevet et meget stort problem for hæren og befolkningen inden for den hvide omringning. På grund af fjendens tætte blokade har livsfornødenheder som salt, klæde og medicin været meget knappe og dyre i hele det sidste år i det uafhængige grænseområde og dette har forstyrret tilværelsen, somme tider i akut grad, for de brede masser af arbejdere, bønder og småborgerskabet¹¹ såvel som for soldaterne i den Røde Hær. Den Røde Hær må kæmpe mod fjenden og sørge for sig selv på samme tid. Den mangler endog midler til at betale for den daglige madration på fem cent per person, som er stillet til rådighed ud over korn; soldaterne er underernærede, mange er syge, og de sårede på hospitalerne har det endnu værre. Sådanne vanskeligheder er naturligvis uundgåelige forud for den landsomfattende overtagelse af den politiske magt; og dog er der et presserende behov for til en vis grad at overvinde dem for at gøre tilværelsen lidt lettere og især for at sikre mere tilstrækkelige forsyninger til den Røde Hær. Medmindre partiet i grænseområdet kan finde egnede måder at behandle de økonomiske problemer på, vil det uafhængige styre have store vanskeligheder i den forholdsvis lange periode, i hvilken fjendens styre forbliver stabilt. En tilstrækkelig god løsning på disse økonomiske problemer fortjener utvivlsomt ethvert partimedlems opmærksomhed.

VI. PROBLEMET MED MILITÆRE BASER

Partiet i grænseområdet har endnu en opgave nemlig konsolideringen af de militære baser ved De Fem Brønde¹² og Chiulung. Bjergområdet De Fem Brønde hvor amterne Yunghsin, Linghsien, Ningkang og Suichuan støder

sammen og Chiulung-bjergområdet hvor amterne Yunghsin, Ningkan, Chaling og Lienhua støder sammen, som begge har topografiske fordele, er vigtige militære baser ikke kun for grænseområdet i øjeblikket, men også for fremtidige oprør i Hunan, Hupeh og Kiangsi, og dette gælder specielt for De Fem Brønde, hvor vi har folkets støtte såvel som et terræn, som er særlig vanskeligt og strategisk vigtigt. Fremgangsmåden ved konsolideringen af disse baser er for det første oprettelse af tilstrækkelige forsvarsværker, for det andet oplagring af tilstrækkeligt med korn og for det tredje oprettelse af relativt gode Røde Hær-hospitaler. Partiet i grænseområdet må stræbe efter at udføre disse tre opgaver effektivt.

Noter:

- ¹ Med udtrykket »borgerskab« tænker kammerat Mao Tsetung på det nationale borgerskab. Med hensyn til hans detaljerede redegørelse for sontringen mellem denne klasse og det store kompradorborgerskab se »Om taktikken mod den japanske imperialism« (december 1935) i dette bind og »Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (december 1939) i bind 2.
- ² Disse fire krigsherrekliker kæmpede sammen mod Chang Tso-lin og besatte Peking og Tientsin i juni 1928.
- ³ Chang Tso-lin, der stod i spidsen for Fengtien-kliken af krigsherrer, blev den stærkeste krigsherre i Nordkina, efter at han besejrede Wu Pei-fu i den anden Chihli-Fengtien-krig i 1924. I 1926 rykkede han frem med Wu Pei-fu som sin forbundsfælle og besatte Peking. Da han i 1928 trak sig tilbage til Nordøstkina ad jernbanen, blev han dræbt på vejen af en bombe, der var anbragt af de japanske imperialister, hvis redskab han havde været.
- ⁴ Denne reformbevægelse opstod, efter at de japanske angribere besatte Tsinan den 3. maj 1928, og efter at Chiang Kai-shek åbent og skamløst gik på kompromis med japanerne. Inden for det nationale borgerskab, der havde identificeret sig med det kontrarevolutionære statskup i 1927, begyndte en del af det, der handlede ud fra sine egne interesser, gradvist at danne en opposition til Chiang Kai-sheks regime. Wang Ching-wei, Chen Kung-pe og andre karrieremageres kontrarevolutionære gruppe, som var aktiv i denne bevægelse, dannede, hvad der blev kendt som »Reorganiseringsskikken« i Kuomintang.
- ⁵ I 1928 rykkede Chiang Kai-shek med den britiske og amerikanske imperialismes støtte mod nord for at angribe Chang Tso-lin. De japanske imperialister holdt på dette tidspunkt Tsinan, hovedstaden i provinsen Shantung, besat, og de afbrød Tientsin-Pukow-jernbanen for at bremse udbredelsen af den britiske og amerikanske indflydelse til Nordkina. Den 3. maj nedslagtede de japanske invasionstropper et stort antal kinesere i Tsinan. Dette blev kendt som massakren i Tsinan.
- ⁶ Den kinesiske røde politiske magts organisatoriske form lignede den sovjetiske politiske magt. En sovjet er et repræsentativt råd, en politisk institution, der blev skabt af den russiske arbejderklasse under revolutionen af 1905. Lenin og Stalin drog på grundlag af den marxistiske teori den slutning, at en sovjetrepublik er den bedst egnede samfundsmæssige og politiske organisationsform i overgangen fra kapitalisme til socialisme. Under ledelse af Lenins og Stalins bolsjevikiske parti gav den russiske socialistiske oktoberrevolution i 1917 for første gang i verdenshistorien liv til en sådan socialistisk sovjetrepublik, et proletariats diktatur.

Efter at den kinesiske revolution af 1927 havde lidt nederlag, blev det repræsentative råd anvendt som formen for folkets politiske magt forskellige steder i massernes revolutionære opstande under ledelse af Kinas kommunistiske Parti og først og fremmest af kammerat Mao Tsetung. På dette stadium af den kinesiske revolution var den politiske magt i sit væsen folkets demokratiske diktatur i den anti-imperialistiske, anti-feudale, ny-demokratiske revolution under proletarietets ledelse, hvilket var forskelligt fra det proletariske diktatur i Sovjetunionen.

⁷ Under 2. verdenskrig besatte de japanske imperialister mange af de kolonilande i Østen, der tidligere havde været under Storbritanniens, USA's, Frankrigs og Nederlændenes imperialistiske herredømme. Under ledelse af deres kommunistiske partier udnyttede masserne af arbejdere, bønder og småborgerskabet i byerne samt medlemmer af det nationale borgerskab i disse lande modsigelserne mellem de britiske, amerikanske, franske og nederlandske imperialister på den ene side og de japanske imperialister på den anden, de organiserede en bred enhedsfront mod den fascistiske aggression, opbyggede anti-japanske baseområder og udkæmpede en bitter guerillakrig mod japanerne. Herved begyndte den politiske situation, der eksisterede før 2. verdenskrig, at forandres. Da de japanske imperialister blev fordrevet fra disse lande ved slutningen af 2. verdenskrig, forsøgte de amerikanske, britiske, franske og nederlandske imperialister at genoprette deres koloniherrdømme, men da disse koloniale folk havde opbygget væbnede styrker af betragtelig styrke under den anti-japanske krig, nægtede de at vende tilbage til den gamle måde at leve på. Desuden var det imperialistiske system over hele verden blevet dybtgående rystet, fordi Sovjetunionen var blevet stærk, fordi alle imperialistiske magter med undtagelse af USA enten var blevet besejrede eller svækkede i krigen, og endelig fordi den imperialistiske front var blevet brudt i Kina af den sejrtriumfale kinesiske revolution. På samme måde som i Kina er det således blevet muligt for folkene i alle, eller i hvert fald nogle, koloniale lande i Østen at opretholde store og små revolutionære baseområder og revolutionære styreformers i en lang periode og at føre langsigtede revolutionære krige, hvor byerne omringes fra landdistrikterne, og hvor de så gradvist rykker frem for at indtage byerne og vinde landsomfattende sejr. Kammerat Mao Tsetungs synspunkt fra 1928 om muligheden for at oprette uafhængige styreformers i kolonier under direkte imperialistisk herredømme er således blevet ændret som et resultat af ændringerne i situationen.

⁸ Dette var de første modangreb, som folket iværksatte forskellige steder under kommunistisk ledelse mod kontrarevolutionens styrker, efter at først Chiang Kai-shek og derefter Wang Ching-wei var blevet forrædere mod revolutionen i 1927. Den 11. december 1927 forenede Cantons arbejdere og revolutionære soldater sig for at iværksætte en opstand og oprette folkets politiske magt. De udkæmpede en rasende kamp mod kontrarevolutionære styrker, som fik direkte støtte fra imperialismen, men opstanden slog fejl, fordi uligheden i styrkeforholdet var for stor. Bønder i Haifeng og Lufeng ved Kwangtungs østlige kyst havde indledt en stærk revolutionær bevægelse i 1923-1925 under ledelse af kammerat Peng Pai, der var medlem af det kommunistiske parti, og denne bevægelse ydede et stort bidrag til sejren i de to østlige felttog, som den Nationale revolutionære Hær iværksatte fra Canton mod den kontrarevolutionære klike under ledelse af Chen Chiung-ming. Efter at Chiang Kai-shek havde forrådt revolutionen den 12. april 1927, iværksatte disse bønder tre opstande i april, september og oktober og oprettede et revolutionært styre, som holdt stand indtil april 1928. I den østlige del af provinsen Hunan indtog oprørske bønder i september 1927 et område, der omfattede Liuyang, Pingkiang, Liling og Chuchow. Omtrent samtidigt iværksatte titusinder af bønder en væbnet opstand i Hsiaokan, Macheng og Huangang i den nordøstlige del af provinsen Hupeh og besatte amtsbyen Huangang i over tredive dage. I det sydlige Hunan greb bønderne i amterne Yichang, Chenchow, Leiyang, Yunghsing og Tzehsing til våben i januar 1928 og oprettede et revolutionært styre, der varede i tre måneder.

⁹ De røde garder var væbnede enheder af masserne i de revolutionære baseområder, hvis medlemmer fortsatte med deres regulære produktive arbejde.

¹⁰ Lohsiao-bjergkæden er en stor bjergkæde, der løber langs grænsen mellem provinserne Kiangsi og Hunan. Chinggang-bjergene ligger i den midterste del.

¹¹ Med udtrykket »småborgerskab« forstår kammerat Mao Tsetung andre end bønderne – håndværkere, små købmænd, folk i liberale erhverv af forskellig slags og småborgerige intellektuelle. I Kina lever de for det meste i byerne, men der er temmelig mange i landdistrikterne.

¹² De fem Brønde betegner landsbyerne Store Brønd, Lille Brønd, Øvre Brønd, Mellemste Brønd og Nedre Brønd i Ching kang-bjergene. De ligger mellem Yunghsin, Ning kang og Suichuan i det vestlige Kiangsi og Linghsien amt i det østlige Hunan.

KAMPEN I CHINGKANGBJERGENE

25. november 1928

DET UAFHÆNGIGE STYRE I GRÆNSEOMRÅDET HUNAN-KIANGSI OG NEDERLAGET I AUGUST

Kina er i dag det eneste land i verden, hvor et eller flere mindre områder under rød politisk magt er opstået midt i et hvidt regime, der omringer dem. Ved en analyse af situationen finder vi, at en af årsagerne til dette fænomen ligger i de uophørlige splittelser og krige inden for Kinas komprador- og godsejerklasser. Så længe disse splittelser og krige fortsætter, er det muligt for et væbnet uafhængigt styre af arbejdere og bønder at overleve og vokse. Desuden kræves der til dets overlevelse og vækst følgende betingelser: 1) en solid masseopbakning, 2) en solid partiorganisation, 3) en temmelig stærk rød hær, 4) et terræn, der er velegnet til militære operationer og 5) økonomiske ressourcer, der er tilstrækkelige til at føre kampen.

Et uafhængigt styre må variere sin strategi over for den omkringende herskende klasse og anvende én strategi, når den herskende classes styre midlertidigt er stabilt og en anden, når det er splittet. I en periode, hvor den herskende klasse er splittet, som under krigen mellem Li Tsung-jen og Tang Sheng-chih i provinserne Hunan og Hupeh¹ og mellem Chang Fa-kuei og Li Chi-shen i Kwangtung-provinsen², kan vor strategi være forholdsvis dristig og det af militære operationer udstukne område relativt stort. Vi må imidlertid sørge for at lægge et solidt grundlag i de centrale distrikter, for at have noget sikkert at støtte os på, når den hvide terror rammer os. I en periode, hvor de herskende klassers styre er forholdsvis stabilt, således som det var i de sydlige provinser efter april i år, må vor strategi bestå af trinvis fremstød. I en sådan periode er det værste, vi kan gøre i militær henseende, at dele vore styrker for at gøre et dristigt fremstød, og det værste, vi kan gøre i det lokale arbejde (uddeling af jord, etablering af politisk magt, udbredelse af kendskabet til partiet og organisering af lokale væbnede styrker), er at sprede vore folk og forsømme at lægge et solidt grundlag i de centrale distrikter. De nederlag,

Dette er en rapport sendt af kammerat Mao Tsetung til Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

som mange små røde områder har lidt, skyldtes enten manglen på de nødvendige objektive betingelser eller subjektive fejl, hvad angår taktikken. Taktiske fejl er alene blevet begået, fordi man har undladet klart at skelne mellem de to slags perioder, den i hvilken de herskende klassers styre midlertidigt er stabilt, og den i hvilken det er splittet. Nogle kammerater har i perioder med midlertidig stabilitet anbefalet at opdele vore styrker til et risikabelt fremstød og endog foreslået at overlade forsvaret af udstrakte områder udelukkende til de røde garder, som om de havde glemt den kendsgerning, at fjenden kan angribe ikke blot med de af godsejernes udskrevne folk, men også med regulære tropper i koncentrerede operationer. I det lokale arbejde har de fuldstændigt forsømt at lægge et solidt grundlag i de centrale distrikter og forsøgt at foretage ubegrænsede udvidelser uden at tage hensyn til, om det stod i vor magt. Hvis nogen anbefalede en politik med trinvis fremstød i militære operationer eller en politik, der koncentrerede vore anstrengelser i det lokale arbejde til at lægge et solidt grundlag i de centrale distrikter for at sikre os en uindtagelig stilling, kaldte de vedkommende »konservativ«. Deres fejlagtige ideer var den egentlige grund til de nederlag, som Hunan-Kiangsi grænseområdet og den 4. røde armé i det sydlige Hunan led i august.

Vort arbejde i Hunan-Kiangsi grænseområdet begyndte i oktober sidste år. Til at begynde med var alle vore partiorganisationer udslettet. De lokale væbnede styrker bestod kun af de to enheder under Yuan Wen-tsai og Wang Tso, der holdt til i nærheden af Chingkangbjergene. Hver enhed havde tre rifler i dårlig stand, mens bøndernes selvforsvarskorps i amterne Yunghsin, Lienhua, Chaling og Linghsien var blevet fuldstændigt afvæbnet af godsejerklassen, og massernes revolutionære iver var blevet undertrykt. I februar i år fik Ningkang, Yunghsin, Chaling og Suichuan amtspartikomiteer, Linghsien fik en særlig distriktpartikomiteé, og i Lienhua var en partiorganisation begyndt at fungere og oprette forbindelser med amtskomiteen i Wanan. Alle amterne undtagen Linghsien havde nogle få lokale, væbnede enheder. I Ningkang, Chaling, Suichuan og Yunghsin og især i de to sidstnævnte amter, var der en hel del guerillaopstande mod godsejerne, hvilket vakte masserne, og disse opstande var alle temmeligt vellykkede. I denne periode var bonderevolutionen endnu ikke blevet gennemført i særligt vidt omfang. Den politiske magts organer blev kaldt arbejder-, bonde- og soldaterregeringer. Soldaterkomiteer³ blev oprettet i hæren. Når enheder blev sendt ud på særlige opgaver, oprettedes der aktionskomiteer til at lede dem. Partiets ledende organ var frontkomiteen (med Mao Tsetung som sekretær), som var blevet udpeget af Hunans provinskomité under efterårshøstopstanden. Tidligt i marts blev frontkomiteen nedlagt efter anmodning fra den særlige komité for det sydlige Hunan og reorganiseret som divisionspartikomiteé (med Ho Ting-ying som sekretær). Den blev således det organ, der havde ledelsen udelukkende over partiorganisationerne i hæren uden nogen myndighed over de lokale partior-

ganisationer. I mellemtiden var Mao Tsetungs styrker blevet sendt til det sydlige Hunan efter anmodning fra den stedlige særlige komité, og som en følge heraf var grænseområdet Hunan-Kiangsi besat af fjenden i mere end en måned. I slutningen af marts kom nederlaget i det sydlige Hunan, og i april trak Chu Tehs og Mao Tsetungs styrker sig sammen med det sydlige Hunans bondehær tilbage til Ningkan og begyndte at reetablere det uafhængige styre i grænseområdet.

Fra april og fremefter så det uafhængige styre i grænseområdet Hunan-Kiangsi sig stillet over for et midlertidigt stabilt styre i syd, og Hunan og Kiangsi plejede at afsende mindst otte eller ni, undertiden op til atten regimenter af den reaktionære hær for at »nedkæmpe« os. Alligevel kæmpede vi med en styrke på mindre end fire regimenter mod fjenden i fire lange måneder, idet vi dagligt udvidede området under vort uafhængige styre, fulgte bonderevolutionen op, udvidede folkets politiske magt og forøgede den Røde Hær og de røde garder. Dette var muligt, fordi partiorganisationernes (både de lokale og de militære) politik i grænseområdet var korrekt. Den politik, som grænseområdets særlige komité (med Mao Tsetung som sekretær) og partiets hærkomité (med Chen Yi som sekretær) fulgte, var som følger:

Før en beslutsom kamp mod fjenden, opret politisk magt i Lohsiaobjergkædens centrale del og bekæmp flugtmentaliteten.

Følg bonderevolutionen op i de områder, der hører under det uafhængige styre.

Sæt fart i den lokale partiorganisations udvikling ved hjælp af partiorganisationen i hæren og sæt fart i de lokale væbnede styrkers udvikling ved hjælp af den regulære hær.

Vær i defensiven over for Hunan med dets forholdsvis stærke styre og tag offensiven over for Kiangsi med dets forholdsvis svage styre.

Gør jer store anstrengelser i udviklingen af Yunghsin, opret et uafhængigt folkestyre dér, og forbered jer på en langvarig kamp.

Koncentrer den Røde Hærs enheder med henblik på at bekæmpe fjenden, idet I angriber dem, når tidspunktet er velegnet og modsæt jer en deling af styrkerne, for således at undgå at blive tilintetgjort én for én.

Anvend politikken med at rykke frem i en række bølger for at udvide området under det uafhængige styre, og modsæt jer en udvidelsespolitik med forvoven fremrykning.

Takket være disse korrekte taktiske regler, samt den omstændighed, at terrænet i grænseområdet begunstigede vor kamp, og takket være den mangelfulde koordination mellem de invaderende tropper fra Hunan og Kiangsi var vi i stand til at vinde en række militære sejre i de fire måneder fra april til juli. Selv om fjenden var adskillige gange stærkere end vi, var han ude af stand til at forhindre udvidelsen af vort styre endsige at tilintetgøre det. Vort styre stræbte efter at udøve en stadig stigende indflydelse på Hunan og Kiangsi.

Den eneste årsag til augustnederlaget var, at nogle kammerater, der var ude af stand til at indse, at det var en periode med midlertidig stabilitet for de herskende klasser, anvendte en politik, der passede til en periode med splittelser inden for de herskende klasser, og delte vore styrker til en forvoven fremrykning mod det sydlige Hunan, så de derved blev skyld i nederlag både i grænseområdet og i det sydlige Hunan. Tu Hsiu-ching, repræsentant for Hunans provinskomité og Yang Kai-ming, sekretær for grænseområdets særlige komité udpeget af provinskomiteen, var ude af stand til at fatte den aktuelle situation. De udnyttede den kendsgerning, at Mao Tsetung, Wan Hsi-hsien og andre kammerater, der var stærkt uenige, var så langt borte som i Yunghsin, og ignorerede beslutningerne fra det fælles møde mellem partiets hærkomité, den særlige komité og Yunghsins amtskomité, der alle misbilligede Hunans provinskomités synspunkter. De gennemtvang blot mekanisk Hunans provinskomités ordre om at marchere til det sydlige Hunan og gik ind på anmodningen fra den Røde Hærs 29. regiment (der bestod af bønder fra Yichang) om at undgå kamp og vende hjem, så de derved blev skyld i nederlaget både i grænseområdet og i det sydlige Hunan.

I midten af juli havde den 8. armé fra Hunan under Wu Shang invaderet Ninggang og var trængt igennem til Yunghsin, den forsøgte fra første færd at komme i kamp med os, men forgæves (vore mænd prøvede at angribe dem fra siden, men gik fejl af dem), og så trak de sig hastigt tilbage til Chaling via Lienhua, idet de var bange for masserne, der støttede os. I mellemtiden ændrede den Røde Hærs hovedstyrke, som var på fremrykning fra Ninggang for at angribe Lingsien og Chaling, sine planer om at nå Lingsien og vendte sig mod det sydlige Hunan, mens de fjendtlige styrker fra Kiangsi, der bestod af 5 regimenter fra den 3. armé under Wang Chun og Chin Han-ting og 6 regimenter fra den 6. armé under Hu Wen-tou, rettede et samlet angreb på Yunghsin. På det tidspunkt havde vi i Yunghsin kun 1 regiment, som i det ly, der var skabt af folkets brede masser, bandt disse 11 regimenter inden for en radius på 30 li fra amtsbyen Yunghsin i så lang tid som 25 dage ved hjælp af guerillaangreb fra alle retninger. Til sidst mistede vi Yunghsin på grund af fjendens voldsomme angreb, og vi mistede også Lienhua og Ninggang kort tid efter. På det tidspunkt blussede der pludseligt interne meningsforskelle op blandt de fjendtlige styrker fra Kiangsi; den 6. armé under Hu Wen-tou trak sig i hast tilbage og angreb snart efter Wang Chuns 3. armé ved Changshu. De andre 5 Kiangsiregimenter trak sig så hastigt tilbage til amtsbyen Yunghsin. Hvis ikke vor hovedstyrke var taget til det sydlige Hunan, ville det have været muligt at udslutte denne fjendtlige styrke og udvide det uafhængige styres område til at indbefatte Kian, Anfu og Pinghsiang og at kæde det sammen med Pingkiang og Liuyang. Men eftersom hovedstyrken var borte, og det ene tilbageblevne regiment var alt for udmattet, blev det besluttet, at nogle mænd skulle blive tilbage og forsvare Chinggangbjergene sammen med to enheder under Yuan Wen-tsai og Wang Tso, og at jeg skulle tage resten til

Kueitung for at møde hovedstyrken og opfordre den til at komme tilbage. På det tidspunkt var hovedstyrken ved at trække sig tilbage fra det sydlige Hunan til Kueitung, og den 23. august forenedes vore styrker dér.

Da den Røde Hærs hovedstyrke var ankommet til Linghsien i midten af juli, nægtede officerer og mænd fra det 29. regiment, der vaklede politisk og ønskede at tage tilbage til deres hjem i det sydlige Hunan, at adlyde ordrer, mens det 28. regiment var imod at drage til det sydlige Hunan og ville tage til det sydlige Kiangsi, men under ingen omstændigheder ville vende tilbage til Yunghsin. Da Tu Hsiu-ching opmuntrede det 29. regiment i dets fejlagtige ideer, og det ikke lykkedes for hærkomiteen at snakke det fra det, drog hovedstyrken den 17. juli afsted fra Linghsien med Chenchow som mål. I en træfning med fjendens styrker under Fan Shih-sheng i Chenchow den 24. juli, havde det medgang til at begynde med, men det blev senere besejret og trak sig ud af slaget. Det 29. regiment hastede derpå hjem til Yichang uden at konferere med andre med det resultat, at en del blev tilintetgjort ved Lochang af Hu Feng-changs banditter, en anden blev spredt ud over Chenkow-Yichang området, og man har aldrig hørt fra den siden, og der var ikke mere end hundrede mænd, der atter samledes den dag. Heldigvis havde det 28. regiment, der var hovedstyrken, ikke lidt større tab, og den 18. august besatte det Kueitung. Den 23. august forenedes regimentet med tropperne fra Chinggangbjergene, og det blev besluttet, at de samlede styrker skulle vende tilbage til Chinggangbjergene via Chungyi og Shangyu. Da vi nåede Chungyi, deserterede bataljonschef Yuan Chung-chuan med et infanteri- og et artilleri-kompagni, og skønt de to kompagnier blev bragt tilbage, mistede vor regimentkomandør Wang Erh-cho livet i denne aktion. Den 30. august, da vore mænd var på vej tilbage, men endnu ikke havde nået deres bestemmelsessted, udnyttede fjendtlige enheder fra Hunan og Kiangsi lejligheden til at angribe Chinggangbjergene. Under udnyttelse af deres fordelagtige stilling slog de forsvarende tropper, der talte mindre end en bataljon, fra sig, jog fjenden på flugt og reddede basen.

Årsagerne til augustnederlaget var følgende: 1) nogle officerer og mænd, der var vaklende og havde hjemvé, mistede deres evne til at kæmpe, mens andre, der var uvillige til at drage til det sydlige Hunan, manglede begejstring; 2) vore mænd var udmattede af lange marcher i den dampende varme sommerhede; 3) eftersom vore mænd havde dristet sig adskillige hundrede li væk fra Linghsien, mistede de kontakten med grænseområdet og blev isolerede; 4) eftersom masserne i det sydlige Hunan endnu ikke var blevet vakt, viste ekspeditionen sig at være den rene og skære militære eventyrshandling; 5) vi vidste ikke noget om fjendens forhold; og 6) forberedelserne var utilstrækkelige, og officerer og mandskab forstod ikke formålet med operationen.

OM RETTELSE AF FEJLAGTIGE OPFATTELSESR I PARTIET

December 1929

Der findes i den kommunistiske partiorganisation i den 4. røde armé forskellige ikke-proletariske opfattelser, som i høj grad hindrer udførelsen af partiets korrekte linie. Med mindre disse ideer fuldstændig rettes, kan den 4. armé umuligt påtage sig de opgaver, som den pålægges i Kinas store revolutionære kamp. Sådanne ukorrekte opfatters rødder i denne partiorganisation findes, selvfølgelig i den kendsgerning, at dens basisenheder hovedsageligt er sammensat af bønder og andre elementer af småborgerlig oprindelse; dog er partiets ledende organers undladelse af at føre en samlet og beslutsom kamp mod disse ukorrekte opfattelser også en væsentlig grund til deres eksistens og vækst. I overensstemmelse med ånden i centralkomiteens september-brev påpeger denne kongres hermed manifestationerne af adskillige ikke-proletariske ideer i den 4. armés partiorganisation, deres rødder og måderne at rette dem på, og opfordrer alle kammerater til at udrydde dem fuldstændig.

Denne artikel er en resolution, affattet af kammerat Mao Tsetung til den 9. partikongres i den Røde Hærs 4. armé. Opbygningen af det kinesiske folks væbnede styrker var en vanskelig proces. Den kinesiske Røde Hær (som blev den 8. rutearmé og den nye 4. armé under modstandskrigen mod Japan, og som nu er Folkets Befrielseshær) blev dannet den 1. august 1927, under Nanchang-opstanden, og havde i december 1929 eksisteret i mere end to år. I denne periode lærte det kommunistiske partis organisation i den Røde Hær en hel del og høstede en stor sum af erfaringer under kampene mod forskellige fejlagtige opfattelser. Resolutionen opsummerede disse erfaringer. Den satte den Røde Hær i stand til at opbygge sig selv udelukkende på et marxistisk-leninistisk grundlag og til at eliminere al indflydelse fra hære af den gamle type. Den blev ikke kun udført i den 4. armé, men også efterhånden i alle andre enheder af den Røde Hær; på denne måde blev hele den kinesiske Røde Hær på alle måder en ægte folkehær. I de sidste ca. 30 år har det kinesiske folks væbnede styrker i høj grad udviklet og forøget sine partiaktiviteter og sit politiske arbejde, som nu tegner et helt andet billede, men den grundlæggende linie er den samme som den, der forelægges i denne resolution.

OM DET UDELUKKENDE MILITÆRE SYNSPUNKT

Det udelukkende militære synspunkt er meget veludviklet hos et antal kammerater i den Røde Hær. Det viser sig på følgende måde:

1. Disse kammerater anser militære anliggender og politik for at være i modsætning til hinanden og nægter at anerkende, at militære anliggender kun er én måde at gennemføre politiske opgaver på. Nogle siger endog: »Hvis man er militært dygtig, er man naturligvis politisk dygtig; hvis man ikke er militært dygtig, kan man ikke være politisk dygtig«, – dette er at gå et skridt videre og sætte militære anliggender over politikken.

2. De mener, at den Røde Hærs opgave, ligesom den hvide hærs, kun er at kæmpe. De forstår ikke, at den kinesiske Røde Hær er en væbnet styrke til at udføre revolutionens politiske opgaver. Især i øjeblikket bør den Røde Hær sandelig ikke begrænse sig til at kæmpe; ved siden af at kæmpe for at ødelægge fjendens militære styrke bør den udføre sådanne vigtige opgaver som at propagandere blandt masserne, organisere masserne, bevæbne dem, hjælpe dem med etablering af revolutionær politisk magt og oprettelse af partiorganisationer. Den Røde Hær kæmper ikke blot for at kæmpe, men også for at lave propaganda blandt masserne, organisere dem, bevæbne dem og hjælpe dem med at etablere revolutionær politisk magt. Uden disse formål mister kampen sin mening, og den Røde Hær mister sin eksistensberettigelse.

3. Organisatorisk underordner disse kammerater derfor de afdelinger af den Røde Hær, der udfører politisk arbejde, under dem, der udfører militært arbejde, og fremfører parolen: »Lad det militære hovedkvarter tage sig af ydre anliggender«. Hvis denne opfattelse fik lov til at udvikle sig, ville den rumme fare for adskillelse fra masserne, for militær kontrol med regeringen og opgivelse af den proletariske ledelse – det ville være at slå ind på krigsherrerens vej, lige som Kuomintang-hæren.

4. Samtidig overser de propagandaholdenes betydning i propagandaarbejdet. I spørgsmålet om masseorganisering forsømmer de organiseringen af soldaterkomiteer i hæren og organiseringen af de lokale arbejdere og bønder. Følgelig svigtes både propaganda- og organisationsarbejdet.

5. De bliver indbildske, når et slag vindes, og modløse, når et slag tabes.

6. Afdelingsegoisme – de tænker kun på den 4. armé og indser ikke, at det er en vigtig opgave for den Røde Hær at bevæbne de lokale masser. Dette er klike-mentalitet i forstørret målestok.

7. Ude af stand til at se ud over deres begrænsede omgivelser i den 4. armé mener nogle få kammerater, at der ikke eksisterer andre revolutionære styrker. Derfor deres stædige hang til at bevare deres styrke og undgå kamp. Dette er et opportunistisk levn.

8. Nogle kammerater, der ser bort fra subjektive og objektive betingelser, lider af den revolutionære fremfusenheds syge; de vil ikke gøre sig umage med minutøst og detaljeret arbejde blandt masserne, men vil kun, gennemsyret af illusioner, udføre store ting. Dette er et kupmagerisk levn.¹

Det udelukkende militære synspunkts rødder er:

1. Et lavt politisk niveau. Herfra stammer den manglende evne til at erkende den politiske ledelses rolle i hæren og til at erkende, at den Røde Hær og den hvide hær er fundamentalt forskellige.

2. Lejesoldatsmentaliteten. Mange fanger fra tidligere slag har sluttet sig til den Røde Hær, og sådanne elementer fører en udpræget lejesoldatholdning med sig, hvorved de skaber grundlag for det udelukkende militære synspunkt blandt de menige og underofficererne.

3. Af de to foregående årsager opstår en tredie, overdreven tiltro til militær styrke og manglende tillid til folkemassernes styrke.

4. Partiets undladelse af at deltage i og diskutere militært arbejde er også en grund til fremkomsten af det udelukkende militære synspunkt hos en række kammerater.

Rettelsesmetoderne er som følger:

1. Hæv det politiske niveau i partiet gennem skoling, ødelæg det udelukkende militære synspunkts rødder og understreg den grundlæggende forskel på den Røde Hær og den hvide hær. Udslet samtidig de opportunistiske og kupmageriske levn og nedbryd den 4. armés afdelingsegoisme.

2. Intensiver officerernes og soldaternes politiske skoling, og især opdragelsen af eks-fangerne. Lad samtidig så vidt muligt de lokale regeringer udvælge arbejdere og bønder med kamperfaring til at slutte sig til den Røde Hær, således at det udelukkende militære synspunkt svækkes organisatorisk, eller endog udryddes.

3. Mobiliser de lokale partiorganisationer til at kritisere partiorganisationerne i den Røde Hær og massernes politiske organer til at kritisere selve den Røde Hær med det formål at påvirke partiorganisationerne og officerer og soldater i den Røde Hær.

4. Partiet må aktivt tage del i og diskutere militært arbejde. Alt arbejde må diskuteres og besluttet af partiet, før det udføres af de menige.

5. Opstil regler for den Røde Hær, som tydeligt definerer dens opgaver, forholdet mellem dens militære og dens politiske apparat, forholdet mellem den Røde Hær og folkets masser, soldaterkomiteernes magt og opgaver og deres forhold til de militære og politiske organisationer.

OM ULTRADEMOKRATI

Siden den Røde Hærs 4. armé anerkendte centralkomiteens direktiver, har der været en kraftig nedgang i udslag af ultrademokrati. For eksempel udføres partibeslutninger nu rimeligt godt, og ingen fremfører længere sådanne fejlagtige krav, som at den Røde Hær skulle anvende »demokratisk centralisme fra bund til top« eller skulle »lade de lavere niveauer diskutere alle problemer først og så lade de højere niveauer træffe afgørelsen«. Imidlertid er denne nedgang faktisk midlertidig og overfladisk og betyder ikke, at ultrade-

mokratiske ideer allerede er blevet udryddede. Med andre ord, ultrademokrati er stadig dybt rodfæstet i mange kammeraters tankegang. Jævnfør de forskellige udtryk for modvilje mod at udføre partibeslutninger.

Rettelsesmetoderne er som følger:

1. Ødelæg ultrademokratiets rødder i den teoretiske sfære. Først bør det påpeges, at faren ved ultrademokrati ligger i den kendsgerning, at det skader eller endog totalt ødelægger partiorganisationen og svækker eller endog totalt underminerer partiets kampbevne, forhindrer partiet i at fuldføre sine kampopgaver og dermed forårsager revolutionens nederlag. Dernæst bør det påpeges, at kilden til ultrademokrati er den småborgerlige individualistiske modvilje mod disciplin. Når dette træk kommer ind i partiet, udvikler det sig politisk og organisatorisk til ultrademokratiske opfattelser. Disse opfattelser er fuldstændigt uforenelige med proletariatets kampopgaver.

2. I den organisatoriske sfære sikres demokratiet under centraliseret vejledning. Det bør gøres efter følgende linier:

(1) De ledende organer i partiet må give en korrekt vejledning og finde løsninger, når problemer opstår, for at etablere sig som ledelsescentre.

(2) De højere organer må være fortrolige med massernes liv og med situationen i de lavere organer, for at have et objektivt grundlag for korrekt vejledning.

(3) Ingen partiorganisation på noget niveau må træffe vilkårlige afgørelser, når problemer løses. Så snart en afgørelse er truffet, må den beslutsomt udføres.

(4) Alle beslutninger af nogen betydning, der træffes af partiets højere organer, skal omgående meddeles de lavere organer og partiets menige medlemmer. Metoden er at indkalde aktivismøder eller almindelige medlemsmøder i partiafdelingerne eller endog i kolonnerne² (når omstændighederne tillader det) og at udpege folk til at aflægge rapport på sådanne møder.

(5) De lavere organer i partiet og partiets menige medlemmer må detaljeret diskutere de højere organers direktiver for fuldstændigt at forstå deres betydning og træffe afgørelse om, hvordan de skal føres ud i livet.

OM LIGEGYLDIGHED OVER FOR ORGANISATORISK DISCIPLIN

Ligegyldighed over for organisatorisk disciplin i den 4. armé manifesterer sig på følgende vis:

A. Mindretallets undladelse af at underlægge sig flertallet. For eksempel, når et mindretal ser sit forslag nedstemt, udfører det ikke beslutsomt partibeslutningerne.

Rettelsesmetoderne er som følger:

1. Til møder bør alle deltagere opmuntres til at fremlægge deres synspunkter så fuldstændigt som muligt. Det rigtige og forkerte i enhver uoverensstemmelse bør klarlægges uden kompromis eller tilsløring. For at komme frem til en entydig afgørelse bør det, der ikke kan løses på ét møde, blive diskuteret på et andet, forudsat at det ikke vanskeliggør arbejdet.

2. Et af partidisciplinens krav er, at mindretallet underlægger sig flertallet. Hvis mindretallets synspunkt er blevet forkastet, må det støtte flertallets afgørelse. Om fornødent kan det tage sagen op til fornyet overvejelse på det næste møde, men bortset fra det må mindretallet ikke på nogen måde handle mod beslutningen.

B. Kritik fremført uden hensyn til organisatorisk disciplin:

1. Intern kritik er et våben til styrkelse af partiorganisationerne og forøgelse af deres kampevne. I partiorganisationerne i den Røde Hær har kritik imidlertid ikke altid denne karakter, og den bliver nogle gange til personlige angreb. Som følge heraf skader den både partiorganisationen og enkeltpersoner. Dette er et udtryk for småborgerlig individualisme. Rettelsesmetoden er at hjælpe partimedlemmerne med at forstå, at formålet med kritik er at forbedre partiets kampevne med henblik på at vinde sejr i klassekampen, og at den ikke bør bruges til personlige angreb.

2. Mange partimedlemmer fremfører deres kritik ikke i, men uden for partiet. Grunden er, at de almindelige medlemmer endnu ikke har forstået vigtigheden af partiorganisationen (dens møder og så videre) og ikke ser nogen forskel på kritik inden for og uden for organisationen. Rettelsesmetoden er at opdrage partimedlemmerne, så de forstår betydningen af partiorganisationen og fremfører deres kritik af partikomiteer eller kammerater på partimøder.

OM ABSOLUT LIGHEDSIDEOLOGI

Den absolutte lighedsideologi blev ret alvorlig i den Røde Hær på et vist tidspunkt. Her er nogle eksempler. I spørgsmålet om rationer til sårede soldater var der indvendinger mod sondringen mellem lette og alvorlige tilfælde, og kravet om ens rationer til alle blev rejst. Når officerer var beredne, blev det anset som et tegn på ulighed, ikke som en nødvendighed for deres opgave. Absolut ligelig fordeling af forsyninger blev krævet, og der var indvendinger mod noget større tildelinger i specielle tilfælde. Under ristransport blev det krævet, at alle skulle bære den samme vægt på ryggen, uden hensyn til alder eller fysisk form. Der blev krævet lighed i indkvartering, og hovedkvarteret blev skældt ud for at have større lokaler. Lighed blev krævet i tildelingen af lejtjeneste, og der var modvilje mod at lave lidt mere end naboen. Det gik endog så vidt, at når der var to sårede og kun én bære, kunne

ingen af dem bæres væk, fordi begge nægtede at give den anden forret. Absolut lighedsideologi, som vist i disse eksempler, er stadig meget udbredt blandt officerer og soldater i den Røde Hær.

Absolut lighedsideologi er lige som ultrademokrati i politiske spørgsmål et produkt af håndværks- og småbondeøkonomien – den eneste forskel er, at den ene viser sig i materielle spørgsmål, mens den anden viser sig i politiske.

Rettelsesmetoder: Vi bør påpege, at før kapitalismens afskaffelse er absolut lighed kun bønders og små ejendomsbesidderes illusion, og at selv under socialismen kan der ikke være absolut ligeberettigelse, for materielle goder vil da blive fordelt efter princippet om at »yde efter evne og nyde efter indsats«, samt efter at tilfredsstille arbejdets behov. Fordelingen af de materielle goder i den Røde Hær må være mere eller mindre ligelig, som tilfældet er det med lige løn til officerer og menige, fordi det kræves af de nuværende kampbetingelser. Men absolut lighedsideologi over al måde må modarbejdes, fordi den ikke kræves i kampen; tværtimod hindrer den kampen.

OM SUBJEKTIVISME

Subjektivisme findes i alvorlig grad hos nogle partikammerater, hvilket i høj grad skader analysen af den politiske situation og vejledningen af arbejdet. Grunden er, at subjektiv analyse af en politisk situation og subjektiv ledelse af arbejdet uundgåeligt resulterer i enten opportunisme eller kuppolitik. Hvad angår subjektiv kritik, løs og ubegrundet snak eller mistænksomhed, skaber sådanne forteelser inden for partiet ofte principløs strid og underminerer partiorganisationen.

Et andet punkt, der bør nævnes i forbindelse med intern kritik, er, at nogle kammerater ignorerer hovedspørgsmålene og indskrænker deres opmærksomhed til småting, når de fremfører deres kritik. De forstår ikke, at kritikkens hovedopgave er at påpege politiske og organisatoriske fejl. Med hensyn til personlige fejl er der, medmindre de hænger sammen med politiske og organisatoriske fejl, ingen grund til at være overkritisk og gøre de pågældende kammerater forlegne. Derudover er der, så snart en sådan kritik opstår, stor fare for at partimedlemmerne udelukkende vil koncentrere sig om småfejl, og at alle vil blive frygtomme og overforsigtige og glemme partiets politiske opgaver. Den vigtigste rettelsesmetode er at skole partimedlemmer, så en politisk og videnskabelig ånd gennemsyrrer deres tanker og deres partiliv. Til dette formål må vi: (1) lære partimedlemmerne at anvende den marxistisk-leninistiske metode i analysen af en politisk situation og i vurderingen af styrkeforholdet mellem klasserne i stedet for at lave en subjektiv analyse og vurdering; (2) henlede partimedlemmernes opmærksomhed på sociale og økonomiske undersøgelser og analyser for at bestemme taktikken i kampen og bestemme arbejdsmetoden og hjælpe kammerater med at forstå, at uden undersøgelse af de faktiske forhold vil de falde i fantasiens og kuppolitikens

grøft; og (3) i intern kritik være på vagt mod subjektivisme, vilkårlighed og udvanding af kritikken; udsagn bør være baserede på kendsgerninger, og kritik bør koncentrere sig om politik.

OM INDIVIDUALISME

Tendensen til individualisme i partiorganisationen i den Røde Hær viser sig på følgende måder:

1. Hævn. Nogle kammerater søger, efter at være kritiseret inden for partiet af en soldaterkammerat, efter lejlighed til at hævne sig uden for partiet, og en måde er at rakke ned på eller slå den pågældende kammerat. De søger også at hævne sig inden for partiet. »Du kritiserede mig på dette møde, så jeg finder en måde at gøre gengæld på næste gang«. En sådan hævn udspringer af rent personlige interesser, til skade for klassens og partiets interesser som helhed. Dens mål er ikke den fjendtlige klasse, men enkeltpersoner i vore egne rækker. Den er en gift, der svækker organisationen og dens kampevne.

2. »Smågruppe«-mentalitet. Nogle kammerater tænker kun på deres egen lille gruppes interesser og ignorerer de fælles interesser. Selv om dette ikke på overfladen synes at være udtryk for personlig stræben, er det i virkeligheden et eksempel på den snævre individualisme, og det har en stærkt opløsende og splittende virkning. »Smågruppe«-mentaliteten hærgede tidligere i den Røde Hær, og selv om der har været nogen bedring som følge af kritik er der stadig levn, og yderligere anstrengelser kræves for at overvinde dem.

3. »Funktionær«-mentaliteten. Nogle kammerater forstår ikke, at partiet og den Røde Hær, som de er medlemmer af, begge er redskaber til gennemførelse af revolutionens opgaver. De indser ikke, at de selv er revolutionens skabere, men tror, at deres ansvar kun er over for deres forskellige overordnede og ikke over for revolutionen. Denne passive holdning som »revolutionsfunktionærer« er også et udtryk for individualisme. Den forklarer, hvorfor der ikke er ret mange aktivister, der arbejder ubetinget for revolutionen. Medmindre den udryddes, vil antallet af aktivister ikke vokse, og revolutionens tunge byrde vil stadig hvile på skuldrene af nogle få, til stor skade for revolutionen.

4. »Forlystelsessyge«. Der er også inden for den Røde Hær ikke så få mennesker, hvis individualisme finder udtryk i forlystelsessyge. De håber altid, at deres enheder vil drage ind i store byer. De vil derhen, ikke for at arbejde, men for at more sig. Det, de mindst ønsker, er at arbejde i de røde områder, hvor livet er hårdt.

5. Passivitet. Nogle kammerater bliver passive og holder op med at arbejde, så snart noget går imod deres ønsker. Dette skyldes især mangel på skoling, skønt det nogle gange også skyldes ledelsens forkerte behandling af sagerne, tildeling af arbejde eller håndhævelse af disciplin.

6. Ønsket om at forlade hæren. Antallet af personer, der beder om overførelse fra den Røde Hær til lokalt arbejde er stigende. Grunden til dette

ligger ikke udelukkende hos de enkelte, men også i: (1) de materielle vanskeligheder ved livet i den Røde Hær, (2) udmattelse efter langvarig kamp, og (3) ledelsens forkerte behandling af sagerne, tildeling af arbejde eller håndhævelse af disciplin.

Rettelsesmetoden er først og fremmest at styrke skolen, for at korrigere individualismen ideologisk. Dernæst at behandle sagerne, tildele arbejde og håndhæve disciplin på en rigtig måde. I tilgift må der findes veje til at forbedre de materielle betingelser i den Røde Hær, og hver eneste mulig lejlighed til hvile og genoptræning må udnyttes med henblik på at forbedre de materielle betingelser. I vort skolingsarbejde må vi forklare, at individualisme i sin sociale oprindelse er en genspejling inden for partiet af småborgerlige og borgerlige ideer.

OM DE OMSTREJFENDE OPRØRSBANDERS IDEOLOGI

De omstrejfende oprørsbanders politiske ideologi er opstået i den Røde Hær, fordi antallet af omstrejfende elementer er stort, og fordi der er store mængder af vagabonder i Kina, især i de sydlige provinser. Denne ideologi viser sig på følgende måder: (1) Nogle mennesker ønsker kun at øge vores politiske indflydelse ved hjælp af omstrejfende guerilla-aktioner og er uvillige til at øge den ved at påtage sig den besværlige opgave at opbygge baseområder og etablere folkets politiske magt. (2) I udvidelsen af den Røde Hær følger nogle mennesker linien med at »leje mænd og købe heste« og »rekruttere desertører og acceptere mytterister«³, snarere end linien med at udvide de lokale røde garder og de lokale tropper og således udvikle den Røde Hærs hovedstyrker. (3) Nogle mennesker mangler tålmodighed til at føre energisk kamp sammen med masserne og ønsker kun at tage til de store byer for at spise og drikke, hvad de har lyst til. Alle disse manifestationer af de omstrejfende rebellers ideologi hæmmer alvorligt den Røde Hær i udførelsen af sine virkelige opgaver; følgelig er dens udryddelse et vigtigt mål i den ideologiske kamp inden for den Røde Hærs partiorganisation. Det må forstås, at metoden med omstrejfende rebeller af Huang Chaos⁴ eller Li Chuangs⁵ type ikke er tilladelig under nutidens betingelser.

Rettelsesmetoderne er som følger:

1. Intensiver opdragelsen, kritiser forkerte opfattelser og udslet de omstrejfende oprørsbanders ideologi.
2. Intensiver opdragelsen i basisenhederne af den Røde Hær og blandt nyligt rekrutterede fanger for at modvirke vagabondopfattelsen.
3. Drag aktive arbejdere og bønder, der har kamperfaring, ind i den Røde Hærs rækker for at ændre dens sammensætning.
4. Skab nye enheder af den Røde Hær fra masserne af militante arbejdere og bønder.

OM KUPPOLITIKKENS LEVN

Partiorganisationen i den Røde Hær har allerede ført kamp mod kuppolitik, men endnu ikke i tilstrækkeligt omfang. Derfor findes der stadig levn af denne ideologi i den Røde Hær. De viser sig ved: (1) blind handling uden hensyn til subjektive og objektive betingelser; (2) utilstrækkelig og ubeslutsom udførelse af partiets politik i byerne; (3) slap militær disciplin, især i tilfælde af nederlag; (4) tilfælde af brandstiftelse i nogle enheder; og (5) skydning af desertører og anvendelse af korporlig straf, der begge smager af kuppolitik. I sin samfundsmæssige oprindelse er kuppolitik en blanding af pjalteproletarisk og småborgerlig ideologi.

Rettelsesmetoderne er som følger:

1. Udslet kuppolitikken ideologisk.
2. Ret kuppolitisk optræden gennem regler, regulativer og politik.

Noter

¹ I en kort periode efter revolutionens nederlag i 1927 opstod der en »venstre«-kuppolitisk tendens i det kommunistiske parti. Idet de kuppolitiske kammerater betragtede den kinesiske revolution som en »permanent revolution« og den revolutionære situation i Kina som et »permanent opsving«, nægtede de at organisere et ordnet tilbagetog og forsøgte fejlagtigt og under anvendelse af kommandistiske metoder og ved kun at stole på et lille antal partimedlemmer og et lille udsnit af masserne at iværksætte en serie lokale opstande over hele landet, som ikke havde nogen udsigt til at lykkes. Sådanne kupmageriske tendenser var udbredte i slutningen af 1927, men aftog gradvis i begyndelsen af 1928, skønt følelser til fordel for kuppolitik stadig overlevede hos nogle kammerater.

² I guerillasystemets organisation svarede en kolonne til en division i den almindelige hær med en meget mere fleksibel og sædvanligvis meget mindre bemanning end en regulær division.

³ Disse to kinesiske udtryk henviser til de metoder, som nogle oprørere i Kinas historie anvendte for at udvide deres styrker. I anvendelsen af disse metoder tog man hensyn til antal snarere end til kvalitet, og alle slags mennesker blev kritikløst rekrutteret for at fylde rækkerne.

⁴ Huang Chao var leder af bondeoprørerne mod slutningen af Tangdynastiet. I 875 førte Huang med udgangspunkt i sin hjemegn Tsoachow (nu Hotse amt i Shantung) væbnede bønder i sejrige slag mod de kejserlige styrker og titulerede sig selv »himmelstormende general«. I løbet af et tiår fejdede han hen over de fleste af provinserne i Huangho-, Yangtse-, Huai- og Perleflodsdalene og nåede så langt som til Kwangsi. Han brød endelig igennem Tungkuanpasset, erobrede den kejserlige hovedstad Changan (nu Sian i Shensi) og blev kronet som kejser af Chi. Indre splid og angreb fra Tang-styrkernes allierede stammestyrker af ikke-Han-oprindelse tvang Huang til at forlade Changan og trække sig tilbage til sin hjemegn, hvor han begik selvmord. De ti års krig han førte er en af de mest berømte bondekrige i Kinas historie. Dynasti-historikere beretter, at »alle mennesker, der led under tunge skatter og opkrævninger, samledes om ham«. Men da han blot førte omstrejfende krig uden nogensinde at etablere relativt konsoliderede bascområder, blev hans styrker kaldt »omstrejfende oprørsbander«.

⁵ Li Chuang, forkortelse for Li Tzu-cheng, kong Chuang (kongen, der vovede alt), født i Michih, det nordlige Shensi, var leder af en bondeopstand, der førte til Mingdynastiets fald. Revolten startede først i Shensi i 1628. Li sluttede sig til Kao Ying-hsiangs styrker og førte

felttog gennem Honan og Anhwei og tilbage til Shensi. Efter Kaos død i 1636 efterfulgte Li ham, blev kong Chuang og førte felttog ind og ud af Shensi-, Szechuan-, Honan- og Hupeh-provinserne. Endelig erobrede han den kejserlige hovedstad Peking i 1644, hvorefter den sidste Ming-kejser begik selvmord. Hovedparolen, som han udbredte, var »støt kong Chuang, og lad være med at betale kornskat«. En anden af hans paroler til at håndhæve disciplinen blandt sine mænd lød: »Ethvert mord betyder drabet af min far, enhver voldtægt betyder skænding af min mor«. Således vandt han massernes støtte, og hans bevægelse blev hovedstrømmen i de bondeoprør, der rasede over hele landet. Da han også strejfede omkring uden nogensinde at etablere relativt konsoliderede baseområder, blev han til slut slået af Wu San-kuei, en Ming-general, der samarbejdede med Ching-tropper i et fælles angreb på Li.

EN ENKELT GNIST KAN STARTE EN STEPPEBRAND

5. januar 1930

Nogle kammerater i vort parti er stadig ikke i stand til at vurdere den aktuelle situation rigtigt, og de ved heller ikke, hvordan de skal løse det tilhørende spørgsmål om, hvad der skal gøres. Selv om de mener, at en revolutionær flodbølge er uundgåelig, mener de ikke, at den er umiddelbart forestående. Derfor misbilliger de planen om at tage Kiangsi og billiger kun omstrejfende guerilla-aktioner i de tre områder på grænserne mellem Fukien, Kwangtung og Kiangsi; samtidig med at de ikke har en dybere forståelse for, hvad det vil sige at etablere rød politisk magt i guerillaområderne, har de ikke en dybere forståelse for tanken om at accellerere den landsomfattende revolutionære flodbølge gennem konsolidering og udvidelse af den røde politiske magt. De synes at mené, at eftersom den revolutionære flodbølge stadig er fjern, vil det være spildt arbejde at forsøge at etablere politisk magt gennem hårdt arbejde. I stedet vil de udvide vor politiske indflydelse gennem den lettere metode med omstrejfende guerilla-aktioner, og så snart masserne på landsplan er vundet over, eller i det store og hele vundet over, vil de iværksætte en landsomfattende væbnet opstand, som med deltagelse af den Røde Hær ville blive en stor, landsomfattende revolution. Deres teori, at vi først må vinde masserne på landsplan og i alle områder og derefter etablere politisk magt, stemmer ikke overens med den kinesiske revolutions faktiske forhold. Denne teori udspringer først og fremmest af den manglende evne til klart at forstå, at Kina er et halv-kolonialt land, som mange imperialistiske magter kæmper om. Hvis man forstår dette klart, vil man for det første forstå, hvorfor det usædvanlige fænomen med langvarig og indviklet kamp blandt de herskende klasser kun findes i Kina, hvorfor denne kamp bliver stadig voldsommere og mere udbredt, og hvorfor der aldrig har været et samlet styre. For det andet vil man forstå alvoren af bondespørgsmålet og derfor, hvorfor opstandene på landet er vokset til det nuværende landsomfattende omfang. For det tredje vil man

Dette er et brev, som kammerat Mao Tsetung skrev som en kritik af visse pessimistiske synspunkter, som dengang fandtes i partiet.

forstå det korrekte i parolen om arbejdernes og bøndernes demokratiske politiske magt. For det fjerde vil man forstå et andet usædvanligt fænomen, som også kun findes i Kina, og som følger af det første (at der kun i Kina foregår langvarig og indviklet kamp blandt de herskende klasser), nemlig eksistensen og udviklingen af den Røde Hær og guerillastyrkerne, og sammen med dem eksistensen og udviklingen af små røde områder, omgivet af det hvide regime. For det femte vil man forstå, at i det halv-koloniale Kina er oprettelsen og udvidelsen af den Røde Hær, guerillastyrkerne og de røde områder den højeste form for bondekamp under proletariats ledelse, det uundgåelige resultat af væksten af de halv-koloniale bondekampe og utvivlsomt den vigtigste faktor i fremskyndelsen af den revolutionære flodbølge i hele landet. Og for det sjette vil man også forstå, at den politik, der blot opfordrer til omstrejfende guerilla-aktioner, ikke kan gennemføre den opgave at fremskynde den landsomfattende revolutionære flodbølge, mens den slags politik, der føres af Chu Teh og Mao Tsetung og også af Fang Chih-min¹, utvivlsomt er korrekt – det vil sige politikken med at oprette baseområder, med systematisk oprettelse af politisk magt, med uddybning af bonderevolutionen, med udvidelse af folkets væbnede styrker gennem en omfattende proces med opbygning af først den kommunale røde garde, så distriktets røde garde, så amtets røde garde, så lokale enheder af den Røde Hær, hele vejen op til de regulære enheder af den Røde Hær, med udvidelse af den politiske magt ved at gå frem i bølger, osv., osv. Kun således er det muligt at opbygge de revolutionære massers tillid over hele landet, som Sovjetunionen har opbygget den over hele verden. Kun således er det muligt at skabe enorme vanskeligheder for de reaktionære herskende klasser, at ryste deres fundament og fremskynde deres indre opløsning. Kun således er det muligt at skabe en Rød Hær, som vil blive det vigtigste våben i fremtidens store revolution. Kort sagt, kun således er det muligt at fremskynde den revolutionære flodbølge.

Kammerater som lider af revolutionær heftighed overvurderer revolutionens subjektive kræfter² og undervurderer kontrarevolutionens kræfter. En sådan vurdering udspringer først og fremmest af subjektivismen. I sin konsekvens vil den utvivlsomt føre til kupmageri. På den anden side vil undervurdering af revolutionens subjektive kræfter også være en forkert vurdering og med sikkerhed give en anden slags dårlige resultater. Det er derfor nødvendigt i bedømmelsen af den politiske situation i Kina at forstå følgende:

1. Skønt revolutionens subjektive kræfter i Kina er svage, så er også alle de reaktionære herskende klassers organisationer (organer for den politiske magt, væbnede styrker, politiske partier osv.) det også, idet de støtter sig til den tilbagestående og skrøbelige sociale og økonomiske struktur i Kina. Dette er med til at forklare, hvorfor revolutionen ikke straks bryder ud i landene i Vesteuropa; selv om revolutionens subjektive kræfter måske nu er noget stærkere end i Kina, er de reaktionære herskende klassers styrke mange gange stærkere. I Kina vil revolutionen utvivlsomt bevæge sig hurtigere mod flod,

for skønt revolutionens subjektive kræfter i øjeblikket er svage, så er kontrarevolutionens kræfter det også.

2. Revolutionens subjektive kræfter er blevet kraftigt svækkede siden 1927-revolutionens nederlag. De tilbageblevne kræfter er meget små, og de kammerater, der kun vurderer ud fra overfladen, var naturligvis pessimistiske. Men hvis vi vurderer det væsentlige indhold, er det en helt anden snak. Her kan vi bruge det gamle kinesiske udtryk: »En enkelt gnist kan tænde en steppebrand«. Med andre ord, vore kræfter vil, skønt små i øjeblikket, vokse hurtigt. Under de nuværende forhold i Kina er deres vækst ikke alene mulig, men uundgåelig, som 30. maj-bevægelsen og den store revolution, som fulgte, til fulde har bevist. Når vi betragter en ting, må vi se på det væsentlige indhold i den og blot betragte dens fremtræden som en dørvogter ved tærskelen, og så snart, vi er over tærskelen, må vi gribe fat om det væsentlige; dette er den eneste pålidelige og videnskabelige analysemetode.

3. Tilsvarende med vurderingen af de kontrarevolutionæres kræfter, vi må aldrig kun se på deres fremtræden, men bør undersøge deres væsen. I begyndelsen af vort uafhængige styre i Hunan-Kiangsi-grænseområdet troede nogle kammerater oprigtigt på den fejlagtige vurdering, som Hunan-provinskomiteen foretog, og anså klassefjenden for at være betydningsløs; de to beskrivelser »sorfærdeligt usikker« og »utroligt panikslagne«, som er stående vittigheder den dag i dag, blev brugt af Hunan-provinskomiteen på det tidspunkt (fra maj til juli 1928) i vurderingen af herskeren i Hunan, Lu Tiping³. En sådan vurdering fører nødvendigvis til kuppolitik i den politiske sfære. Men i løbet af de fire måneder fra november 1928 til februar 1929 (før krigen mellem Chiang Kai-shek og Kwangsi-krigsherrerne)⁴, da fjendens tredie »fælles undertrykkelsesekspedition«⁵ nærmede sig Chinggang-bjergene, spurgte nogle kammerater: »Hvor længe endnu kan vi holde den røde fane vajende?« Faktisk var kampen i Kina mellem Storbritannien, USA og Japan på det tidspunkt blevet helt åben, og en indviklet krigsførelse mellem Chiang Kai-shek, Kwangsi-kliken og Feng Yu-hsiang var ved at tage form; derfor var det faktisk det tidspunkt, hvor det reaktionære tidevand gik mod ebbe og det revolutionære tidevand mod flod igen. Alligevel fandtes pessimistiske opfattelser ikke blot i den Røde Hær og i lokale partiorganisationer; selv centralkomiteen blev vildledt af tingenes fremtræden og anslog en pessimistisk tone. Dens februarbrev er udtryk for den pessimistiske analyse, der blev foretaget i partiet på det tidspunkt.

4. Den objektive situation i dag er stadig sådan, at kammerater, der kun ser den overfladiske fremtræden og ikke indholdet i det, der ligger foran dem, risikerer at blive vildledt. Især når vore kammerater i den Røde Hær bliver slået i kamp, omringet eller forfulgt af stærke fjendtlige styrker, generaliserer og overdriver de ofte ubevidst deres øjeblikkelige, specifikke og begrænsede situation, som om situationen i Kina og i verden som helhed ikke gav nogen anledning til optimisme, og udsigterne til revolutionens sejr var fjerne.

Grunden til, at de tager fat om tingenes fremtræden og affejer indholdet, er, at de ikke har foretaget en videnskabelig analyse af indholdet af den generelle situation. Spørgsmålet om, hvorvidt der snart vil komme en revolutionær flodbølge i Kina, kan kun besvares ved at foretage en detaljeret undersøgelse for at konstatere, hvorvidt de modsigelser, der fører til en revolutionær flodbølge, virkelig udvikler sig. Eftersom modsigelserne i verden udvikler sig mellem de imperialistiske lande, mellem de imperialistiske lande og deres kolonier og mellem imperialisterne og proletariatet i deres egne lande, har imperialisterne et øget behov for at kappes om at dominere Kina. Mens den imperialistiske kappestrid om Kina bliver mere intensiv, udvikler både modsigelsen mellem imperialisterne og hele den kinesiske nation og modsigelserne mellem imperialisterne sig samtidigt i Kina.

Herved skabes den indviklede krigsførelse, som dagligt udvides og intensiveres, og som øger den fortsatte udvikling af modsigelserne mellem de forskellige klikker af Kinas reaktionære herskere. I kølvandet på modsigelserne mellem de reaktionære herskende klikker – den indviklede krigsførelse mellem krigsherrerne – kommer tungere beskatning, hvilket til stadighed skærper modsigelsen mellem de brede masser af skatteydere og de reaktionære herskere. I kølvandet på modsigelsen mellem imperialismen og Kinas nationale industri kommer de kinesiske fabrikanters manglende evne til at opnå koncessioner fra imperialisterne, hvilket skærper modsigelsen mellem det kinesiske borgerskab og det kinesiske proletariat, så de kinesiske kapitalister søger at finde en udvej gennem vanvittig udbytning af arbejderne, mens arbejderne gør modstand. I kølvandet på imperialistisk handelsaggression, kinesiske handelskapitalisters optrækkeri, tungere regeringsskatter osv. kommer skærpelsen af modsigelsen mellem godsejerklassen og bønderne, det vil sige, at udbytningen gennem afgifter og ågerrenter forstærkes, og bøndernes had til godsejerne vokser. På grund af presset fra udenlandske varer, udhulingen af arbejder- og bondemassernes købekraft og forøgelsen af regeringsskatterne drives flere og flere forhandlere af kinesisk fremstillede varer og uafhængige producenter til fallit. Fordi den reaktionære regering, på trods af mangel på forsyninger og midler, udvider sine hære i det uendelige og således konstant udvider krigsførelsen, lider soldatermasserne konstant afsavn. På grund af væksten i regeringsskatterne, godsejernes krav om forhøjelser af afgifter og renter og den daglige forøgelse af krigens ulykker er der hungersnød og røveruvæsen alle vegne, og bondemasserne og de fattige i byerne kan knapt nok holde sig i live. Fordi skolerne ikke har nogen penge, frygter mange studenter, at deres uddannelse vil blive afbrudt; fordi produktionen er tilbagestående, har mange færdiguddannede intet håb om beskæftigelse. Så snart vi forstår alle disse modsigelser, vil vi se, hvilken desperat situation, hvilken kaotisk tilstand Kina befinder sig i. Vi vil også se, at den revolutionære flodbølge mod imperialisterne, krigsherrerne og godsejerne er uundgåelig og meget snart vil komme. Hele Kina er overstrøet med brændeknipper,

der snart vil være antændt. Udtrykket »En enkelt gnist kan tænde en steppebrand« er en træffende beskrivelse af, hvordan den nuværende situation vil udvikle sig. Vi behøver blot at se på arbejdernes strejker, bøndernes opstande, soldaternes mytterier og studenternes strejker, som udvikler sig mange steder, for at forstå, at det ikke kan vare længe før en »gnist« fanger til »en steppebrand«.

Kernen i det foranstående indeholdtes allerede i brevet d. 5. april 1929 fra frontkomiteen til centralkomiteen, hvor der blandt andet står:

»Centralkomiteens brev (dateret 9. februar 1929) foretager en for pessimistisk vurdering af den objektive situation og af vore subjektive kræfter. Kuomintang's tre »undertrykkelses«-felttog mod Chinggang-bjergene var højvandsmærket, der blev nået af den reaktionære flodbølge. Men dér stoppede den, og siden er den reaktionære flodbølge gradvist faldet, mens den revolutionære flodbølge gradvis er steget. Skønt vort partis kampevne og organisatoriske styrke er blevet svækket i den grad, som centralkomiteen beskriver, vil de hurtigt blive styrket igen, og passiviteten blandt kammeraterne i partiet vil hurtigt forsvinde, efterhånden som den kontrarevolutionære flodbølge gradvis ebber ud. Masserne vil helt sikkert slutte sig til os. Kuomintang's massakrepolitik tjener kun til at »drive fiskene ud på dybt vand«⁶, som man siger, og reformismen har ikke længere nogen massetiltrækningskraft. Det er sikkert, at masserne snart vil miste deres illusioner om Kuomintang. I den kommende situation vil intet andet parti være i stand til at konkurrere med det kommunistiske parti om at vinde masserne. Den politiske linie og den organisatoriske linie, som blev fastlagt af partiets 6. nationale kongres⁷, er korrekt, det vil sige, at revolutionen på det nuværende trin er demokratisk og ikke socialistisk, og partiets øjeblikkelige opgave [her burde ordene »i de store byer« være tilføjet]⁸ er at vinde masserne og ikke at iværksætte omgående opstande. Ikke desto mindre vil revolutionen udvikle sig hurtigt, og vi bør indtage en positiv holdning i vor propaganda og vore forberedelser til væbnede opstande. I den nuværende situation kan vi kun lede masserne gennem positive paroler og en positiv holdning. Kun ved at indtage en sådan holdning kan partiet genvinde sin kampevne ... Proletarisk ledelse er den eneste nøgle til sejr i revolutionen. Opbygning af et proletarisk grundlag for partiet og oprettelse af partiafdelinger i industrivirksomheder i nøgledistrikter er vigtige organisatoriske opgaver for partiet i øjeblikket; men samtidig er de væsentlige forudsætninger for at støtte kampen i byerne og fremskynde væksten af den revolutionære flodbølge, specielt udviklingen af kampen på landet, oprettelsen af rød politisk magt i små områder og skabelsen og udvidelsen af den Røde Hær. Derfor ville det være forkert at opgive kampen i byerne; men efter vor mening ville det også være forkert, hvis nogle af vore partimedlemmer var bange for bøndernes voksende styrke, for at den skulle overgå arbejdernes styrke og skade revolutionen. For i revolutionen i det halvkoloniale Kina må bøndernes kamp altid mislykkes, hvis den ikke har arbejdernes ledelse; men revolutionen skades aldrig af, at bøndernes kamp overgår arbejdernes styrke.«

Brevet indeholdt også følgende svar på spørgsmålet om den Røde Hærs operationstaktik:

»For at beskytte den Røde Hær og rejse masserne beder centralkomiteen os om at dele vore styrker i meget små enheder og sprede dem i landområderne og om at trække Chu Teh og Mao Tsetung tilbage fra hæren, og således skjule de vigtigste mål. Dette er et urealistisk synspunkt. I vinteren 1927-28 planlagde vi at sprede vore styrker i landområderne, så hvert kompagni eller bataljon opererede for sig selv og anvendte guerilla-taktik for at rejse masserne og prøve på ikke at udgøre et mål for fjenden; vi har forsøgt dette mange gange, men hver gang er det mislykkedes. Årsagerne er: (1) de fleste af soldaterne i den Røde Hærs hovedstyrke kommer fra andre områder og har en anden baggrund end de lokale røde garder; (2) opdeling i små enheder resulterer i svag ledelse og manglende evne til at klare ugunstige omstændigheder, hvilket let fører til nederlag; (3) enhederne bliver sandsynligvis knust én for én; (4) jo mere ugunstige omstændigheder, jo større er behovet for at koncentrere vore styrker og for at lederne er beslutsomme i kamp, for kun således kan vi opnå indre enhed mod fjenden. Kun under gunstige omstændigheder er det tilrådeligt at opdele vore styrker til guerilla-aktioner, og det er kun da, at lederne ikke behøver at blive hos styrkerne hele tiden, som de skal under ugunstige omstændigheder.«

Svagheden ved dette afsnit er, at de grunde, der anføres mod delingen af styrker, er af en negativ karakter, der langt fra var tilstrækkelig. Den positive grund til at koncentrere vore styrker er, at kun koncentrerede styrker vil sætte os i stand til at udslette relativt store fjendtlige enheder og besætte byer. Kun efter at vi har udslettet relativt store fjendtlige styrker og besat byer, kan vi rejse masserne i stor målestok og oprette politisk magt, der strækker sig over et antal sammenhængende amter. Kun sådan kan vi øve udstrakt pres (hvad vi kalder »at udvide vor politiske indflydelse«), og effektivt bidrage til at fremskynde dagen for den revolutionære flodbølge. For eksempel var både det styre, vi etablerede i Hunan-Kiangsi-grænseområdet forrige år, og det, vi etablerede i det vestlige Fukien sidste år⁹, resultater af denne politik med at koncentrere vore styrker. Dette er et generelt princip. Men er der ikke tidspunkter, hvor vore styrker bør deles op? Jo der er. Brevet fra frontkomiteen til centralkomiteen siger om guerilla-taktik for den Røde Hær, herunder opdeling af styrkerne inden for et mindre område:

»Den taktik, som vi har udledt af kampene i de sidste tre år, er sandelig forskellig fra al anden taktik, gammel eller ny, kinesisk eller udenlandsk. Med vor taktik kan masserne rejses i stadig større målestok, og ingen fjende, uanset hvor stærk, kan klare os. Vor taktik er en guerilla-taktik. Dens hovedpunkter er følgende:

‘Del vore styrker for at rejse masserne, koncentrer vore styrker for at gøre op med fjenden.’

‘Fjenden avancerer, vi trækker os tilbage; fjenden slår lejr, vi generer ham; fjenden bliver træt, vi angriber; fjenden trækker sig tilbage, vi forfølger.’

‘Anvend metoden med at rykke frem i bølger for at udvide de stabile baseområder¹⁰; anvend metoden med at cirkle omkring, når man forfølges af en stærk fjende.’

‘Rejs den største del af masserne på kortest mulig tid og på den bedst mulige måde.’

Denne taktik svarer til at kaste et net; på ethvert tidspunkt bør vi være i stand til at kaste det eller trække det til os. Vi kaster det langt for at vinde masserne og trækker det til os for at tage os af fjenden. Det er en sådan taktik, vi har anvendt de sidste tre år.»

Her betyder »at kaste nettet langt« at fordele vore styrker inden for et mindre område. Da vi for eksempel første gang erobrede amtsbyen Yunghsin i Hunan-Kiangsi-grænseområdet, fordelte vi det 29. og det 31. regiments styrker inden for Yunghsin amt. Tilsvarende, da vi erobrede Yunghsin for tredje gang, delte vi vore styrker ved at sende 28. regiment til grænsen til Anfu amt, 29. regiment til Lienhua og 31. regiment til grænsen til Kian amt. Og tilsvarende delte vi vore styrker i amterne i det sydlige Kiangsi sidste år i april og maj, og i amterne i det vestlige Fukien i juli sidste år. Med hensyn til at fordele vore styrker i et større område er det kun muligt at gøre det ud fra de to betingelser, at omstændighederne er relativt gunstige, og at de ledende organer er rimeligt stærke. Formålet med at dele vore styrker er nemlig at sætte os bedre i stand til at vinde masserne, til at uddybe bonderevolutionen og oprette politisk magt og til at udvide den Røde Hær og de lokale væbnede enheder. Det er bedre ikke at dele vore styrker, når dette mål ikke kan nås, eller når delingen af vore styrker ville føre til nederlag og svækkelse af den Røde Hær, som det skete i august for to år siden, da vore styrker på Hunan-Kiangsi-grænsen blev delt til et angreb på Chenchou. Men der er ingen tvivl om, at vi, under de to nævnte betingelser, bør dele vore styrker, fordi opdeling er mere fordelagtig end koncentration.

Centralkomiteens februarbrev var ikke skrevet i den rette ånd og havde en dårlig virkning på nogle partikammerater i den 4. armé. På det tidspunkt udsendte centralkomiteen også en rundskrivelse, der erklærede, at der ikke nødvendigvis ville udbryde krig mellem Chiang Kai-shek og Kwangsi-krigsherrerne. Siden da har centralkomiteens vurderinger og direktiver imidlertid i det store og hele været korrekte. Den har allerede udsendt en ny rundskrivelse, der korrigerer den, der indeholdt de forkerte vurderinger. Skønt den ikke har foretaget nogen korrektion af brevet til den Røde Hær, har dens efterfølgende direktiver ikke været holdt i den samme pessimistiske tone, og dens syn på den Røde Hærs operationer stemmer nu overens med vort. Alligevel vedvarer den dårlige virkning, som dette brev havde på nogle kammerater. Derfor mener jeg, at det stadig er nødvendigt med nogen forklaring.

Planen om at erobre Kiangsi-provinsen inden for et år blev også foreslået centralkomiteen i april sidste år af frontkomiteen, og en beslutning herom blev senere truffet i Yutu. Følgende grunde blev givet i brevet til centralkomiteen:

»Chiang Kai-sheks og Kwangsi-krigsherrernes hære nærmer sig hinanden i nærheden af Kiukiang, og et stort slag er umiddelbart forestående. Fortsættelsen af massekampene, kombineret med de voksende modsigelser mellem de herskende reaktionære gør det sandsynligt, at der snart vil være en revolutionær flodbølge. Med hensyn til hvordan vort arbejde bør organiseres under disse omstændigheder mener vi, for så vidt som det drejer sig om de sydlige provinser, at kompradorenes og godsejernes væbnede styrker er for stærke, og at vi derudover i Hunan har mistet hele vores masseopbakning såvel i som uden for partiet, som følge af partiets kuppolitiske fejl. I de tre provinser Fukien, Kiangsi og Chekiang er situationen imidlertid anderledes. For det første er fjenden militært svagest dér. I Chekiang er der kun en lille provinsstyrke under Chiang Po-cheng¹¹. I Fukien, hvor der er fem grupper af fjendtlige styrker på ialt 14 regimenter, er Kuo Feng-mings tropper allerede blevet knust; tropperne under Chen Kuo-hui og Lu Hsing-pang¹² er banditter med ringe kampevne; de to brigader marinesoldater, der er stationeret langs kysten, har aldrig været i kamp, og deres kampevne er utvivlsomt ikke stor; kun Chang Chen¹³ kan yde nævneværdig modstand, men selv han har, ifølge en analyse foretaget af Fukien-provinskomiteen, kun to relativt stærke regimenter. I tilgift befinder Fukien sig i en tilstand af fuldstændigt kaos, forvirring og splittelse. I Kiangsi er der 16 regimenter under Chu Pei-teh¹⁴ og Hsiung Shih-hui¹⁵; de er stærkere end de væbnede styrker i både Fukien og Chekiang, men langt svagere end dem i Hunan. For det andet er der begået langt færre kuppolitiske fejl i disse tre provinser. Vi er ikke klar over situationen i Chekiang; men partiets organisatoriske basis og masseopbakning er noget bedre i Kiangsi og Fukien end i Hunan. Tag Kiangsi som eksempel. I det nordlige Kiangsi har vi stadig en vis basis i Tehan, Hsiushui og Tungku; i det vestlige Kiangsi har partiet og de røde garder stadig en vis styrke i Ningkan, Yunghsin, Lienhua og Suichuan; i det sydlige Kiangsi er udsigterne endnu lysere, da det 2. og det 4. regiment af den Røde Hær støt vokser i Kian, Yungfeng og Hsingkuo amter; og endnu bedre, den Røde Hær under Fang Chih-min er på ingen måde blevet udslettet. Alt dette sætter os i stand til at nærme os Nanchang. Vi anbefaler hermed centralkomiteen, at vi i perioden med forlænget krigsførelse mellem Kuomintang-krigsherrerne, bør kæmpe med Chiang Kai-shek og Kwangsi-kliken om Kiangsi-provinsen, og også om det vestlige Fukien og det vestlige Chekiang. I disse tre provinser bør vi udvide den Røde Hær og skabe et uafhængigt masse-styre, med en tidsfrist på et år til at fuldføre denne plan«.

Dette forslag om at kæmpe om Kiangsi var kun forkert, hvor det satte en tidsfrist på et år. Det var baseret ikke kun på betingelserne i provinsen selv,

men også på udsigten til at en landsomspændende revolutionær flodbølge ville komme snart. For medmindre vi havde været overbevist om, at der snart ville komme en revolutionær flodbølge, kunne vi umuligt have konkluderet, at vi kunne tage Kiangsi på et år. Den eneste svaghed ved forslaget var, at det satte en tidsfrist på et år, hvilket det ikke skulle have gjort, og således lagde en antydning af utålmodighed i ordet »snart« i erklæringen om, »at der snart vil komme revolutionær flodbølge«. Hvad angår de subjektive og objektive betingelser i Kiangsi, så fortjener de til fulde vor opmærksomhed. Foruden de subjektive betingelser, der blev beskrevet i brevet til centralkomiteen, kan tre objektive betingelser nu tydeligt påpeges. For det første er Kiangsis økonomi hovedsagelig feudal, den købmandskapitalistiske klasse er relativt svag, og godsejernes væbnede styrker er svagere end i nogen anden sydlig provins. For det andet har Kiangsi ikke sine egne tropper og er altid blevet garnisoneret med tropper fra andre provinser. Sendt dertil for at »nedkæmpe kommunister« eller »nedkæmpe banditter« er disse tropper ikke bekendt med de lokale forhold, deres interesser er meget mindre direkte involveret, end hvis det havde været lokale tropper, og de mangler sædvanligvis entusiasme. Og for det tredje er Kiangsi relativt fjernt fra imperialistisk indflydelse i modsætning til Hunan, der ligger tæt ved Hongkong, og næsten på alle måder er under britisk kontrol. Så snart vi har fattet disse ting, kan vi forstå, hvorfor bondeopstandene er mere udbredte og den Røde Hær og guerilla-enhederne mere talrige end i andre provinser.

Hvordan skal vi så forstå ordet »snart« i erklæringen om, »at der snart vil komme en revolutionær flodbølge«? Det er et almindeligt spørgsmål blandt kammeraterne. Marxister er ikke spåmænd. De bør og kan kun vise hovedretningen af fremtidige udviklinger og forandringer; de bør og kan ikke mekanisk fastslå dagen og timen. Men når jeg siger, at der snart vil komme en revolutionær flodbølge i Kina, taler jeg bestemt ikke om noget, som med nogle menneskers ord »måske kommer«, noget illusorisk, uopnåeligt og uden betydning for vore handlinger. Det er som et skib langt til havs, hvis mastetoppe allerede kan ses fra kysten; det er som morgensolen i øst, hvis flimrende stråler er synlige fra en høj bjergtop; det er som et barn lige før fødslen, der bevæger sig uroligt i sin moders liv.

Noter

¹ Kammerat Fang Chih-min, født i Yiyang i Kiangsi-provinsen, medlem af Kinas kommunistiske Partis 6. centralkomité, var grundlægger af det røde område i det nordøstlige Kiangsi og af den 10. Røde Hær. I 1934 førte han fortroppen af den Røde Hær i marchen mod nord for at bekæmpe de japanske angribere. I januar 1935 blev han taget til fange under et slag mod de kontrarevolutionære Kuomintang-styrker, og i juli 1935 døde han martyrdøden i Nanchang i Kiangsi.

² Revolutionens subjektive kræfter betyder revolutionens organiserede kræfter.

- ³ Lu Ti-ping, en Kuomintang-krigsherre, var Kuomintangs guvernør over Hunan-provinsen i 1928.
- ⁴ Krigen i marts-april 1929 mellem Chiang Kai-shek, Kuomintang-krigsherren i Nanking, og Li Tsung-jen og Pai Chung-hsi, Kuomintang-krigsherrerne i Kwangsi-provinsen.
- ⁵ Den tredje invasion af den Røde Hærs baseområde i Chinggang-bjergene af Kuomintang-krigsherrerne i Hunan og Kiangsi, varende fra slutningen af 1928 til begyndelsen af 1929.
- ⁶ Citatet er fra Mencius, der sammenligner en tyrann, der drev sit folk til at finde en venligere hersker, med odderen, der »driver fiskene ud på dybt vand«.
- ⁷ Kinas kommunistiske Partis 6. nationale kongres blev holdt i juli 1928. Den påpegede, at Kinas revolution efter nederlaget i 1927 stadig var af borgerlig-demokratisk art, dvs. anti-imperialistisk og anti-feudal, og at hovedlinien for revolutionen, fordi den uundgåelige nye revolutionære flodbølge ikke var umiddelbart forestående, måtte være at vinde masserne. Den 6. kongres likviderede Chen Tu-hsius højre-nederlagslinie fra 1927 og forkastede også den »venstre«-kuppolitiske linie, der opstod i partiet i slutningen af 1927 og begyndelsen af 1928.
- ⁸ Bemærkningen i parentes er tilføjet af forfatteren.
- ⁹ Styret i det vestlige Fukien blev skabt i 1929, da den Røde Hær i Chinggang-bjergene drog mod øst for at oprette et nyt revolutionært baseområde og oprettede folkets revolutionære politiske magt i Lungyen, Yungting og Shanghang amter i den vestlige del af denne provins.
- ¹⁰ Stabile baseområder var de relativt stabile revolutionære baseområder, der blev oprettet af Arbejdernes og Bøndernes Røde Hær.
- ¹¹ Chiang Po-cheng var kommandant for Kuomintangs fredsbevarende korps i Chekiang-provinsen.
- ¹² Chen Kuo-hui og Lu Hsing-pang var to berygtede Fukien-banditter, hvis styrker var blevet inkorporeret i Kuomintanghæren.
- ¹³ Chang Chen var divisionschef i Kuomintanghæren.
- ¹⁴ Chu Pei-teh, en Kuomintang-krigsherre, var dengang Kuomintangs guvernør for Kiangsi-provinsen.
- ¹⁵ Hsiung Shih-hui var dengang divisionschef i Kuomintanghæren i Kiangsi-provinsen.

VIS DET ØKONOMISKE ARBEJDE OPMÆRKSOMHED

20. august 1933

Den revolutionære krigs tiltagende intensitet gør det bydende nødvendigt for os at mobilisere masserne til at iværksætte en omgående kampagne på den økonomiske front, og ligeledes, at vi påtager os alle mulige og nødvendige opgaver i den økonomiske opbygning. Hvorfor? Fordi alle vore nuværende anstrengelser bør rettes mod at vinde sejr i den revolutionære krig og først og fremmest mod at vinde fuldstændig sejr i kampen for at slå fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog;¹ anstrengelserne bør rettes mod at sikre de materielle betingelser, som garanterer, at der er føde og andre forsyninger til den Røde Hær, mod at forbedre folkets tilværelse og dermed stimulere det til en mere aktiv indsats i den revolutionære krig, mod at organisere masserne på den økonomiske front, mod at uddanne dem så de har friske kræfter i krigen, mod konsolidering af arbejder-bonde-alliancen og arbejderne og bøndernes demokratiske diktatur og mod styrkelse af det proletariske lederskab igennem opbygningen af økonomien. En sådan økonomisk opbygning er afgørende for at nå alle disse mål. Dette må være klart forstået af enhver, der deltager i revolutionært arbejde. Nogle kammerater har anset det for umuligt at afse tid til opbygning af økonomien, fordi der er nok at gøre i den revolutionære krig, og de har fordømt alle, der argumenterer for den, som »højre-afvigere«. Efter deres mening er det umuligt at bygge økonomien op midt i en revolutionær krig og kun muligt under de fredelige, rolige tilstande, som hersker efter den endelige sejr. Kammerater, sådanne synspunkter er forkerte. Enhver, der deler dem, har ikke forstået at uden en opbygning af økonomien, er det umuligt at sikre den revolutionære krigs materielle forudsætninger, og at folket vil blive udmattet i løbet af en lang krig.

Tænk blot over det! Fjenden gennemtvinger en økonomisk blokade, skruppelløse handelsfolk og reaktionære bringer uorden i vore finanser og vor

Denne tale blev holdt på sytten amters økonomiske opbygningskonference i det sydlige Kiangsi i august 1933.

handel, og de røde områders handel med omverdenen er alvorligt stækket. Vil den revolutionære krig ikke blive alvorligt påvirket, medmindre disse vanskeligheder bliver overvundet? Salt er meget dyrt og til tider endda ikke til at opdrive. Ris er billigt om efteråret og om vinteren, men det er frygteligt dyrt om foråret og om sommeren. Det påvirker altså direkte arbejdernes og bøndernes tilværelse og forhindrer enhver fremgang. Og påvirker det ikke vor grundlæggende linje – alliancen mellem arbejdere og bønder? Hvis arbejderne og bønderne bliver utilfredse med deres levevilkår, vil det så ikke påvirke udvidelsen af den Røde Hær og mobiliseringen af masserne i den revolutionære krig? Derfor er det fuldstændig forkert at tro, at der ikke skal foretages nogen økonomisk opbygning midt i den revolutionære krig. De, som tænker på denne måde, siger tit, at alt bør underordnes krigsanstrengelserne; men de forstår ikke, at det vil svække krigen snarere end at underordne alt under den, når man giver afkald på den økonomiske opbygning. Kun ved at udvide arbejdet på den økonomiske front og ved at opbygge de røde områders økonomi kan vi tilvejebringe et tilstrækkeligt materielt grundlag for den revolutionære krig og fortsætte vore militære offensiver uden hindringer og rette effektive slag mod fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog; kun på denne måde kan vi tilvejebringe ressourcerne til at udvide den Røde Hær og drive vor front fremad til steder tusinder af li borte, sådan at den Røde Hær, når omstændighederne er gunstige, vil kunne angribe Nanchang og Kiukiang uden at være bekymret, og når den således er fritaget for en stor del af opgaven med at forsyne sig selv, kan den bruge alle sine kræfter på at kæmpe; og det er kun på den måde, at vi til en vis grad kan tilfredsstille folkets materielle behov, så det tilslutter sig den Røde Hær eller påtager sig andre revolutionære opgaver med endnu større begejstring. Det er lige netop, hvad det vil sige at underordne alt under krigsindsatsen. Blandt de, som er optaget af revolutionært arbejde forskellige steder, er der mange, der endnu ikke har forstået vigtigheden af den økonomiske opbygning i den revolutionære krig, og der er mange lokalregeringer, som vier diskussionen af problemerne i den økonomiske opbygning ringe opmærksomhed. De økonomiske afdelinger i lokalregeringerne er endnu ikke godt organiserede, og nogle er stadig uden leder; i andre har man udpeget én, der ikke er kompetent, blot for at få posten besat. Dannelsen af kooperativer er stadig på begyndelsesstadiet, og kun få steder er arbejdet med at regulere fødevarerforsyningerne påbegyndt. Der er ikke blevet propageret for det økonomiske opbygningsarbejde blandt folket (selv om en sådan propaganda er meget vigtig), og massernes begejstring for den er ikke blevet vakt. Det skyldes altså sammen, at man ikke har været i stand til at indse vigtigheden af den økonomiske opbygning. Gennem diskussionerne på denne konference og gennem de rapporter I laver, når I vender tilbage til jeres poster, må der skabes massebegejstring for den økonomiske opbygning blandt alle i administrationen og blandt alle arbejdere og bønder. Den økonomiske opbygnings vigtighed for den revolutionære krig

bør gøres klar for enhver, så alle gør deres bedste for at fremme salget af støttebeviser for den økonomiske opbygning, for at udvikle den kooperative bevægelse og for at oprette offentlige kornmagasiner og lagerbygninger til at afhjælpe hungersnød overalt. Hvert amt bør oprette en underafdeling til regulering af fødevarerforsyningerne med afdelingskontorer i vigtige distrikter og markedscentre. På den ene side bør vi inden for vore røde områder sende korn fra steder med overskud til steder med underskud, så det ikke hober sig op på ét sted, mens det ikke kan skaffes på et andet, så prisen bliver for lav et sted og for høj et andet. På den anden side bør vi sende vort overskud ud af de røde områder på en planlagt måde (dvs. ikke i ubegrænsede mængder) og indføre livsfornødenheder fra de hvide områder for således at undgå at blive udbyttet af skruppelløse handelsfolk. Vi bør alle gøre vort bedste for at udvikle landbruget og håndværket og for at øge produktionen af landbrugsredskaber og kalk for at sikre en større afgrøde til næste år. Vi bør desuden bringe udbyttet af lokale produkter som wolfram, tømmer, kamfer, papir, tobak, lærred, tørrede svampe og pebermynteolie op til det tidligere niveau og sælge dem i de hvide områder i større mængder.

Taget efter rumfang rangerer korn højest blandt de vigtigste varer, som vi udfører i vor handel med områderne udenfor. Der bliver sendt omkring tre millioner *picul* upoleret ris ud om året i bytte for nødvendige forbrugsgoder, eller én *picul* i gennemsnit pr. indbygger af befolkningen på tre millioner; mindre kan det sandelig ikke være. Men hvem står for denne handel? Udelukkende handelsfolkene, som skånselsløst udbytter os i handelen. I fjor købte de upoleret ris af bønderne i Wanan og Taiko amter til 50 cent pr. *picul* og solgte dem i Kanchow for fire yuan og fik en syvfoldig profit. Lad os tage et eksempel mere. Vore tre millioner mennesker har brug for salt til ca. ni millioner yuan og bomuldsklæde til seks millioner yuan hvert år. Det er overflødigt at nævne, at denne handel til 15 millioner yuan med salt og klæde helt og holdent har ligget i handelsfolkene hænder; vi har intet foretaget os. Den udbytning, som handelsfolkene udøver, er virkelig enorm. De tager f.eks. til Meihsien og køber salt til én yuan for syv catties, og så sælger de det i vore områder til én yuan for tolv unser. Er det ikke et chokerende profitmageri? Vi kan ikke længere ignorere denne tingenes tilstand, og fra nu af må vi selv varetage denne handel. Vor afdeling for handel med omverdenen bør yde en stor indsats i denne forbindelse.

Hvordan skal vi anvende de tre millioner yuan, som kommer fra støttebeviserne til den økonomiske opbygning? Vi har planer om at bruge dem på følgende måde. En million vil gå til den Røde Hærs krigsudgifter og to millioner lånes som kapital til kooperativerne, Kontoret for regulering af fødevarerforsyningen og Kontoret for ekstern handel. Af det sidstnævnte beløb vil størstedelen blive brugt til at udvide vor eksterne handel og resten til at udvide produktionen. Vort mål er ikke blot at udvide produktionen, men også at sælge vore produkter til rimelige priser i de hvide områder og så købe salt

og klæde billigt til distribuering blandt vore folk for således at bryde fjendens blokade og holde handelsfolkenes udbytning i skak. Vi må frembringe en kontinuerlig vækst i folkets økonomi, forbedre massernes levevilkår betydeligt og forøge vort offentlige overskud væsentligt og således lægge et fast fundament for den revolutionære krig og den økonomiske opbygning.

Dette er en stor opgave, en stor klassekamp. Men vi bør stille os selv det spørgsmål: Kan den gennemføres midt i de heftige kampe? Det mener jeg, den kan. Vi taler ikke om at bygge en jernbane til Lungyen eller for tiden bare om en landevej til Kanchow. Vi siger ikke, at der bør være et fuldstændigt monopol på kornsalg, eller at regeringen bør varetage hele handelen med salt og klæde til en værdi af 15 millioner yuan og fuldstændig udelukke handelsfolkene. Det er ikke det, der er vor pointe, eller det, vi vil prøve at gennemføre. Det, vi taler om og forsøger at gøre, er at udvikle landbrug og håndværk og udføre korn og wolfram i bytte for salt og klæde, hvor vi midlertidigt starter med en fond på to millioner yuan plus de penge, som folket har investeret. Er der noget af dette, som vi ikke kan eller bør påtage os, som vi ikke kan klare? Vi er allerede begyndt på dette arbejde og har nået nogle resultater. Efterårshøsten er i år imellem 20 og 25 pct. større end sidste år, eller større end den stigning på 20 pct., vi havde beregnet. I håndværksvirksomhederne er produktionen af landbrugsredskaber og kalk ved at blive genoprettet, og vi er begyndt på at genoprette wolframproduktionen. Produktionen af tobak, papir og tømmer er i bedring. Der er opnået meget i år med reguleringen af fødevarerforsyningerne. Der er blevet begyndt en import af salt. Det er på disse resultater, at vi bygger vor faste tro på muligheden af yderligere fremskridt. Er det ikke klart forkert at sige, at økonomisk opbygning er umulig nu og må vente, indtil krigen er forbi.

På det nuværende stadium er det således klart, at den økonomiske opbygning må have den revolutionære krig som centrum. I dag er den revolutionære krig vor centrale opgave, som den økonomiske opbygning bør tjene, tage udgangspunkt i og underordnes. Det ville være forkert at betragte den økonomiske opbygning som centrum for alt vort nuværende arbejde, så den revolutionære krig forsømmes, eller at gennemføre den uden at forbinde den med den revolutionære krig. Det er hverken muligt eller nødvendigt at anse den økonomiske opbygning som det centrale i vort arbejde, før borgerkrigen er afsluttet. Midt i en borgerkrig er det en ren og skær illusion at prøve at gennemføre en økonomisk opbygning, som hører hjemme i fredstid, som kan og skal foretages i fremtiden, men ikke nu. De nuværende opgaver er dem, som krigen gør bydende nødvendige. Hver eneste af dem bør tjene os i krigen; ingen af dem er fredsopgaver, der kan udføres adskilt fra krigen. Hvis nogen kammerat sysler med ideen om at gennemføre en økonomisk opbygning isoleret fra krigen, bør han straks rette denne fejltagelse.

Det bliver umuligt at få en hurtig kampagne i gang på det økonomiske område uden en rigtig ledelsesstil og uden rigtige arbejdsmetoder. Det er også

en vigtig opgave, som konferencen bør løse. Kammeraterne her får nemlig meget at tage sig af, når de vender hjem, og de skal vejlede mange mennesker, som kommer til at arbejde sammen med dem. Især er kammerater, som arbejder på kommune- og byniveau og i kooperativerne, fødevareafdelingerne, handelsafdelingerne og indkøbskontorerne personligt engageret i det praktiske arbejde med at mobilisere folket til at organisere kooperativer, med at regulere og transportere forsyningerne af fødevarer og at lede vor handel med de omliggende områder. Hvis deres ledelsesstil er gal, og hvis de ikke benytter rigtige og effektive metoder, vil det straks påvirke arbejdet, så det ikke lykkes os at vinde masseopslutning til de forskellige opgaver, så vi i løbet af det kommende efterår, den kommende vinter, næste forår og sommer ikke vil være i stand til at gennemføre hele centralregeringens plan for den økonomiske opbygning. Af disse grunde ønsker jeg at henlede vore kammeraters opmærksomhed på det følgende.

For det første: Mobiliser masserne ved hjælp af forskellige organisatoriske midler. Til at begynde med bør kammerater i præsidiernes og regeringsorganernes økonomi- og finansafdelinger på alle niveauer jævnligt fremlægge deres arbejdsopgaver og diskutere, overvåge og kontrollere arbejdsområder som f.eks. salg af støttebeviser, oprettelsen af kooperativer, reguleringen af fødevareforsyningen og foranstaltninger, der fremmer produktion og handel. Dernæst bør masseorganisationerne, især fagforeningerne og sammenslutningerne af fattigbønder, blive bragt til handling. Fagforeningerne bør mobilisere alle deres medlemmer til at slutte op om disse økonomiske kampe. Sammenslutningerne af fattigbønder er mægtige baser, hvor masserne kan mobiliseres til at opbygge kooperativer og tegne sig for køb af støttebeviser, og de bør gives en energisk ledelse af distrikts- og kommuneregeringerne. Derudover bør vi propagandere for økonomisk opbygning på landsby- eller husmøder og på en klar måde fortælle, hvordan denne er forbundet med den revolutionære krig, og vi bør føre diskussionen om, hvordan man forbedrer massernes levevilkår, og hvordan vi øger vor styrke i kampen, i særdeles praktiske vendinger. Vi bør opfordre folket til at tegne sig for køb af støttebeviser, til at oprette kooperativer, til at regulere fødevareforsyningerne, til at konsolidere finanserne og fremme handelen; vi bør opfordre det til at kæmpe for disse paroler, og vi bør forøge dets begejstring. Vore mål kan ikke nås, hvis vi ikke anvender forskellige organisationsformer til at mobilisere masserne, og hvis vi ikke fører propaganda blandt dem på den beskrevne måde, det vil sige, medmindre præsidiernes og økonomi- og finansafdelingerne i regeringsorganerne på alle niveauer sørger for at arbejdet med den økonomiske opbygning bliver diskuteret og kontrolleret, medmindre de ansporer masseorganisationerne til handling og afholder massepropagandamøder.

For det andet: Vi må ikke være bureaukratiske i mobiliseringen af masserne. Bureaukratisk ledelse kan lige så lidt tolereres i den økonomiske opbygning som i nogen anden gren af vort revolutionære arbejde. Bureaukra-

tiets hæslighed, som ingen kammerater bryder sig om, skal kastes i slamkisten. De metoder, som alle kammerater bør foretrække, er de, som appellerer til masserne, dvs. de, som alle arbejdere og bønder hilser velkommen. En fremtrædelsesform af bureaukrati er slækkelse af arbejdet på grund af ligegyldighed eller overfladiskhed. Kommandisme er en anden fremtrædelsesform. Efter alle ydre tegn at dømme er kommandistiske personer ikke slapsvanse; de giver indtryk af at arbejde hårdt. Men faktisk får kooperativer, der er oprettet med kommandistiske metoder, ikke succes, og selv om de ser ud til at vokse et stykke tid, kan de ikke konsolideres. I den sidste ende taber masserne troen på dem, hvilket vil hindre deres udvikling. At presse salget af støttebeviser op med kommandistiske metoder og at påtvinge vilkårlige kvoter uden at tage hensyn til, om folket forstår, hvad støttebeviserne skal bruges til, og hvor meget de har råd til, vil til syvende og sidst vække folkets misnøje og gøre det umuligt at opnå et godt salg. Vi skal afvise kommandisme; hvad vi har brug for, er en energisk propaganda for at overbevise masserne, og vi bør udvikle kooperativerne, fremme salget af støttebeviser og gøre alt arbejdet med den økonomiske mobilisering i overensstemmelse med de faktiske forhold og massernes virkelige følelser.

For det tredje: Der er brug for et stort antal kadrer til at udvikle kampagnen for økonomisk opbygning. Det drejer sig ikke om snese eller hundreder, men om tusinder og titusinder, som vi må organisere, skole og sende ud på fronten for økonomisk opbygning. De bliver lederne, og de brede masser bliver soldaterne på den økonomiske front. Folk sukker ofte over manglen på kadrer. Kammerater, er der virkelig en mangel? Der er trådt talløse kadrer frem fra de dele af masserne, som er blevet hærdede i landbrugskampene, de økonomiske kampe og den revolutionære krig. Hvordan kan vi sige, at der er mangel på kadrer? Forkast dette fejlagtige synspunkt, og I vil opdage kadrer overalt omkring jer.

For det fjerde: Den økonomiske opbygning er uadskillelig, ikke blot fra krigens generelle opgaver, men også fra andre opgaver. Kun hvis der er en grundig kontrol med jordfordelingen² kan det lade sig gøre at afskaffe feudale og halvfeudale jordbesiddelser fuldstændigt, forøge bøndernes begejstring for produktionen og hurtigt lede bøndernes masser ind i den økonomiske opbygning. Kun hvis arbejdslovene gennemføres beslutsomt, kan det lade sig gøre at forbedre arbejdernes tilværelse, hurtigt at bringe dem til aktiv deltagelse i den økonomiske opbygning og styrke deres ledelse af bønderne. Kun hvis der er en korrekt ledelse af valgene og af afsløringskampagnerne³, som følger med kontrollen af jordfordelingen, bliver det muligt at styrke vore regeringsorganer, så de kan udgøre en mere energisk ledelse i den revolutionære krig og i alt vort arbejde, inklusive det økonomiske. Højnelsen af folkets politiske og kulturelle niveau gennem kulturelt og uddannelsesmæssigt arbejde er også en yderst vigtig opgave i udviklingen af økonomien. Det er overflødigt at sige, at udvidelsen af den Røde Hær ikke må glemmes en eneste dag. Enhver kan

forstå, at uden den Røde Hærs sejr vil den økonomiske blokade blive endnu strammere. På den anden side vil økonomisk vækst og en bedre tilværelse for masserne utvivlsomt være en stor hjælp i udvidelsen af den Røde Hær og en inspiration for masserne til at marchere ivrigt til fronten. For at opsummere: Hvis vi løser alle de ovennævnte opgaver, herunder den meget vigtige opgave i den økonomiske opbygning, og hvis vi får dem alle til at tjene den revolutionære krig, så bliver sejren i den revolutionære krig utvivlsomt vor.

Noter

¹ Mellem 1930 og 1934 iværksatte Chiang Kai-shek fem omfattende stormløb mod det Røde område med centrum i Juichin, Kiangsi; de blev betegnet »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Det femte af disse felttog startede i oktober 1933, selv om Chiang Kai-shek havde gjort ihærdige forberedelser lige siden sommeren.

² En kampagne til at kontrollere jordfordelingen blev gennemført i det røde område efter bondereformen for at finde ud af, om jorden var blevet omfordelt på en rigtig måde.

³ Afsløringskampagner var demokratiske kampagner, hvor folket blev opmuntret til at afsløre den demokratiske regerings funktionærers misgerninger.

HVORDAN SKAL MAN SONDRER KLASSERNE I LANDDISTRIKTERNE?

Oktober 1933

I. GODSEJEREN

En godsejer er et menneske, der ejer jord, ikke selv deltager i arbejdet, eller kun gør det i meget lille udstrækning og lever af at udbytte bønderne. Opkrævning af jordrente er hans vigtigste form for udbytning; i tilgift låner han måske penge ud, køber arbejdskraft eller tager del i handel eller industri. Men hans inddrivning af jordrente fra bønderne er hans vigtigste form for udbytning. Administrationen af fællesjord og opkrævning af afgifter fra skolejord¹ indbefattes i kategorien med udbytning gennem jordrente.

En falleret godsejer skal stadig klassificeres som godsejer, hvis han ikke arbejder, men lever af at bedrage eller stjæle fra andre eller af at få hjælp fra venner og bekendte og er bedre stillet end den almindelige middelbonde.

Krigsherrer, embedsmænd, lokale tyranner og despotisk lavadel er politiske repræsentanter for og usædvanligt ubarmhjertige medlemmer af godsejerklassen. Små lokale tyranner og despotisk lavadel findes også meget ofte blandt de rige bønder.

Mennesker, der hjælper godsejere med at opkræve afgifter og bestyre ejendomme, der er afhængige af herremændens udbytning af bønderne som deres hovedindtægtskilde og er bedre stillet end den almindelige middelbonde, skal anbringes i samme kategori som godsejerne.

Ågerkarle er mennesker, der har udbytning gennem åger som hovedindtægtskilde, er bedre stillet end den almindelige middelbonde og skal anbringes i samme kategori som godsejerne.

Kammerat Mao Tsetung skrev dette dokument i oktober 1933 for at rette de afvigelser, der havde vist sig i arbejdet med jordreformen, og for at give en rigtig løsning på jordproblemet. Det blev vedtaget af den daværende Arbejdernes og Bøndernes demokratiske Centralregering som kriterium for bestemmelsen af klassestatus i landdistrikterne.

II. DEN RIGE BONDE

Den rige bonde ejer som regel jord. Men nogle rige bønder ejer kun en del af deres jord og forpagter resten. Andre har slet ingen jord selv, men forpagter det hele. Den rige bonde har normalt flere og bedre produktionsredskaber og mere likvid kapital end gennemsnittet; han deltager selv i arbejdet, men er afhængig af udbytning som en del af eller endog hovedparten af sin indtægt. Hans vigtigste form for udbytning er køb af arbejdskraft (langtids-arbejdere). I tilgift kan han bortforpagte noget af sin jord og udbytte gennem jordrente, udlån af penge eller deltagelse i industri og handel. De fleste rige bønder deltager også i administrationen af fællesjord. Et menneske, der ejer et pænt stykke god jord, dyrker noget af den selv uden at ansætte arbejdskraft, men udbytter andre bønder ved hjælp af jordrente, udlånsrenter eller på andre måder, skal også behandles som en rig bonde. Rige bønder udbytter regelmæssigt og mange henter det meste af deres indtægter fra denne kilde.

III. MIDDELBONDEN

Mange middelbønder ejer jord. Nogle ejer kun en del af deres jord og forpagter resten. Andre ejer overhovedet ingen jord selv og forpagter al deres jord. De har alle en rimelig mængde landbrugsredskaber. En middelbonde skaffer sin indtægt udelukkende eller hovedsagelig fra sit eget arbejde. Som regel udbytter han ikke andre, og i mange tilfælde bliver han selv udbyttet af andre, idet han må betale et mindre beløb i jordrente og som renter på lån. Men generelt sælger han ikke sin arbejdskraft. Nogle middelbønder (de velstående middelbønder) udbytter faktisk lidt, men det er ikke deres almindelige eller deres hovedindtægtskilde.

IV. DEN FATTIGE BONDE

Blandt de fattige bønder er der nogle, der ejer en del af deres jord og har nogle få landbrugsredskaber, andre ejer overhovedet ingen jord men kun nogle få landbrugsredskaber. Som regel må fattige bønder forpagte den jord de arbejder på, og de bliver udsat for udbytning, idet de må betale jordrente og renter på lån og til en vis grad sælge deres arbejdskraft.

Normalt behøver en middelbonde ikke at sælge sin arbejdskraft, mens en fattig bonde må sælge en del af sin arbejdskraft. Dette er hovedkriteriet for at skelne mellem middelbønder og fattige bønder.

V. ARBEJDEREN

Arbejderen (inklusive landarbejderen) ejer som regel ingen jord eller landbrugsredskaber, selv om nogle ejer et meget lille stykke jord og meget få landbrugsredskaber. Arbejderne lever fuldstændig af at sælge deres arbejdskraft.

Noter

¹ Der var forskellige former for offentlig jord i Kinas landbrugsområder – jord der ejedes af kommune- eller distriktsregeringer, af en klans forfædretempel, af et buddhistisk eller taoistisk tempel, en katolsk kirke eller en moské, eller jord, hvis indtægt blev brugt til offentlige velfærdsformål som f.eks. hungernøds-hjælp eller anlæg og vedligeholdelse af broer og veje eller til uddannelsesformål. I realiteten blev det meste af den slags jord kontrolleret af godsejerne og de rige bønder, og få bønder havde nogen indflydelse på administrationen af den.

VOR ØKONOMISKE POLITIK

23. januar 1934

Det er kun Kuomintang-krigsherrerne, som selv har bragt de områder, der er under deres styre til randen af økonomisk ruin, der kan udvise den utrolige skamløshed dag efter dag at udbrede det rygte, at de røde områder er i en tilstand af totalt sammenbrud. Imperialisterne og Kuomintang er opsat på at knuse de røde områder, hvor det økonomiske opbygningsarbejde nu er i fremgang, de ønsker at ødelægge velfærden for de millioner af arbejdere og bønder, som er blevet befriet. Derfor har de ført en hensynsløs økonomisk blokadepolitik, samtidig med at de har organiseret styrker til militære »omringnings- og tilintetgørelses«-felttog. Men, i spidsen for de brede masser og den Røde Hær har vi ikke blot knust det ene »omringnings- og tilintetgørelses«-felttog efter det andet, vi har også udført alt det livsvigtige økonomiske opbygningsarbejde, som det var os muligt, for at overvinde denne ondartede økonomiske blokade. Også i denne henseende har vi opnået den ene succes efter den anden.

Det princip, der styrer vor økonomiske politik, er at fortsætte med det livsvigtige økonomiske opbygningsarbejde, som står i vor magt, og at koncentrere vore økonomiske ressourcer om krigsførelsen. Samtidig må vi forbedre folkets levevilkår så meget som muligt, konsolidere alliancen mellem arbejdere og bønder på det økonomiske område, sikre en proletarisk ledelse af bønderne, og stræbe efter at sikre den statslige økonomiske sektors ledelse over den private sektor, således at vi skaber forudsætningerne for vor fremtidige fremmarch mod socialismen.

Brændpunktet i vor økonomiske opbygning er at øge landbrugs- og industriproduktionen, udvide vor handel med omverdenen og udvikle kooperativerne.

Landbruget i de røde områder gør iøjenfaldende fremskridt. I sammenligning med 1932 var landbrugsproduktionen i 1933 i det sydlige Kiangsi og det vestlige Fukien 15 pct. højere og i grænseområdet Fukien-Chekiang-Kiangsi 20 pct. højere. Grænseområdet Szechuan-Shensi har haft en god høst. Når et

Denne rapport blev aflagt af kammerat Mao Tsetung på den 2. nationale kongres for arbejder- og bonderepræsentanter, som blev afholdt i Juichin i Kiangsiprovincen i januar 1934.

rødt område bliver grundlagt, falder landbrugsproduktionen ofte det første år eller to. Men det bliver indhentet igen, fordi bondemasserne arbejder med større entusiasme, efter at jorden er blevet omfordelt og ejendomsforholdene fastlagt, og efter at vi har opmuntret produktionen. I dag har landbrugsproduktionen nogle steder nået og endog oversteget niveauet fra før revolutionen. Andre steder er ikke blot den jord, som har ligget brak under de revolutionære opstande, blevet genopdyrket; men også jomfruelig jord er blevet taget under plov. Mange steder er der organiseret grupper til gensidig hjælp og pløjehold for at regulere brugen af arbejdskraft i landsbyerne, og kooperativer er blevet organiseret for at ovevinde mangelen på trækokser. Derudover tager kvinderne i stor udstrækning del i produktionen. Intet af dette kunne være sket under Kuomintang. Da jorden var i godsejernes hænder, var bønderne ikke interesserede i at forbedre den, og de havde heller ikke midlerne til det.

Men efter at vi har fordelt jorden til bønderne og opmuntret til og belønnet produktionen, er deres begejstring for arbejdet blomstret op, og der er opnået store fremskridt i produktionen. Det må påpeges, at under de nuværende betingelser har landbruget første prioritet i vor økonomiske opbygning; det er ved hjælp af landbruget, at vi løser både det særdeles vigtige fødevarerproblem og problemet med råvarer som bomuld, hamp, sukkerrør og bambus, som er nødvendige for at lave tøj, sukker, papir og andre livsfornödenheder.

Skovbrug og øgning af husdyrholdet er ligeledes vigtige dele af landbruget. Inden for rammerne af småbondeøkonomien er det tilladeligt og endda nødvendigt at udarbejde passende planer for udbyttet af visse vigtige landbrugsprodukter og at mobilisere bønderne til at stræbe efter at opfylde dem. Vi bør vise dette større opmærksomhed og vie det større anstrengelser. Vi må aktivt lede bønderne i løsningen af vanskelige og livsvigtige problemer i produktionen f.eks. med hensyn til arbejdskraft, trækokser, gødning, såsæd og kunstvanding. I denne forbindelse er det vor vigtigste opgave på en organiseret måde at regulere brugen af arbejdskraft og at opmuntre kvinderne til at tage del i landbrugsproduktionen. For at løse arbejdskraftproblemet er det nødvendigt at organisere grupper til gensidig hjælp og pløjehold og at mobilisere og opmuntre hele landbefolkningen til at hjælpe med i forårets og sommerens travle pløjeperioder. Et andet stort problem er at en ganske stor del (omkring 25 pct.) af bønderne mangler trækokser. Vi må sørge for, at der organiseres trækokse-kooperativer ved at opmuntre bønder uden okser til at købe dem til fælles brug ved frivilligt at tegne andele.

Også kunstvandingen, som er »livets kilde« i landbruget, fortjener den største opmærksomhed. Naturligvis kan vi ikke i øjeblikket rejse spørgsmålet om statsligt eller kollektivt landbrug, men det er yderst vigtigt at oprette små forsøgsgårde, forskningsskoler og landbrugsudstillinger forskellige steder for at stimulere landbrugets udvikling.

Fjendens blokade har gjort det vanskeligt for os at sælge varer uden for vore områder. Produktionen er faldet i mange håndværksgrene i de røde områder

især med hensyn til tobak og papir. Men vanskelighederne er ikke fuldstændig uoverstigelige. Vi har selv et udstrakt marked på grund af massernes efterspørgsel i vore egne områder. Vi bør systematisk genskabe og udvikle værksteder og også visse industrier, i første række for at dække vore egne behov og dernæst til handel med omverdenen. Gennem de sidste to år, og især siden første halvdel af 1933, er mange værksteder og nogle få industrier vokset frem på grund af den opmærksomhed, vi er begyndt at vise dem, og på grund af folkets gradvise udvikling af producent-kooperativer. De mest betydningsfulde områder er tobak, papir, wolfram, kamfer, landbrugsredskaber og gødning (f.eks. kalk). Derudover bør vi i den nuværende situation ikke glemme produktionen af vort eget bomuldstøj, vor egen medicin og vort eget sukker. I grænseområdet Fukien-Chekiang-Kiangsi er der oprettet industrigrene, som ikke tidligere eksisterede her, som f.eks. papirfremstilling, væveri og sukkerraffinering, og de klarer sig godt. For at lette mangelen på salt er folk begyndt at udvinde det af salpeter. Det kræver god planlægning at holde industrien i gang. Med spredt håndværksmæssig industri er detaljeret og altomfattende planlægning naturligvis umulig. Men temmeligt detaljerede produktionsplaner er absolut nødvendige for visse vigtige virksomheder, først og fremmest for de statslige og kooperative virksomheder. Hver eneste af vore statslige og kooperative industrivirksomheder må helt fra begyndelsen være opmærksom på at skulle udarbejde nøjagtige overslag over råmaterialeproduktion og markedsudvikling både i fjendens områder og i vore egne.

På det nuværende tidspunkt er det særligt nødvendigt for os at organisere den private udadvendte handel i overensstemmelse med planen og at lade staten direkte sørge for visse livsvigtige fornødenheder, f.eks. importen af salt og bomuldstøj, eksport af korn og wolfram og fordelingen af korn inden for vore egne områder. Et sådant arbejde blev der først taget fat på i grænseområdet Fukien-Chekiang-Kiangsi, og det blev påbegyndt i det Centrale Område i foråret 1933. Med oprettelsen af Bureauet for handel med omverdenen og andre agenturer, har vi i denne sammenhæng opnået de første resultater.

Vor økonomi består af tre sektorer: statsvirksomheder, kooperative virksomheder og private virksomheder.

I øjeblikket er statsvirksomhederne begrænset til, hvad der er muligt og livsvigtigt. Statsdreven industri og handel er begyndt at vokse og har uanede muligheder.

Hvad angår den private sektor af økonomien skal vi ikke hæmme, men fremme og opmuntre den, så længe den ikke overskrider de lovlige grænser, som regeringen har sat. For udviklingen af private virksomheder er uundværlig for statens interesser og folket på det nuværende stade. Naturligvis har de private firmaer nu overvægten og vil uundgåeligt fortsat indtage en dominerende stilling et godt stykke tid fremover. I dag er de private firmaer i de røde områder små.

De kooperative virksomheder vokser hurtigt. Der er ialt 1423 kooperativer

af forskellig art med en samlet kapital på over 300.000 yuan ifølge tal fra september 1933 omfattende 17 amter i Kiangsi og Fukien. Forbrugerkooperativer og kornkooperativer er der flest af, mens producentkooperativer ligger på andenpladsen. Kreditkooperativer er netop begyndt at fungere. Når de kooperative- og statslige virksomheder bliver koordinerede og vokser over en lang periode, vil de blive en mægtig kraft i vor økonomi og vil gradvis få overvægten og tage ledelsen i forhold til den private sektor. Derfor må den størst mulige udvikling af statslig virksomhed og den omfattende udvikling af kooperativ virksomhed gå hånd i hånd med at opmuntre udviklingen af privat virksomhed.

Med massernes støtte har vi udstedt »økonomisk-opbygningsobligationer« til en værdi af tre millioner yuan for at udvikle statsvirksomheder og støtte kooperativerne. En sådan tillid til massernes styrke er den eneste mulige måde at løse problemet med at skaffe kapital til den nuværende økonomiske opbygning.

At øge vore indtægter ved at udvikle økonomien er et grundlæggende princip i vor finanspolitik. Det har allerede bragt håndgribelige resultater i grænseområdet Fukien-Chekiang-Kiangsi. At bruge dette princip samvittighedsfuldt er en pligt for vore finansielle og økonomiske organisationer. I denne forbindelse bør vi sikre os, at statsbankens udstedelse af sedler først og fremmest sker på grundlag af behovene i udviklingen af økonomien, og kun i anden række på grundlag af rene finanspolitiske behov.

Sparsommelighed bør være ledetråden i statens forbrug. Vi må gøre det klart for alle, der er i statens tjeneste, at korrupsion og spild er meget store forbrydelser. Vore kampagner mod korrupsion og spild har allerede givet nogle resultater, men det er nødvendigt med større anstrengelser. Vor regnskabsførelse må ledes af princippet om at spare hver en øre til krigsførelsen, til den revolutionære sag og til vor økonomiske opbygning. Vor måde at forvalte statens indtægter på må være fuldstændig forskellig fra Kuomintang's.

I en tid hvor landet er kastet ud i en økonomisk katastrofe, hvor mennesker i hundredevis af millioner lider under forfærdelige vanskeligheder på grund af sult og kulde, presser folkets regering i vore områder til stadighed på med den økonomiske opbygning, på trods af alle vanskeligheder. Situationen er fuldstændig klar – kun ved at bekæmpe imperialismen og Kuomintang og ved at gå i gang med en planlagt og organiseret økonomisk opbygning, kan vi redde folket i hele Kina fra en katastrofe af hidtil uhørt omfang.

Noter

¹ Der var sædvanligvis et fald i udbyttet det første år eller to, efter at et rødt område var blevet oprettet, hovedsageligt fordi ejendomsforholdene til jorden endnu ikke var fastlagt og den nye økonomiske orden ikke fuldt ud etableret i perioden med omfordeling af jorden, så at bønderne endnu ikke fuldt ud kunne rette deres tanker mod produktionen.

² Grupper til gensidig hjælp og pløjehold på grundlag af individuel dyrkning blev dannet af bønderne i de røde områder for at lette produktionen ved at organisere arbejdskraften bedre. Efter princippet om frivillig deltagelse og gensidig fordel gjorde medlemmerne et lige stort stykke arbejde for hinanden, eller, hvis én ikke kunne give en anden lige så meget hjælp, som han modtog, udredte han forskellen i kontanter. Udover at hjælpe hinanden hjalp holdene familier til soldater i den Røde Hær, og arbejdede for gamle mennesker uden familie uden anden betaling end måltiderne under arbejdet. Da disse midler til gensidig hjælp var til stor gavn i produktionen og blev udført på et rimeligt grundlag, vandt de massernes varme støtte.

TAG JER AF MASSERNES VELFÆRD, VIS ARBEJDSMETODERNE OPMÆRKSOMHED

27. januar 1934

Der er to spørgsmål, som kammeraterne har forsømt at understrege i diskussionen, og som jeg synes, man bør beskæftige sig med.

Det første drejer sig om massernes velfærd.

I øjeblikket er vor centrale opgave at mobilisere de brede masser til at tage del i den revolutionære krig, styrte imperialismen og Kuomintang ved hjælp af en sådan krig, udbrede revolutionen over hele landet og drive imperialismen ud af Kina. Enhver, som ikke lægger tilstrækkelig vægt på denne centrale opgave, er ikke en god revolutionær kadre. Hvis vore kammerater virkelig forstår denne opgave og gør sig klart, at revolutionen for enhver pris må udbredes over hele landet, så må de på ingen måde negligere eller undervurdere spørgsmålet om de brede massers umiddelbare interesser, deres velfærd. For den revolutionære krig er massernes krig; den kan kun føres ved at mobilisere masserne og stole på dem.

Hvis vi kun mobiliserer folket til at fortsætte krigen uden at gøre andet, vil det så lykkes os at besejre fjenden? Naturligvis ikke. Hvis vi ønsker at vinde, må vi gøre en hel del mere. Vi må lede bøndernes kamp for jord og uddele jorden til dem, højne deres begejstring for arbejdet og øge landsproduktionen, varetage arbejderne interesser, oprette kooperativer, udvikle handel med områderne uden for de revolutionære baseområder og løse de problemer, som masserne står overfor – føde, tag over hovedet og klæder, brændsel, madolie og salt, sygdom og hygiejne og ægteskab. Kort sagt, alle de praktiske problemer i massernes daglige liv bør kræve vor opmærksomhed. Hvis vi tager os af disse problemer, løser dem og tilfredsstiller massernes behov, så vil vi virkelig blive organisatorer af massernes velfærd, og de vil oprigtigt samle sig om os og give os deres varme støtte. Kammerater, vil vi så være i stand til at vække dem til deltagelse i den revolutionære krig? Ja, det vil vi bestemt.

Dette er en del af kammerat Mao Tsetungs afsluttende tale ved Arbejder- og Bonderepræsentanternes 2. nationale kongres, som holdtes i Juichin, Kiangsi-provinsen i januar 1934.

Her er eksempler på, hvad vi har fundet hos nogle af vore kadrer. De taler kun om at udvide den Røde Hær, udbygge transportkorpserne, opkræve jordskatten og sælge obligationer; hvad angår andre sager har de hverken diskuteret eller taget sig af dem og har endda ignoreret dem fuldstændigt. For eksempel var der engang, da Tingchow's kommunistyre kun beskæftigede sig med udvidelsen af den Røde Hær og med mobiliseringen til transportkorpserne og ikke viste massernes velfærd den ringeste opmærksomhed. De problemer, som befolkningen i byen Tingchow stod overfor, var, at de ikke havde brændsel, der var intet salt på markedet på grund af kapitalisternes hamstring, nogle mennesker havde ingen huse at bo i, og risen var både sparsom og dyr. Disse var de praktiske problemer for folkemasserne i Tingchow, og de regnede ivrigt med vor hjælp til at løse dem. Men Tingchow's kommunistyre diskuterede ingen af disse sager. Det er grunden til, at da arbejdernes og bøndernes nye repræsentative råd blev valgt i byen, var over hundrede repræsentanter uvillige til at deltage, efter at de første få møder kun havde diskuteret udvidelsen af den Røde Hær og mobiliseringen til transportkorpserne og fuldstændigt havde ignoreret massernes velfærd, således at rådet var ude af stand til at fortsætte møderne. Resultatet var, at meget lidt blev opnået med hensyn til udvidelsen af den Røde Hær og mobiliseringen til transportkorpserne. Det var én slags situation.

Kammerater! I har sikkert læst de flyveskrifter, som I har fået, om to mønsterkommuner. Der er situationen fuldstændig anderledes. Hvor mange mennesker har ikke sluttet sig til den Røde Hær fra Changkang-kommunen i Kiangsi¹ og Tsaihsi-kommunen i Fukien!² I Changkang har 80 pct. af de unge mænd og kvinder sluttet sig til den Røde Hær, og i Tsaihsi er tallet 88 pct. Der har også været et stort salg af obligationer, og der er solgt for en værdi af 4500 yuan i Changkang, som har en befolkning på 1500. Der er også gjort meget på andre områder. Hvad er grunden til dette? Et par eksempler vil klart vise det. Da der i Changkang udbrød ild i en fattig bondes hus, som ødelagde halvandet rum, appellerede kommunens styre til masserne om at bidrage med penge til at hjælpe ham. I et andet tilfælde, hvor tre personer sultede, gav kommunens styre og foreningen til gensidig hjælp dem straks ris. Under fødevareangelen sidste sommer skaffede kommunistyret ris fra Kungluch amtet³, mere end 200 *li* borte, til hjælp for masserne. Der er ligeledes gjort et udmærket arbejde efter disse retningslinier i Tsaihsi. Sådanne kommuneledelser er virkelig forbilleder. De er absolut forskellige fra Tingchows kommunistyre med dets bureaukratiske ledelsesmetoder. Vi bør lære af Changkang- og Tsaihsi-kommunerne og vende os mod bureaukratiske ledere som dem i byen Tingchow.

Jeg opfordrer indtrængende denne kongres til, at vi viser massernes velfærd stor opmærksomhed, fra problemer med jord og arbejde til problemer med brændsel, ris, madolie og salt. Kvinderne ønsker at lære pløjning og harvning. Hvem kan vi få til at undervise dem? Børnene ønsker at gå i skole. Har vi

oprettet grundskoler? Træbroen dérovre er for smal, og folk kan falde ned. Bør vi ikke reparere den? Mange mennesker lider af bylder og andre sygdomme. Hvad kan vi gøre ved det? Alle sådanne problemer vedrørende massernes velfærd bør vi tage på vor dagsorden. Vi bør diskutere dem, vedtage og udføre beslutninger og efterprøve resultaterne. Vi må overbevise masserne om, at vi repræsenterer deres interesser, at vore liv er intimt forbundet med deres. Vi bør hjælpe dem til at gå videre fra disse ting til en forståelse af de højere opgaver, som vi har opstillet, den revolutionære krigs opgaver, således at de vil støtte revolutionen og udbrede den over hele landet, reagere på vore politiske appeller og kæmpe til det sidste for revolutionens sejr. Masserne i Changkang siger: »Det kommunistiske parti er virkelig godt! Det har tænkt på alt på vore vegne.« Kammeraterne i Changkang er et eksempel for os alle. Hvilke beundringsværdige mennesker. De har vundet ægte hengivenhed hos de brede masser, som støtter deres krav om krigsmobilisering. Ønsker vi at vinde massernes støtte? Ønsker vi, at de skal vie al deres styrke til fronten? Hvis det er tilfældet, må vi være med dem, vække deres begejstring og initiativ, vise deres velfærd opmærksomhed, arbejde ærligt og oprigtigt i deres interesse og løse alle deres problemer i produktionen og hverdagslivet – problemer vedrørende salt, ris, boliger, klæder, barnefødsel osv. Hvis vi gør det, vil masserne bestemt støtte os og betragte revolutionen som deres mest glørværdige banner, som deres hele liv. I tilfælde af et Kuomintang-angreb på de røde områder vil de bekæmpe Kuomintang til det sidste. Der kan ikke være nogen tvivl om dette, for er det ikke en klar kendsgerning, at vi har knust fjendens første, anden, tredje og fjerde kampagne for »omringning og undertrykkelse«?

Kuomintang følger nu en taktik med blokhushrigsførelse⁴, idet de febrilsk opfører deres »skildpaddeskjolde«, som om de var bastioner af jern. Kammerater! Er de virkelig bastioner af jern? Overhovedet ikke! Tænk på de feudale kejseres paladser gennem årtusinder, var de ikke mægtige med deres mure og voldgrave? Alligevel smuldrede de ét efter ét i det øjeblik, masserne rejste sig. Den russiske zar var en af verdens grummeste herskere, men da proletariatet og bønderne rejste sig i revolution, blev der da noget tilbage af ham? Nej, intet. Hans bastioner af jern? De smuldrede alle. Kammerater! Hvad er en bastion af jern? Det er masserne, millioner og atter millioner af mennesker, som ærligt og oprigtigt støtter revolutionen. Det er den virkelige bastion af jern, som ingen magt kan knuse, ingen magt overhovedet. Kontrarevolutionen kan ikke knuse os; tværtimod vil vi knuse den. Ved at samle millioner og atter millioner af mennesker omkring den revolutionære regering og udvide vor revolutionære krig vil vi udslette kontrarevolutionen og overtage hele Kina.

Det andet spørgsmål drejer sig om vore arbejdsmetoder.

Vi er lederne og organisatorerne af den revolutionære krig såvel som lederne og organisatorerne af massernes liv. At organisere den revolutionære

krig og at forbedre massernes liv er vore to hovedopgaver. I denne henseende står vi overfor det alvorlige problem med arbejdsmetoderne. Det er ikke tilstrækkeligt at stille sig opgaver, vi må også løse problemet med metoder til at udføre dem. Hvis vor opgave er at krydse en flod, kan vi ikke krydse den uden en bro eller en båd. Hvis ikke bro- eller bådproblemet løses, er det ørkesløst at tale om at krydse floden. Hvis ikke metodeproblemet løses, er al tale om opgaven nyttesløs. Hvis ikke vi er opmærksomme på ledelsen af arbejdet med udvidelsen af den Røde Hær og er specielt omhyggelige med vore metoder, vil det aldrig lykkes for os, om vi så fremsiger sætningen: »Udvid den Røde Hær« tusinde gange. Vi kan heller ikke fuldføre vore opgaver på noget andet område, for eksempel kontrol af jordfordelingen, eller økonomisk opbygning, eller kultur og uddannelse eller vort arbejde i de nye områder og de fjerntliggende områder, hvis alt, hvad vi gør, er at stille os opgaver uden at være opmærksomme på metoderne til at udføre dem, uden at bekæmpe bureaukratiske arbejdsmetoder og tage praktiske og konkrete metoder i brug og uden at forkaste kommandometoder og vælge metoden med den tålmodige overtalelse.

Kammeraterne i Hsingkuo har gjort et førsteklasses arbejde og fortjener vor ros som mønsterarbejdere. Ligeledes har kammeraterne i det nordøstlige Kiangsi gjort et godt arbejde og er også mønsterarbejdere. Kammeraterne har begge disse steder sammekædet problemet om massernes velfærd med problemet om den revolutionære krig, og herved løser de samtidigt problemerne med revolutionære arbejdsmetoder og med fuldførelse af deres revolutionære opgaver. De arbejder samvittighedsfuldt, løser problemer med minuttøs omhu og påtager sig deres revolutionære forpligtelser for alvor; de er gode organisatorer og ledere af den revolutionære krig og af massernes velfærd. Også andre steder har kammeraterne gjort fremskridt i deres arbejde og fortjener vor ros – som i nogle dele af amterne Shanghang, Changting og Yungting i Fukien-provinsen; i Hsikiang og andre steder i den sydlige del af Kiangsi-provinsen; i nogle dele af amterne Chaling, Yunghsin og Kian i Grænseområdet Hunan-Kiangsi; i nogle dele af Yanghsin-amtet i Grænseområdet Hunan-Hupeh-Kiangsi; i distrikter og kommuner i mange andre amter i Kiangsi-provinsen og i Juichin-amtet, som er direkte underlagt vor centralregering.

Alle stederne under vort lederskab findes der utvivlsomt mange aktive kadrer, udmærkede kammerater, som er kommet fra masserne. Disse kammerater har en forpligtelse til at hjælpe på steder, hvor vort arbejde er svagt og at hjælpe kammerater, som endnu ikke er i stand til at arbejde godt. Vi er midt i en revolutionær krig; vi må gennembryde fjendens storstilede »omringning og undertrykkelse« og udbrede revolutionen til alle dele af landet. Alle revolutionære kadrer har et enormt ansvar. Efter denne kongres må vi vedtage effektive foranstaltninger til at forbedre vort arbejde, de fremskredne områder må blive endnu mere fremskredne, og de tilbagestående områder må indhente de

fremskredne. Vi må skabe tusinder af kommuner som Changkang og sneisevis af amter som Hsingkuo. De vil blive vore støttepunkter. Fra disse støttepunkter vil vi gå videre og knuse fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-kampagne og styrte imperialismens herredømme og Kuomintang over hele landet.

Noter

¹ Changkang-kommunen ligger i Hsingkuo-amtet, provinsen Kiangsi.

² Tsaihsi-kommunen ligger i Changkang-amtet, provinsen Fukien.

³ Kunglueh-amtet lå dengang i det Røde område i Kiangsi med byen Tungku, som ligger sydøst for Kian-amtet, som dets centrum. Det var opkaldt efter kammerat Huang Kung-lueh, chef for den Røde Hærs 3. armékorps, som gav sit liv dér i oktober 1931.

⁴ Beslutningen om at bygge blokhuse rundt om de røde områder blev taget af Chiang Kai-shek på hans militærkonference afholdt i Lushan, i provinsen Kiangsi i juli 1933, som en ny militærtaktik for hans femte »omringnings- og undertrykkelses«-kampagne. Ved slutningen af januar 1934 var der bygget et anslået antal på 2900 bunkere i Kiangsi-provinsen. De japanske aggressorer tog senere samme taktik i brug mod den 8. rutearmé og den nye 4. armé. Erfaringerne viste til fulde, at den kontrarevolutionære taktik med brug af bunkere fuldstændigt kunne forpurres og overvindes ved at følge kammerat Mao Tsetungs folkekrigsstrategi.

OM TAKTIKKEN MOD DEN JAPANSKE IMPERIALISME

27. december 1935

DE KARAKTERISTISKE TRÆK VED DEN NUVÆRENDE POLITISKE SITUATION

Kammerater! En stor forandring har nu fundet sted i den politiske situation. Vort parti har bestemt sine opgaver i lyset af denne ændrede situation.

Hvordan er den nuværende politiske situation?

Dens hovedtræk er, at den japanske imperialisme stræber efter at forvandle Kina til en koloni.

Denne beretning blev aflagt af kammerat Mao Tsetung på konferencen for partiaktivister, som blev holdt ved Wayaopao i det nordlige Shensi efter centralkomiteens politiske bureaus Wayaopao-møde i december 1935. Dette møde, som er et af de vigtigste, Kinas kommunistiske Partis centralkomité nogensinde har indkaldt, kritiserede det fejlagtige synspunkt i partiet, at det kinesiske nationale borgerskab ikke kunne være arbejdernes og bøndernes allierede i den fælles kamp mod Japan, og det tog beslutning om den nationale enhedsfronts taktik. På grundlag af det politiske bureaus beslutninger forklarede kammerat Mao Tsetung i detaljer muligheden for og betydningen af at genopbygge en national enhedsfront med det nationale borgerskab ud fra den forudsætning, at der skulle føres modstandskamp mod Japan. Han understregede den afgørende betydning af den ledende rolle, som det kommunistiske parti og den Røde Hær skulle spille i denne enhedsfront. Han understregede den kinesiske revolutions langvarige karakter og kritiserede den snæversynede sekterisme og utålmodighed med hensyn til revolutionen, som længe havde eksisteret i partiet, og som var den grundlæggende årsag til partiets og den Røde Hærs alvorlige tilbageslag under Den anden revolutionære borgerkrig. Samtidig gjorde han partiet opmærksom på den historiske lære fra revolutionens nederlag i 1927, som var forårsaget af Chen Tu-hsius højreopportunisme, og han viste, at Chiang Kai-shek uundgåeligt ville forsøge at underminere revolutionens kræfter. Således satte han partiet i stand til fortsat at holde hovedet klart i den nye situation og at spare revolutionens kræfter for tab på trods af Chiang Kai-sheks endeløse intriger og mange væbnede angreb. I januar 1935 blev der etableret en ny ledelse af centralkomitéen med kammerat Mao Tsetung i spidsen i stedet for den forhenværende »venstre«-opportunistiske ledelse på et udvidet møde for centralkomiteens politiske bureau, som blev afholdt i Tsunyi i Kweichow-provinsen. Imidlertid var dette møde nødt til at begrænse sig til beslutninger om de mest væsentlige militære problemer og om organiseringen af sekretariatet og centralkomiteens revolutionære militære kommission, eftersom mødet fandt sted under den Røde Hærs Lange March. Først da den Røde Hær nåede Shensi efter Den lange March, blev det muligt for partiets centralkomité systematisk at beskæftige sig med de forskellige taktiske problemer på det politiske område. En yderst omfattende analyse af disse problemer foreligger i denne beretning af kammerat Mao Tsetung.

Som vi alle ved, har Kina i næsten hundrede år været et halvkolonialt land, behersket af adskillige imperialistiske magter i fællesskab. På grund af det kinesiske folks kamp mod imperialismen og konflikter mellem de imperialistiske magter indbyrdes har Kina været i stand til at bevare en halvafhængig status. Den 1. verdenskrig gav den japanske imperialisme lejlighed til at være eneheriker over Kina i en tid. Men traktaten, som overgav Kina til Japan, de 21 krav,¹ underskrevet af Yuan Shih-kai² – den tids ærkeforræder, blev uundgåeligt gjort tom og betydningsløs på grund af det kinesiske folks kamp mod Japans imperialisme og intervention fra andre imperialistiske magter. Ved nimagtskonferencen i Washington i 1922, som var indkaldt af USA, blev der underskrevet en traktat,³ som endnu engang placerede Kina under fælles herredømme af adskillige imperialistiske magter. Men inden længe forandrede situationen sig igen. Begivenhederne den 18. september 1931 indledte det nuværende stadium af Japans kolonisering af Kina. Eftersom den japanske aggression midlertidigt var begrænset til de fire nordøstlige provinser⁵ mente nogle folk, at de japanske imperialister formentlig ikke ville trænge længere frem. I dag er tingene anderledes. De japanske imperialister har allerede afsløret deres hensigt, nemlig at trænge ned syd for Den store Mur og besætte hele Kina. Nu ønsker de at forvandle hele Kina fra en halv-koloni, delt af adskillige imperialistiske magter, til en koloni under Japans eneherredømme. Begivenhederne i det østlige Hopei⁶ fornylig og diplomatiske samtaler⁷ er tydelige tegn på dette begivenhedsforløb, som truer hele det kinesiske folks overlevelse. Dette konfronterer alle klasser og politiske grupperinger i Kina med spørgsmålet om, hvad der skal gøres. Kæmpe imod? Overgive sig? Eller vakle mellem disse to muligheder.

Lad os nu se på, hvorledes de forskellige klasser i Kina forholder sig til dette spørgsmål.

Både arbejderne og bønderne kræver modstand. Revolutionen fra 1924 til 1927, bonderevolutionen fra 1927 og til i dag og den anti-japanske bølge siden begivenhederne den 18. september 1931 viser alle, at arbejderklassen og bønderne er de mest beslutsomme kræfter i den kinesiske revolution.

Småborgerskabet kræver ligeledes modstand. Har studenterungdommen og byernes småborgerskab ikke allerede indledt en bred anti-japansk bevægelse?⁸ Denne del af det kinesiske småborgerskab deltog i revolutionen fra 1924 til 1927. Ligesom bønderne er de småproducenter med hensyn til deres økonomiske status og deres interesser er uforenlige med imperialismens. Imperialismen og de kinesiske kontrarevolutionære kræfter har gjort dem stor skade, ført mange af dem ud i arbejdsløshed, fallit eller halvvejs fallit. Nu, stillet over for den umiddelbare fare for at blive slaver af en fremmed nation, har de intet andet alternativ end at kæmpe imod.

Men hvordan stiller det nationale borgerskab, godsejerklassen og Kuomintang sig til dette spørgsmål?

De store lokale tyranner og den despotiske lavadel, de store krigsherrer og

kompradorer har taget stilling for længe siden. De fastholder, som de hele tiden har gjort, at revolutionen af en hvilken som helst slags er værre end imperialismen. De har dannet en lejr af forrædere, for hvem spørgsmålet om at blive slaver af en fremmed nation simpelthen ikke eksisterer, fordi de allerede har mistet enhver national følelse og deres interesser er uadskilleligt kædet sammen med imperialismen. Deres høvding er Chiang Kai-shek⁹. Denne lejr af forrædere er det kinesiske folks dødsfjender. Den japanske imperialismen kunne ikke have blevet så grov i sin aggression, hvis ikke det havde været for dette forræderpak. De er imperialismens lakajer.

Det nationale borgerskab udgør et kompliceret problem. Denne klasse tog del i revolutionen fra 1924 til 1927, men forlod den senere og gik over til folkets fjende, Chiang Kai-shek-kligen, forskrækket over flammerne fra revolutionen. Spørgsmålet er, hvorvidt der er nogen mulighed for at denne klasse under de nuværende omstændigheder vil undergå en forandring. Det tror vi, der er. For det nationale borgerskab er hverken det samme som godsejer- eller kompradorklassen, der er en forskel på dem. Det nationale borgerskab er mindre feudalt end godsejerklassen og ikke så kompradoragtigt som kompradorklassen. Den del, som har mange bånd til udenlandsk kapital, og de kinesiske godsejere udgør højrefløjen af det nationale borgerskab, og vi skal ikke på dette tidspunkt overveje, om den kan ændre sig eller ej. Problemet gælder de dele, som har få eller ingen sådanne bånd. Vi tror, at i den nye situation hvor Kina er truet med at blive reduceret til en koloni, kan det ske, at disse dele ændrer holdning. Forandringen vil markeres som vaklen. På den ene side synes de ikke om imperialismen, på den anden side frygter de en gennemgribende revolution, og de vakler mellem disse to. Dette forklarer, hvorfor de tog del i revolutionen fra 1924 til 1927, og hvorfor de i den sidste ende gik over på Chiang Kai-sheks side. På hvilken måde adskiller den nuværende periode sig fra 1927, hvor Chiang Kai-shek forrædt revolutionen? Kina var dengang endnu en halvkoloni, men nu er det på vej til at blive en koloni. I løbet af de sidste ni år har det nationale borgerskab forladt sin allierede, arbejderklassen og er blevet venner med godsejer- og kompradorklasserne, men har det vundet noget? Intet, bortset fra bankerot eller halvbankerot af sine industrielle og handelsmæssige foretagender. Derfor tror vi, at i den nuværende situation kan det nationale borgerskabs holdning forandre sig. Hvad vil omfanget være af denne forandring? Det generelle kendetegn ved det nationale borgerskab er, at det vakler. Men på et vist stadium af kampen vil en del måske slutte op (venstrefløjen), mens en anden del vil vakle i retning af neutralitet.

Hvis klasseinteresser repræsenterer den 19. rutearmé under ledelse af Tsai Ting-kai¹⁰ og andre? Det nationale borgerskabs, det øvre småborgerskabs, de rige bønders og de små godsejeres interesser. Kæmpede Tsai Ting-kai og hans fæller ikke engang bittert mod den Røde Hær? Jo, men de sluttede senere en anti-japansk og en anti-Chiang-alliance med den Røde Hær. I Kiangsi havde

de angrebet den Røde Hær, men de bekæmpede senere de japanske imperialister i Shanghai, senere igen i Fukien kom de til enighed med den Røde hær, og rettede deres våben mod Chiang Kai-shek. Lige meget hvilken retning Tsai Ting-kai og hans fæller vil følge i fremtiden, og på trods af at Fukiens folkeregierung hænger fast i sin gamle praksis, der ikke formår at rejse folket til kamp, må det anses for gavnligt for revolutionen, at de vendte deres geværer, som oprindeligt var rettede mod den Røde Hær, mod den japanske imperialisme og Chiang Kai-shek. Det markerede en splittelse i Kuomintang's lejr. Hvis omstændighederne efter begivenhederne den 18. september kunne forårsage, at denne gruppe spaltede sig ud, hvorfor kan de nuværende omstændigheder så ikke føre til andre splittelser i Kuomintang? De partimedlemmer, som tror at hele godsejernes og borgerskabets lejr er enig og stabil, og at den ikke vil forandre sig under nogen omstændigheder, tager fejl. Ikke alene kan de ikke vurdere den nuværende alvorlige situation, de har endog glemt historien.

Lad mig tale en smule mere om fortiden. I 1926 og 1927, mens den revolutionære hær trængte frem mod Wuhan, indtog byen og marcherede ind i Honan, tog Tang Sheng-chih og Feng Yu-hsiang¹¹ del i revolutionen. I 1933 samarbejdede Feng Yu-hsiang et stykke tid med det kommunistiske parti om at bygge en anti-japansk allieret hær i Chahar-provinsen.

Tag et andet slående eksempel. Iværksatte den 26. rutearmé, som havde angrebet den Røde Hær i Kiangsi sammen med den 19. rutearmé ikke Ningtu-opstanden i december 1931¹² og blev en del af den Røde Hær? Lederne af Ningtu-opstanden, Chao Po-sheng, Tung Chentang og andre, er blevet urokelige kammerater i revolutionen.

Ma Chan-shans anti-japanske operationer¹³ i de tre nordøstlige provinser udgør en anden splittelse i den herskende klasses lejr.

Alle disse eksempler peger på, at splittelser vil opstå i fjendens lejr, når hele Kina kommer inden for de japanske bombers rækkevidde, og når kampen ændrer sit normale tempo, og pludselig skyder voldsomt frem.

Kammerater, lad os nu vende os mod et andet aspekt af spørgsmålet.

Er det korrekt at gå imod vore synspunkter ud fra den begrundelse, at det nationale borgerskab er politisk og økonomisk svagt, og at hævde, at det umuligt kan ændre sin holdning på trods af de nye omstændigheder? Jeg tror det ikke. Hvis svaghed er årsagen til, at det er ude af stand til at ændre sin holdning, hvorfor handlede det nationale borgerskab så anderledes i 1924-27, hvor det ikke blot vaklede hen mod revolutionen, men faktisk gik med i den? Kan man sige, at det nationale borgerskabs svaghed er en ny sygdom, og ikke noget, som følger det fra dets fødsel? Kan man sige, at det nationale borgerskab er svagt i dag, men ikke var svagt i 1924-27? Et af de politiske og økonomiske hovedtræk ved et halvkolonialt land er det nationale borgerskabs svaghed. Det er netop derfor, at imperialisterne tør tyrannisere dem, og det følger heraf, at et af deres træk er had til imperialismen. Selvfølgelig erkender

vi fuldstændigt og bestrider langt fra, at det er den selvsamme svaghed hos det nationale borgerskab, som kan gøre det nemt for imperialisterne, godsejerne og kompradorerne at friste det med en eller anden kortfristet fordel som lokkemad på grund af dets mangel på revolutionær konsekvens. Ikke desto mindre kan det ikke siges, at der under de nuværende omstændigheder ikke er nogen forskel mellem det nationale borgerskab og godsejer- og komprador-klassen.

Derfor fremhæver vi eftertrykkeligt, at der vil opstå splittelser i Kuomintang-lejren, når den nationale krise når et kritisk punkt. Sådanne splittelser har afsløret sig ved det nationale borgerskabs vaklen, og fremkomsten af sådanne anti-japanske skikkelser som Feng Yu-hsiang, Tsai Ting-kai og Ma Chan-shan¹³, som er blevet populære for en tid. Grundlæggende set er disse splittelser ugunstige for kontrarevolutionen og gunstige for revolutionen. Muligheden for dem forøges af Kinas ujævne politiske og økonomiske udvikling og den deraf følgende ujævne udvikling af revolutionen.

Kammerater, så meget om den positive side af spørgsmålet. Lad mig nu tage den negative side op, nemlig den kendsgerning at visse elementer i det nationale borgerskab tidligere har været mestre i at forråde folket. Hvorfor? Fordi denne klasse ud over de ægte tilhængere af revolutionen, indeholder mange, som midlertidigt optræder som revolutionære eller halvrevolutionære, og som således opnår en vildledende stilling, som gør det vanskeligt for folket at gennemskue deres falske gevandter og deres mangel på revolutionær konsekvens. Dette forøger det ansvar, som hviler på det kommunistiske parti for at kritisere sine allierede, afsløre de falske revolutionære og vinde ledelsen. At benægte muligheden for, at det nationale borgerskab kan vakle under store omvæltninger, er det samme som at frasige sig eller i alt fald at reducere vort partis opgave i kampen for at vinde ledelsen. For hvis det nationale borgerskab var nøjagtigt som godsejerne og kompradorerne og havde det samme modbydelige og forræderiske ansigt, ville det næppe være noget problem at kæmpe med det om ledelsen.

Når vi laver en almen analyse af holdningen hos den kinesiske godsejerklasse og borgerskabet på tidspunkter med store omvæltninger, bør vi også pege på en anden side af sagen, nemlig at selv godsejernes og kompradorernes lejr ikke er fuldstændigt forenet. Årsagen er, at Kina er et halvkolonialt land, som mange imperialistiske magter kæmper om. Når kampen rettes mod den japanske imperialisme, så vil USA eller Storbritanniens lakajer måske gå ind i tilsløret eller åben strid med de japanske imperialister og deres lakajer, idet de adlyder forskellige toner i deres herrers kommandoer. Der har været mange tilfælde af sådanne hundeslagsmål, og vi skal ikke dvæle ved dem. Vi vil kun nævne den kendsgerning, at Hu Han-min¹⁴, en Kuomintang-politiker, som engang blev kastet i fængsel af Chiang Kai-shek, fornylig har underskrevet 6-punktsprogrammet for bekæmpelse af Japan og nationens frelse¹⁵, som vi har fremsat. Krigsherrerne fra Kwantung og Kwangsi-klikkerne¹⁶, som støtter Hu

Han-min, går også mod Chiang Kai-shek under de bedrageriske paroler »Genvind vort tabte territorium« og »Bekæmp Japan og hold samtidig banditterne nede«¹⁷ (som står over for Chiang Kai-sheks parole »Bekæmp først banditterne, kæmp derefter mod Japan«). Er dette ikke temmelig mærkeligt? Nej, det er overhovedet ikke mærkeligt, men blot et særligt interessant eksempel på en kamp mellem store og små hunde, mellem velnærede og dårligt ernærede hunde. Det er ikke noget stort brud, men det er heller ikke lille; det er på én gang en smertefuld og irriterende modsigelse. Men sådanne kampe, sådanne brud, sådanne modsigelser skal udnyttes af det revolutionære folk. Vi må drage fordel af alle sådanne kampe, brud og modsigelser i fjendens lejr og vende dem mod vor nuværende hovedfjende.

Opsummerende kan vi sige om spørgsmålet om klasserelationerne, at den grundlæggende ændring i situationen, nemlig den japanske invasion af Kina syd for Den store Mur, har ændret forholdet mellem de forskellige klasser i Kina, styrket den nationale revolutions lejr og svækket kontrarevolutionens.

Lad os nu diskutere situationen i Kinas nationale revolutions lejr.

Først den Røde Hær. Kammerater, som I ved, har den kinesiske Røde Hærs tre hovedkontingenter gennem næsten halvandet år gennemgået store omgrupperinger. Den 6. hærgruppe under ledelse af Jen Pi-shih¹⁸ og andre kammerater begyndte at rykke ind i kammerat Ho Lungs område¹⁹ i august sidste år, og i oktober startede vi selv på at ændre vor position²⁰. I marts i år begyndte den Røde Hær i Szechuan-Shensi grænseområdet²¹ sin rokering. Alle tre kontingenter fra den Røde Hær har forladt deres hidtidige positioner og er flyttet til nye områder. Disse store rokeringer har ændret de hidtidige områder til guerillazoner. Den Røde Hær er blevet betragteligt svækket i løbet af processen. Betragter vi situationen som helhed, kan vi se, at fjenden har vundet en midlertidig og delvis sejr, mens vi har lidt et midlertidigt og delvist nederlag. Er denne konstatering korrekt? Det mener jeg, den er. For det er en konstatering af en kendsgerning. Imidlertid siger nogle folk (f.eks. Chang Kuo-tao)²² at den Centrale Røde Hær²³ er kommet til kort. Er dette korrekt? Nej, for det er ikke en konstatering af kendsgerninger. Når en marxist skal nærme sig et problem, bør han både se helheden og delene. En frø i en brønd siger: »Himlen er på størrelse med brøndens åbning«. Dette er usandt, for himlen er ikke blot på størrelse med brøndens åbning. Hvis den sagde: »En del af himlen er på størrelse med brøndens åbning«, ville det være sandt, for dette stemmer med kendsgerningerne. Hvad vi siger er, at på én måde er den Røde Hær kommet til kort (den har nemlig ikke kunnet holde sine oprindelige stillinger), men på en anden måde har den vundet en sejr (nemlig at gennemføre planen for Den lange March). På én måde vandt fjenden en sejr (nemlig ved at besejtte vore oprindelige stillinger), men på en anden led han nederlag (nemlig med hensyn til at udføre planen om »omringning og undertrykkelse« og om »forfølgelse og undertrykkelse«. Det er den eneste rimelige formulering, for vi har gennemført Den lange March.

Nu vi taler om Den lange March, kan man spørge, hvad dens betydning er. Vi svarer, at Den lange March er den første af sin art i historiens annaler, at den er et manifest, en propagandakraft, en såmaskine. Har historien nogensinde været vidne til en sådan march som vor, siden Pan Ku skilte himlene fra jorden og De tre Fyrster og De fem Kejsere²⁴ regerede? I tolv måneder var vi under daglig rekognoscering og bombning fra luften fra snesevis af fly, mens vi på land blev omringet og forfulgt, hindret og standset af en kæmpestyrke på adskillige hundrede tusinde mand, og vi mødte talrige vanskeligheder og farer på vejen; men ved at bruge vore to ben strøg vi henover mere end tyvetusind *li* på kryds og tværs af elleve provinser. Lad os spørge, har historien nogensinde oplevet en lang march, som kan lignes med vor? Nej, aldrig. Den lange March er et manifest. Den har proklameret for verden, at den Røde Hær er en hær af helte, mens imperialisterne og deres lakajer, Chiang Kai-shek og hans lige, er uduelige. Den har proklameret deres totale fiasko med at omringe, forfølge, hindre og standse os. Den lange March er også en propagandakraft. Den har vist godt 200 millioner mennesker i elleve provinser, at den Røde Hærs vej er deres eneste vej til befrielse. Hvordan kunne de brede masser så hurtigt have lært denne sandhed, som den Røde Hær rummer uden Den lange March? Den lange March er også en såmaskine. I de elleve provinser har den sået mange frø, som vil spire, springe ud, blomstre og bære frugt, og vil indbringe en høst i fremtiden. Kort sagt, Den lange March er sluttet med sejr for os og nederlag for fjenden. Hvem bragte Den lange March til sejr? Det kommunistiske parti. Uden det kommunistiske parti ville en lang march af denne art være utænkelig. Kinas kommunistiske Parti, dets ledelse, dets kadrer og dets medlemmer frygter ingen vanskeligheder eller strabadser. Hvem, som end sætter spørgsmålstejn ved vores egnetted til at lede den revolutionære krig, vil falde i opportunistens sump. En ny situation opstod, så snart Den lange March var forbi. Under Chihlochen-slaget knuste den Centrale Røde Hær og den Nordvestlige Røde Hær, som kæmpede i broderlig solidaritet, forræderen Chiang Kai-sheks »omringnings- og undertrykkelses«-felttog mod Shensi-Kansu-grænseområdet²⁵, og lagde således hjørnesteinen til den opgave, som partiets centralkomité havde påtaget sig, opgaven med at opbygge et nationalt hovedkvarter for revolutionen i det nordvestlige Kina.

Når dette er situationen for hovedstyrken i den Røde Hær, hvad så med guerillakrigsførelsen i de sydlige provinser? Vore guerillastykker dér har lidt nogle tilbageslag, men er ikke blevet slået ud. På mange steder er de i gang med atter at gøre sig gældende, vokse og brede sig længere ud.²⁶

I Kuomintang-områderne bevæger arbejdernes kamp sig nu uden for fabriksmurene, og fra at være en økonomisk kamp er den ved at blive en politisk kamp. En heltmodig arbejderklasse-kamp mod japanerne og forræderne er nu i intens gæring, og ud fra situationen at dømme vil den bryde ud inden længe.

Bøndernes kamp er aldrig ophørt. Forpinte af udenlandske angreb, vanske-

ligheder hjemme og af naturkatastrofer, har bønderne udløst omfattende kampe i form af guerillakrige, masseopstande og sultestrejker. Den anti-japanske guerillakrig, som nu foregår i de nordøstlige provinser og det østlige Hopei²⁷ er deres svar på den japanske imperialismes angreb.

Studenterbevægelsen er allerede vokset betragteligt, og vil bestemt fortsætte hermed. Men denne bevægelse kan kun opretholdes og bryde igennem den militære undtagelsestilstand, som er gennemtvunget af forræderne, splittelsespolitikken, massakrer fra politiet, de hemmelige efterretningsagenter, slynglerne inden for uddannelsessystemet og fascisterne, hvis den er koordineret med arbejdernes, bøndernes og soldaternes kampe.

Vi har allerede behandlet det nationale borgerskab, de rige bønder og de små godsejeres vaklen og muligheden for, at de faktisk måske vil deltage i den anti-japanske kamp.

De nationale mindretal, og specielt folket fra Det indre Mongoli, som er direkte truet af den japanske imperialisme, er nu ved at rejse sig til kamp. Efterhånden vil deres kamp forenes med folkets kamp i det nordlige Kina og med den Røde Hærs operationer i nordvest.

Alt dette peger på, at den revolutionære situation er under forandring fra at være lokal til at være landsomfattende, og at den gradvist forandrer sig fra et stadium af ujævnhed til en vis grad af stabilitet. Partiets opgave er at bygge en revolutionær enhedsfront ved at forene den Røde Hærs aktiviteter, alle arbejdernes, bøndernes, studenternes, småborgerskabets og det nationale borgerskabs aktiviteter over hele landet.

DEN NATIONALE ENHEDSFRONT

Efter at have undersøgt situationen både med hensyn til revolutionen og kontrarevolutionen, vil vi finde det let at bestemme partiets taktiske opgaver.

Hvad er partiets grundlæggende taktiske opgave? Den er ingen anden end at bygge en bred revolutionær, national enhedsfront.

Når den revolutionære situation skifter, må den revolutionære taktik og ledelsesmetoderne ændres i overensstemmelse hermed. De japanske imperialisters, kollaboratørernes og forrædernes mål er at omskabe Kina til en koloni, mens vort mål er at omskabe Kina til et frit og uafhængigt land med fuld territorial integritet.

At vinde Kinas frihed og uafhængighed er et stort mål. Det kræver, at vi kæmper mod udenlandsk imperialisme og de hjemlige kontrarevolutionære kræfter. Den japanske imperialisme er fast besluttet på at tromle langt ind i Kina. Endnu er de hjemlige kontrarevolutionære kræfter, bestående af de store godsejer- og kompradorklasser stærkere end folkets revolutionære kræfter. Overvindelsen af den japanske imperialisme og de kontrarevolutionære kræfter i Kina kan ikke fuldføres på én dag, og vi må være forberedte på at bruge lang tid på det; det kan ikke udføres af små styrker og vi må derfor

opbygge store styrker. I Kina, som i verden som helhed, er de kontrarevolutionære kræfter svagere end før, og de revolutionære kræfter stærkere. Den vurdering er korrekt, og viser én side af sagen. Samtidig må det påpeges, at lige for tiden er de kontrarevolutionære kræfter i Kina og i verden som helhed stærkere end de revolutionære. Denne vurdering er også korrekt og viser en anden side af sagen. Kinas ujævne politiske og økonomiske udvikling forårsager den ujævne udvikling af vor revolution. Som regel vil revolutionen begynde, brede sig og sejre tidligst på de steder, hvor de kontrarevolutionære kræfter er relativt svage, mens den på de steder, hvor de er stærke, har den svært ved overhovedet at begynde eller udbredes meget langsomt. Sådan har situationen været længe. Det kan forudsiges, at den almene revolutionære situation vil udvikles videre på visse trin af det fremtidige forløb, men ujævnheden vil fortsat eksistere. Det vil kræve meget lang tid, meget store anstrengelser, og det vil kræve, at partiet udfører den korrekte linje, denne ujævnhed skal ændres til en almen balance. I betragtning af, at den revolutionære krig under ledelse af Sovjetunionens kommunistiske Parti²⁸ tog tre år at fuldføre, må vi være forberedte på at hellige den allerede nu langvarige revolutionære krig under ledelse af Kinas kommunistiske Parti den ret lange tid, som er nødvendig for at gøre det endeligt og totalt af med de hjemlige og udenlandske kontrarevolutionære kræfter. Det vil aldrig gå med den utålmødighed, der tidligere blev lagt for dagen. Tværtimod er det nødvendigt at udarbejde en grundig taktik for revolutionen.

Vi vil aldrig opnå store ting, hvis vi fortsat tramper rundt i den samme snævre cirkel. Dette betyder ikke nødvendigvis at tingene skal gøres langsomt i Kina, nej, de må gøres dristigt, fordi faren for national underkuelse ikke tillader os at slække et øjeblik. Fra dette tidspunkt vil revolutionen med sikkerhed udvikle sig hurtigere end tidligere, for både Kina og verden som sådan nærmer sig en periode med krig og revolution. Alligevel vil Kinas revolutionære krig være langvarig; dette følger af imperialismens styrke og revolutionens ujævne udvikling. Vi siger, at på nuværende tidspunkt er en ny flodbølge forestående i den nationale revolution, og i denne befinder Kina sig på tærsklen til en ny landsomfattende revolution; det er et karakteristisk træk ved den nuværende revolutionære situation. Dette er en kendsgerning, og den viser én side af sagen. Men vi må også sige, at imperialismen fortsat er en kraft, som må tages alvorligt i betragtning, at ujævnheden i de revolutionære kræfters udvikling er en alvorlig svaghed, og at vi skal være forberedte på en langvarig krig, hvis vi skal besejre fjenden. Dette er ligeledes en kendsgerning, og viser en anden side af sagen. Begge karakteristiske træk, begge kendsgerninger, lærer og tvinger os til at revidere vor taktik og ændre den måde, vi bruger vore revolutionære kræfter på, og til at fortsætte kampen for at være på højde med situationen. Den nuværende situation kræver, at vi konsekvent forkaster enhver sekterisme, bygger en bred enhedsfront og vogter os mod eventyrpolitik. Vi må ikke kaste os ud i noget afgørende slag, før vi har den fornødne styrke, og før tiden er moden.

Jeg vil ikke her komme ind på en diskussion af forholdet mellem sekterisme og eventyrpolitik eller eventyrpolitikens mulige farer, når der sker begivenheder af større betydning; dette kan vente til senere. Jeg vil her begrænse mig til at forklare, at enhedsfrontspolitik og sekterisme er stik modsat hinanden.

Den første kræver rekruttering af omfattende kræfter for at omringe og tilintetgøre fjenden.

Den anden betyder at kæmpe alene i en desperat kamp mod en mægtig fjende.

Fortalerne for enhedsfronttaktikken siger, at vi må foretage en grundig vurdering af mulighederne for at bygge en bred revolutionær national enhedsfront. Uden en rigtig vurdering af de stærke og svage sider ved de japanske og kinesiske kontrarevolutionære kræfter vil vi ikke være i stand til helt at forstå nødvendigheden af at organisere en bred revolutionær national enhedsfront eller af at gribe beslutsomt ind for at nedbryde den »lukkede dørs« mentalitet eller af at anvende enhedsfronten som et middel til at organisere og samle millioner af mennesker og alle de hære, som er potentielt venligtsindede over for revolutionen med det formål at slå til mod vort hovedmål, nemlig den japanske imperialisme og dens medløbere, de kinesiske forrædere, eller at anvende dette vort taktiske våben til at ramme hovedmålet foran os; men i stedet vil vi komme til at sigte efter en masse mål, således at vore kugler ikke rammer vor vigtigste fjende, men vore mindre fjender eller endda vore allierede. Dette ville betyde, at vi ikke ville være istand til at udskille den farligste fjende, og det ville være spild af krudt. Det ville betyde, at vi var ude af stand til at indeslutte og isolere ham. Det ville betyde, at vi ikke kunne trække alle dem fra fjendens lejr og i fjendens front som er gået med dem under tvang over på vor side, og de, som var vore fjender i går, men som måske kunne blive vore venner i dag. I virkeligheden ville det betyde at hjælpe fjenden, hæmme, isolere og hindre revolutionen og at bringe den til et lavpunkt eller endog til nederlag.

Fortalerne for den sekteriske taktik siger, at alle de ovennævnte argumenter er fejlagtige. Revolutionens kræfter bør være rene, fuldstændigt rene, og vejen til revolutionen bør være lige, snorlige. Intet er korrekt, medmindre det bogstaveligt talt står opført i Den hellige Skrift. Det nationale borgerskab er altid kontrarevolutionært, helt og uforanderligt. Ikke en tomme må afstås til de rige bønder. De gule fagforeninger skal bekæmpes med næb og klør. Hvis vi trykker fjenden i hånden, skal vi i samme åndedrag kalde ham kontrarevolutionær. Har der nogensinde været en kat, som ikke elskede fisk eller en krigsherre, der ikke var kontrarevolutionær. Intellektuelle er salonkommunister, som det er farligt at rekruttere. Det følger heraf, at sekterisme er den eneste underskabende magi, mens enhedsfronttaktikken er en opportunistisk taktik.

Kammerater, hvad er korrekt – enhedsfronten eller sekterisme? – Hvilket bifaldes af marxismen-leninismen? Jeg svarer uden den mindste tøven –

enhedsfronten og ikke sekterismen. Børn på tre år har mange korrekte tanker, men nationens eller hele verdens anliggender kan ikke overlades til dem, for de forstår dem ikke endnu. Marxisme-leninismen står i modsætning til den »børnesygdom«, som findes i de revolutionære rækker. Denne børnesygdom er lige netop det, som de overbeviste repræsentanter for den sekteriske linje er fortalere for.

Som enhver anden aktivitet i verden følger revolutionen altid en bugtet vej og aldrig en lige. Opmarchingeringen af kræfterne i de revolutionære og kontrarevolutionære lejre kan ændres, lige som alt andet i verden kan ændres. Partiets nye taktik med den brede enhedsfront bygger på de to grundlæggende kendsgerninger, at den japanske imperialisme er opsat på at reducere hele Kina til en koloni, og at Kinas revolutionære kræfter stadig har alvorlige svagheder. For at angribe kontrarevolutionens kræfter, er det, de revolutionære kræfter i dag behøver, at organisere millioner og atter millioner af masserne til at bringe en mægtig revolutionær hær i bevægelse. Den rene sandhed er, at kun en kraft af en sådan størrelse kan knuse den japanske imperialisme, forræderne og kollaboratørerne. Derfor er enhedsfronten den eneste marxistisk-leninistiske taktik. Omvendt er den sekteriske taktik isolationisme, så det forslår. Sekterismen »driver blot fisken ned på det dybe vand og jager spurvene ind i buskadset«, og det vil drive millioner og atter millioner af masserne, denne mægtige hær, i armene på fjenden, hvilket han ganske givet vil blive begejstret for. I praksis er sekterismen de japanske imperialisters, forrædernes og kollaboratørernes trofaste tjener. Dens tilhængeres snak om »det rene« og »det lige«, vil blive fordømt af marxister-leninister og hædret af de japanske imperialister. Vi ønsker bestemt ingen sekterisme, hvad vi ønsker, er den revolutionære nationale enhedsfront, hvilket vil betyde de japanske imperialisters, forrædernes og kollaboratørernes endeligt.

FOLKEREPUBLIKKEN²⁹

Hvis vor regering hidtil har været baseret på alliancen mellem arbejderne, bønderne og småborgerskabet i byerne, må den nu ændres, således at den også inddrager medlemmer af alle andre klasser, som er villige til at tage del i den nationale revolution.

I øjeblikket bør den grundlæggende opgave for en sådan regering være at bekæmpe den japanske imperialismes indlemmelse af Kina. Den vil have en bredere deltagelse, således at den kan inddrage dem, som udelukkende er interesserede i den nationale revolution og ikke i bonderevolutionen, og selv, hvis de ønsker det, dem som vil bekæmpe den japanske imperialisme og dens medløbere, selv om de ikke er imod de amerikanske og europæiske imperialister på grund af deres nære bånd til disse. Principielt bør programmet for en sådan regering være i overensstemmelse med den grundlæggende opgave at

bekæmpe den japanske imperialismes og dens lakajer, og vi bør løbende revidere vor hidtidige politik.

I øjeblikket er det særegne træk på den revolutionære side eksistensen af et godt hærdet kommunistisk parti og en Rød Hær. Dette er af afgørende betydning. Store vanskeligheder ville opstå, hvis de ikke eksisterede. Hvorfor? Fordi forræderne og kollaboratorerne er talstærke og indflydelsesrige, og det er givet, at de vil benytte alle mulige midler for at knuse enhedsfronten; de vil så splid ved hjælp af skrækkampagner og bestikkelse, gennem at manøvrere i forskellige grupper, og de vil anvende deres hære til at undertrykke og knuse alle dem, som er svagere end dem selv, og som ønsker at forlade dem for at knytte sig til os for at bekæmpe Japan.

Alt dette ville næppe være til at undgå, hvis den anti-japanske regering og hær var nødt til at undvære denne afgørende faktor, nemlig det kommunistiske parti og den Røde Hær. Revolutionen mislykkedes i 1927, hovedsageligt fordi der med den opportunistiske linje, der var fremherskende i det kommunistiske parti, ikke blev arbejdet for at overskride vore egne rækker (arbejder- og bondebevægelsen og de væbnede styrker, under ledelse af det kommunistiske parti) og hele tilliden hvilede på en midlertidig allieret, Kuomintang. Resultatet var, at da imperialismen beordrede sine lakajer, godsejer- og kompradorklasserne at udsprede deres talrige fangarme og først trække Chiang Kai-shek over og siden Wang Ching-wei, led revolutionen nederlag. Dengang havde den revolutionære enhedsfront ingen fast kerne, ingen stærke revolutionære styrker, og det kommunistiske parti var, da der skete frafald i massevis, tvunget til at kæmpe alene og magtede ikke at forpurre den taktik, som de kinesiske kontrarevolutionære og imperialisterne havde taget i brug, nemlig at knuse modstanderne én for én. Det er rigtigt, at vi havde tropperne under Ho Lung og Yeh Ting, men de var endnu ikke politisk konsoliderede, og partiet var ikke særligt dygtigt til at lede dem, så de blev slået til sidst. Den lære, vi betalte for med vort blod var, at manglen på en hård kerne af revolutionære kræfter fører revolutionen til nederlag. I dag ser tingene helt anderledes ud. Nu har vi et stærkt kommunistisk parti og en Rød Hær, og vi har også den Røde Hærs baseområder. Det kommunistiske parti og den Røde Hær er ikke bare initiativtagerne til den nationale enhedsfront mod Japan i dag, men også i fremtiden vil de uundgåeligt blive den magtfulde kerne i Kinas anti-japanske regering og hær, som magter at forhindre de japanske imperialister og Chiang Kai-shek i at gennemføre deres politik, nemlig at bryde denne enhedsfront. Imidlertid må vi være meget årvågne på grund af de japanske imperialister, og Chiang Kai-shek vil utvivlsomt gribe til enhver mulig form for skrækkampagne, bestikkelse og manøvrering mellem forskellige grupper.

Naturligvis kan vi ikke forvente, at enhver afdeling af den brede nationale enhedsfront mod Japan vil være så stabil som det kommunistiske parti og den Røde Hær. Under deres aktiviteter vil nogle dårlige elementer måske trække

sig ud af enhedsfronten under indflydelse fra fjenden. Imidlertid behøver vi ikke at frygte tabet af sådanne folk. Mens dårlige elementer måske vil falde fra under indflydelse fra fjenden, vil gode folk komme ind under vor indflydelse. Den nationale enhedsfront vil leve og vokse, lige så længe som det kommunistiske parti lever og vokser. Således er det kommunistiske partis og den Røde Hærs ledende rolle i den nationale enhedsfront. Kommunisterne er ikke længere børn i politik, og de er i stand til at tage vare på sig selv og varetage forbindelserne til deres allierede. Hvis de japanske imperialister og Chiang Kai-shek kan manøvrere i forhold til de revolutionære kræfter, kan det kommunistiske parti gøre det samme i forhold til de kontrarevolutionære kræfter. Hvis de kan trække dårlige elementer fra vore rækker over på deres side, kan vi tilsvarende trække deres »dårlige elementer« (gode set ud fra vort synspunkt) over på vor side. Hvis vi kan trække et større antal over på vor side, vil dette tynde ud i fjendens rækker og styrke vore. Kort sagt, to grundlæggende kræfter er nu låst i kamp, og ifølge tingenes natur vil alle mellemkræfter være nødt til at gå med, enten på den ene eller på den anden side. De japanske imperialisters politik, at underkue Kina, og Chiang Kai-sheks politik, at forråde Kina, vil uundgåeligt føre mange folk over på vor side, enten direkte ved at gå ind i det kommunistiske parti eller den Røde Hær eller indirekte ved at danne en enhedsfront sammen med os. Sådan vil det blive, medmindre vi følger en sekterisk taktik.

Hvorfor skal »Arbejdernes og bøndernes republik« forandres til »folkerepublikken«?

Vor regering repræsenterer ikke bare arbejderne og bønderne, men hele nationen. Det har ligget implicit i vor parole for arbejderne og bøndernes demokratiske republik, fordi arbejderne og bønderne udgør 80-90 pct. af befolkningen. 10-punktsprogrammet³⁰, som er vedtaget af vort partis 6. nationale kongres omfatter hele nationens interesser, og ikke blot arbejderne og bønderne alene. Men den nuværende situation kræver af os, at vi ændrer vor parole, at vi ændrer den til at være for folkets republik. Grunden er, at den japanske invasion har ændret forholdet mellem klasserne i Kina, og at det nu er muligt, ikke kun for småborgerskabet, men selv for det nationale borgerskab at slutte sig til den antijapanske kamp.

Folkerepublikken vil afgjort ikke repræsentere de fjendtlige klassers interesser. Tværtimod vil den stå i direkte modsætning til godsejer- og kompradorklasserne, imperialisternes lakajer, og vi vil ikke regne dem for en del af folket. På samme vis repræsenterer Chiang Kai-sheks »Den kinesiske Republiks nationale Regering« kun de mest velhavende, men ikke det jævne folk, som den ikke regner for en del af nationen. Eftersom 80-90 pct. af Kinas befolkning består af arbejdere og bønder, bør folkerepublikken først og fremmest repræsentere deres interesser. Men gennem at gøre det af med imperialistisk undertrykkelse for at gøre Kina frit og uafhængigt, og gennem at gøre det af med godsejernes undertrykkelse for at befri Kina fra halv-feudalisme, vil

folkerepublikken ikke blot gavne arbejderne og bønderne, men også andre dele af folket. Den samlede sum af arbejdernes, bøndernes og resten af folkets interesser udgør hele den kinesiske nations interesser. Komprador- og gods-ejerklasserne lever også på kinesisk jord, men eftersom de ikke tager hensyn til de nationale interesser, er de i uoverensstemmelse med flertallets interesser. Dette lille mindretal er de eneste, vi bryder med og er i uoverensstemmelse med, og derfor har vi ret til at kalde os repræsentanter for hele nationen.

Selvfølgelig er der interessemodsætninger mellem arbejderklassen og det nationale borgerskab. Vi vil ikke være i stand til at udvikle den nationale revolution succesrigt, medmindre arbejderklassen, revolutionens fortrop, har opnået politiske og økonomiske rettigheder og er blevet i stand til at rette sine kræfter mod imperialismen og dennes lakajer, forræderne. Men hvis det nationale borgerskab knytter sig til den anti-japanske enhedsfront, vil arbejderklassen og det nationale borgerskab have fælles interesser. I den borgerligt-demokratiske revolution vil folkerepublikken ikke ekspropriere anden privatejendom end imperialistisk og feudal privatejendom, den vil ikke beslaglægge det nationale borgerskabs industrielle og kommercielle virksomheder, men tværtimod fremme deres udvikling. Vi vil beskytte enhver national kapitalist, som ikke støtter imperialisterne og de kinesiske forrædere. På den demokratiske revolutions stadium er der grænser for kampen mellem arbejde og kapital. Folkerepublikkens arbejderlove vil beskytte arbejdernes interesser, men de vil ikke hindre det nationale borgerskab i at skabe profit eller udvikle sine industrielle eller kommercielle virksomheder, fordi en sådan udvikling er dårlig for imperialismen og god for det kinesiske folk. Således er det klart, at folkets republik vil repræsentere interesserne hos alle de lag, som er imod imperialismen og de feudale kræfter. Folkerepublikkens regering vil baseres først og fremmest på arbejderne og bønderne, men vil også omfatte repræsentanter fra de andre klasser, som er imod imperialismen og de feudale kræfter.

Men er det ikke farligt at lade repræsentanter for sådanne klasser komme ind i folkerepublikkens regering? Nej, arbejderne og bønderne er republikkens mest talrige masser. Når vi giver småborgerskabet fra byerne, de intellektuelle og andre dele af befolkningen, som støtter det anti-imperialistiske og anti-feudale program, stemme- og valgret, må vi ikke tillade, at de største massers interesser bliver modarbejdet. Den væsentligste del af vort program må være beskyttelsen af deres interesser. Når deres repræsentanter udgør flertallet i denne regering, og når det kommunistiske parti udøver ledelsen og arbejder inden for den, er der garanti for, at andre klassers deltagelse ikke vil udgøre nogen fare. Det er fuldstændig åbenbart, at den kinesiske revolution på det nuværende stadium i sit væsen er en borgerligt-demokratisk revolution, og ikke en proletarisk-socialistisk. Kun de kontrarevolutionære trotskijster³¹ siger sådan noget vås, som at Kina allerede har fuldført sin borgerligt-demokratiske revolution, og at den næste revolution kun kan være socialistisk. Revolu-

tionen fra 1924 til 1927 var en borgerligt-demokratisk revolution, som ikke blev fuldført, men tværtimod mislykkedes. Bonderevolutionen, som vi har ledet siden 1927, er også en borgerligt-demokratisk revolution, fordi den ikke er vendt mod kapitalismen, men mod imperialismen og feudalismen. Dette vil forblive sandheden om vor revolution et godt stykke tid fremover.

Grundlæggende er arbejderne, bønderne og byernes småborgerskab fortsat revolutionens drivkræfter, men nu kan det nationale borgerskab også indgå.

Forandringen i revolutionen vil komme senere. I fremtiden vil den demokratiske revolution uundgåeligt omskapes til en socialistisk revolution. Med hensyn til, hvornår overgangen vil finde sted, vil det afhænge af tilstedeværelsen af de nødvendige betingelser, og dette kan tage ganske lang tid. Vi skal ikke propagandere for overgangen, før alle nødvendige politiske og økonomiske betingelser er til stede, og før det er til gavn og ikke til skade for det overvældende flertal af hele det kinesiske folk. Det er forkert at nære nogen tvivl i denne sag og forvente, at overgangen finder sted snart, som nogle kammerater gjorde, da de fastholdt, at overgangen i revolutionen ville begynde i det øjeblik, den demokratiske revolution begyndte at sejre i visse nøgleprovinser. Det gjorde de, fordi de ikke forstod, hvilken slags land Kina er politisk og økonomisk, og ikke evnede at se i øjnene, at i forhold til Rusland vil Kina finde det vanskeligere og meget mere tids- og arbejdskrævende at fuldende sin demokratiske revolution politisk og økonomisk.

INTERNATIONAL STØTTE

Til slut er det nødvendigt med en bemærkning om forholdet mellem den kinesiske revolution og verdensrevolutionen.

Lige siden imperialismens uhyre opstod, er verdens anliggender blevet så tæt sammenvævede, at det er umuligt at skille dem ad. Vi kinesere har viljen til at bekæmpe fjenden til vor sidste blodssdråbe, beslutsomheden til at genvinde vore tabte områder gennem vor egen kamp og evnen til at stå på egne ben i nationernes familie. Men dette betyder ikke, at vi kan klare os uden international støtte. Nej, i dag er international støtte nødvendig for enhver nations eller ethvert lands revolutionære kamp. Der findes dette gamle mundheld: »I Forårs- og Efterårsæraen var der ingen retfærdige krige«³². Dette er endnu mere sandt om imperialismen i dag, for det er kun de undertrykte nationer og de undertrykte klasser, som kan føre retfærdige krige. Alle krige hvor som helst i verden, hvor folket rejser sig for at bekæmpe deres undertrykkere er retfærdige kampe. Februar- og oktoberrevolutionen i Rusland var retfærdige krige. Folkets revolutioner i forskellige europæiske lande efter 1. verdenskrig var retfærdige kampe. For Kinas vedkommende er Opiumskrigen³³, Taipings himmelske Kongeriges krig³⁴, Yi Ho Tuan-krigen³⁵, den revolutionære krig i 1911³⁶, den Nordlige Ekspedition i 1926-27, bonderevolutionen fra 1927 til i dag, og den igangværende modstand mod

Japan og straffeforanstaltningerne over for forræderne – disse er alle retfærdige krige. Nu, hvor tidevandet stiger i den landsomfattende kamp mod Japan og den verdensomspændende kamp mod fascismen, vil retfærdige krige brede sig ud over hele Kina og over hele jordkuglen. Alle retfærdige krige støtter hinanden, mens alle uretfærdige krige burde vendes til retfærdige krige – dette er den leninistiske linje.³⁷ Vor krig mod Japan trænger til støtte fra hele verdens folk og fremfor alt til støtten fra Sovjetunionens folk, som de helt sikkert vil yde os, fordi vi er forbundet om en fælles sag. Tidligere var de kinesiske revolutionære kræfter midlertidigt afskåret fra verdens revolutionære kræfter af Chiang Kai-shek, og i den forstand var vi isolerede. Nu har situationen ændret sig, og den har ændret sig til vor fordel. I fremtiden vil den fortsætte med at ændre sig til vor fordel. Vi kan ikke længere isoleres. Dette skaber en nødvendig betingelse for Kinas sejr i krigen mod Japan og for sejr i den kinesiske revolution.

Noter

- ¹ De 21 krav til Yuan Shih-kai-regeringen blev fremsat af de japanske imperialister den 18. januar 1915. Den 7. maj sendte de et ultimatum, som krævede svar inden 24 timer. Kravene var inddelt i fem dele. De fire første indeholdt følgende: at overføre de rettigheder, Tyskland havde tilegnet sig i Shantung, og at give yderligere rettigheder til Japan i provinsen, at indrømme japanerne rettigheder til at forpagte eller eje land i det sydlige Manchuriet og det østlige Mongoliet og til at slå sig ned dér og beskæftige sig med industri og handel og få eneret til jernbane- og minedrift, at reorganisere Han-Yeh-Ping-Jern- og Stålkompagniet som et fælles kinesisk-japansk foretagende og forpligte sig til ikke at forpagte eller afstå nogle havne eller øer langs den kinesiske kyst til nogen tredje magt. Den femte del indeholdt kravene om, at Japan skulle kontrollere Kinas politiske, økonomiske, militære og politimæssige anliggender og skulle bygge vigtige jernbanelinjer, som forbandt provinserne Hupeh, Kiangsi og Kwangtung. Yuan Shih-kai gik ind på alle kravene med undtagelse af dem i den femte del, angående disse bad han om »videre forhandling«. Takket være det kinesiske folks enige modstand lykkedes det ikke Japan at få sine krav opfyldt.
- ² Yuan Shih-kai var leder af de nordlige krigsherrer i Ching-dynastiets sidste år. Efter at Ching-dynastiet var omstyrtet af revolutionen i 1911, bemægtigede han sig republikkens præsidentpost og organiserede den første nordlige krigsherreregering, som repræsenterede de store godsejer- og kompradorklasser. Han gjorde dette ved at forlade sig på kontrarevolutionær væbnet magt og på støtten fra imperialisterne og ved at drage fordel af den forsonlige natur hos borgerskabet, som dengang ledede revolutionen. I 1915 ønskede han at gøre sig selv til kejser, og for at opnå de japanske imperialisters støtte accepterede han de 21 krav, gennem hvilke Japan sigtede mod at opnå eneherredømme over hele Kina. I december samme år fandt et oprør sted mod hans bemægtigelse af tronen i Yunnan-provinsen, og det vandt omgående landsomfattende genklang og støtte. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.
- ³ Nimagtskonferencen i Washington var indkaldt af USAs regering i november 1921; Kina, England, Frankrig, Italien, Belgien, Holland, Portugal og Japan var inviterede. Det var en kamp mellem USA og Japan om herredømmet i Det fjerne Østen. Den 6. februar 1922 blev der sluttet en nimagtstraktat på basis af princippet, som var fremsført af USA, om »den åbne dør« og »lige muligheder for alle nationer i Kina«. Denne traktats formål var at skabe en situation, hvor de imperialistiske magter havde fælles kontrol over Kina, og i virkeligheden banede den vejen for USA-imperialismens eneherredømme, idet formålet var at ødelægge Japans planer om eneherredømme.

- ⁴ Den 18. september 1931 besatte den japanske »Kwantung-hær« i det nordøstlige Kina Shenyang. I lyset af Chiang-Kai-sheks ordre om »absolut ikke-modstand« trak de kinesiske tropper ved Shenyang og andre steder i det nordøstlige Kina (Den nordøstlige Hær) sig tilbage til syd for Shanhaikuan, og som følge heraf besatte de japanske styrker hurtigt provinserne Liaoning, Kirin og Heilungkiang. Den aggressive handling fra japansk side er blevet kendt som »begivenhederne den 18. september«.
- ⁵ De fire nordøstlige provinser var dengang Liaoning, Kirin, Heilungkiang og Jehol, som svarer til de nuværende provinser Liaoning, Kirin og Heilungkiang, den nordøstlige del af Hopeiprovinzen nord for Den store Mur og den autonome region Det indre Mongoli. Efter begivenhederne den 18. september besatte de japanske angribere Liaoning, Kirin og Heilungkiang, og senere i 1933 bemægtigede de sig Jehol.
- ⁶ Tilskyndet af japanerne blev et marionetregime, ved navn »Østhopeis antikommunistiske autonome Administration«, etableret i 22 amter i Østhopei af Kuomintangforræderen Yin Jukeng den 25. november 1935. Den blev kendt som begivenhederne i det østlige Hopei.
- ⁷ De diplomatiske samtaler mellem Chiang Kai-shek-regeringen og den japanske regering drejede sig om »Hirotas tre Principper«, dvs. »De tre principper for forholdet til Kina«, fremsat af den japanske udenrigsminister Hirota, nemlig 1) Kinas undertrykkelse af alle anti-japanske bevægelser, 2) etablering af økonomisk samarbejde mellem Kina og Japan og »Manchuko« og 3) fælles forsvar mellem Kina og Japan mod kommunismen. Den 21. januar 1936 sagde Hirota, at den kinesiske regering »havde accepteret de tre principper, fremsat af kejserriget«.
- ⁸ Året 1935 blev vidne til et nyt opsving i den folkelige patriotiske bevægelse over hele landet. Studenterne i Peking holdt en patriotisk demonstration den 9. december under ledelse af Kinas kommunistiske Parti, og fremsførte paroler som »Stop borgerkrigen og foren jer for at bekæmpe udenlandsk aggression« og »Ned med den japanske imperialismen«. Denne bevægelse gennembrød det lange terrorregime, som Kuomintang havde påtvunget os i ledtog med de japanske angribere og vandt meget hurtigt folkets støtte over hele landet. Den er kendt som 9. december-bevægelsen. Resultatet blev, at nye forandringer manifesterede sig i forholdet mellem de forskellige klasser i landet, og alle patriotiske mennesker bekendte sig åbent til den politik, som blev ført af Den anti-japanske nationale enhedsfront, som var foreslået af Kinas kommunistiske Parti. Chiang Kai-shek-regeringen blev yderst isoleret med sin forræderiske politik.
- ⁹ På tidspunktet for denne beretning var Chiang Kai-shek i gang med at sælge ud af det nordlige Kina, efter at have solgt ud af den nordøstlige del til Japan, samtidig med at han aktivt fortsatte sin kamp mod den Røde Hær. Derfor var Kinas kommunistiske Parti nødt til at gøre sit bedste for at fremstille ham som forræder, og naturligvis var han ikke medregnet i Den anti-japanske enhedsfront, som partiet havde foreslået. Men allerede i denne beretning nævnte kammerat Mao Tsetung den mulige splittelse i de kinesiske godsejer- og kompradorklasser som et resultat af modsigelsen mellem de imperialistiske magter. Og Japans angreb på det nordlige Kina førte til alvorlige interessesammenstød mellem den japanske og den britisk-amerikanske imperialismen. Kinas kommunistiske Parti fastholdt, at Chiang Kai-shek-kligen med sine nære bånd til de britisk-amerikanske imperialistiske interesser kunne ændre sin holdning til Japan efter sine herrers ordre, og derfor valgte det at føre den linje at tvinge Chiang Kai-shek til at kæmpe mod Japan. Da den Røde Hær vendte tilbage til det nordlige Shensi fra Shansi i maj 1936, appellerede den direkte til Kuomintang-regeringen i Nanking om en afslutning på borgerkrigen og om enig modstand mod Japan. I august samme år sendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité et brev til Kuomintangs centrale executivekomité, hvor den krævede dannelse af en topartis enhedsfront mod Japan og forhandlinger mellem repræsentanter fra begge partier. Men Chiang Kai-shek afviste disse forslag. Det var først i december 1936, at Chiang Kai-shek blev tvunget til at acceptere det kommunistiske partis krav om at slutte borgerkrigen og kæmpe mod Japan, da blev han nemlig tilbageholdt af officerer fra Kuomintang's hær, som gik ind for alliancen mod Japan.
- ¹⁰ Tsai Ting-kai var næstkommanderende i Kuomintangs 19. rutearmé og chef for ét af dens korps, de to andre ledere var Chen Mingshuh og Chiang Kuang-nai. Denne hær, som havde

kæmpet mod den Røde Hær i Kiangsi, blev overført til Shanghai efter begivenhederne den 18. september. Den stigende anti-japanske bølge hos folket i Shanghai og i hele landet havde en stor indflydelse på den 19. rutearmé. Da de japanske marinesoldater angreb i Shanghai om natten den 28. januar 1932, rejste hæren og Shanghais folk en samlet modstand. Imidlertid blev slaget tabt på grund af Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis forræderi. Senere blev den 19. rutearmé efter ordre fra Chiang Kai-shek overført til Fukien for at kæmpe mod den Røde Hær. Men hærens ledere kom gradvist til at erkende det nyttesløse i en sådan kamp. I november 1933 tog de offentligt afstand fra Chiang Kai-shek og allierede sig med Kuomintangstyrker under Li Chi-sen og andre og dannede »Republikken Kinas revolutionære folkeregierung i Fukien« og indgik en *traktat* med den Røde Hær om at kæmpe mod Japan og bekæmpe Chiang Kai-shek. Den 19. rutearmé og Fukiens folkeregierung brød sammen under angrebene fra Chiangs tropper. Fra den tid bevægede Tsai Ting-kai og andre sig gradvist mod en samarbejdsposition i forhold til det kommunistiske parti.

- ¹¹ Feng Yu-hsiang bekendtgjorde sammen med styrkerne under hans ledelse i Suiyuan-provinsen sit brud med de nordlige krigsherrer og sluttede sig til revolutionen, da den Nordlige Ekspeditionshær nåede Wuhan i september 1926. Tidligt i 1927 rykkede hans tropper frem fra Shensi for at angribe Honan-provinsen sammen med den Nordlige Ekspeditionshær. Skønt Feng deltog i den antikomunistiske aktivitet, som fulgte efter Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis forræderi mod revolutionen i 1927, var der hele tiden interesse modsætninger mellem ham og Chiang Kai-shek-kliken. Efter at Japan invaderede Kina den 18. september 1931, støttede han modstanden, og i maj 1933 samarbejdede han med det kommunistiske parti om at danne Folkets anti-japanske allierede Hær i Chiangchiakou. Hans anstrengelser blev gjort frugtesløse i august under presset fra såvel Chiang Kai-sheks styrker som fra de japanske angribere. I de kommende år fortsatte Feng sit samarbejde med det kommunistiske parti.
- ¹² Der fandt et oprør sted ved Ningtu i Kiangsi i december 1931 i Kuomintangs 26. rutearmé, som var sendt af Chiang Kai-shek for at angribe den Røde Hær i Kiangsi-provinsen. Under ledelse af kammeraterne Chao Po-sheng og Tung Chen-tang rejste mere end tusind officerer og menige sig og sluttede sig til den Røde Hær, som svar på den kommunistiske opfordring til modstand mod Japan.
- ¹³ Ma Chan-shan var officer i Kuomintangs Nordøstlige Hær, hvis tropper var stationeret i Heilungkiang. Han og hans folk kæmpede mod de japanske angribere, som rykkede frem mod Heilungkiang via Liaoning efter begivenhederne den 18. september.
- ¹⁴ Hu Han-min, en velkendt Kuomintang-politiker, var modstander af dr. Sun Yat-sens samarbejdspolitik over for Kinas kommunistiske Parti og blev Chiang Kai-sheks sammensvorne i det kontrarevolutionære statskup den 12. april 1927. Senere lagde han sig ud med Chiang i en magtkamp og blev holdt i forvaring af ham. Efter at være blevet sat på fri fod igen efter begivenhederne den 18. september forlod han Nanking og tog til Canton, hvor han ansprede Kwangtungs og Kwangsis krigsherrer til at bekæmpe Chiang kai-sheks Nankingregering i et anseeligt stykke tid.
- ¹⁵ 6-punktsprogrammet for bekæmpelse af Japan og nationens frelse blev »Grundlinjen i det kinesiske folks program for kampen mod Japan«, som var fremsat af Kinas kommunistiske Parti i 1934 og offentliggjort med Soong Ching Ling (Sun Yat-sens hustru) og andres underskrifter. Programmet bestod af følgende punkter: 1) mobilisering af alle maine-, land- og luftstyrker til kampen mod Japan, 2) mobilisering af folket over hele landet, 3) bevæbning af hele folket, 4) beslaglæggelse af de japanske imperialister og forrædernes ejendom i Kina for at udrede krigsudgifterne, 5) etablering af en komité for væbnet nationalt forsvar af hele Kina, som skulle vælges af repræsentanter for arbejdere, bønder, soldater, studenter og forretningsmænd og 6) etablering af en alliance med alle kræfter, som var imod de japanske imperialister og etablering af venskabelige forbindelser til alle lande, som udviste velvillig neutralitet.
- ¹⁶ Disse krigsherrer var Chen Chi-tang fra Kwangtung og Li Tsung-jen fra Kwangsi og Pai Chung-hsi.

- ¹⁷ Chiang Kai-sheks bande beskrev det revolutionære folk som »banditter« og deres væbnede angreb og massakrer på det revolutionære folk som »nedkæmpelse af banditter«.
- ¹⁸ Kammerat Jen Pi-shih var veteranmedlem af Kinas kommunistiske Parti og en af dets første organisatorer. Han var medlem af partiets centralkomité fra dets 5. nationale kongres i 1927 og fremover. Han blev valgt ind i det politiske bureau på den 6. centralkomités 4. plenarmøde i 1931. I 1933 fungerede han som sekretær for Hunan-Kiangsi-grænseområdets provinspartikomité og samtidig som den Røde Hærs 6. armégruppes politiske kommissær. Da den 6. og den 2. armégruppe slog sig sammen og dannede den 2. frontarmé blev han udnævnt til dennes politiske kommissær. Han var leder af den 8. rutearmés Almindelige politiske Afdeling i modstandskampens første år. I 1940 begyndte han at arbejde i partiets centralkomités sekretariat. Ved den 7. centralkomités 1. plenarmøde blev han atter valgt til medlem af det politiske bureau og af sekretariatet. Kammerat Jen Pi-shih døde i Peking den 27. oktober 1950.
- ¹⁹ Den 6. armégruppe af De kinesiske arbejdere og bønders Røde Hær, som oprindeligt var stationeret i Hunan-Kiangsi-grænseområdet, gennembrød fjendens belejring og skiftede stilling i august 1934 efter ordre fra partiets centralkomité. I oktober slog den sig sammen med den 2. armégruppe, som var under ledelse af kammerat Ho Lung i det østlige Kweichow og sammen dannede de den Røde Hærs 2. frontarmé og skabte Hunan-Hupeh-Szechuan-Kweichows revolutionære baseområde.
- ²⁰ I oktober 1934 tog De kinesiske arbejdere og bønders Røde Hærs 1., 3. og 5. armégruppe (dvs. den Røde Hærs 1. frontarmé, også kendt som den Centrale Røde Hær) afsted fra Changting og Ninghua i Vestfukien og fra Juichin, Yutu og andre steder i Sydkiangsi og indledte en stor strategisk bevægelse. Da den Røde Hær krydsede gennem de elleve provinser, Fukien, Kiangsi, Kwangtung, Hunan, Kwangsi, Kweichow, Szechuan, Yunnan, Sikang, Kansu og Shensi, passerede den gennem bjerge med evig sne og uvejsomme sumpområder. Den Røde Hær udholdt utallige strabadser og forpurrede fjendens gentagne forfølgelser, omringelser, obstruktioner og forhindringer. Den Røde Hær tilbagelagde 25.000 *li* (22.500 km) på denne march og nåede til sidst i triumf til det revolutionære baseområde i det nordlige Shensi i oktober 1935.
- ²¹ Den Røde Hær i Szechuan-Shensi grænseområdet var de kinesiske arbejdere og bønders 4. frontarmé. I marts 1935 rykkede den fra sin base i Szechuan-Shensi grænseområdet mellem provinserne Szechuan og Sikang. I juni forenede den sine styrker med den 1. frontarmé i Maokung i det vestlige Szechuan og rykkede mod nord ad to ruter, en østlig og en vestlig. Men ved ankomsten til Maoerh kai nær ved Sungpan i september, førte Chang Kuo-tao fra den 4. frontarmé tropperne på den vestlige rute i sydlig retning og trodsede således centralkomiteens ordre og forårsagede en sprængning af den Røde Hær. Den 2. frontarmé, som var brudt gennem fjendens belejring, forlod Hunan-Hopeh-Szechuan-Kweichow-grænseområdet og ankom til Kantze i Sikang-provinsen i juni 1936 via Hunan, Kweichow og Yunnan, og der forenede den sine styrker med den 4. frontarmé. I oktober ankom hele den 2. frontarmé og en del af den 4. frontarmé til Nordshensi, og her lykkedes det dem at forene sig med den 1. frontarmé.
- ²² Chang Kuo-tao var en renegat fra den kinesiske revolution. Han sluttede sig til Kinas kommunistiske Parti i sin ungdom for at drage fordel af revolutionen. I partiet begik han mange fejl og endte med at begå alvorlige forbrydelser. Mest kendt er, at han i 1935 gik imod den Røde Hærs march mod nord og gjorde sig til talsmand for en defaitistisk og likvidatorisk tilbagetrækning af den Røde Hær til de nationale mindretals områder ved grænsen mellem Szechuan-Sikang, og han tog del i åbent forræderiske handlinger, der var rettet mod partiet og centralkomiteen, og han oprettede sin egen falske centralkomité og ødelagde enheden mellem partiet og den Røde Hær og forårsagede svære tab for dens 4. frontarmé. Takket være kammerat Mao Tsetungs og centralkomiteens tålmodige opdragelse af kadrene kom den 4. frontarmé og dens talrige kadre hurtigt tilbage under centralkomiteens korrekte ledelse og kom til at spille en ærefuld rolle i de efterfølgende kampe. Men Chang Kuo-tao viste sig

- imidlertid at være uforbederlig, og han flygtede selv fra Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet i foråret 1938 og gik ind i Kuomintangs hemmelige politi.
- ²³ Den Centrale Røde Hær eller den 1. frontarmé refererer til den Røde Hær, som blev opbygget i Kiangsi-Fukien-området direkte under Kinas kommunistiske Partis centralkomité's ledelse.
- ²⁴ Pan Ku var ifølge den kinesisk mytologi verdens skaber og den første hersker over mennesket. De tre Fyrster og De fem Kejsere var legendariske herskere i det gamle Kina.
- ²⁵ I juli 1935 indledte Kuomintang-tropperne deres tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog mod det revolutionære baseområde i Shensi-Kansu. Nordshensis Røde Hærs 26. armékorps slog to af fjendens brigader i den østlige del og drev fjenden øst for Huangho. I september forenede den Røde Hærs 25. armékorps, som havde opereret i Hupeh-Honan-Anhwei-baseområdet, sine styrker med Nordshensis Røde Hær efter at være ankommet til Nordshensi via Sydshensi og Østkansu, og sammen dannede de den Røde Hærs 5. armégruppe. I Kanchuan-Laoshan-felttoget udslettede denne armégruppe det meste af fjendens 110. division og dræbte dens chef, og i en efterfølgende aktion ødelagde de fire bataljoner af fjendens 107. division ved Yulingchao i Kanchuan-amtet. Fjenden organiserede nye angreb og satte Tung Yingpin (en armékorpskommandør i den Nordøstlige Hær) ind som chef for fem divisioner, som iværksatte et angreb langs to ruter; divisionen på den østlige rute rykkede mod nord gennem Lochuan og Fuhsien og de andre fire divisioner på den vestlige rute rykkede langs Hulufoden mod Fuhsien i Nordshensi via Chingyan og Hoshui i Kansu. Omkring oktober nåede den Centrale Røde Hær Nordshensi. I den følgende måned udslettede den Centrale Røde Hær og den 15. armégruppe i fællesskab fjendens 109. division i Chihlochen, sydvest for Fuhsien og eliminerede under forfølgelsen et regiment fra fjendens 106. division ved Heishu-isze. Således blev fjendens tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog mod Shensi-Kansu-grænseområdet fuldstændigt knust.
- ²⁶ Da den Røde Hærs hovedstyrker i det sydlige Kina skiftede stilling i 1934-35, efterlod de nogle enheder, som skulle operere som guerillaer. Disse guerillaenheder holdt stand i følgende 14 baseområder i otte provinser: Sydchekiang, Nordfukien, Vestfukien, Østfukien, Sydfukien, Nordøstkiangsi, grænsen mellem Fukien og Kiangsi, grænsen mellem Kwangtung og Kiangsi, Sydhunan, grænsen mellem Hunan og Kiangsi, grænsen mellem Hunan, Hopoh og Kiangsi, grænsen mellem Hupeh, Honan og Anhwei, Tungpai-bjergene i Sydhonan og Hainan-øen ved Kwangtungs kyst.
- ²⁷ Efter at de japanske imperialister besatte Nordøstkina i 1931, opfordrede Kinas kommunistiske Parti folket til at iværksætte væbnet modstand. Det organiserede anti-japanske guerillaenheder, dannede Den nordøstlige folkerevolutionære Hær og ydede hjælp til forskellige frivillige styrker, som kæmpede mod fjenden. I 1934 blev alle disse styrker omorganiseret til en hær under partiets ledelse, Den nordøstlige antijapanske Hær med den fremtrædende kommunist, Yang Ching-yu som øverstkommanderende. Denne hær førte anti-japansk guerillakrig i det nordøstlige Kina i lang tid. Den anti-japanske guerillakrig i Østhopei refererer til bondeopstanden mod Japan som foregik dér i maj 1935.
- ²⁸ Den revolutionære krig under ledelse af Sovjetunionens kommunistiske Parti refererer til kampen fra 1918-20, i hvilken det sovjetiske folk slog den væbnede intervention fra Storbritannien, USA, Frankrig, Japan, Polen og andre lande tilbage og slog hvidgardisternes opstand ned.
- ²⁹ Folkerepublikkens politik og politiske magt, som de her fremstilles af kammerat Mao Tsetung, blev virkeliggjort i folkets befriede områder under det kommunistiske partis ledelse under modstandskrigen. Det var årsagen til, at partiet var i stand til at lede folket bag fjendens linjer i en sejrrig krig mod de japanske angribere. Efter Japans kapitulation udbrød den tredje revolutionære borgerkrig. Under krigen blev det område, som folket havde befriet, gradvist udvidet til at omfatte hele Kina, og på denne måde blev den forenede Kinesiske Folkerepublik født. Dermed blev kammerat Mao Tsetungs forestilling om en folkerepublik virkeliggjort over hele landet.

³⁰ Kinas kommunistiske Partis 6. nationale kongres, som blev afholdt i juli 1928 vedtog følgende 10-punktsprogram: 1) omstyrtelse af det imperialistiske styre, 2) beslaglæggelse af udenlandske kapitalistiske virksomheder og banker, 3) Kinas forening og anerkendelse af den nationale selvbestemmelsesret for nationaliteterne, 4) omstyrtelse af Kuomintang's krigsherregime, 5) oprettelse af en regering med råd med arbejdere, bønder og soldater, 6) 8-timers arbejdsdag, 7) beslaglæggelse af alle godsejeres jord og fordeling af jorden mellem bønderne, 8) forbedring af soldaternes levevilkår og jord og arbejde til forhenværende soldater, 9) fjernelse af alle urimeligt opskruede skatter, af blandede skatteudskrivninger og gennemførelse af en progressiv skat og 10) forening med verdensproletariatet og med Sovjetunionen.

³¹ Oprindeligt en anti-leninistisk fraktion i den russiske arbejderbevægelse. Den trotskijstiske gruppe degenererede senere til en helt og holdent kontrarevolutionær bande. I sin beretning til SUKP(b)s centralkomités plenarmøde i 1937, beskrev Stalin den udvikling, som denne renegatklike havde gennemgået, således: »Tidligere for 7-8 år siden var trotskijsmen en politisk strømning i arbejderklassen, ganske vist en anti-leninistisk strømning og derfor dybt fejlagtig, men ikke desto mindre en politisk strømning. Trotskijsmen af i dag er ikke en politisk strømning i arbejderklassen, men en princip- og tankeforladt bande splittelsesmagere, sabotører, efterretningsagenter, spioner, mordere – en bande svorne fjender af arbejderklassen, som arbejder for fremmede staters efterretnings tjenester mod betaling.«

Efter den fejlslagne kinesiske revolution i 1927, dukkede et mindre antal trotskijster op i Kina. De rottede sig sammen med Chen Tu-hsiu og andre renegater og dannede en lille kontrarevolutionær klike i 1929, og de spredte kontrarevolutionær propaganda, som f.eks. at Kuomintang allerede havde fuldført den borgerligt-demokratiske revolution, og de blev et beskiddt instrument for imperialisterne og Kuomintang, rettet mod folket. De kinesiske trotskijster gik skamløst ind i Kuomintang's efterretnings tjeneste. Efter begivenhederne den 18. september, begyndte de at samarbejde med hemmelige japanske agenter for at imødekomme den forbryderiske renegat Trotskij's ordre om »ikke at hindre det japanske imperiums besættelse af Kina«, de modtog støtte fra dem og tog del i enhver aktivitet, som lettede den japanske aggression.

³² Dette citat er fra *Mencius*. Mencius kom med denne bemærkning, fordi de feudale fyrster uafsladeligt kæmpede mod hinanden om magten i den periode, der er kendt som Forårets og Efterårets Æra (722-481 f.v.t.).

³³ I 1840-42 sendte Storbritannien styrker for at invadere Kwangtung og andre kystegne i Kina, da det blev konfronteret med det kinesiske folks modstand mod dets opiumshandel. Angrebet skete under foregivelse af at ville beskytte handelen. Under ledelse af Lin Tse-hsu udkæmpede tropperne i Kwangtung en modstandskamp. Et »knus briterne-korps«, som spontant blev organiseret af folket i Canton, tildelte også de britiske angribere alvorlige slag.

³⁴ Taipings himmelske Kongeriges krig var en revolutionær bondekrig i midten af det 19. århundrede mod feudalvældet og Chingdynastiets undertrykkelse af nationen. I januar 1851 iværksatte Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere i denne revolution et oprør i Chintien-landsbyen i amtet Kweiping i Kwangsi og proklamerede grundlæggelsen af Taipings himmelske Kongerige. 1852 marcherede bondehæren gennem Hunan, Hupeh, Kiangsi og Anhwei og trængte nordpå fra Kiangsi og indtog i 1853 Nanking, den nedre Yangtses vigtigste by. En del af styrkerne fortsatte så fremstødet mod nord og rykkede frem til omkring Tientsin. Imidlertid lykkedes det ikke Taiping-hæren at opbygge faste baseområder de steder, som den besatte, og ligeledes begik den ledende gruppe i hæren mange politiske og militære fejl; derfor kunne de ikke stå imod det kombinerede stormløb fra de kontrarevolutionære kræfter i Ching-regeringen og fra de britiske, amerikanske og franske aggressorer, og den blev slået definitivt i 1864.

³⁵ Yi Ho Tuan-krigen var bøndernes og håndværkernes store spontane bevægelse i Nordkina i 1900. De indgik i mystiske hemmelige selskaber og førte væbnet kamp mod imperialisterne. Men bevægelsen blev slået ned med ubeskrivelig grusomhed, og Peking og Tientsin blev besat af otte imperialistiske magters fællesstyrker. (Denne krig er i vesten kendt som »bokseropstanden«).

³⁶ Ang. revolutionen i 1911, se Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan, note 3, s. 49 i dette bind.

³⁷ Se V. I. Lenin: *Den proletariske revolutions militærprogram*. Lenin, Udvalgte værker, bd. 6, s. 203-18. Se også *Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie. Kort gennemgang*, 6. kapitel 3. del.

STRATEGISKE PROBLEMER I KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG

December 1936

Kapitel I HVORDAN STUDERER VI KRIGENS LOVE?

1. KRIGENS LOVE UDVIKLER SIG

Krigens love er et problem som enhver, der leder en krig, må studere og løse.

En revolutionær krigs love er et problem, som enhver, der leder en revolutionær krig, må studere og løse.

Lovene for Kinas revolutionære krig er et problem, som enhver, der leder Kinas revolutionære krig, må studere og løse.

Vi er nu inddraget i en krig; vor krig er en revolutionær krig; og vor revolutionære krig bliver ført i dette halv-koloniale og halv-feudale Kina. Derfor skal vi ikke kun studere krigens love i almindelighed, men den revolutionære krigs specifikke love, og de endnu mere specifikke love for revolutionær krig i Kina.

Det er velkendt, at medmindre man forstår en handlings faktiske omstændigheder, dens væsen og dens sammenhæng med andre forhold, kender man

Kammerat Mao Tse-tung skrev denne artikel som opsummering af erfaringerne fra den anden revolutionære borgerkrig, og brugte den i sin undervisning ved den Røde Hærs akademi i det nordlige Shensi. Han gjorde kun fem kapitler færdig. Kapitlerne om strategisk offensiv, politisk arbejde og andre spørgsmål blev ikke skrevet, fordi han havde for travlt som følge af begivenhederne ved Sian. Denne artikel er et resultat af en større indre strid i partiet om militære spørgsmål under den anden revolutionære borgerkrig. Artiklen giver udtryk for én linje i militære spørgsmål, som står i modsætning til en anden. Centralkomiteens politbureaus udvidede møde i Tsunyi i januar 1935 afgjorde striden om den militære linje. Den bekræftede på ny kammerat Mao Tse-tungs synspunkter og forkastede den fejlagtige linje. I oktober 1935 flyttede centralkomiteen til det nordlige Shensi og i december aflagde kammerat Mao Tse-tung en rapport »Om taktikken mod den japanske imperialism«, hvori problemerne omkring partiets politiske linje blev løst systematisk. Den foreliggende artikel skrev han et år senere i 1936 for at forklare de strategiske problemer i Kinas revolutionære krig på en systematisk måde.

ikke de lovmæssigheder, der styrer handlingen, ved man ikke, hvordan man skal udføre den eller udføre den godt.

Krig er den højeste form for kamp til at løse modsigelser, når de har udviklet sig til et bestemt stadium, enten det er mellem klasser, nationer, stater eller politiske grupper, og den har eksisteret lige siden fremkomsten af privatejendom og klasser. Medmindre man forstår en krigs faktiske omstændigheder, dens væsen og dens sammenhæng med andre forhold, kender man ikke krigens love, ved man ikke, hvordan man leder den, eller hvordan man sejrer.

Revolutionær krig, enten det er en revolutionær klassekrig eller en revolutionær national krig, har sine egne særlige omstændigheder og sit eget væsen ud over krigens almene forhold og væsen. Derfor har den sine særegne love. Medmindre man forstår dens særegne omstændigheder og væsen, medmindre man forstår dens særegne love, kan man ikke lede en revolutionær krig og føre den med succes.

Kinas revolutionære krig, enten den er borgerkrig eller national krig, bliver ført i særlige kinesiske omgivelser, og den har således sine egne særegne omstændigheder og sit eget væsen, som adskiller den fra krig i almindelighed og fra revolutionær krig i almindelighed. Den har derfor sine egne særlige love foruden dem, der gælder for krig og revolutionær krig i almindelighed. Medmindre man forstår dem, kan man ikke sejre i Kinas revolutionære krig.

Derfor bliver vi nødt til at studere krigens love i almindelighed, den revolutionære krigs love, og endelig lovene for Kinas revolutionære krig.

Nogle mennesker har et forkert synspunkt, som vi har gendrevet for længe siden. De siger, at det er tilstrækkeligt bare at studere krigens love i almindelighed eller for at sige det mere konkret, at det er nok blot at følge de militære lærebøger, som den reaktionære kinesiske regering eller de reaktionære militærakademier har udsendt. De forstår ikke, at disse lærebøger kun giver krigens love i almindelighed og tillige er kopieret helt og holdent fra udlandet, og at hvis vi kopierer dem og anvender dem uden den mindste ændring i form eller indhold, kommer vi til at »hugge en hæl og klippe en tå« og lide nederlag. Deres begrundelse lyder: Hvorfor skulle en viden, som er opnået gennem tab af blod, være værdiløs? De ser ikke, at selv om vi bør værdsætte de tidligere erfaringer, der er opnået på den måde, bør vi også værdsætte de erfaringer, vi har betalt med vort eget blod.

Andre har et andet fejlagtigt synspunkt, som vi ligeledes har tilbagevist for længe siden. De siger, at det er tilstrækkeligt blot at studere erfaringerne fra den revolutionære krig i Rusland, eller mere konkret, at det er nok at følge de love, som borgerkrigen i Sovjetunionen blev styret af og de lærebøger, som sovjetiske militære organisationer offentliggjorde. De ser ikke, at disse love og lærebøger udtrykker borgerkrigens og den Røde Hærs særegne karakteristika i Sovjetunionen, og at hvis vi kopierer dem og bruger dem uden at tillade nogen ændring, kommer vi også til at »hugge en hæl og klippe en tå« og lide nederlag. Deres argument lyder: Eftersom vor krig, ligesom krigen i Sovjet-

unionen er en revolutionær krig, og eftersom Sovjetunionen sejrede, hvordan kan der da være noget alternativ til at følge Sovjets eksempel? De ser ikke, at selv om vi bør sætte stor pris på Sovjetunionens krigserfaringer, fordi de er de seneste i revolutionær krig og blev opnået under Lenins og Stalins vejledning, bør vi også værdsætte erfaringerne fra Kinas revolutionære krig, fordi der er mange faktorer, som er særegne for den kinesiske revolution og den kinesiske Røde Hær.

Atter andre har et tredje forkert synspunkt, som vi også har gendrevet før længe siden. De siger, at den mest værdifulde erfaring stammer fra den Nordlige Ekspedition i 1926-27, og at vi skal lære af den, eller mere konkret, at vi bør efterligne den Nordlige Ekspedition og køre lige på med at indtage de store byer. De forstår ikke, at selv om erfaringerne fra den Nordlige Ekspedition bør studeres, skal de ikke kopieres og anvendes mekanisk, af den grund at forholdene under den nuværende krig er anderledes. Vi bør kun bruge det fra den Nordlige Ekspedition, som kan anvendes i dag, og udarbejde noget selvstændigt i lyset af den nuværende situation.

Således afgøres lovene for ledelsen af forskellige krige af disse kriges forskellige omstændigheder – forskelle i tid, sted og væsen. Med hensyn til tidsfaktoren udvikler både krigen og dens love sig; hvert historisk stadium har sine specielle karakteristika, og derfor har krigens love på hvert historisk stadium deres særlige karakteristika, som ikke mekanisk kan anvendes på et andet stadium. Hvad angår krigens væsen: Eftersom revolutionær krig og kontra-revolutionær krig hver især har deres specielle træk, har de love, der styrer dem, også deres egne træk, og de, der anvendes i den ene, kan ikke mekanisk overføres til den anden. Med hensyn til stedet: Da hvert land eller hver nation, især et stort land eller en stor nation har sine egne karakteristika, har krigens love i hvert land eller i hver nation også sine egne karakteristika, og de kan ikke mekanisk overføres fra det ene til det andet. Når vi studerer de love for ledelse af krig, som fremtræder på forskellige historiske tidspunkter, som har forskelligt væsen, og som føres på forskellige steder og af forskellige nationer, bør vi rette vor opmærksomhed på hver enkelt karakteristika og udvikling, og vi bør sætte os imod en mekanisk holdning til krigens problemer.

Men dette er ikke alt. Det er tegn på fremskridt og udvikling hos en chef, hvis han i begyndelsen har kunnet kommandere en lille styrke, men bliver i stand til at kommandere en stor. Der er også forskel på at operere i én lokalitet og i flere. Det er ligeledes udtryk for fremskridt og udvikling hos en chef, hvis han fra i begyndelsen kun at have været i stand til at operere i en lokalitet, han kender godt, lærer at operere i mange andre områder. På grund af udviklingen i udstyr, taktik og strategi hos fjenden og os selv er omstændighederne også forskellige fra stadium til stadium i en given krig. Det er i endnu højere grad tegn på fremskridt og udvikling hos en chef, hvis han fra at føre kommandoen på krigens lavere stadier også kan gøre det på de højere. En

chef, som kun forbliver i stand til at lede en styrke af en vis størrelse, inden for en bestemt lokalitet og på et bestemt stadium i krigens udvikling, viser, at han ikke har gjort noget fremskridt og ikke har udviklet sig. Der er nogle mennesker, som er tilfredse med en enkelt færdighed eller med et overblik af den størrelse, som et kighul giver, og som aldrig gør noget fremskridt; de kan have en vis betydning for revolutionen på et givet tidspunkt og sted, men ikke nogen afgørende betydning. Vi har brug for ledere i krigen, som kan spille en afgørende rolle. Alle lovene i ledelsen af krig udvikler sig, ligesom historien og krigen udvikler sig; intet er uforanderligt.

2. KRIGENS MÅL ER AT AFSKAFTE KRIG

Krig, dette uhyre af gensidig nedslagtning blandt mennesker, vil blive endeligt afskaffet med det menneskelige samfunds fremskridt, og det i en ikke alt for fjern fremtid. Men der er kun én måde at afskaffe den på, og det er ved at gå imod krig med krig, at bekæmpe kontrarevolutionær krig med revolutionær krig, at bekæmpe national kontrarevolutionær krig med national revolutionær krig og at gå imod kontrarevolutionær klassekrig med revolutionær klassekrig. I historien findes der kun to slags krige, retfærdige og uretfærdige. Vi støtter retfærdige krige og går imod uretfærdige krige. Alle kontrarevolutionære krige er uretfærdige. Menneskehedens krigsæra vil blive bragt til ende ved dens egne anstrengelser, og det er hævet over al tvivl, at den krig, vi fører, er en del af det afgørende slag. Men det er også hævet over al tvivl, at den krig, vi står overfor, bliver en del af den største og mest ubarmhjertige af alle krige. Den største og mest ubarmhjertige af kontra-revolutionære krige trækker sig sammen over os, og menneskehedens store flertal bliver hærget, hvis vi ikke hejser den retfærdige krigs banner. Menneskehedens retfærdige krigs banner er banneret for menneskehedens frelse. Banneret for Kinas retfærdige krig er Kinas frelses banner. En krig, som føres af menneskehedens store flertal og af det kinesiske folk, er uden tvivl en retfærdig krig, en meget ædel og strålende opgave for menneskehedens og Kinas frelse, en bro til en ny æra i verdenshistorien. Når det menneskelige samfund udvikler sig til en grad, hvor klasser og stater er afskaffet, bliver der ikke flere krige, kontrarevolutionære eller revolutionære, uretfærdige eller retfærdige; det bliver æraen med evig fred for menneskeheden. Vor undersøgelse af den revolutionære krigs love udspringer af ønsket om at afskaffe alle krige; heri ligger forskellen på os kommunister og alle udbytende klasser.

3. STRATEGIEN ER STUDIET AF EN KRIGSSITUATIONS LOVMÆSSIGHEDER SOM EN HELHED

Hvor som helst der er krig, er der en krigssituation, som udgør en helhed. Krigssituationen kan som helhed omfatte hele verden, et helt land, eller et uafhængigt guerillaområde eller et større kampområde. Enhver krigssituation, som bliver undersøgt omhyggeligt i dens forskellige aspekter og stadier, udgør en helhed.

Den strategiske videnskabs opgave er at undersøge de love for ledelse af krig, der styrer en krigssituation som helhed. Felttogenes og den taktiske videnskabs¹ opgaver er at undersøge de love for ledelse af krig, der styrer et delområde af krigen.

Hvorfor er det nødvendigt, at lederen for et felttog eller en taktisk operation i nogen grad forstår strategiens love? Fordi en forståelse for helheden gør det lettere at klare delene, og fordi delene er underordnet helheden. Det synspunkt, at strategisk sejr udelukkende afgøres af taktiske sejre er forkert, fordi det overser den kendsgerning, at sejr eller nederlag i en krig først og fremmest er et spørgsmål om, hvorvidt situationen som helhed og dens forskellige stadier undersøges grundigt. Hvis der er alvorlige mangler eller fejl i undersøgelsen af situationen og dens forskellige stadier som helhed, vil krigen med garanti tabes. »Et skødesløst træk sætter hele spillet over styr« er en sætning, der refererer til et træk, der påvirker situationen som helhed, et træk som er afgørende for hele situationen, og ikke et træk der påvirker delen, et træk som ikke er afgørende for hele situationen. Som i skak, således også i krig.

Men situationen som helhed kan ikke adskilles fra sine dele og blive uafhængig af dem, for den består af alle sine dele. Til tider kan visse dele blive ødelagt eller lide nederlag, uden at det påvirker situationen som helhed alvorligt, fordi de ikke er afgørende for den. Nogle nederlag eller fejltagelser i taktiske operationer eller kampagner fører ikke til forværring af krigssituationen som helhed, fordi de ikke har afgørende betydning. Men nederlag i flertallet af de felttog, som udgør krigssituationen som helhed, eller i et eller to afgørende felttog ændrer øjeblikkeligt hele situationen. Her er »de fleste felttog« eller »et eller flere felttog« afgørende. I krigshistorien er der eksempler på, at nederlag i et enkelt slag tilintetgjorde fordelene fra en hel serie af sejre, og der er også eksempler på, at en sejr i et enkelt slag efter mange nederlag har skabt en ny situation. I de tilfælde var »serien af sejre« og de »mange nederlag« delvise i deres væsen og ikke afgørende for situationen som helhed, mens »nederlag i et enkelt slag« eller »sejr i et enkelt slag« spillede den afgørende rolle. Det forklarer altsammen vigtigheden af at undersøge situationen som helhed. Det, som er mest afgørende for den øverstkommanderende, er at være opmærksom på krigssituationen i sin helhed. Det vigtigste er, afhængigt af omstændighederne, at han beskæftiger sig med problemerne ved

opstillingen af sine militære enheder og formationer, forholdet mellem felttog, forholdet mellem forskellige operative stadier og forholdet mellem vore aktiviteter og fjendens i deres helhed – alle disse problemer kræver den største omhu og anstrengelse, og hvis han ignorerer dem og fordyber sig i underordnede problemer, kan han næppe undgå tilbageslag.

Forholdet mellem helheden og delen gælder ikke kun for forholdet mellem strategi og felttog, men også for forholdet mellem felttog og taktik. Eksemplerne kan findes i forholdet mellem et kompagnis og dets delingers og troppers operationer, og i forholdet mellem et kompagnis og dets delingers og grupperes operationer. Den kommanderende officer på alle niveauer bør rette sin opmærksomhed mod det mest vigtige og afgørende problem, eller den mest afgørende handling i hele den situation han har med at gøre og ikke på andre problemer eller handlinger.

Hvad, der er vigtigt eller afgørende, bør ikke bestemmes gennem almene eller abstrakte overvejelser, men ud fra de konkrete forhold. I en militær operation bør angrebsretning og -punkt vælges i forhold til fjendens situation, terrænet og vore egne troppers styrke. Man skal sørge for, at soldaterne ikke spiser for meget, når forsyningerne er rigelige, og passe på at de ikke sulter, når forsyningerne er knappe. I de hvide områder kan den blotte udsivning af en enkelt oplysning betyde nederlag i en efterfølgende opgave; men i de røde områder er en sådan udsivning som regel ikke nogen alvorlig sag. Det er nødvendigt for chefer af høj rang personligt at deltage i nogle slag, men ikke i andre. For et militærakademi er det vigtigste spørgsmål udvælgelsen af en leder og instruktører og udarbejdelsen af et uddannelsesprogram. Til et massemøde er det vigtigste at mobilisere masserne til at deltage og at fremstille passende paroler. Og så videre og så videre. Kort sagt går princippet ud på at rette vor opmærksomhed mod de vigtige led, som situationen i sin helhed har relation til.

Den eneste måde, hvorpå man kan undersøge de love, der styrer en krigssituation i sin helhed, er at tænke så det knager. For det, der hører med til situationen som helhed, er ikke synligt for øjet, og vi kan kun forstå det ved at tænke os grundigt om; der findes ingen anden måde. Men fordi situationen som en helhed består af dele, kan folk med erfaring om delene, erfaring fra kampagner og taktik forstå forhold på højere plan under forudsætning af, at de er villige til at tænke grundigt over det. Strategiens problemer indeholder følgende:

At vie forholdet mellem fjenden og os selv megen opmærksomhed.

At vie forholdet mellem forskellige felttog eller mellem forskellige operative stadier megen opmærksomhed.

At vie de dele, som er af betydning for situationen som helhed, megen opmærksomhed.

At vie de særlige forhold, der er indeholdt i den generelle situation, megen opmærksomhed

At vie forholdet mellem for- og bagtroppen megen opmærksomhed.

At vie forskellen såvel som sammenhængen mellem tab og erstatning af tropper megen opmærksomhed, mellem at kæmpe og at hvile, mellem samling og spredning, mellem angreb og forsvar, mellem fremrykning og tilbagerækning, mellem at skjule og at vise sig, mellem hovedangrebet og de supplerende angreb, mellem stormangreb og henholdende aktioner, mellem centraliseret og decentraliseret ledelse, mellem langvarig krig og lynkrig, mellem stillingskrig og mobil krig, mellem vore egne styrker og venligtsindede styrker, mellem én militær våbenart og en anden, mellem højere og lavere niveauer, mellem kadrer og menige, mellem gamle og nye soldater, mellem røde områder og hvide områder, mellem gamle og nye røde områder, mellem det centrale distrikt og grænserne for et givent baseområde, mellem den kolde og den varme årstid, mellem sejr og nederlag, mellem store og små troppeformationer, mellem regulære styrker og guerillastykker, mellem at tilintetgøre fjenden og vinde massernes opbakning, mellem at udvide den Røde Hær og at konsolidere den, mellem militært og politisk arbejde, mellem fortidige og nutidige opgaver, mellem opgaver der udspringer fra ét sæt af omstændigheder og opgaver der udspringer fra et andet, mellem faste fronter og bevægelige fronter, mellem borgerkrig og national krig, mellem ét historisk stadium og et andet, osv. osv.

Ingen af disse strategiske problemer er synlige for øjet og dog, hvis vi tænker omhyggeligt efter, kan vi forstå, gribe og mestre dem alle, det vil sige, vi kan løfte de vigtige problemer angående denne her krig eller angående militære operationer op på det højere principielle plan og løse dem. Vor opgave med at studere strategiens problemer er at nå dette mål.

4. DET VIGTIGSTE ER AT VÆRE GOD TIL AT LÆRE

Hvorfor har vi organiseret den Røde Hær? For at slå fjenden. Hvorfor studerer vi lovene for krig? For at anvende dem i krig.

At lære er ingen let sag, og at anvende det lærte er endnu sværere. Mange folk virker imponerende, når de forelæser om militærvidenskab i klasseværelser eller skriver bøger om det; men når det kommer til den faktiske kamp, er der nogle der vinder slag, og andre der taber dem. Det har både krigshistorien og vor egen erfaring i krig bevist.

Men hvor er så kernepunktet?

I det virkelige liv kan vi ikke forvente »evigt sejrende generaler«. Dem er der få af, og i historien er der langt imellem dem. Hvad vi kan forvente er generaler, der forbinder visdom med mod, og som normalt vinder deres slag i krigens løb. For at blive både vis og modig må man tilegne sig en metode, en

metode der skal bruges i indlæringsprocessen og ved anvendelsen af det, man har lært.

Hvilken metode? Metoden består i at gøre os fortrolige med alle aspekter af fjendens og vor egen situation, at afsløre de love, der styrer begge parter handlinger, og gøre brug af disse love i vore egne operationer.

De militære håndbøger, der er udgivet i mange lande, påpeger både nødvendigheden af en »smidig anvendelse af principperne i overensstemmelse med omstændighederne« og forholdsregler, der skal træffes i tilfælde af nederlag. De påpeger det første for at advare en feltherre mod at begå subjektive fejl ved en for usmidig anvendelse af principperne, og det andet for at sætte ham i stand til at håndtere situationer efter, at han har begået subjektive fejl, eller efter at der er indtruffet uventede eller uimodståelige forandringer i de objektive forhold.

Hvorfor bliver der begået subjektive fejl? Fordi den måde, styrkerne i en krig eller under et slag er grupperet eller ledet på, ikke svarer til forholdene på det givne tidspunkt eller sted; fordi den subjektive ledelse ikke svarer til eller er i uoverensstemmelse med de objektive forhold. Med andre ord, fordi modsætningen mellem det subjektive og det objektive ikke er blevet løst.

Mennesker kan næppe undgå sådanne situationer, hvad de så end gør, men nogle viser sig mere duelige end andre. Ligesom vi til ethvert stykke arbejde kræver en relativ høj grad af dygtighed, således kræver vi i krig flere sejre, eller omvendt færre nederlag. Det afgørende punkt her er at bringe det subjektive og det objektive i rigtig overensstemmelse med hinanden.

Tag et eksempel fra taktikken. Hvis det sted på fjendens flanker, man har valgt at angribe, netop er der, hvor han tilfældigvis er svagest, og angrebet derfor lykkes, så har det subjektive været i overensstemmelse med det objektive. Det vil sige, at feltherrens rekognoscering, bedømmelse af situationen og hans beslutning har været i overensstemmelse med fjendens faktiske situation og dispositioner. Hvis det sted, man har valgt at angribe, derimod er på en anden flanke eller i centrum, og angrebet derfor støder på uventede vanskeligheder og ingen vegne kommer, så har denne overensstemmelse manglet. Hvis tidspunktet for angrebet er rigtigt beregnet, hvis reserverne hverken sættes for tidligt eller for sent ind, og hvis alle slagets øvrige dispositioner og operationer er til vor fordel og ikke til fjendens, så har den subjektive ledelse af slaget været i fuld overensstemmelse med den objektive situation. En sådan fuldstændig overensstemmelse er yderst sjælden i krig eller under slag, da de kæmpende jo er grupper af levende, bevæbnede mennesker, der holder deres hemmeligheder for sig selv; det er noget helt andet end håndteringen af døde ting eller rutinesager. Men hvis feltherrens ordrer i det væsentlige svarer til den faktiske situation, det vil sige, hvis de afgørende elementer i ledelsen svarer til den faktiske situation, så er der grundlag for sejr.

En feltherres korrekte dispositioner er en følge af hans korrekte beslutninger, hans korrekte beslutninger er en følge af hans korrekte bedømmelser, og

hans korrekte bedømmelser er en følge af hans grundige og nødvendige rekognosceringer og af hans gennemtænkning og sammenstykket af de data af forskellig art, som er indsamlet ved rekognosceringer. Han benytter sig af alle mulige og nødvendige rekognosceringsmetoder og gennemtænker omhyggeligt de indsamlede oplysninger om fjendens situation, forkaster det værdiløse og udvælger det vigtigste, udskiller det falske og beholder det sande, drager slutninger fra det ene til det andet og fra det ydre til det indre. Derefter tager han betingelserne på sin egen side med i beregningerne, studerer begge sider og deres forhold til hinanden, og gennem denne proces danner han sine bedømmelser, træffer sine beslutninger, og udarbejder sine planer. Sådan er den fuldstændige proces, som en militærstrateg må gennemgå, for at lære en situation at kende, før han udarbejder en strategisk plan, en plan for et felttog eller et slag. Men i stedet for at gøre sådan baserer en ansvarsløs militærstrateg sine militære planer på ønsketænkning, og følgelig bliver hans planer fantasifostre uden forbindelse med virkeligheden. En ubesindig militærstrateg, som kun støtter sig på sin egen begejstring, vil nødvendigvis lade sig narre af fjenden eller lade sig lokke af et eller andet overfladisk eller underordnet aspekt ved fjendens situation. Eller han vil lade sig lede på afveje af ansvarsløse forslag fra sine underordnede, forslag som ikke er baseret på et virkeligt kendskab eller dyb indsigt. Han vil således løbe panden mod en mur, fordi han ikke ved eller ikke ønsker at vide, at enhver militær plan må baseres på den nødvendige rekognoscering, en omhyggelig overvejelse af fjendens situation, af hans egen situation og forholdet mellem disse faktorer.

Processen med at erkende en situation foregår ikke kun før udarbejdelsen af en militær plan, men også efter. Samtidig med at planen bringes til udførelse – fra det øjeblik den sættes i kraft til operationens afslutning – foregår der en anden proces, hvorigennem situationen erkendes, nemlig praktiseringsprocessen. I løbet af denne proces er det nødvendigt på ny at undersøge, om den plan der blev udarbejdet i den foregående proces, er i overensstemmelse med virkeligheden. Hvis den ikke er i overensstemmelse med virkeligheden, eller hvis den ikke fuldt ud er det, bliver det i lyset af den nye viden nødvendigt at foretage nye bedømmelser, træffe nye beslutninger og ændre den oprindelige plan i overensstemmelse med den nye situation. Planen bliver delvis ændret i næsten alle operationer, og somme tider ændres den helt. En ubesindig mand, som ikke forstår nødvendigheden af sådanne ændringer, eller som er uvillig til at foretage dem, en mand, som handler blindt, vil uundgåeligt løbe panden mod muren.

Det ovennævnte gælder for en strategisk handling, et felttog eller et slag. En erfaren militærperson vil, forudsat at han er beskeden og villig til at lære, være i stand til at gøre sig fortrolig med karakteren af sine egne styrker (officerer, soldater, våben, forsyninger o.s.v. og summen heraf), med karakteren af fjendens styrker (ligeledes officerer, soldater, våben, forsyninger o.s.v. og summen heraf), og med alle andre forhold, der har forbindelse med krigen, så

som politik, økonomi, geografi og vejrforhold; sådan en militærperson vil have et bedre greb om ledelsen af en krig eller en operation og vil i højere grad være i stand til at vinde. Dette vil han være i stand til, fordi han gennem et langt tidsrum er kommet til at kende situationen både på fjendens side og på sin egen, har uddraget lovene for handling og har løst modsigelsen mellem det subjektive og det objektive. Denne erkendelsesproces er umådelig vigtig. Uden sådan en erfaringsperiode vil det være vanskeligt at forstå og begribe en hel krigs love. Hverken en begynder eller en person, som kun kæmper på papiret, kan blive en virkelig duelig højtstående feltherre; det kan kun én, som har lært det i rigtig kamp.

Alle militære love og teorier af principiel karakter er erfaringer fra tidligere krige, der er opsummeret enten af folk dengang eller mennesker fra vor egen tid. Vi bør alvorligt studere denne lære, som er betalt med blod, og som er vor arv fra tidligere krige. Det er det første punkt. Men der er endnu et: Vi bør sætte disse konklusioner på prøve i lyset af vore egne erfaringer, tilegne os det nyttige og forkaste det ubrugelige og tilføje det, som er specielt for os. Det sidste er meget vigtigt, for på anden måde kan vi ikke lede en krig.

At læse er at lære, men anvendelse i praksis er også at lære og faktisk den vigtigste form for at lære. Vor vigtigste metode til at lære at føre krig er at føre krig. Selv et menneske, der ikke har haft mulighed for at gå i skole kan også lære krigsførelse – han kan lære det ved at kæmpe i krig. En revolutionær krig er et masseforetagende; det er ofte ikke et spørgsmål om først at lære og derefter handle, men om at handle og derigennem lære, for selve det at handle er i sig selv at lære. Der er et gab mellem en almindelig civilist og en soldat, men dette gab er ikke nogen kinesisk mur, og det kan let udfyldes, og måden at udfylde det på er at tage del i en revolution, i en krig. Ved at sige at civilister meget hurtigt kan blive soldater, mener vi, at det ikke er svært at overskride tærsklen. Vi kan sammenkæde disse to udsagn ved at citere det kinesiske mundheld: »Intet i verden er svært for den, der virkelig vil«. At overskride tærsklen er ikke vanskeligt, og mesterskab er også opnåeligt, forudsat at man helhjertet går ind for opgaven og er god til at lære.

Krigslove er, som de love der bestemmer alle andre ting, afspejlinger af den objektive virkelighed i vor bevidsthed; alt uden for vor bevidsthed er objektiv virkelighed. Følgelig omfatter det, som skal læres og erkendes, både situationen på fjendens og på vor egen side. Begge dele bør være genstand for vor undersøgelse, mens kun bevidstheden (evnen til at tænke) er det subjekt, der foretager undersøgelserne. Nogle folk er gode til at erkende sig selv og dårlige til at erkende deres fjende, og andre har det omvendt. Ingen af dem kan løse problemet med at lære og anvende lovene for krig. I sin bog bruger Sun Wu Tzu, det gamle Kinas store militære videnskabsmand udtrykket: »Kend din fjende og kend dig selv og du kan udkæmpe hundrede slag uden fare for nederlag«. ² Dette refererer både til indlæringsfasen og til anvendelsesfasen, både til det at erkende lovene for den objektive virkeligheds udvikling og til

det at træffe beslutning om vor egen handling i overensstemmelse med disse love for at kunne besejre den fjende, der står over for os. Vi bør ikke tage os dette udtryk let.

Krig er den højeste form for strid mellem nationer, stater, klasser eller politiske grupper, og alle lovene for krig anvendes af krigsførende nationer, stater, klasser eller politiske grupper i den hensigt selv at vinde sejr. Det er uomtvisteligt, at sejr eller nederlag i krig hovedsageligt afgøres af de militære, politiske, økonomiske og naturlige betingelser på begge sider. Men ikke alene heraf. Det afgøres også af parternes subjektive evne til at føre krigen. En militærstrateg kan ikke i sine bestræbelser for at vinde en krig overskride de begrænsninger, som de materielle betingelser udgør; men inden for disse begrænsninger kan og skal han stræbe efter sejr. Denne scene, den militære strateg handler på, er bygget på objektive, materielle betingelser, men på denne scene kan han dirigere opførelsen af mangt et drama fuldt af lyd og farve, af magt og storhed. Derfor må feltherrerne i vor Røde Hær på det givne objektive materielle grundlag, d.v.s. de militære, politiske, økonomiske og naturlige betingelser, udfolde hele deres dygtighed og mønstre alle deres styrker for at knuse såvel den nationale fjende som klassefjenden for at ændre denne onde verden. Det er her, vor subjektive evne til at lede en krig kan og skal udøves. Vi tillader ikke nogen af lederne i den hær at blive famlende brushoveder. Vi ønsker bestemt, at hver eneste af den Røde Hærs ledere skal blive helte, som både er dristige og vise, som på en gang besidder et altbesejrende mod og evnen til at forblive herrer over situationen gennem alle krigens forandringer og omskiftelser.

Når man svømmer i krigens hav, er det ikke nok at man ikke synker, man må sikre sig, at man når den modsatte kyst med afmålte svømmetag. Lovene for at lede en krig udgør kunsten at svømme i krigshavet.

Så meget om vore metoder.

Kapitel II

KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OG KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG

Kinas revolutionære krig, som begyndte i 1924, har gennemløbet to stadier, det første fra 1924-27 og det andet fra 1927-36; stadiet med national revolutionær krig mod Japan begynder nu. På alle dens tre stadier er denne krig blevet udkæmpet under ledelse af det kinesiske proletariat og dets parti, Kinas kommunistiske Parti, sådan er det også i dag, og sådan vil det være i fremtiden. Hovedfjenderne i Kinas revolutionære krig er imperialismen og de feudale kræfter. Selv om det kinesiske borgerskab kan deltage i den revolutio-

nære krig på bestemte historiske tidspunkter, giver dets selvskhed og dets mangel på politisk og økonomisk uafhængighed det hverken vilje eller evne til at lede Kinas revolutionære krig ind på vejen til fuldstændig sejr. Kinas bondemasser og småborgerskabet i byerne ønsker aktiv deltagelse i den revolutionære krig og at føre den til fuldstændig sejr. De er hovedstyrkerne i den revolutionære krig, men da de er småproducenter, er deres politiske bevidsthed begrænset (og nogle af de arbejdsløse masser har anarkistiske synspunkter), og derfor er de ikke i stand til at foretage en korrekt ledelse af krigen. I en æra, hvor proletariatet allerede er trådt frem på den politiske scene, falder ansvaret for at lede Kinas revolutionære krig derfor uundgåeligt på Kinas kommunistiske partis skuldre. I denne æra vil enhver krig med sikkerhed ende i nederlag, hvis den mangler eller er i modsætning til proletariatets ledelse og det kommunistiske parti. Af alle de sociale lag og politiske grupperinger i det halv-koloniale Kina er proletariatet og det kommunistiske parti dem, der er mest fri for snæversyn og selvskhed, har det største politiske overblik, er bedst organiseret og mest villig til at lære af fortroppens, proletariatets og dets politiske partis erfaringer fra hele verden, og til at anvende disse erfaringer i deres egen sags tjeneste. Derfor kan kun proletariatet og det kommunistiske parti lede bondebefolkningen, byernes småborgerskab og borgerskab, overvinde bondebefolkningens og småborgerskabets snæversyn, de arbejdsløse massers ødelæggelsestrang, og ligeledes overvinde (under forudsætning af at det kommunistiske parti ikke begår fejl i sin politik) borgerskabets slingren og mangel på grundighed – og føre revolutionen og krigen ind på vejen, der leder til sejr.

Den revolutionære krig fra 1924-27 blev ført – grundlæggende set – under forhold, hvor det internationale proletariat og det kinesiske proletariat og dets parti havde politisk indflydelse på det nationale kinesiske borgerskab og dets partier, og begyndte et politisk samarbejde med dem. Denne revolutionære krig slog imidlertid fejl på det kritiske tidspunkt, først og fremmest fordi borgerskabet blev forrædere, og fordi opportunisterne inden for de revolutionære rækker på samme tid frivilligt opgav ledelsen af revolutionen.

Den revolutionære bondekrig, der varede fra 1927 til i dag, blev ført under nye betingelser. Fjenden i denne krig er ikke kun imperialismen, men også alliancen mellem storborgerskabet og de store godsejere. Denne revolutionære krig blev alene ledt af det kommunistiske parti, som tog den absolutte ledelse af den. Denne absolutte ledelse er den vigtigste betingelse for at gøre det muligt med fasthed at føre den revolutionære krig til ende. Uden den er det utænkeligt, at den revolutionære krig kunne være blevet ført med en sådan udholdenhed.

Kinas kommunistiske Parti har ledt Kinas revolutionære krig med mod og beslutsomhed, og i 15 lange år³ har det vist hele nationen, at det er folkets ven ved hele tiden at kæmpe på den revolutionære krigs forreste front i forsvaret af folkets interesser og af dets frihed og befrielse.

Gennem sine ihærdige kampe og ved martyriet af flere hundredetusinde af dets heltedige medlemmer og titusinder af dets heroiske kadrer, har Kinas kommunistiske Parti spillet en stor opdragende rolle blandt hundrede af millioner folk i hele landet. Partiets store historiske resultater i dets revolutionære kampe har skabt forudsætningen for Kinas overlevelse og frelse på dette kritiske tidspunkt, hvor det bliver invaderet af en national fjende; og denne forudsætning er eksistensen af en politisk ledelse, som nyder det store flertal af folkets tillid og er valgt af det efter lange års prøvelser. I dag akcepterer folket mere villigt, hvad det kommunistiske parti siger, end hvad noget andet parti siger. Var det ikke for Kinas kommunistiske Partis ihærdige kampe gennem de sidste 15 år, ville det være umuligt at redde Kina, nu hvor det står over for den nye trussel om national underkastelse.

Foruden de højreopportunistiske fejl som Chen Tu-hsiu begik, og de »venstre«opportunistiske som Li Li-san⁵ begik, har Kinas kommunistiske Parti begået to andre fejl i løbet af den revolutionære krig. Den første fejl var »venstre«opportunisten fra 1931-34⁶, som resulterede i alvorlige tab i den revolutionære bondekrig, så vi – i stedet for at slå fjendens femte »omringelses- og undertrykkelseskampagne« ned – tabte vore baseområder, ligesom den Røde Hær blev svækket. Denne fejl blev rettet på centralkomiteens politbureaus udvidede møde i Tsunyi i januar 1935. Den anden var Chang Kuo-taos højreopportunisme i januar 1935-36⁷, som udviklede sig i en sådan grad, at den undergravede partiets disciplin og forårsagede alvorlige tab for dele af den Røde Hærs hovedstyrker. Men også denne fejl blev korrigeret til sidst, takket være centralkomiteens korrekte ledelse og partimedlemmernes bevidsthed, takket være officerer og soldater i den Røde Hær. Selvfølgelig var alle disse fejl skadelige for vort parti, for revolutionen og krigen, men i den sidste ende overvandt vi dem, og ved at gøre det har hele partiet og den Røde Hær hårdet sig og er blevet endnu stærkere.

Kinas kommunistiske Parti har ledt og fortsætter med at lede den gribende, storslåede og sejrrige revolutionære krig. Denne krig er ikke kun banneret for Kinas frigørelse, men den har også international revolutionær betydning. I hele verden er de revolutionære folks blik rettet mod os. På det nye stadium, stadiet med den anti-japanske nationale revolutionære krig, vil vi fuldende den kinesiske revolution og udøve en dyb indflydelse på revolutionen i Østen og i hele verden. Vor revolutionære krig har bevist, at vi har brug for både en korrekt marxistisk militærlinje og en korrekt marxistisk politisk linje. Efter 15 års revolution og krig er sådanne politiske og militære linjer blevet hugget til. Vi tror, at fra nu af, på krigens nye stadium, vil disse linjer blive yderligere udviklet, hullerne vil blive fyldt ud, og de vil blive beriget under nye omstændigheder, så vi kan nå vort mål: at slå den nationale fjende. Historien fortæller os, at korrekte politiske og militære linjer ikke fremstår og udvikles spontant og roligt, men kun gennem kampens forløb. Disse linjer må bekæmpe »venstre«opportuniste på den ene side og højreopportuniste på

den anden. Uden at bekæmpe og gennemgribende overvinde disse skadelige tendenser vil det være umuligt at etablere en korrekt linje og vinde sejr i denne krig. Det er af denne grund, at jeg ofte henviser til fejlagtige synspunkter i denne pjeces.

Kapitel III

KARAKTERISTISKE TRÆK VED KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG

1. EMNETS VIGTIGHED

Folk, som ikke vil indrømme, ikke erkender eller ikke ønsker at erkende, at Kinas revolutionære krig har sine egne karakteristiske træk, har ligestillet den Røde Hærs krig mod Kuomintangs styrker med krig i al almindelighed eller med borgerkrigen i Sovjetunionen. Erfaringerne fra borgerkrigen i Sovjetunionen, ledet af Lenin og Stalin, har verdensomspændende betydning. Alle kommunistiske partier, også Kinas kommunistiske Parti, betragter disse erfaringer og deres teoretiske opsummering af Lenin og Stalin som en vejledning for sig. Men det betyder ikke, at vi skal overføre dem mekanisk på vore egne forhold. Kinas revolutionære krig har i mange henseender karakteristiske træk, som adskiller den fra borgerkrigen i Sovjetunionen. Det er selvfølgelig forkert ikke at tage disse karakteristiske træk i betragtning eller at benægte deres eksistens. Ti års krig har til fulde demonstreret dette faktum for os.

Vor fjende har begået lignende fejltagelser. Han erkendte ikke, at det at kæmpe mod den Røde Hær krævede en anden strategi og taktik, end når man kæmpede mod andre styrker. Fjenden stolede på sin overlegenhed på forskellige områder, behandlede os skødesløst og holdt fast ved sine gamle kampmetoder. Dette var tilfældet både før og under fjendens fjerde »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i 1933, med det resultat at han led en række nederlag. I Kuomintanghæren var den første, der foreslog en ny indstilling til dette problem den reaktionære general Liu Wei-yuan og dernæst Tai Yueh. Deres idé blev efterhånden accepteret af Chiang Kai-shek. Således blev Chiang Kai-sheks Træningskorps for Officerer i Lushan⁸ oprettet, og således udarbejdedes de nye reaktionære militærprincipper,⁹ som blev anvendt i det femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Da fjenden ændrede sine militærprincipper, så de blev anvendelige ved operationer mod den Røde Hær, fremstod der imidlertid i vore rækker en gruppe mennesker, som faldt tilbage til »de gamle metoder«. De argumenterede kraftigt for metoder, som var anvendelige i generelle situationer, de nægtede at studere de specifikke omstændigheder ved hvert enkelt tilfælde, de forkastede de erfaringer, som blev vundet ved blodige slag i den Røde Hærs

historie, de forklejnede imperialismens og Kuomintang's styrke såvel som Kuomintanghærens, og de var blinde over for de nye reaktionære principper, som fjenden havde taget i anvendelse. Som et resultat heraf tabte vi alle de revolutionære baseområder med undtagelse af Shensi-Kansu-grænseområdet, den Røde Hær blev reduceret fra 300.000 til nogle få titusinde, medlemstallet i Kinas kommunistiske Parti faldt fra 300.000 til nogle få titusinde og partiafdelingerne i Kuomintangområderne blev næsten totalt udslettet. Kort sagt, vi betalte en dyr bod, som var af historisk betydning. Denne gruppe mennesker kaldte sig marxister-leninister, men faktisk har de ikke lært en tøddel om marxisme-leninisme. Lenin sagde, at det mest essentielle i marxismen, selve marxismens levende sjæl, er den konkrete analyse af konkrete forhold¹⁰. Det var netop dette punkt, som disse vore kammerater glemte.

Heraf kan man se, at det er umuligt, at lede Kinas revolutionære krig og føre den til sejr uden en forståelse af dens karakteristiske træk.

2. HVAD ER DE KARAKTERISTISKE TRÆK VED KINAS REVOLUTIONÆRE KRIG?

Hvilke karakteristiske træk er der så ved Kinas revolutionære krig?

Jeg mener, at der er fire hovedkarakteristika.

Det første er, at Kina er et uhyre stort, halv-kolonialt land, som er ujævnt udviklet politisk og økonomisk, og som har gennemlevet revolutionen af 1924-1927.

Dette karakteristiske træk viser, at det er muligt at udvikle og at opnå sejr i Kinas revolutionære krig. Vi fastslog allerede dette (på Hunan-Kiangsi-grænseområdets 1. partikongres¹¹), da nogle kammerater i Chingjang-bjergene sent i 1927 og i begyndelsen af 1928, kort efter at guerillakrigen blev indledt i Kina, rejste spørgsmålet: »Hvor længe kan vi holde den røde fane vajende?«. Dette var nemlig et yderst afgørende spørgsmål. Uden at besvare spørgsmålet, om Kinas revolutionære baseområder og Kinas Røde Hær kunne overleve og udvikles, kunne vi ikke have gjort et eneste fremskridt. Kinas kommunistiske Partis 6. nationale kongres i 1928 gav på ny svar på dette spørgsmål. Siden da har den kinesiske revolutionære bevægelse haft et korrekt teoretisk grundlag.

Lad os nu analysere dette karakteristiske træk.

Kinas politiske og økonomiske udvikling er ujævn – en svag kapitalistisk økonomi eksisterer side om side med en dominerende halv-feudal økonomi; nogle få moderne industri- og handelsbyer eksisterer side om side med uhyre store og stagnerende landdistrikter; adskillige millioner industriarbejdere lever side om side med adskillige hundrede millioner bønder og håndværkere, der arbejder under det gamle system; store krigsherrer, der kontrollerer centralregeringen, findes ved siden af små krigsherrer, der kontrollerer pro-

vinserne; to slags reaktionære hære, den såkaldte Centralhær under Chiang Kai-shek, og »blandede tropper« under provinsernes krigsherrer eksisterer side om side; nogle få jernbaner, dampskibsruter og bilveje eksisterer side om side med en enorm mængde af hjulspor og gangstier, hvoraf mange er vanskeligt farbare selv til fods.

Kina er et halv-kolonialt land – splittelse blandt de imperialistiske magter medvirker til at skabe splittelse blandt Kinas herskende grupperinger. Der er forskel på et halv-kolonialt land, der bliver styret af mange lande, og en koloni, der kun bliver styret af ét land.

Kina er et uhyre stort land – »Når det er mørkt i øst, er det lyst i vest; når det er nat i syd, er det stadig lyst i nord«. Man behøver således ikke være bange for, at der ikke er plads nok til at manøvrere på.

Kina har gennemlevet en stor revolution – det var den grobund, som den Røde Hær voksede frem af, det var også den grobund, der skaffede den Røde Hær sin ledelse, nemlig Kinas kommunistiske Parti, og det var den grobund, der gav masserne erfaring med hensyn til deltagelse i en revolution.

Vi kan derfor sige, at det første karakteristiske træk ved Kinas revolutionære krig er, at den bliver udkæmpet i et meget stort, halv-kolonialt land, som er ujævnt udviklet politisk og økonomisk og som har gennemlevet en revolution. Dette karakteristiske træk bestemmer fundamentalt vor militære strategi og taktik, såvel som vor politiske strategi og taktik.

Det andet karakteristiske træk er, at vor fjende er stærk og mægtig.

Hvordan ser tingene ud med hensyn til Kuomintang, den Røde Hærs fjende? Det er et parti, som har grebet den politiske magt, og som mere eller mindre har stabiliseret sin magt. Det har opnået støtte fra verdens dominerende kontrarevolutionære stater. Det har omformet sin hær, så den adskiller sig fra alle andre hære i Kinas historie, og den ligner stort set moderne staters hære; denne hær er bedre forsynet med våben og udstyr end den Røde Hær, og den er større end nogen anden hær i Kinas historie eller for den sags skyld end noget andet lands stående hær. Der er himmelvid forskel på Kuomintang-hæren og den Røde Hær. Kuomintang kontrollerer nøglepositionerne eller livsnervene inden for politik, økonomi, samfærdsel og kultur i Kina; dets politiske magt er landsomfattende.

Kinas Røde Hær står således over for en stærk og mægtig fjende. Dette er det andet karakteristiske træk ved Kinas revolutionære krig. Det gør nødvendigvis på mange måder den Røde Hærs militære operationer forskellig fra krige i al almindelighed og også i forhold til borgerkrigen i Sovjetunionen eller den Nordlige Ekspedition.

Det tredje karakteristiske træk er, at den Røde Hær er lille og svag.

Kinas Røde Hær, der begyndte som guerillaenheder, kom til verden efter den første store revolutions nederlag. Dette skete i en periode med relativ politisk og økonomisk stabilitet i verdens reaktionære kapitalistiske lande og samtidig med en reaktionær periode i Kina.

Vor politiske magt findes i spredte og isolerede bjergområder eller afsides liggende egne, og den modtager overhovedet ingen hjælp ude fra. De økonomiske og kulturelle forhold i de revolutionære baseområder er tilbagesående sammenlignet med Kuomintangområdernes. De revolutionære baseområder omfatter kun länddistrikter og små byer. Disse områder var yderst små i begyndelsen, og de er ikke vokset synderlig siden da. Desuden er de flydende og ikke fast afgrænsede, den Røde Hær har ingen virkeligt konsoliderede baser.

Den Røde Hær er talmæssigt lille, dens våben er dårlige, og den har haft store vanskeligheder med at fremskaffe forsyninger som mad, sengeklæder og beklædning.

Dette karakteristiske træk står i grel modsætning til det forudgående karakteristiske træk. Den Røde Hærs strategi og taktik er blevet til ud fra denne grelle modsætning.

Det fjerde karakteristiske træk er det kommunistiske partis ledelse og bonderevolutionen.

Dette karakteristiske træk er en uundgåelig konsekvens af det første karakteristiske træk. Det har givet anledning til to kendetegn. På den ene side er sejren mulig, på trods af, at Kinas revolutionære krig udkæmpes i en reaktionær periode i Kina og i hele den kapitalistiske verden, fordi kampen ledes af det kommunistiske parti og støttes af bønderne. Takket være denne støtte er vore baseområder, skønt små, politisk meget stærke, og de står fast i kampen mod det mægtige Kuomintang-regime, og militært lægger de store hindringer i vejen for Kuomintangs angreb. Skønt den Røde Hær er lille, har den stor kampevne, fordi dens medlemmer, som ledes af det kommunistiske parti, har rødder i bonderevolutionen og kæmper for egne interesser, og fordi dens officerer og soldater er politisk forenede.

På den anden side frembyder Kuomintang en grel modsætning hertil. Det går imod bonderevolutionen og har følgelig ikke bøndernes støtte. Selv om Kuomintang har en stor hær, kan det ikke få sine soldater og de mange lavere officerer, som oprindeligt var småproducenter, til at vove livet godvilligt for sig. Dets officerer og menige er politisk delte, hvilket formindsker kampevnen.

3. VOR STRATEGI OG TAKTIK UD FRA DISSE KARAKTERISTISKE TRÆK

De fire vigtigste karakteristiske træk ved Kinas revolutionære krig er således: et uhyre stort, halv-kolonialt land, som er ujævnt udviklet politisk og økonomisk, og som har gennemgået en stor revolution; en stærk og mægtig fjende; en lille og svag Rød Hær; og bonderevolutionen. Disse karakteristiske træk er retningsgivende for Kinas revolutionære krig og bestemmer også mange af dens strategiske og taktiske principper. Det følger af det første og det fjerde

karakteristiske træk, at det er muligt for Kinas Røde Hær at vokse og at slå fjenden. Det følger af det andet og tredje karakteristiske træk, at det er umuligt for Kinas Røde Hær at vokse meget hurtigt eller slå fjenden hurtigt; med andre ord, krigen vil trække i langdrag og kan endog tabes, hvis den bliver grebet forkert an.

Dette er de to aspekter ved Kinas revolutionære krig. De eksisterer samtidig, dvs. der er gunstige faktorer, og der er vanskeligheder. Dette er den fundamentale lovmæssighed i Kinas revolutionære krig, og fra denne kan udledes mange andre lovmæssigheder. Vor krigs tiårige historie har bevist denne lovmæssigheds gyldighed. Den, der har øjne, men ikke kan se denne fundamentale lovmæssighed, er ude af stand til at lede Kinas revolutionære krig, kan ikke føre den Røde Hær til sejr.

Det er klart, at vi må afgøre alle de følgende principielle forhold på den korrekte måde:

Vi må bestemme vor strategiske situation korrekt, vi må bekæmpe eventyrpolitik, når vi er i offensiven, vi må gå imod konservatisme, når vi er i defensiven og vi må gå imod flugtmentalitet, når vi skifter stilling fra et sted til et andet.

Vi må bekæmpe »guerillamentalitet« i den Røde Hær, men samtidig erkende guerillakarakteren i dens operationer.

Vi må gå imod langvarige felttog og en lynkrigsstrategi og i stedet fastholde den langvarige krigs strategi og lynkrigsfelttog.

Vi må gå imod faste kamplinier og stillingskrig og i stedet lægge vægt på flydende kamplinier og mobil krigsførelse.

Vi må gå imod at kæmpe bare for at slå fjenden på flugt, vi må fastholde kamp for at udslutte fjenden.

Vi må gå imod den strategi, der siger, at vi skal slå til med begge »knytnæver« i to retninger samtidig, vi må fastholde den strategi, der siger, at man skal slå med én »knytnæve« i én retning på én gang.¹²

Vi må gå imod princippet om at fastholde ét stort bagland, vi må fastholde princippet om små områder bag os.

Vi må gå imod en absolut centraliseret kommandoføring og begunstige en relativt centraliseret kommandoføring.

Vi må bekæmpe rent militære synspunkter såvel som de omstrejfende rebellers opførsel¹³ og erkende, at den Røde Hær er den kinesiske revolutions propagandist og organisator.

Vi må bekæmpe banditmetoder¹⁴ og fastholde streng politisk disciplin.

Vi må bekæmpe krigsherremanerer og begunstige både demokrati i passende udstrækning og autoritativ disciplin i hæren.

Vi må bekæmpe ukorrekt, sekterisk kadrepolitik og fastholde en korrekt kadrepolitik.

Vi må bekæmpe tendenser til isolationisme og kæmpe for at vinde alle mulige allierede.

Vi må bekæmpe forsøg på at holde den Røde Hær på dens gamle udviklingstrin og arbejde på at udvikle den til et nyt udviklingstrin.

Den nuværende diskussion af de strategiske problemer har til hensigt at belyse disse ting omhyggeligt i lyset af de historiske erfaringer, vi har vundet i Kinas ti års blodige revolutionære krig.

Kapitel IV.

»OMRINGNING OG UNDERTRYKKELSE« OG MODTRÆKKENE HERIMOD – DET VIGTIGSTE MØNSTER I DEN KINESISKE BORGERKRIG

I de ti år, der er gået siden vor guerillakrig begyndte, har hver eneste selvstændig guerillaenhed, hver enhed af den Røde Hær eller hvert revolutionært baseområde været regelmæssige ofre for fjendens forsøg på »omringelse og undertrykkelse«. Fjenden betragter den Røde Hær som et uhyre og forsøger at fange den i det øjeblik, den viser sig. Han forfølger til stadighed den Røde Hær og prøver hele tiden at omringe den. Dette krigsmønster har ikke ændret sig i ti år, og medmindre borgerkrigen afløses af en national krig, vil dette mønster forblive det samme, indtil fjenden bliver den svageste part og den Røde Hær den stærkeste.

Den Røde Hærs operationer antager karakter af mod-felttog imod »omringning og undertrykkelse«. For os betyder sejr hovedsagelig sejr i kampen mod »omringning og undertrykkelse«, dvs. strategisk sejr og sejre i mod-felttog. Kampen mod hvert »omringning- og undertrykkelses«-felttog udgør et mod-felttog, som sædvanligvis omfatter adskillige eller endog snesevis af store og små slag. Selv om vi har vundet mange slag, kan vi ikke tale om strategisk sejr eller om sejr i mod-felttoget som helhed, før et »omringnings- og undertrykkelses«-felttog er blevet fuldstændig knust. Historien om den Røde Hærs ti års krig er historien om mod-felttog mod »omringning og undertrykkelse«.

Offensiv og defensiv kamp anvendes både i fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og i den Røde Hærs mod-felttog, og her er der ingen forskel fra andre krige, nye eller gamle, i Kina eller andetsteds. Det særlige karakteristiske træk ved den kinesiske borgerkrig er imidlertid den gentagne vekslen mellem de to former over et længere tidsrum. I hvert »omringnings- og undertrykkelses«-felttog anvender fjenden offensiven over for den Røde Hærs defensiv, og den Røde Hær anvender defensiven over for fjendens offensiv; dette er det første udviklingstrin i mod-felttoget mod »omringning og undertrykkelse«. Derefter anvender fjenden defensiven over for den Røde Hærs offensiv, og den Røde Hær anvender offensiven over for fjendens defensiv; dette er det andet udviklingstrin i mod-felttoget. Ethvert »omring-

nings- og undertrykkelses«-felttog består af disse to udviklingstrin, og de skifter igennem lang tid.

Med gentagen vekslen over en lang periode mener vi gentagelsen af dette krigsmønster og disse kampformer. Dette er en indlysende kendsgerning for enhver. Et »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og et mod-felttog imod det – således er krigens gentagne mønster. I hvert felttog består kampformerne af det første udviklingstrin, hvor fjenden anvender offensiven mod vor defensiv og af det andet udviklingstrin, hvor fjenden anvender defensiven mod vor offensiv, og vi modgår fjendens defensiv med vor offensiv.

Med hensyn til indholdet af et felttog eller et slag består dette ikke af den blotte gentagelse, men er forskelligt hver gang. Dette er også en indlysende kendsgerning for enhver. I denne sammenhæng er det blevet en regel, at med hvert felttog og mod-felttog, der finder sted, er omfanget blevet større, situationen mere kompliceret og kampene heftigere.

Det betyder imidlertid ikke, at der ikke er opgange og nedgange. Efter fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog var den Røde Hær stærkt svækket, og alle baseområder i syd gik tabt. Efter at have skiftet stilling til nordvest, indtager den Røde Hær ikke længere nogen vital stilling, som den gjorde i syd, hvorfra den kunne true den indre fjende, og som følge heraf er omfanget af »omringnings- og undertrykkelses«-felttoget blevet mindre, situationen mindre kompliceret og kampene mindre heftige.

Hvad kan betragtes som et nederlag for den Røde Hær? Strategisk set kan man kun tale om et nederlag, når et mod-felttog mod »omringning og undertrykkelse« slår fuldstændigt fejl, men selv da er nederlaget kun delvist og midlertidigt. Kun en total udslettelse af den Røde Hær ville være et komplet nederlag i borgerkrigen, men det er aldrig sket. Tabet af omfattende baseområder og den Røde Hærs stillingskift udgjorde et delvist og midlertidigt nederlag, ikke et endeligt og totalt, selv om dette delnederlag medførte tab af 90% af partimedlemmerne, af de væbnede styrker og af baseområderne. Vi kalder dette skifte fortsættelsen af vor defensiv og fjendens forfølgelse fortsættelsen af hans offensiv. Det vil sige, at i løbet af kampen mellem fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og vort mod-felttog, tillod vi, at vor defensiv blev afbrudt af fjendens offensiv i stedet for at vende vor egen defensiv til offensiv; således blev vor defensiv til et tilbagetog, og fjendens offensiv blev til forfølgelse. Men da den Røde Hær nåede et nyt område, som for eksempel da vi skiftede fra Kiangsi-provinsen og forskellige andre områder til Shensi-provinsen, begyndte »omringnings- og undertrykkelses«-felttogene påny. Det er derfor, vi siger, at den Røde Hærs strategiske tilbagetog (den Lange March) var en fortsættelse af dens strategiske defensiv, og fjendens strategiske forfølgelse var en fortsættelse af fjendens strategiske offensiv.

I den kinesiske borgerkrig er der, såvel som i alle andre krige, gamle eller nye, i Kina eller andetsteds, kun to grundlæggende former for kamp, angreb og forsvar. Det særligt karakteristiske træk ved den kinesiske borgerkrig

består i den langsigtede gentagelse af »omringnings- og undertrykkelses«-felttogene og vore mod felttog sammen med den langsigtede skiften i de to former for kamp, angreb og forsvar, hvilket også indbefatter fænomenet med det store strategiske stillingsskift på mere end titusinde kilometer (den Lange March)¹⁵.

Et nederlag for fjenden betyder nogenlunde det samme. Det er et strategisk nederlag for fjenden, når hans »omringnings- og undertrykkelses«-felttog brydes og vor defensiv bliver en offensiv, når fjenden går i defensiven og er nødt til at reorganisere sig, før han kan iværksætte et nyt »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Fjenden har ikke været tvunget til at foretage et strategisk stillingsskift på mere end titusind kilometer, som vi har, fordi han styrer hele landet og er meget stærkere, end vi er. Men fjenden har foretaget delvise stillingsskift. Nogle gange er fjendtlige styrker i hvide befæstninger, som var blevet omringet af den Røde Hær i nogle baseområder, brudt igennem vor omringning og har trukket sig tilbage til hvide områder for at organisere nye offensiver. Hvis borgerkrigen forlænges, og den Røde Hærs sejre bliver mere omfattende, vil vi opleve mere af den slags. Men fjenden kan ikke opnå de samme resultater som den Røde Hær, fordi fjenden ikke har folkets hjælp, og fordi hans officerer og menige ikke er forenede. Hvis fjenden skulle eftergøre den Røde Hærs lange stillingsskift, ville han helt sikkert blive tilintetgjort.

Under perioden, hvor Li Li-sans linie dominerede i 1930, forstod kammerat Li Li-san ikke den kinesiske borgerkrigs langvarige karakter, og derfor erkendte han ikke den lovmæssighed, at »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og nedkæmpelsen af den bliver gentaget over en lang periode i løbet af denne krig. (På det tidspunkt havde der allerede været 3 i grænseområdet Hunan-Kiangsi og 2 i Fukien). Derfor beordrede han den stadigt spæde Røde Hær til at angribe Wuhan i et forsøg på at opnå hurtig sejr for revolutionen, og ligeledes beordrede han et landsomfattende væbnet oprør. Han begik således »venstre«-opportunistiske fejl.

På samme måde troede »venstre«-opportunisterne fra 1931 til 1934 ikke på »omringnings- og undertrykkelses«-felttogenes lovmæssige gentagelse. Nogle ansvarlige kammerater i vort baseområde langs med Hupeh-Honan-Anhwei grænsen troede på en teori om »hjelpestyrke«. De hævdede, at Kuomintanghæren var blevet reduceret til kun en hjelpestyrke efter nederlaget i dens tredie »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, og at imperialisterne selv måtte drage i felten som hovedstyrke i fremtidige angreb på den Røde Hær. Den strategi, der kom ud af dette skøn, var, at den Røde Hær skulle angribe Wuhan. I princippet stemte dette overens med synspunkterne hos de kammerater i Kiangsi, der mente; at den Røde Hær skulle angribe Wuhan, der var imod arbejdet med at sammenkæde baseområderne og var imod taktikken med at lokke fjenden ud i dybden, der betragtede erobringen af hovedstaden og andre nøglebyer i en provins som udgangspunkt for sejr i den provins, der

hævdede at »kampen mod det femte 'omringnings- og undertrykkelses'-felttog er det afgørende slag mellem revolutionens vej og kolonialismens vej«. Denne »venstre«-opportuniste var roden til den forkerte linie, der blev anvendt i kampen mod det fjerde »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i grænseområdet Hupeh-Honan-Anhwei og i kampene mod det femte i Centralområdet i Kiangsi, og det gjorde den Røde Hær hjælpeløs over for disse voldsomme fjendtlige felttog og betød enorme tab for den kinesiske revolution. Det synspunkt, at den Røde Hær under ingen omstændigheder måtte anvende defensive metoder, hang direkte sammen med denne »venstre«-opportuniste, som benægtede gentagelsen af »omringnings- og undertrykkelses«-felttogene, hvilket også var fuldstændig fejlagtigt.

Den antagelse, at en revolution eller en revolutionær krig er en offensiv kamp, er naturligvis rigtig. En revolution eller en revolutionær krig må i sin fødsel og vækst fra lille styrke til stor styrke, fra fraværet af politisk magt til erobringen af politisk magt, fra fraværet af en Rød Hær til skabelsen af en Rød Hær og fra fraværet af revolutionære baseområder til disses oprettelse nødvendigvis være en offensiv kamp og kan ikke være konservativ; og tendenser til konservatisme må bekæmpes.

Den eneste fuldstændig korrekte antagelse er, at en revolution eller en revolutionær krig er offensiv, men også indebærer forsvar og tilbagetrækning. At forsvare for at angribe, at trække sig tilbage for at kunne rykke frem, at angribe flankerne for at kunne angribe frontalt, og at gå en omvej for at kunne gå den direkte vej – dette er uundgåeligt udviklingsprocessen i mange ting, især i militære bevægelser.

Med hensyn til de to ovennævnte antagelser kan den første måske være rigtig på det politiske område, men den er ukorrekt når den overføres til det militære område. Desuden er den kun politisk korrekt i én situation (når revolutionen er i fremgang), men ukorrekt, når den overføres til en anden situation (når revolutionen er på retræte, på generel retræte som i Rusland 1906¹⁶ og i Kina 1927, eller på delvis retræte som i Rusland under Brest-Litovsk traktaten i 1918¹⁷). Kun den anden antagelse er fuldstændig korrekt og sand. »Venstre«-opportunisten fra 1931-1934, som mekanisk gik imod anvendelsen af defensive militære forholdsregler, var intet andet end barnlig tankegang.

Hvornår slutter mønstret med gentagne »undertrykkelses- og omringnings«-felttog? Hvis borgerkrigen trækker i langdrag, vil denne gentagelse efter min mening ophøre, når der sker en fundamental ændring i styrkeforholdene. Det vil slutte, når den Røde Hær er blevet stærkere end fjenden. Så vil vi omringe og undertrykke fjenden, og fjenden vil søge tilflugt i mod-felttog, men de politiske og militære forhold vil ikke tillade fjenden at opnå den samme position, som den Røde Hær har haft i sine mod-felttog. Det kan definitivt fastslås, at til den tid vil mønstret med gentagne »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i det store og hele, hvis ikke fuldstændigt, være afsluttet.

Kapitel V

DEN STRATEGISKE DEFENSIV

Under denne overskrift vil jeg gerne diskutere følgende problemer:

1. Aktivt og passivt forsvar. 2. Forberedelser til at bekæmpe »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. 3. Det strategiske tilbagetog. 4. Den strategiske modoffensiv. 5. Om at indlede en modoffensiv. 6. Koncentration af tropper. 7. Mobil krigsførelse. 8. Lynkrig. 9. Tilintetgørelseskrig.

1. AKTIVT OG PASSIVT FORSVAR

Hvorfor begynder vi med at diskutere forsvar? Da Kinas første nationale enhedsfront brød sammen i 1924-27, blev revolutionen en yderst heftig og skånselsløs klassekrig. Mens fjenden beherskede hele landet, havde vi kun små væbnede styrker; som følge heraf har vi fra den tidligste begyndelse måttet kæmpe hårdt mod fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Vor offensiv har været tæt forbundet med vore forsøg på at knuse dem, og vor skæbne afhænger fuldstændig af, om vi er i stand til dette eller ej. Processen med at knuse et »omringnings- og undertrykkelses«-felttog kræver sædvanligvis en mængde omveje, vi har ikke så lige en vej, som vi måske kunne ønske os. Det vigtigste problem, som er meget alvorligt, er, hvordan vi bevarer vor styrke og finder et gunstigt øjeblik, hvor vi kan slå fjenden. Derfor er det strategiske forsvar det vigtigste og mest komplicerede problem, som den Røde Hær står overfor i sine operationer.

I de ti år, vi har ført krig, har to afvigelser ofte vist sig i forbindelse med den strategiske defensiv: Den ene bestod i en undervurdering af fjenden, den anden i at lade sig skræmme af ham.

Som følge af undervurdering af fjenden led mange guerillaenheder nederlag, og i adskillige tilfælde var den Røde Hær ude af stand til at knuse fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Da de revolutionære guerillaenheder opstod første gang, var deres ledere ofte ude af stand til på rette måde at vurdere fjendens og vor egen situation. Fordi de havde haft succes med at organisere hurtige væbnede oprør visse steder eller mytteri blandt de hvide tropper, lagde de kun mærke til øjeblikkelts gunstige omstændigheder, eller kunne ikke se den alvorlige situation, de i virkeligheden stod overfor, og undervurderede derfor sædvanligvis fjenden. Desuden havde de ingen forståelse af deres egne svagheder (nemlig mangel på erfaring og et fåtal af styrker). Det var en objektiv kendsgerning, at fjenden var stærk og vi svage og dog nægtede nogle at tage dette i betragtning, de talte kun om angreb, men aldrig om forsvar og tilbagetrækning. På den måde afvæbnede de sig selv mentalt med hensyn til forsvarsspørgsmål, og førte derfor deres aktioner på vildspor. Mange guerillaenheder led nederlag på grund af dette.

Eksempler på, at den Røde Hær som følge heraf ikke kunne bryde fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, var dens nederlag i 1928 i området Haifeng-Lufeng i provinsen Kwangtung¹⁸ og dens tab af bevægelsesfrihed i 1932 i det fjerde mod-felttog mod fjendens »omringning og undertrykkelse« i grænseområdet Hupeh-Honan-Anhwei, hvor den Røde Hær handlede ud fra den teori, at Kuomintanghæren kun var en hjælpestyrke.

Der er også mange eksempler på tilbageslag, som skyldtes, at man lod sig skræmme af fjenden.

I modsætning til dem, der undervurderede fjenden, var der nogle, der kraftigt overvurderede ham, og som også kraftigt undervurderede vor egen styrke, og som følgelig ville anvende en uforsvarlig tilbageslagspolitik og ligeledes i mental henseende afvæbnede sig selv, hvad forsvarsspørgsmålet angår. Dette resulterede i nederlag for nogle guerillaenheder, i fiasko for visse af den Røde Hærs felttog, eller i tab af baseområder.

Det mest slående eksempel på tab af et baseområde er tabet af det centrale baseområde i Kiangsi under det femte modfälttog mod »omringning og undertrykkelse«. Fejlen blev her begået med udspring i et »højre«opportunistisk synspunkt. Lederne frygtede fjenden, som var han en tiger, satte forsvar op alle steder, kæmpede defensivt på ethvert trin i udviklingen og turde hverken rykke frem i fjendens ryg og angribe dér, hvilket ville have været til vor fordel, eller modigt at lokke fjendens tropper i dybden for at stuve dem sammen og tilintetgøre dem. Som følge heraf blev hele baseområdet tabt, og den Røde Hær måtte foretage den Lange March på over 12.000 kilometer. Forud for denne slags fejl var der imidlertid som regel begået den »venstre«opportunistiske fejl at undervurdere fjenden. Den militære eventyrpolitik, der gik ud på at angribe nøglebyerne i 1932, var roden til det passive forsvar, som senere blev taget i anvendelse som forholdsregel mod fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Det mest ekstreme eksempel på at lade sig skræmme af fjenden var »Chang Kuo-tao linjens« tilbageslagspolitik. Den 4. røde frontarmes vestlige kolonnes nederlag vest for Huangho¹⁹ markerede denne linjes endelige fallit.

Aktivt forsvar er også kendt som offensivt forsvar eller forsvar ved hjælp af afgørende træfninger. Passivt forsvar er også kendt som udelukkende defensivt forsvar eller rent forsvar. Passivt forsvar er faktisk en uægte slags forsvar, det eneste virkelige forsvar er aktivt forsvar, forsvar med henblik på modangreb og offensiv. Så vidt jeg ved, er der ingen værdifuld militærhåndbog eller fornuftig militærekspert, gammel eller ny, kinesisk eller udenlandsk, der ikke går imod passivt forsvar, det være sig strategisk eller taktisk. Kun en tåbe eller en galning ville hylde det passive forsvar. Der findes imidlertid folk, som gør den slags ting. Det er en krigsfejl, et udtryk for konservatisme i militære spørgsmål, som vi må bekæmpe beslutsomt.

Militæreksperter i de nyere imperialistiske lande i hastig udvikling, nemlig Tyskland og Japan, forkynnder højlydt fordelene ved strategisk offensiv og

angriber skarpt det strategiske forsvar. Den slags militær tænkning er fuldstændig uanvendelig i Kinas revolutionære krig. Disse militærekspertter hævder, at en alvorlig svaghed ved defensiven er, at den svækker folkets moral i stedet for at opmuntre den. Dette gælder i lande, hvor klassemodsætningerne er skærpede, og krigen kun tjener de reaktionære herskende lag eller de reaktionære politiske grupper, der er ved magten. Men vor situation er anderledes. Vi kan samle folkets overvældende flertal til at kæmpe helhjertet og i endrægtighed med parolen om at forsvare de revolutionære baseområder og forsvare Kina, fordi vi er de undertrykte og aggressionens ofre. Det var også ved at anvende defensiven, at Sovjetunionens Røde Hær besejrede sine fjender under borgerkrigen. Da de imperialistiske lande organiserede de hvide tropper til angreb, blev krigen ført under parolen om forsvar af sovjetterne; selv da oktoberopstanden blev forberedt, fandt den militære mobilisering sted på grundlag af parolen om at forsvare hovedstaden. I alle retfærdige krige har defensiven ikke bare en neddyssende virkning over for elementer, som er os politisk fremmede, den muliggør også en samling af de tilbagestående dele af masserne og deres deltagelse i krigen.

Da Marx sagde, at så snart et væbnet oprør er startet, må der ikke være et øjebliks pause i angrebet²⁰, mente han, at masserne, når de havde overrasket fjenden ved et oprør, ikke måtte give de reaktionære herskere nogen chance for at bibeholde eller genvinde deres politiske magt. Masserne må gribe dette øjeblik for at nedkæmpe en nations reaktionære herskende kræfter, medens disse er uforberedte og må ikke stille sig tilfreds med allerede vundne sejre, undervurdere fjenden, slække på angrebene eller tøve med at rykke frem, idet de derved lader lejligheden til at knuse fjenden glide sig af hænde og forfejler revolutionen. Dette er korrekt. Det betyder imidlertid ikke, at vi revolutionære, når vi er midt i et slag mod en overlegen fjende, ikke skal tage defensive forholdsregler, når vi er hårdt pressede. Kun et kæmpefjols ville tænke sådan.

Som helhed har vor krig været en offensiv mod Kuomintang, men militært har denne offensiv antaget karakter af at bryde fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Militært set består vor krigsførelse af vekslende anvendelse af defensiven og offensiven. I vort tilfælde gør det ikke nogen forskel, om man siger, at offensiven går forud for eller følger efter defensiven, fordi det væsentlige er, at vi bryder »omringnings- og undertrykkelses«-felttogene. Defensiven fortsætter indtil et »omringnings- og undertrykkelses«-felttog er brudt, derefter begynder offensiven, men dette er kun to stadier i samme sag; og ét fjendtligt felttog følges tæt af endnu et. Defensiven er det mest komplicerede og vigtigste af de to stadier. Den indebærer talrige problemer med hensyn til, hvordan man skal bryde »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Det grundlæggende princip her er at gå ind for aktivt forsvar og bekæmpe passivt forsvar.

Når den Røde Hærs styrke overgår fjendens, vil der stort set ikke længere være brug for strategisk forsvar i borgerkrigen. Så vil vor politik udelukkende

være anvendelse af den strategiske offensiv. Denne ændring vil være afhængig af et omfattende skift i magtbalancen. Til den tid vil de eneste tilbageværende defensive forholdsregler være af underordnet og afgrænset natur.

2. FORBEREDELSE TIL KAMPEN MOD »OMRINGNINGS- OG UNDERTRYKKELSE«-FELTTOG

Medmindre vi i forvejen træffer de nødvendige og tilstrækkelige forberedelser mod et af fjenden planlagt »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, vil vi ganske givet blive tvunget ind i en passiv stilling. At gå hovedkulds ind i et slag er at kæmpe uden at være sikker på at vinde sejr. Når fjenden derfor forbereder et »omringnings- og undertrykkelses«-felttog er det ubetinget nødvendigt for os at forberede vort mod-felttog. At være modstander af sådanne forberedelser, sådan som visse personer i vore rækker engang var, er barnligt og latterligt.

Der er et vanskeligt problem i denne forbindelse, som let kan give anledning til kontroverser. Hvornår skal vi afslutte vor offensiv og skifte til den fase, hvor vi forbereder vort modfelttog mod »omringnings- og undertrykkelses«-felttog? Når vor offensiv er sejrrig, og fjenden er i defensiven, foregår fjendens forberedelser til det næste »omringnings- og undertrykkelses«-felttog hemmeligt, og det er derfor vanskeligt for os at vide, hvornår fjendens offensiv vil begynde. Hvis vore forberedelser til mod-felttogene begynder for tidligt, reducerer det nødvendigvis resultaterne af vor offensiv og kan endog i visse tilfælde have skadelige virkninger for den Røde Hær og folket. De væsentligste forholdsregler i forberedelsesfasen er nemlig de militære foranstaltninger til tilbagetrækning og den politiske mobilisering til dette. Hvis vi starter forberedelserne for tidligt, vil det nogle gange resultere i, at vi kommer til at vente på fjenden; efter at have ventet i lang tid uden at fjenden er dukket op, bliver vi nødt til at forny vor offensiv. Og i visse tilfælde begynder fjenden sin offensiv, lige når vor nye offensiv begynder, hvilket bringer os i en vanskelig stilling. Derfor er valget af rigtigt forberedelsestidspunkt et vigtigt problem. Det rigtige tidspunkt bør fastsættes under hensyntagen til både fjendens og vor egen stilling og disses forhold til hinanden. For at kende fjendens situation bør vi indsamle information om hans politiske, militære og finansielle position og undersøge folkets holdning i hans område. Når vi analyserer den slags information må vi nøje tage hensyn til fjendens totale styrke, og vi må ikke overvurdere rækkevidden af fjendens tidligere nederlag. På den anden side skal vi også medregne fjendens interne modsætninger, finansielle problemer og rækkevidden af tidligere nederlag osv. Hvad angår os selv, så må vi ikke overvurdere rækkevidden af tidligere sejre, men vi bør heller ikke undlade fuldt ud at tage hensyn til deres betydning.

Med hensyn til spørgsmålet om tidspunktet for forberedelserne kan man imidlertid generelt sige, at de hellere må starte for tidligt end for sent. Det første indebærer nemlig mindre tab og har den fordel, at vort beredskab forhindrer farlige situationer og placerer os i en fundamentalt uovervindelig stilling.

De vigtigste problemer under den forberedende fase er forberedelserne til den Røde Hærs tilbagetrækning, politisk mobilisering, rekruttering, økonomiske og forsyningsmæssige foranstaltninger samt behandlingen af elementer, som er os politisk fremmede.

Med forberedelserne til den Røde Hærs tilbagetrækning mener vi at drage omsorg for, at den ikke bevæger sig i en retning, der bringer tilbagetoget i fare, ikke rykker for langt frem under sine angreb eller bliver alt for udmattet. Det er disse ting, den Røde Hærs hovedstyrker må tage i betragtning på tærsklen til en storstilet fjendtlig offensiv. På et sådant tidspunkt må den Røde Hær hovedsagelig rette sin opmærksomhed mod at planlægge udvælgelse og tilrettelæggelse af de steder, hvor slagene skal foregå, erhvervelse af forsyninger, forøgelse og optræning af egne styrker.

Politisk mobilisering er et problem af afgørende betydning i kampen mod »omringning og undertrykkelse«. Det vil sige at vi klart, målbevidst og fyldestgørende bør fortælle den Røde Hær og folket i baseområdet, at fjendens offensiv er uundgåelig og umiddelbart forestående, og at den i alvorlig grad vil skade folket; men samtidig bør vi fortælle dem om fjendens svagheder, om de forhold, der er gunstige for den Røde Hær, om vor ukuelige sejrsvilje og vor hovedplan. Vi bør opildne den Røde Hær og hele befolkningen til kamp mod fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og til forsvar af baseområdet. Bortset fra tilfælde, hvor det drejer sig om militære hemmeligheder, bør den politiske mobilisering ske åbenlyst, og, hvad mere er, alle anstrengelser bør tages i anvendelse for at lade den omfatte alle, som kunne tænkes at ville støtte den revolutionære sag. Nøgleleddet er her at overbevise kadrerne.

Rekrutteringen af nye soldater bør hvile på to betragtninger. For det første på graden af folkets politiske bevidsthed samt befolkningens størrelse, og for det andet på den Røde Hærs øjeblikkelige tilstand og det eventuelle omfang af dens tab i løbet af hele mod-felttoget.

Det siger sig selv, at problemerne med hensyn til økonomi og fødevarer er af stor betydning for mod-felttoget. Vi må regne med den mulighed, at fjendens felttog bliver langvarigt. Det er nødvendigt at danne sig et skøn over de materielle minimumsbehov – især den Røde Hærs, men også folkets behov inden for det revolutionære baseområde – for hele kampen mod fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Med hensyn til de elementer, som er os politisk fremmede, bør vi være på vagt; men vi bør ikke være overdrevent bange for forræderi fra deres side og træffe urimelige sikkerhedsforanstaltninger. Der må skelnes mellem godsejerne, købmændene og de rige bønder, og det væsentligste er at forklare dem

tingene politisk, vinde dem for neutralitet og samtidig organisere folkets masser til at holde øje med dem. Kun over for ganske få, nemlig de farligste elementer, bør man tage hårde forholdsregler, som f.eks. fængsling.

Et heldigt resultat i kampen mod »omringning og undertrykkelse« er nøje forbundet med, i hvor høj grad den forberedende fases opgaver er blevet løst. At slække på kravene til det forberedende arbejde, som følge af en undervurdering af fjenden og panik som følge af skræk for fjendens angreb, er skadelige tendenser, og begge bør bekæmpes målbevidst. Hvad vi har brug for er et entusiastisk, men roligt sindelag og intenst, men velgennemtænkt arbejde.

3. STRATEGISK TILBAGETOG

Et strategisk tilbagemøg er et planlagt strategisk skridt, der tages af en underlegen styrke, når den står ansigt til ansigt med en overlegen styrke, hvis offensiv den ikke er i stand til at knuse hurtigt. Formålet er at bevare sin egen styrke intakt og vente på en lejlighed til at slå fjenden. Men militære eventyrere bekæmper stædigt et sådant skridt og hævder at man skal »møde fjenden uden for portene«.

Vi ved alle, at når to bokkere kæmper mod hinanden, holder den dygtige sig sædvanligvis lidt tilbage i begyndelsen, medens den tåbelige går lige på og hårdt og bruger alle sine kræfter i starten, så han til sidst ofte bliver slået af ham, der holdt sig lidt tilbage.

Eksercitsinstruktøren Hung udfordrer i romanen »*Shui Hu Chuan*«²¹ Lin Chung til kamp på Chai Chins gods, idet han råber: »Kom an! Kom an! Kom an!«. Til slut er det den tilbageholdende Lin Chung, som finder Hungs svage sted og strækker ham til jorden med et enkelt slag.

I Forårs- og efterårsæraen, da staterne Lu og Chi²² var i krig, ville Hertugen af Lu, Chuang, angribe før Chis tropper havde udmattet sig selv, men Tsao Kuei forhindrede det. Da han i stedet anvendte taktikken »angrib først når fjenden er træt«, slog han Chis hær. Dette er et klassisk eksempel fra Kinas militærhistorie på en svag styrke, der slår en stærk styrke. Her er historikeren Tsochiu Mings beretning:²³

Chis tropper invaderede os i foråret. Hertugen ville kæmpe. Tsao Kuei bad om foretræde. Hans naboer sagde: »Dette er kødædende embedsmænds sag, hvorfor blande sig i det?« Tsao svarede: »Kødædere er fjolser, de kan ikke planlægge forud«. Så besøgte han hertugen. Og han spurgte: »Hvad vil du sætte din lid til under kampen?«. Hertugen svarede: »Jeg tør ikke beholde al min mad og beklædning til min egen fornøjelse, men deler det altid med andre«. Tsao sagde: »Sådan ussel velgørenhed kan ikke nå ud til alle. Folket vil ikke følge dig«. Hertugen sagde: »Jeg ofrer aldrig færre hellige dyr, mindre jade eller silke til guderne, end de har krav på. Jeg er rettroende«. Tsao sagde: »Sådan

ussel tro er ikke overbevisende. Guderne vil ikke velsigne dig«. Hertugen sagde: »Selv om jeg ikke personligt kan være til stede ved alle retssager, store eller små, sørger jeg altid for at få kendsgerningerne frem«. Tsao sagde: »Det viser din hengivenhed for dit folk. Gå bare i krig. Når du gør det, beder jeg om at måtte følge dig«. Hertugen og han fulgtes i den samme stridsvogn. Slaget blev indledt ved Changshao. Da hertugen ville lade trommen lyde til angreb, sagde Tsao: »Ikke endnu«. Da Chis mænd havde slået trommen an tre gange, sagde Tsao: »Nu kan vi lade trommen lyde«. Chis hær blev slået på flugt. Hertugen ville forfølge den. Igen sagde Tsao: »Ikke endnu«. Han stod ned fra stridsvognen for at undersøge fjendens hjulspor og besteg derefter stridsvognens armlæn for at se langt væk. Han sagde: »Nu kan vi forfølge dem!«. Så begyndte forfølgelsen af Chis tropper. Efter sejren spurgte hertugen Tsao, hvorfor han havde givet ham disse råd. Tsao svarede: »Et slags udfald afhænger af mod. Første gang trommen lyder vækkes modet, anden gang begynder det at fortabe sig og tredje gang er det sluppet op. Da fjendens mod slap op, var vi stadig ved godt mod, så vi vandt. Det er svært at forestille sig en stor stats bevægelser, og jeg var bange for et baghold. Men da jeg undersøgte fjendens hjulspor og fandt, at de gik i zigzag, og da jeg så langt frem og så fjendens faldende bannere, tilrådede jeg forfølgelse«.

Dette var et tilfælde, hvor en svag stat modstod en stærk stat. Historien fortæller om de politiske forberedelser før et slag – at vinde folkets tillid; den angiver det gunstigste tidspunkt for at påbegynde en modoffensiv – når fjendens mod er ved at løbe ud, og vi selv er ved godt mod; og den peger på det rette tidspunkt med hensyn til at optage forfølgelse – når fjendens spor går i zigzag, og hans bannere falder. Selv om slaget ikke var stort, illustrerer det den strategiske defensivs principper. Kinas militærhistorie indeholder talrige eksempler på sejre, der er blevet vundet efter disse principper. I så berømte slag som slaget ved Chengkao mellem staterne Chu og Han²⁴, slaget ved Kunyang mellem staterne Hsin og Han²⁵, slaget ved Kuantu mellem Yuan Shao og Tsao Tsao²⁶, slaget ved Chihpi mellem staterne Wu og Wei²⁷, slaget ved Yiling mellem staterne Wu og Shu²⁸, og slaget ved Feishui mellem staterne Chin og Tsin²⁹; i alle disse slag var de kæmpende parter ulige, og den svageste side vandt herredømmet efter at have givet sig lidt først, ved først at slå til, efter at fjenden havde slået, og slog således den stærkeste part.

Vor krig begyndte i efteråret 1927, og på det tidspunkt havde vi overhovedet ingen erfaring. Oprørene i Nanchang³⁰ og Kanton³¹ slog fejl, og i efterårshøstopstanden³² led den Røde Hær, i grænseområdet Hunan-Hupeh-Kiangsi, også adskillige nederlag og skiftede stilling til Chingjangbjergene på grænsen mellem Hunan og Kiangsi. I april flyttede de enheder, der havde overlevet nederlaget i Nanchangoprøret også til Chingjangbjergene via det sydlige

Hunan. Men i maj 1928 var guerillakrigens grundprincipper, enkle af natur og tilpasset datidens betingelser, allerede blevet udformet og sammenfattet i følgende sekstentegnsformel: »Når fjenden rykker frem, trækker vi os tilbage; når fjenden slår lejr, hjemsøger vi ham; når fjenden er udmattet, angriber vi ham; når fjenden trækker sig tilbage, forfølger vi ham«. Denne formulering på seksten tegn af de militære principper var godkendt af centralkomiteen, før Li Li-sans linie fremkom. Senere blev vore operationelle principper udviklet et skridt videre. På den tid, da vi i Kiangsi-baseområdet førte vort første modfælttog mod »omringning og undertrykkelse«, blev således princippet »at lokke fjenden ud i dybden« fremført, og hvad mere er, anvendt med succes. På den tid, da fjendens tredje »omringnings- og undertrykkelses«-fælttog blev slået tilbage, havde et helt sæt af operationelle principper for den Røde Hær taget form. Dette markerede et nyt stadium i udviklingen af vore militære principper. Disse blev kraftigt beriget indholdsmæssigt og undergik mange ændringer formmæssigt, især på den måde at de, skønt på bunden de samme som i sekstentegnsformlen, overskred deres oprindelige enkle natur. Sekstentegnsformlen beskrev grundprincipperne for kampen mod »omringning og undertrykkelse«; den beskrev den strategiske defensiv og den strategiske offensiv to stadier, samt de to stadier inden for defensiven – strategisk tilbagetog og strategisk modoffensiv. Hvad der senere kom til, var kun en videreudvikling af denne formel.

Men fra begyndelsen af januar 1932, efter udgivelsen af partiets resolution »Kæmp først for sejr i en eller flere provinser efter at det tredje »omringnings- og undertrykkelses«-fælttog er knust«, som indeholdt alvorlige principielle fejl, angreb »venstre«-opportunisterne disse korrekte principper, de afskaffede til sidst hele principsættet og foranstaltede et helt nyt sæt modsatte »nye principper« eller »rigtige principper«. Fra da af skulle de gamle principper ikke længere betragtes som rigtige, men skulle forkastes som »guerillamentalitet«. Oppositionen mod »guerillamentaliteten« herskede i hele tre år. Dens første stadium var militær eventyrpolitik, det andet militær konservatisme og i det tredje stadium resulterede den i »flugtmentalitet«. Ikke før centralkomiteen holdt sit udvidede politbureaumøde i Tsunyi i Kweichow provinsen i januar 1935, blev denne linie forkastet, og den gamle linies korrekthed blev genbekræftet. Men til hvilken pris!

Disse kammerater, som kraftigt gik imod »guerillamentaliteten«, argumenterede på følgende vis. Det var forkert at lokke fjenden ud i dybden, fordi vi blev nødt til at rømme så store områder. Var situationen ikke en anden nu, selv om visse slag var blevet vundet på denne måde? Var det desuden ikke bedre at slå fjenden uden at rømme noget område? Og var det ikke bedre at slå fjenden på hans eget område eller på grænsen mellem fjendens område og vort? De gamle metoder havde ikke været »rigtige« og var metoder, der kun blev benyttet af guerillaer. Nu havde vi dannet vor egen stat, og vor Røde Hær var blevet en rigtig hær. Vor kamp mod Chiang Kai-shek var blevet en

krig mellem to stater, mellem to store hære. Historien skulle ikke gentage sig selv, alt hvad der vedrørte »guerillamentalitet« skulle fuldstændig forkastes. De nye principper var »fuldstændig marxistiske«, mens de gamle var blevet skabt af guerillaenheder i bjergene, og der var ingen marxisme i bjergene. De nye principper var de gamles diametrale modsætning. De var: »sæt en mod ti, sæt ti mod hundrede, kæmp modigt og beslutsomt og udnyt sejre til hurtig forfølgelse«; »angrib på alle fronter«; »indtag nøglebyerne«; og »slå til med to 'knytnæver' i to retninger på samme tid«. Da fjenden angreb, var forholdsreglerne imod ham: »mød fjenden uden for portene«, »vind herredømmet ved at slå til først«, »lad ikke vore gryder og pander blive knust«, »vig ikke en tomme« og »del styrkerne i seks ruter«. Krigen var »det afgørende slag mellem revolutionens vej og kolonialismens vej«, en krig bestående af små hurtige fremstød, blokuskrig, udmattelseskrig, »langvarig krig«. Endvidere var der en politik, der gik ud på at opretholde et stort bagland og en absolut centraliseret kommando. Endelig fandt en storstilet »husflytning« sted. Og alle, der ikke ville acceptere disse forhold, skulle straffes, betragtes som opportuniste osv. osv.

Uden tvivl var alle disse teorier og metoder forkerte. De var intet andet end subjektivisme. Under gunstige omstændigheder manifesterede denne subjektivisme sig som småborgerlig revolutionær fanatisme og ubesindighed, men i modgangens time, da situationen blev værre, skiftede den efterhånden til desperat dumdristighed, konservatisme og »flugtmentalitet«. Det var brushoveders og uvidende personers teorier og metoder; de havde ikke det mindste anstrøg af marxisme; i virkeligheden var de anti-marxistiske.

Her vil vi kun diskutere strategisk tilbagetog, som i Kiangsi blev kaldt »at lokke fjenden ud på det dybe vand«, og i Szechuan »at snøre fronten sammen«. Ingen tidligere teoretiker eller deltager i en krig har benægtet, at denne politik må anvendes i den indledende fase af en krig, når en svag hær kæmper mod en stærk. Det er blevet sagt af en udenlandsk militærekspert, at i strategisk defensive operationer forsøger man normalt at undgå afgørende slag i begyndelsen, og søger dem kun, når forholdene er blevet gunstige. Det er fuldstændig korrekt, og vi har intet at tilføje.

Målet for det strategiske tilbagetog er at bevare den militære styrke intakt og forberede modoffensiven. Tilbagetog er nødvendigt, thi hvis man ikke trækker sig et skridt tilbage, før en stærk fjende angriber, vil det uundgåeligt føre til, at man bringer sine egne styrkers overlevelse i fare. Alligevel var der tidligere mange, som stædigt modsatte sig tilbagetog og betragtede det som en »opportunistisk linie, der kun gik ud på at forsvare sig«. Vor historie har bevist, at deres modstand var fuldstændig forfæjlet.

Ved forberedelsen af en modoffensiv må vi udvælge eller sikre betingelser, der er gunstige for os selv, men ugunstige for fjenden, så vi kan skabe en ændring i styrkeforholdet, før vi går over til modoffensivens stadium.

På baggrund af vore tidligere erfaringer bør vi under tilbagetogets stadium

som regel i det mindste sikre to af følgende betingelser, før vi kan betragte situationen som værende gunstig for os og ugunstig for fjenden, og før vi kan gå over til modoffensiven. Disse betingelser er:

1. Befolkningen støtter aktivt den Røde Hær.
2. Terrænet er velegnet til operationer.
3. Alle den Røde Hærs hovedstyrker er koncentrerede.
4. Fjendens svage punkter er fundet.
5. Fjenden er svækket og befinder sig i en træt og demoraliseret tilstand.
6. Vi har fået fjenden til at begå fejltagelser.

Den første betingelse, aktiv støtte fra befolkningen, er den vigtigste for den Røde Hær. Den indebærer, at man råder over et baseområde. Hvis denne betingelse er til stede, er det endvidere let at få opfyldt den 4., 5. og 6. betingelse. Når fjenden derfor iværksætter en storstilet offensiv, trækker den Røde Hær sig almindeligvis tilbage fra det hvide område og ind i baseområdet, fordi det er dér befolkningen mest aktivt støtter den Røde Hær mod den hvide. Der er også forskel på et baseområdes grænser og dets centrale del; i det sidstnævnte er befolkningen bedre til at hindre, at oplysninger spredes til fjenden, bedre til at rekognoscere, at hjælpe til ved transport, at gå med ind i kampen og så videre. Da vi således bekæmpede det første, andet og tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i Kiangsi lå alle de steder, der valgtes som »tilbagetogets endestationer«, i områder, hvor den første betingelse, folkets støtte, til fulde eller næsten var opfyldt. Dette kendetegn ved vore baseområder gjorde den Røde Hærs operationer meget forskellige fra almindelige operationer og var hovedårsagen til, at fjenden derefter måtte søge tilflugt i blokuskrigens politik.

En af fordelene ved at operere på de indre linier er, at en hær på tilbagetog herved får mulighed for at udvælge et velegnet terræn og tvinge en angribende hær til kamp på sine egne betingelser. For at kunne besejre en stærk hær må en svag hær omhyggeligt udvælge et velegnet terræn til slagmark. Men denne betingelse alene er ikke tilstrækkelig, og den må ledsages af andre. Den første af disse betingelser er støtte fra befolkningen. Den næste er en sårbar fjende, f.eks. en fjende, der er udmattet, eller som har begået fejltagelser, eller eventuelt en fremrykkende fjendtlig afdeling med en forholdsvis svag kamp-evne. Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, må vi, selv når vi har fundet et glimrende terræn, se bort herfra og fortsætte tilbagetoget for at sikre de ønskede betingelser. I de hvide områder er der ingen mangel på passende terræn, men vi har dér ikke den gunstige betingelse, der består af befolkningens aktive støtte. Hvis andre betingelser ikke er opfyldt endnu, har den Røde Hær kun det alternativ at trække sig tilbage til sit baseområde. Forskelle af denne art mellem de hvide og røde områder finder man sædvanligvis også mellem et baseområdes grænser og dets centrale del.

Bortset fra lokale enheder og styrker, der holder fjenden i skak, bør alle vore angrebsstyrker principielt være samlede. Når den Røde Hær angriber en

fjende, som strategisk er i defensiven, spreder den almindeligvis sine egne styrker. Så snart fjenden derpå iværksætter en storstilet offensiv, indleder den Røde Hær et »tilbagetog mod centrum«. Tilbagetogets endepunkt vælges sædvanligvis i baseområdets centrale del, men undertiden ligger det dog i frontområderne eller i baglandet alt efter omstændighederne. Ved et sådant tilbagetog mod centrum kan alle den Røde Hærs hovedstyrker koncentreres.

En anden væsentlig betingelse for at en svag hær kan kæmpe mod en stærk er, at udvælge fjendens svage enheder som angrebsmål. Men i begyndelsen af en fjendtlig offensiv ved vi sædvanligvis ikke, hvilken af hans fremrykkede afdelinger, der er stærkest eller næststærkest, hvilken der er svagest eller næstsvagest, og en rekognoscering er således nødvendig. Dette tager ofte en del tid. Det er endnu en grund til, at det strategiske tilbagetog er nødvendigt.

Hvis den angribende fjende er langt talrigere og stærkere end vi, kan vi kun frembringe en ændring i styrkeforholdet, når fjenden er trængt dybt ind i vort baseområde og har mærket al den bitterhed, dette nærer mod ham. Som den øverstbefalende for en af Chiang Kai-sheks brigader bemærkede under det tredie »omringnings- og undertrykkelses«-felttog: »Vore kraftige folk har slidt sig magre, og vore magre folk har slidt sig til døde«. Eller i en udtalelse fra Chen Ming-shu, den øverstbefalende for den vestlige rutehær i Kuomintang's »omringnings- og undertrykkelses«-hær: »Overalt famler den Nationale Hær sig frem i mørket, medens den Røde Hær går omkring ved højlys dag«. Til den tid vil fjendens hær, selv om den stadig er stærk, være meget svækket, dens soldater vil være udmattede, dens moral faldet og mange af dens svage punkter afsløret. Men den Røde Hær har, selv om den er svag, bevaret sin styrke, oplagret sin energi, og den venter nu i ro og mag på den udmattede fjende. På et sådant tidspunkt er det almindeligvis muligt at opnå en vis jævnbyrdighed mellem de to sider, eller at ændre fjendens absolutte overlegenhed til en relativ overlegenhed og vor absolutte underlegenhed til relativ underlegenhed – ja, af og til endog at blive fjenden overlegen. Under kampen mod det tredie »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i Kiangsi trak den Røde Hær sig så langt tilbage som muligt (den koncentrerede sig i baseområdets bagland); hvis den ikke havde handlet således, kunne den ikke have slået fjenden, idet fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-styrker var mere end ti gange så stor som den Røde Hærs. Da Sun Wu Tzu sagde: »Undgå fjenden når han er stærkest, og slå til, når han er udmattet og trækker sig tilbage«, hentydede han til udmattelsen og demoraliseringen af en fjende for at mindske hans overlegenhed.

Endelig er formålet med et tilbagetog at få fjenden til at begå fejltagelser eller at afsløre hans fejltagelser. Man må være klar over, at enhver kommandør på fjendens side, hvor klog han end måtte være, ikke kan undgå at begå fejltagelser gennem et relativt langt tidsrum, og som følge deraf bliver det altid muligt for os at udnytte de blottelser, han giver os. Det er sandsynligt, at fjenden vil begå fejltagelser, ligesom vi selv undertiden laver fejlregninger

og giver ham blottelser, som han kan udnytte. Desuden kan vi få fjenden til at begå fejltagelser gennem vore egne handlinger f.eks. ved et »skinangreb«, som Sun Wu Tzu kaldte det, dvs. ved at foretage en skinmanøvre i øst, medens man angriber i vest. Hvis det skal lykkes, kan tilbagetogets endepunkt ikke være snævert begrænset til et bestemt område. Undertiden når vi har trukket os tilbage til et forudbestemt område og endnu ikke har fundet blottelser at udnytte, bliver vi nødt til at trække os endnu længere tilbage og vente på, at fjenden vil blotte sig.

De gunstige betingelser, vi søger at opnå ved at trække os tilbage, er almindeligvis de ovenfor anførte. Men dette betyder ikke, at en modoffensiv ikke kan iværksættes, før alle disse betingelser er til stede. Tilstedeværelsen af alle disse betingelser på samme tid er hverken mulig eller nødvendig. Men en svagere styrke, der opererer på de indre linier mod en stærk fjende, bør stræbe efter at sikre de betingelser, der er nødvendige ud fra fjendens øjeblikkelige stilling. Alle de synspunkter, der hævder det modsatte, er urigtige.

Beslutningen om endepunktet for tilbagetog bør træffes på grundlag af en bedømmelse af situationen som helhed. Det er forkert at bestemme sig for et sted, som kun bedømt i forhold til en del af situationen synes at være gunstigt for vor overgang til modoffensiv, hvis det ikke også er fordelagtigt ud fra situationen som helhed. I begyndelsen af vor modoffensiv må vi nemlig tage den efterfølgende udvikling i betragtning og vor modoffensiv begynder altid i afgrænset målestok. Nogle gange bør tilbagetogets endepunkt fastsættes i frontområdet i et baseområde, som det var tilfældet under det andet og fjerde modfelttog mod »omringning og undertrykkelse« i Kiangsi og vort tredje modfelttog i Shensi-Kansu området. Til tider bør det være i baseområdets midterste del, som det var tilfældet i vort første modfelttog i Kiangsi. I andre tilfælde bør det fastsættes til baseområdets bagland som i vort tredje modfelttog i Kiangsi. I alle disse tilfælde blev beslutningen taget ved at sammenholde delsituationen med situationen som helhed. Men under det femte modfelttog i Kiangsi overvejede vor hær slet ikke tilbagetog, fordi den hverken tog delsituationen eller situationen som helhed i betragtning, og dette var virkelig en ubesindig og dumdristig opførsel. En situation udgøres af en række faktorer; når vi overvejer forholdet mellem en del af en situation og situationen som helhed, bør vi bygge vor bedømmelse på, hvorvidt faktorerne i fjendens favør og i vor favør – både ud fra delsituationen og situationen som helhed – til en vis grad er gunstige for påbegyndelsen af vor modoffensiv.

Tilbagetogets endepunkt i et baseområde kan almindeligvis opdeles i tre typer, i frontområdet, i midten og i baglandet af et baseområde. Betyder dette nu, at vi nægter at kæmpe i de hvide områder overhovedet? Nej. Det er kun, når vi har at gøre med et storstilet fjendtligt »omringnings- og undertrykkel-ses«-felttog, at vi ikke vil kæmpe i de hvide områder. Det er kun, når der er stor forskel på fjendens styrke og vor, at vi, idet vi handler ud fra princippet om at opretholde vor egen styrke og afvente tidspunktet til at slå fjenden, gør

os til talsmænd for at trække os tilbage til baseområdet og forsøge at lokke fjenden ud på det dybe vand, for kun ved at gøre dette kan vi skabe eller finde betingelser, der er gunstige for vor modoffensiv. Hvis situationen ikke er så alvorlig, eller hvis den er så alvorlig, at den Røde Hær ikke kan begynde sin modoffensiv selv i baseområdet, eller hvis modoffensiven ikke går godt og videre tilbagetog er nødvendigt for at tilvejebringe et situationsskift, så bør vi i hvert fald teoretisk erkende, at tilbagetogets endepunkt muligvis bør fastsættes til et hvidt område, selv om vi har meget lidt erfaring med dette.

Generelt kan endepunktet for tilbagetog i et hvidt område også opdeles i tre typer: 1. Foran vort baseområde 2. På baseområdets flanker og 3. Bagved baseområdet. Her er et eksempel på den første type.

Under vort første modfelttog mod »omringning og undertrykkelse« i Kiangsi er det tænkeligt, at vi kunne have koncentreret vore styrker inden for trekantsområdet Kian, Nanfeng og Changshu og etableret en modoffensiv, hvis det ikke havde været for uenigheden inden for den Røde Hær og splittelsen i den lokale partiorganisation (de to vanskelige problemer, som blev skabt af Li Li-sans linie og A-B Gruppen³³). Den fjendtlige styrke, der rykkede frem fra området mellem floderne Kan og Fu, var nemlig ikke overmåde overlegen i forhold til den Røde Hær (100.000 mod 40.000). Terrænet var gunstigt, selv om folkets støtte dér ikke var så aktiv som i baseområdet; desuden ville det have været muligt at knuse de fjendtlige styrker én for én, efterhånden som de rykkede frem ad forskellige ruter.

Nu et eksempel på den anden type.

Hvis fjendens offensiv ikke havde været så storstilet, hvis en af fjendens kolonner var rykket frem fra Chienning, Lichuan og Taining på grænsen mellem Fukien og Kiangsi, og hvis den kolonne ikke havde været for stærk, til at vi angreb den, er det ligeledes tænkeligt, at den Røde Hær under vort tredje modfelttog i Kiangsi kunne have koncentreret sine styrker i det hvide område i det vestlige Fukien og have knust denne kolonne først uden at skulle begive sig ud på en tusind *li* lang omvej gennem Juichin til Hsingkuo.

Til slut et eksempel på den tredje type.

Hvis fjendens hovedstyrke var draget sydpå i stedet for vestpå, kunne vi måske under det samme tredje modfelttog i Kiangsi være blevet tvunget til at trække os tilbage til Huichang-Hsunwu-Anyuan området (et hvidt område) for at få fjenden til at bevæge sig længere mod syd; den Røde Hær kunne så være draget nordpå til baseområdets indre, og den fjendtlige styrke i baseområdets nordlige del ville på dette tidspunkt ikke have været ret stor.

Ovenstående er imidlertid alle hypotetiske eksempler, som ikke er baseret på faktisk erfaring; de bør betragtes som enestående og ikke behandles som

generelle principper. Når fjenden igangsætter et storstilet »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, er vort generelle princip at lokke fjenden ud på det dybe vand, at trække os tilbage til baseområdet og kæmpe mod fjenden dér, fordi dette er vor sikreste metode til at knuse hans offensiv.

De, som siger, at vi skal »møde fjenden uden for portene«, som går imod strategiske tilbagetog, og argumenterer med, at det at trække sig tilbage betyder tab af territorium, betyder at man lader folket lide overlast (»at lade potten og panden blive knust«, som de kalder det), og at man fremkalder ugunstige virkninger udenfor. Under vort femte modfelttog hævdede de, at hver gang vi trak os et skridt tilbage, ville fjenden skubbe sine blokhuse et skridt frem, således at vore baseområder ville blive ved med at skrumpes ind og vi ikke ville have nogen mulighed for at generobre den tabte jord. Selv om det at lokke fjenden ud på det dybe vand i vort territorium måske havde været brugbart tidligere, ville det være uanvendeligt mod fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, under hvilket fjenden anvendte blokhuskrigsførelsen. Den eneste måde at behandle dette felttog på, sagde de, var at dele styrkerne op til modstand og foretage korte, hurtige angreb mod fjenden.

Det er nemt at besvare sådanne synspunkter, og vor historie har allerede gjort det. Med hensyn til tab af territorium er det ofte sådan, at kun ved tab, kan tab undgås; det er princippet »Giv for at tage«. Hvis det, vi taber, er territorium, og det, vi vinder, er sejr over fjenden og dertil generobring og også udvidelse af vort territorium, så er det et lønsomt foretagende. I en forretningshandel kan en køber ikke få varer, hvis han ikke »taber« penge; hvis en sælger ikke »taber« varer, kan han ikke få penge. De tab, man udsætter sig for i en revolutionær bevægelse, indebærer ødelæggelse og det, der vindes, er progressiv opbygning. Søvn og hvile indebærer tab af tid, men man vinder energi til morgendagens arbejde. Hvis et fjols ikke forstår dette og nægter at sove, vil han ikke have nogen energi næste dag; og det er et ulønsomt foretagende. Vi tabte i det femte modfelttog af netop sådanne grunde. Tøven med at opgive en del af vort territorium resulterede i tab af hele territoriet. Etiopien mistede ligeledes hele sit territorium, da det kæmpede frontalt mod fjenden, selv om det ikke var den eneste grund til nederlaget.

Det samme gælder i spørgsmålet om at lade folket lide overlast. Hvis man afslår at lade potten og panden blive knust i nogle husholdninger i et kortere tidsrum, vil man være skyld i, at hele folkets beholdning af potten og panden vil blive knust i et længere tidsrum. Hvis man er bange for ugunstige, kortvarige, politiske bagslag, vil man blive nødt til at betale prisen i form af ugunstige, langvarige politiske bagslag. Efter oktoberrevolutionen ville de nydannede sovjetter have været i fare for en tidlig død, hvis de russiske bolschevikker havde handlet ud fra »Venstrekommunisternes« meninger og havde nægtet at underskrive fredstraktaten med Tyskland³⁴.

Sådanne tilsyneladende revolutionære »venstre« meninger stammer fra de

småborgerlige intellektuelles revolutionære ubesindighed og fra den snævert-synede konservatisme, man finder hos bondesmåproducenterne. Folk, der har den slags meninger, ser kun problemerne fra den ene side og er ude af stand til at betragte situationen som helhed alsidigt; de er uvillige til at sammenkæde dagsinteresserne med morgendagens interesser eller delinteresserne med helhedsinteresserne, men holder fast til det yderste ved det delvise og midlertidige. Selvfølgelig bør vi holde godt fast ved det delvise og midlertidige, når det under konkrete omstændigheder er gunstigt – og især når det er afgørende – for situationen som helhed, ellers kommer vi til at blive fortalere for at lade tingene sejle deres egen sø og ikke gøre noget ved dem. Det er derfor et tilbagetog må have et endepunkt. Vi må ikke følge småproducenternes kortsynethed. Vi bør lære af bolsjevikkerne. Det blotte øje er ikke nok, vi må have hjælp fra mikroskopet og teleskopet. Den marxistiske metode er vort teleskop og mikroskop i politiske og militære spørgsmål.

Selvfølgelig er der vanskeligheder forbundet med det strategiske tilbagetog. At vælge det rette tidspunkt til at påbegynde tilbajetoget, at vælge endepunktet, at overbevise kadrerne og folket politisk – dette er vanskelige problemer, som skal løses.

Problemet med at vælge det rigtige tidspunkt for tilbajetoget er meget vigtigt. Hvis vort tilbajetog under vort første modfclttog mod »omringning og undertrykkelse« i provinsen Kiangsi ikke var blevet udført på nøjagtig det tidspunkt, det faktisk blev, dvs., hvis det var blevet forsinket, så ville i det mindste omfanget af vor sejr være blevet berørt. Både et for tidligt og et for sent tilbajetog bringer selvfølgelig tab. Men i almindelighed bringer et for sent tilbajetog flere tab, end et for tidligt. Et velplanlagt tilbajetog, som tillader os at beholde hele initiativet, er en stor hjælp for os i overgangen til modoffensiven, når vi efter at have nået tilbajetogets endepunkt har omgrupperet vore styrker og i ro og mag venter på den udmattede fjende. Da vi knuste fjendens første, andet og tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i Kiangsi, var vi i stand til at handle tillidsfuldt og uden hastværk. Det var kun under det tredje felttog, at den Røde Hær var meget udmattet på grund af den omvej, den i al hast måtte foretage for at kunne forenes igen, fordi vi ikke havde regnet med, at fjenden ville iværksætte en ny offensiv så hurtigt efter, at han havde lidt så knusende nederlag i det andet felttog (vi afsluttede vort andet modfclttog den 29. maj 1931 og Chiang Kai-shek begyndte sit tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog 1. juli). Fastsættelsen af tidspunktet for tilbajetoget bestemmes på samme måde som fastsættelsen af tidspunktet for den forberedende fase i et modfclttog, som vi diskuterede tidligere, dvs. helt og holdent ud fra den fornødne information, vi har samlet og ud fra vurderingen af situationen som helhed hos fjenden og hos os selv.

Det er overordentligt svært at overbevise kadrerne og folket om det strategiske tilbajetogs nødvendighed, når de ikke har nogen erfaring med det,

og når hærledelsens prestige endnu ikke er af en sådan karakter, at den kan koncentrere autoriteten ved beslutningen om strategisk tilbagemod hos nogle få personer eller en enkelt person og på samme tid have kadrernes tillid. Vi stødte på store vanskeligheder i begyndelsen af vort første og fjerde modfælttog og under hele det femte, fordi kadrerne manglede erfaring og ikke havde tiltro til strategisk tilbagemod. Under det første modfælttog var kadrerne under indflydelse af Li Li-sans linie tilhænger af angreb og ikke af forsvar, indtil de blev overbevist om det modsatte. I det fjerde modfælttog gjorde kadrerne indvendinger imod at foretage forberedelser til tilbagemod under indflydelse af militær eventyrpolitik. I det femte hævdede de først militære eventyrpolitiske synspunkter, som gik imod at lokke fjenden ud på det dybe vand, men vendte senere til militær konservatisme. Et andet tilfælde angår tilhængerne af Chang Kuo-taos linie, som ikke ville indrømme umuligheden af at etablere vore baser i de områder der bebos af tibetanere og Hui-folk, før de løb panden mod en mur³⁵. Erfaring er væsentlig for kadrerne, og fiasko er i sandhed successens moder. Men det er også nødvendigt at lære åbenhjertigt af andre folks erfaringer, og det er ren og skær »snæver empiricisme« at insistere på egen personlig erfaring i alle forhold, og hvor den er fraværende, da stædigt at hævde sine egne meninger og forkaste andre folks erfaring. Vor krig har lidt ikke så lidt under disse ting.

Folkets manglende tiltro til nødvendigheden af et strategisk tilbagemod, som skyldtes manglende erfaring, har aldrig været større end under vort første modfælttog i Kiangsi. På det tidspunkt var den lokale partiorganisation og folkets masser i amterne Kian, Hsingkuo og Yungfeng alle imod den Røde Hærs tilbagetrækning. Men efter erfaringerne i det første modfælttog, var der ikke sådanne problemer i de efterfølgende. Alle var overbeviste om, at tabet af territorium i baseområdet og folkets lidelser var midlertidige, og de havde tillid til, at den Røde Hær kunne knuse fjendens »omringning og undertrykkelse«. Spørgsmålet om folket har tiltro til os eller ej, hænger imidlertid tæt sammen med, om kadrerne har denne tiltro, og derfor er den første og vigtigste opgave at overbevise kadrerne.

Strategisk tilbagemod har kun det formål at sætte os i stand til at skifte til modoffensiven og er udelukkende det første stadium i den strategiske defensiv. Det afgørende led i hele strategien er, hvorvidt sejr kan vindes i modoffensivens stadium, som følger efter.

4. DEN STRATEGISKE MODOFFENSIV

For at nedkæmpe en offensiv fra en fjende, der er absolut overlegen, støtter vi os til den situation, der er blevet skabt gennem vort strategiske tilbagemod, en situation, som er gunstig for os, ugunstig for fjenden og forskellig fra den situation, der forelå i begyndelsen af fjendens offensiv. Der indgår mange elementer i en sådan situation. Alt dette er blevet behandlet ovenfor.

Men tilstedeværelsen af disse betingelser og af en situation, der er gunstig for os og ugunstig for fjenden, betyder ikke, at vi allerede har slået fjenden. Sådanne betingelser og en sådan situation udgør muligheden for vor sejr og fjendens nederlag, men er ikke selve sejren eller nederlaget; de har endnu ikke medført virkelig sejr eller nederlag til nogen af hærene. For at tilvejebringe sejr eller nederlag er et afgørende slag mellem de to hære nødvendigt. Kun et afgørende slag kan bestemme spørgsmålet om, hvilken hær, der er den sejrende og hvilken den overvundne. Dette er den eneste opgave på den strategiske modoffensivs stadium. Modoffensiven er en lang proces, det mest fascinerende, det mest dynamiske og også det endelige stadium på et defensivt felttog. Det, der kaldes aktivt forsvar, refererer hovedsageligt til denne strategiske modoffensiv, som af natur er af afgørende karakter.

Betingelserne og situationen skabes ikke bare på det strategiske tilbagetogs stadium, men skabes fortsat på modoffensivens stadium. Både med hensyn til form og natur er de ikke helt de samme på sidstnævnte som på førstnævnte stadium.

Hvad der f.eks. kunne være det samme både af form og natur er den kendsgerning, at fjendens tropper vil være endnu mere udmattede og udtynkede, hvilket simpelthen er en fortsættelse af deres udmattelse og udtyndingen blandt dem på det tidligere stadium.

Men helt nye betingelser og en helt ny situation må nødvendigvis opstå. Når fjenden har lidt et eller flere nederlag, vil de betingelser, der er fordelagtige for os og ufordelagtige for fjenden således ikke være begrænset til fjendens udmattelse osv., men en ny faktor vil være kommet til, nemlig at fjenden har lidt nederlag. Der vil også ske nye ændringer i situationen. Når fjenden begynder at manøvrere med sine tropper på en uordnet måde og foretage forkerte bevægelser, vil det relative styrkeforhold mellem de to kæmpende hære naturligvis ikke længere være det samme som tidligere.

Men hvis det ikke er fjendens styrker, men vore, der har lidt et eller flere nederlag, så vil både betingelserne og situationen ændres i den modsatte retning. Det vil sige, at fjendens ugunstige omstændigheder vil blive formindskede, medens der på vor side vil opstå ugunstige omstændigheder og disse vil måske endda vokse. Det vil igen være noget helt nyt og forskelligt.

Et nederlag til en af parterne vil lede direkte og hurtigt til fornyede anstrengelser fra den slagne parts side for at undgå udslettelse, for at frigøre sig fra de nye betingelser og den nye situation, som er ugunstig for denne part og gunstig for fjenden og for at genskabe sådanne betingelser og en sådan situation, som er gunstig for ham og ugunstig for modstanderen, således at han kan lægge pres på sidstnævnte. Den vindende parts anstrengelser vil være nøjagtig modsatte. Den vil forsøge at udnytte sejren og påføre fjenden stadig større skade, at udbygge de betingelser, som er til dens fordel, og forbedre sin situation endnu mere, og forsøge at forhindre fjenden i at have succes med at frigøre sig fra de ugunstige betingelser og den ugunstige situation og undgå udslettelse.

Således er kampen på det afgørende slags stadium for begge parter det heftigste, det mest komplicerede og det mest foranderlige såvel som det sværeste og mest anstrengende i hele krigen eller under hele felttoget; det er det mest krævende tidspunkt af alle set fra et befalingssynspunkt.

På modoffensivens stadium er der mange problemer, hvoraf de vigtigste er indledningen af modoffensiven, troppekonzentration, bevægelig krigsførelse, lynkrig og tilintetgørelseskrig.

Hverken i modoffensiv eller offensiv adskiller principperne med hensyn til disse problemer sig basalt fra hinanden. I den forstand kan vi sige, at en modoffensiv er en offensiv.

Det er dog ikke helt en offensiv. Modoffensivens principper anvendes, når fjenden er i offensiven. Offensivens principper anvendes, når fjenden er i defensiven. I den forstand er der visse forskelle mellem en modoffensiv og en offensiv.

Selv om de forskellige operationelle problemer alle er inkluderet i diskussionen af modoffensiven i dette kapitel om den strategiske defensiv, og selv om kapitlet om strategisk offensiv kun vil omhandle andre problemer for at undgå gentagelse, bør vi af den grund ikke overse hverken ligheder eller forskelle mellem modoffensiven og offensiven, når det drejer sig om at anvende dem i praksis.

5. OM AT INDLEDE EN MODOFFENSIV

Problemet ved indledningen af en modoffensiv er spørgsmålet om »det indledende slag« eller »forspillet«.

Mange borgerlige militærekspertter tilråder forsigtighed i det indledende slag, hvadenten man er i den strategiske defensiv eller i den strategiske offensiv, men særlig når man er i defensiven. Vi har også tidligere understreget dette væsentlige punkt. Vore operationer mod fjendens fem »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i provinsen Kiangsi har givet os rig erfaring, og en undersøgelse heraf vil ikke være uden udbytte.

I det første felttog anvendte fjenden ca. 100.000 mand, inddelt i otte kolonner, under fremrykningen sydpå fra Kian-Chienning linjen mod den Røde Hærs baseområde. Den Røde Hær havde omkring 40.000 mand, som var koncentreret i området ved Huangpi og Hsiaopu i amtet Ningtu i provinsen Kiangsi.

Situationen var følgende:

1. »Undertrykkelses«-styrkerne oversteg ikke 100.000 mand. Ingen af disse var Chiang Kai-sheks egne tropper, og situationen var som helhed ikke særlig alvorlig.
2. Den fjendtlige division under Lo Lin, der forsvarede Kian, var placeret mod vest på den anden side af floden Kan.

3. De tre fjendtlige divisioner under Kung Pingfan, Chang Hui-tsan og Tan Tao-yuan var rykket frem og havde besat sektoren Futien-Tungku-Lungkang-Yuantou sydøst for Kian og nordvest for Ningtu. Hovedparten af Chaing Hui-tsans division lå ved Lungkang, medens hovedparten af Tan Tao-yuans division lå ved Yuantou. Det var ikke tilrådeligt at vælge Futien og Tungku som slagmark, eftersom beboerne for en tid, vildledt af A-B Gruppen, var mistroiske og i modsætning til den Røde Hær.

4. Fjendens division under Liu Ho-ting var langt borte i Chienning i det hvide område i Fukien, og ville næppe gå over grænsen ind i Kiangsi.

5. De to fjendtlige divisioner under Mao Ping-wen og Hsu Keh-hsiang var gået ind i sektoren Topi-Lokou-Tungshao, der ligger mellem Kuangchang og Ningtu. Toupi var et hvidt område, Lokou var en guerillazone og Tungshao, hvor der fandtes elementer af A-B Gruppen, var et sted, hvorfra oplysninger sandsynligvis ville sive ud. Hvis vi endvidere ville angribe Mao Ping-wen og Hsu Keh-hsiang, for derpå at gå mod vest, ville de tre fjendtlige divisioner på vestfronten, under henholdsvis Chang Hui-tsan, Tan Tao-yuan og Kung Ping-fan, muligvis forene deres styrker, og således gøre det vanskeligt for os at vinde sejr og umuligt at nå en endelig afgørelse på striden.

6. De to divisioner under Chang Hui-tsan og Tan Tao-yuan, der udgjorde fjendens hovedstyrker, var tropper, der tilhørte Lu Ti-ping, som var øverstbefalende for dette »omringnings- og undertrykkelses«-felttog samt guvernør for provinsen Kiangsi. Chang Hui-tsan var øverstbefalende i felten. At udslette disse to divisioner ville i praksis være det samme som at knuse hele felttoget. Hver af de to divisioner bestod af 14.000 mand, Changs division fordelt på to steder, så hvis vi angreb én division ad gangen, ville vi være absolut overlegne.

7. Sektoren Lungkang-Tuantou, hvor hovedstyrkerne af Changs og Tans divisioner var placerede, lå nær vore egne troppekonzentrationer, og der var god støtte fra befolkningen til at dække vor fremrykning.

8. Terrænet i Lungkang var velegnet. Yuantou var ikke let at angribe. Men hvis fjenden ville rykke frem til Hsiaopu for at angribe os, ville vi også dér råde over et velegnet terræn.

9. Vi kunne mønstre det største antal tropper i sektoren Lungkang. I Hsingkuo, mindre end hundrede *li* sydvest for Lungkang, havde vi en selvstændig division på over tusind mand, der kunne manøvrere i fjendens bagland.

10. Hvis vore tropper foretog et fremstød mod centrum og brød igennem fjendens front, ville hans to østlige og vestlige kolonner blive opspaltet i to vidt adskilte grupper.

Af ovennævnte grunde besluttede vi, at rette vort indledende slag mod Chang Hui-tsans hovedstyrke, og vi slog med held to af hans brigader samt hans

divisionshovedkvarter, tog hele styrken på ni tusind mand samt divisionschefen selv til fange og lod ikke en eneste mand eller hest undslippe. Denne sejr skræmte Tans division til at flygte mod Tungshao og Hsus division til at flygte mod Toupai. Vore tropper forfulgte derefter Tans division og udslektede halvdelen af den. Vi udkæmpede to slag på fem dage (fra 27. december til 1. januar); hvorefter fjendens styrker i Futien, Tungku og Toupai, der frygtede nederlag, foretog et uorganiseret tilbagetog. Således endte det første »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

Situationen i det andet »omringnings- og undertrykkelses«-felttog var følgende:

1. »Undertrykkelses«-styrkerne, der talte 200.000 mand, var under kommando af Ho Ying-chin og havde hovedkvarter ved Nanchang.
2. Ligesom i det første fjendtlige felttog var ingen af styrkerne Chiang Kai-sheks egne tropper. Blandt styrkerne var den 19. rutearmé under Tsai Ting-kai, den 26. under Sun Lien-chung og den 8. under Chu Shao-liang, stærke eller temmelig stærke, medens hele resten var forholdsvis svage.
3. A-B Gruppen var blevet ryddet af vejen og hele baseområdets befolkning støttede den Røde Hær.
4. Den 5. rutearmé under Wang Chin-yu, der fornylig var ankommet nordfra, var bange for os, og stort set gjaldt det samme de to divisioner på den venstre flanke under Kuo Hua-tsung og Hao Meng-ling.
5. Hvis vore tropper først angreb Futien og derpå hurtigt krydsede østpå, kunne vi udvide baseområdet til også at omfatte sektoren Chienning-Lichuan-Taining på grænsen mellem Fukien og Kiangsi og skaffe forsyninger, der kunne hjælpe med til at knuse det næste »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Hvis vi derimod trængte vestpå, ville vi komme til at stå med ryggen mod floden Kan og ikke have plads til ekspansion efter slaget. Påny at dreje mod vest efter slaget ville udmatte vore tropper og være tidsspilde.
6. Skønt vor hær var noget mindre end i det første felttog (idet den talte godt 30.000 mand), havde den haft fire måneder til at komme til kræfter og opbygge sin styrke.

Af disse grunde besluttede vi i vort indledende slag at gå til kamp mod styrkerne under Wang Chin-yu og Kung Ping-fan (ialt 11 regimenter) i sektoren Futien. Efter at have vundet dette slag, angreb vi i rækkefølge Kuo Hua-tsung, Sun Lien-chung, Chu Shao-liang og Liu Ho-ting. I løbet af kun femten dage (fra 16. til 30. maj 1931) marcherede vi syv hundrede *li*, udkæmpede fem slag, erobrede over tyve tusind rifler og knuste grundigt fjendens »omringnings- og undertrykkelses«-felttog. Da vi kæmpede mod Wang Chin-yu befandt vi os mellem to fjendtlige styrker under Tsai Ting-kai og Kuo Hua-tsung, henved ti *li* fra den sidstnævnte og fyrre *li* fra den førstnævnte. Der var folk som hævdede, at vi var ved at »gå ind i en

blindgyde«, men vi slap alligevel igennem. Dette skyldtes især den folkelige støtte, vi havde i baseområdet, og manglen på koordinering mellem fjendens enheder. Efter at Kuo Hua-tsungs division var slået, flygtede Hao Meng-tings division ved nattetid tilbage til Yungfeng og undgik på denne måde udslettelse.

Situationen i det tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog var følgende:

1. Chiang Kai-shek overtog personligt hvervet som øverstbefalende i felten. Under ham stod der tre underordnede kommandører, som hver anførte en kolonne – venstre, højre og centrum. Centrumkolonnen stod under Ho Ying-chin, der ligesom Chiang Kai-shek havde sit hovedkvarter i Nanchang; den højre var under kommando af Chen Ming-shu med hovedkvarter ved Kian; den venstre under Chu Shao-liang med hovedkvarter ved Nanfeng.

2. »Undertrykkelses«-styrkerne talte 300.000 mand. Hovedstyrkerne, ialt omkring 100.000 mand, var Chiang Kai-sheks egne tropper og bestod af fem divisioner (hver på ni regimenter) under kommando af henholdsvis Chen Cheng, Lo Cho-ying, Chao Kuan-tao, Wei Li-huang og Chiang Ting-wen. Foruden disse var der tre divisioner på ialt 40.000 mand under Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin. Endvidere var der andre svagere styrker, der heller ikke hørte til Chiangs egne tropper.

3. Fjendens strategi under dette »undertrykkelses«-felttog var at »gå lige til sagen«, hvilket var vidt forskelligt fra den strategi, fjenden benyttede under det andet felttog, der gik ud på at »konsolidere hvert enkelt skridt«. Målet var at presse den Røde Hær tilbage mod floden Kan og tilintetgøre den dér.

4. Der var en pause på kun en måned mellem det andet fjendtlige felttogs afslutning og begyndelsen på det tredje. Den Røde Hær (på det tidspunkt omkring 30.000 mand) havde hverken fået hvile eller erstatningsmandskab efter de meget hårde kampe og havde netop foretaget en omvej på tusind *li* for at koncentrere sig ved Hsingkuo i den vestlige del af baseområdet i det sydlige Kiangsi, da fjenden indledte et kraftigt pres på den fra flere sider.

I denne situation gik vor første plan ud på at marchere fra Hsingkuo over Wanan, foretage et gennembrud ved Futien, derefter hurtigt rykke frem fra vest mod øst tværs gennem forbindelseslinierne i fjendens bagland, og således lade fjendens hovedstyrker foretage en dyb, men nytteløs indtrængen i vort baseområde i det sydlige Kiangsi. Det skulle være vor operations første fase. Når så fjenden vendte tilbage nordpå, nødvendigvis stærkt udmattet, skulle vi benytte lejligheden til at ramme hans sårbare enheder. Dette skulle være vor operations anden fase. Det centrale i denne plan var at undgå fjendens

hovedstyrker og ramme hans svage punkter. Men da vore styrker rykkede frem mod Futien, blev vi opdaget af fjenden, som hurtigt sendte de to divisioner under Chen Cheng og Lo Cho-ying til stedet. Vi blev nødt til at ændre vor plan og trække os tilbage til Kaohsinghsu i den vestlige del af amtet Hsingkuo, der sammen med sine omgivelser på mindre end hundrede kvadrat-*li* dengang var det eneste sted, hvor vore tropper kunne samle sig. Dagen efter vor samling besluttede vi at foretage et udfald østpå mod Lientang i den østlige del af amtet Hsingkuo, mod Liangtsun i den sydlige del af amtet Yungfeng og mod Huangpi i den nordlige del af amtet Ningtu. Endnu samme nat gik vi i ly af mørket igennem den 40 *li* store åbning mellem Chiang Ting-wens division og styrkerne under Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin, og drejede derpå af mod Lientang. Den følgende dag førte vi en del forpostfægtninger mod de fremskudte enheder, der stod under Shangkuan Yun-hsiang (som havde kommandoen over såvel sin egen som Hao Meng-lings division). Det første slag udkæmpedes på trediedagen mod Shangkuan Yun-hsiangs division, og det andet slag på fjerdedagen mod Hao Meng-lings division; efter en march på tre dage nåede vi Huangpi og udkæmpede vort tredje slag mod Mao Ping-wens division. Vi vandt alle tre slag og erobrede over titusind rifler. På daværende tidspunkt drejede alle fjendens hovedstyrker, der tidligere var rykket frem mod vest og syd, af mod øst. Med stor hast samlede de sig med Huangpi som mål for at søge kamp og nærmede sig os i en større tæt omringning. Vi slap igennem over de høje bjerge som fandtes i den tyve *li* store åbning mellem på den ene side styrkerne under Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin og på den anden side styrkerne under Chen Cheng og Lo Cho-ying, og samlede os således igen efter at være vendt tilbage fra øst mod vest, inden for grænserne af amtet Hsingkuo. Da fjenden opdagede dette og påny rykkede frem mod vest, havde vore styrker allerede fået to ugers hvil, medens fjendens styrker, der var sultne, udmattede og demoraliserede, ikke duede til kamp og derfor besluttede at trække sig tilbage. Idet vi benyttede os af deres tilbageslag, angreb vi styrkerne under Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai, Chiang Ting-wen og Han Teh-chin og udslettede en af Chiang Ting-wens brigader samt hele divisionen under Han Teh-chin. Med hensyn til divisionerne under Chiang Kuang-nai og Tsai Ting-kai gik kampen i hårdknude, og de undslap.

Situationen i det fjerde »omringnings- og undertrykkelses«-felttog var følgende: Fjenden rykkede frem mod Kuang-chang i tre kolonner; af disse var den østlige hans hovedstyrke, medens de to divisioner som udgjorde fjendens vestlige kolonne, stod i en udsat position i forhold til os, og også var meget nær det område, hvor vore styrker var koncentreret. Vi havde således lejlighed til først at angribe fjendens vestlige kolonne i den sydlige del af amtet Yihuang, og med ét slag udslettede vi de to divisioner under Li Ming og Chen Shih-chi. Eftersom fjenden derpå sendte to divisioner fra den østlige kolonne til støtte for sin centrale kolonne og rykkede længere frem, var vi på ny i stand

til at tilintetgøre en division i den sydlige del af amtet Yihuang. I disse to slag erobrede vi over titusind rifler og knuste stort set dette »omringnings- og undertrykkelses«-felttog.

I det femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog rykkede fjenden frem under anvendelse af sin nye strategi som bestod i at bygge blokhuse, og han besatte først Lichuan. I et forsøg på at tilbageerobre Lichuan og møde fjenden uden for baseområdet, gik vi til angreb nord for Lichuan vd Hsiaoshih, som var et fjendtligt støttepunkt, der tillige lå i det hvide område. Da det ikke lykkedes at vinde slaget, gik vi i stedet til angreb på Tzehsichiao, der også var et fjendtligt støttepunkt beliggende i det hvide område sydøst for Hsiaoshih, men heller ikke dette lykkedes. Da vi derefter søgte kamp, trampede vi rundt mellem fjendens hovedstyrker og blokhuse og blev henvist til en fuldstændig passiv rolle. Under hele vort femte modfelttog mod »omringning og undertrykkelse«, der varede et helt år, viste vi ikke nogen form for initiativ eller fremdrift. Til sidst måtte vi trække os tilbage fra vort baseområde i Kiangsi.

Vor hærs erfaring i disse fem modfelttog mod »omringning og undertrykkelse« viser, at det første slag i en modoffensiv er af største betydning for den Røde Hær, der er i defensiven, hvis den skal kunne knuse en stor og mægtig fjendtlig »undertrykkelses«-styrke. Sejr eller nederlag i det første slag har en kolossal betydning for hele situationen, hele vejen frem til det sidste sammenstød. Vi når således til følgende konklusioner:

For det første må det indledende slag vindes. Vi bør kun angribe, når vi er sikre på, at såvel fjendens situation, terrænet, som befolkningens støtte er til fordel for os og ikke for fjenden. I modsat fald må vi hellere trække os tilbage og forsigtigt vente, til vor tid kommer. Der vil altid dukke en lejlighed op; vi bør ikke forhastet indlade os i kamp. I vort første modfelttog var det vor oprindelige plan at angribe Tan Tao-yuans tropper; vi rykkede frem to gange, men hver gang måtte vi lægge bånd på os selv og trække os tilbage, fordi de ikke ville forlade deres dominerende stilling på Yuantou-højderne. Få dage senere op søgte vi Chang Hui-tsans tropper, der var mere sårbare over for vort angreb. I vort andet modfelttog rykkede vor hær frem til Tungku, hvor vi slog lejr nær fjenden i 25 dage, alene med det formål at afvente, at Wang Chin-yus folk skulle forlade deres støttepunkt ved Futien, selv om vi derved risikerede, at der ville sive oplysninger ud. Vi forkastede alle utålmodige forslag om et hurtigt angreb og nåede til sidst vort mål. I det tredje modfelttog udviste vi tålmodighed på trods af, at uvejret var brudt løs omkring os, og vi måtte foretage en omvej på tusind *li*, og selv om fjenden havde opdaget vor plan om at omgå ham, vendte vi tilbage, ændrede vor taktik til et gennembrud i centrum, og udkæmpede så også med held det første slag ved Lientang. I vort fjerde modfelttog trak vi os uden tøven tilbage, efter at vort angreb på Nanfeng var slået fejl, vendte omkring i retning af Tungshao, hvorpå vi indledte vort store og sejrrige slag i den sydlige del af amtet Yihuang. Det var kun i det femte modfelttog, at det første slags vigtighed overhovedet ikke blev

taget i betragtning. Foruroliget over tabet af en enkelt amtsby, Lichuan, marcherede vore styrker mod nord for at møde fjenden i et forsøg på at tilbageerobre byen. Det første uventede sammenstød ved Hsunkuo, der havde et sejrrigt udfald (fjendens division blev udslettet), blev dernæst ikke behandlet som et »første slag«; man forudså heller ikke de ændringer, som nødvendigvis måtte blive resultatet, men angreb i stedet forhastet Hsiaoshih uden at være sikker på et gunstigt udfald. Initiativet gik således tabt allerede ved det første skridt, og det er så sandelig den dårligste og mest tåbelige måde at kæmpe på.

For det andet må det første slag danne indledningen til og udgøre en organisk del af planen for hele felttoget. Uden en god plan for hele felttoget er det fuldstændig umuligt at udkæmpe et virkelig godt første slag. Hermed menes, at selv om man vinder det første slag, kan en sådan sejr kun betragtes som et nederlag, hvis slaget snarere skader end gavner felttoget som helhed (som det f.eks. var tilfældet ved Hsunkuo under det femte felttog). Man må således, før man indlader sig på det første slag, være nogenlunde klar over, hvorledes det andet, tredje, fjerde og endog det sidste slag vil blive udkæmpet, og tage i betragtning, hvilke ændringer der vil ske i fjendens situation som helhed, hvis vi vinder eller taber hvert enkelt af de følgende slag. Skønt resultatet muligvis ikke – og i virkeligheden ganske afgjort ikke – vil vise sig at være nøjagtigt, som vi forventede, må vi omhyggeligt og realistisk gennemtænke alt under hensyntagen til situationen på begge sider som helhed. Uden at have en forståelse af situationen som helhed, er det umuligt at fortage et virkelig godt træk på et skakbrædt.

For det tredje må vi også tage i betragtning, hvad der vil ske på krigens næste strategiske stadium. Hvem der end har den strategiske ledelse, vil han ikke have gjort sin pligt, hvis han kun er optaget af modoffensiven og forsømmer de forholdsregler, der skal tages efter sejren, eller eventuelt efter nederlaget. På et bestemt strategisk stadium må han tage de følgende stadier i betragtning, eller i det mindste det nærmest følgende. Selv om ændringer ud i fremtiden er vanskelige at forudse, og jo længere, man ser frem, jo mere uklare synes tingene at være, er en almindelig beregning mulig og en vurdering af fremtidsudsigterne nødvendig. I krig såvel som i politik er det en skadelig måde at lede tingene på, hvis man kun planlægger ét skridt ad gangen, efterhånden som man møder problemerne. Efter hvert skridt er det nødvendigt at undersøge de heraf følgende ændringer og i overensstemmelse hermed at modificere eller udvikle ens strategiske og operationelle planer, ellers er man udsat for at begå den fejltagelse, at styrte frem uden at ænse faren. Det er imidlertid absolut afgørende at have en langtidsplan, som er tænkt igennem i sine hovedlinier, og som dækker et helt strategisk stadium eller endog adskillige strategiske stadier. Hvis man forsømmer at udforme en sådan plan, føres man til den fejltagelse at tøve og tillade, at man bindes på hænder og fødder, hvilket i virkeligheden tjener fjendens strategiske mål og henviser én

til en passiv rolle. Man må huske på, at fjendens øverste ledelse har en vis strategisk indsigt. Først når vi har optrænet os selv til at være et hoved højere end fjenden, vil strategiske sejre være mulige. Under fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog var manglen herpå hovedårsagen til fejltagelserne i den strategiske ledelse efter »venstre«-opportunisternes og Chang Kuo-taos linie. Vi må kort sagt på tilbagemårets stadium have blikket rettet mod modoffensivens stadium, og på modoffensivens stadium se fremad mod offensivens, og på offensivens stadium må vi påny se fremad mod tilbagemårets stadium. Ikke at gøre dette, men begrænse sig til øjeblikkets overvejelser, vil være at forberede sig på nederlag.

Det første slag skal vindes. Man må tage planen for hele felttoget med i betragtning. Og det næstfølgende strategiske stadium må også tages i betragtning. Det er disse tre principper, vi aldrig må glemme, når vi begynder en modoffensiv, det vil sige, når vi udkæmper det første slag.

6. SAMLING AF TROPPER

Man skulle tro, at det er let at samle tropper, men i praksis er det ret svært. Enhver ved, at det er bedst at bruge en stor styrke til at slå en lille, og alligevel er der mange, der ikke praktiserer det, men tværtimod deler deres styrker op. Grunden er, at sådanne militærpersoner ikke forstår sig på strategi og bliver forvirrede under komplicerede forhold. De bliver et offer for omstændighederne, mister initiativet og flygter ind i passivitet.

Uanset hvor komplicerede, alvorlige og dystre omstændighederne er, har en militær leder især brug for evnen til at arbejde selvstændigt, når han skal organisere og uddele opgaver til de styrker, han kommanderer. Tit bliver han sikkert tvunget ind i en passiv position af fjenden, men det vigtige er hurtigt at genvinde initiativet. Slår det fejl, venter nederlaget.

Initiativet er ikke noget luftigt, men det er konkret og materielt. Her er det vigtigste at bevare og samle en væbnet styrke, der er så stor som mulig, og som er fuld af kampmod.

Det er let at falde i en passiv position under defensiv krigsførelse, fordi den giver meget mindre spillerum for den udfoldelse af initiativet end offensiv krigsførelse. Men defensiv krigsførelse, som er passiv i form, kan have et aktivt indhold, og den kan omstilles fra stadiet, hvor den er passiv i form, til stadiet, hvor den er aktiv både i form og indhold. Tilsyneladende sker en fuldt ud planlagt tilbagetrækning under tvang, men i virkeligheden foretages den for at bevare vor styrke og for at vinde tid til at slå fjenden, til at lokke ham i dybden og forberede vor modoffensiv. På den anden side kan det se ud som et alvorligt forsøg på at vinde initiativet, når man nægter at trække sig tilbage og hastigt går til kamp (som i slaget om Hsiaooshih), mens det i virkeligheden er passivt. En strategisk modoffensiv er ikke alene aktiv i sit indhold, men også i sin form, i den kastes den passive stilling fra tilbagetrækningsperioden bort. Vor

modoffensiv repræsenterer over for fjenden vor anstrengelse for at få ham til at opgive initiativet og få ham placeret i en passiv position.

Samling af tropper, mobil krigsførelse, lynkrig og tilintetgørelseskrig er alle nødvendige betingelser for at opnå dette mål. Og af dem er samling af tropper det primære og væsentligste.

Samlingen af tropper er nødvendig for at vende forholdet mellem fjenden og os. For det første er formålet at vende situationen hvad angår fremrykning og tilbagetrækning. Indtil for nylig var det fjenden, der rykkede frem, og os, der rykkede tilbage, og nu ønsker vi en situation, i hvilken vi går fremad, og han viger tilbage. Når vi samler vore styrker og vinder et slag, så opnår vi det formål, som er nævnt ovenfor, og det smitter af på hele felttoget.

For det andet er formålet at vende situationen i forholdet mellem angreb og forsvar. I defensiv krigsførelse hører tilbagetrækningen til et fastsat yderpunkt til det passive, eller »forsvarsstadiet«. Modoffensiven hører til det aktive, eller »angrebsstadiet«. Selv om den strategiske defensiv beholder sin defensive karakter, – så længe den varer, repræsenterer modoffensiven allerede i sammenligning hermed en forandring – ikke kun i form – men også i indhold. Modoffensiven er overgangsled mellem den strategiske defensiv og den strategiske offensiv og af væsen et forspil til den strategiske offensiv; tropperne samles netop til modoffensiven.

For det tredje er dens formål at vende situationen i forholdet mellem indre og ydre linjer. En hær, der opererer på strategisk indre linjer, lider under mange ulemper. Det gælder i særlig grad den Røde Hær, som er konfronteret med »omringning og undertrykkelse«. Men vi kan og skal ændre denne situation igennem felttog og slag. Vi kan vende en af fjendens store »omringnings- og undertrykkelseskampagner« til en række små, adskilte omringnings- og undertrykkelseskampagner, som vi fører imod fjenden. Vi kan ændre fjendens samlede strategiske angreb imod os til at være angreb imod os på felttogs og slags niveau. Vi kan ændre fjendens overlegenhed over os til vor overlegenhed over ham i felttog og slag. Vi kan bringe fjenden, som er i en stærk strategisk position, i en svag position i felttog og slag. Samtidig kan vi ændre vor egen svage styrke i strategisk henseende til at blive en stærk position i felttog og slag. Det er dette vi kalder kamp på ydre linjer inden for indre linjer, omringning og undertrykkelse inden for »omringning og undertrykkelse«, blokade inden for blokade, offensiv i defensiv, overlegenhed i underlegenhed, styrke i svaghed, fordele ved ulemper og initiativ under passivitet. Sejren i den strategiske defensiv afhænger grundlæggende af dette skridt – samling af tropperne.

I den kinesiske Røde Hærs annaler har dette tit været et vigtigt og omstridt emne. I slaget ved Kian den 4. oktober 1930 var vor fremrykning og vort angreb begyndt, inden vore tropper var fuldstændig samlede; men heldigvis flygtede fjendestyrken (Teng Yings division) af egen drift; i sig selv var vort angreb ineffektivt.

Fra 1932 var der parolen »angreb på alle fronter«, som opfordrede til angreb fra bascområderne i alle retninger – nord, syd, øst og vest. Det er forkert ikke alene i den strategiske defensiv, men endda også i den strategiske offensiv. Så længe der ikke er nogen fundamental forandring i styrkeforholdet som helhed, omfatter både strategi og taktik defensiv og offensiv. Dette indebærer aktioner og angreb, men »angreb på alle fronter« er faktisk umådelig sjældne. Parolen er et udtryk for den militære ligevægtsopfattelse, som følger med militær eventyrpolitik. I 1933 fremsatte talsmændene for den militære ligevægtsopfattelse teorien om at »slå med to næver« og dele den Røde Hærs hovedstyrke i to for at stræbe efter samtidige sejre i to strategiske retninger. Som resultat blev den ene næve ikke brugt, mens den anden blev udmattet af at kæmpe, og det lykkedes os ikke at vinde den størst mulige sejr på den tid. Efter min mening bør vi kun bruge vor hær – uanset størrelse – i én hovedretning ad gangen og ikke i to, når vi står overfor en stærk fjende. Jeg protesterer ikke mod operationer i to eller flere retninger; men på ethvert givet tidspunkt bør der kun være én hovedretning. Den kinesiske Røde Hær, som trådte ind på krigsskuepladsen som en lille og svag styrke, har siden slået sin stærke fjende gentagne gange og vundet sejre, som har forbavset verden, og den har gjort det ved stort set at stole på brugen af en samlet styrke. Enhver af dens storslåede sejre kan bevise dette. Når vi siger »sæt 1 imod 10, sæt 10 imod 100«, taler vi om strategi, om hele krigen og styrkeforholdet som helhed, og i den strategiske sammenhæng er det lige netop, hvad vi har gjort. Men vi taler ikke om felttog og taktik, hvor vi aldrig må bære os sådan ad. Enten det er i modoffensiver eller i offensiver, bør vi altid samle én stor styrke til at ramme én del af fjendens styrker. Vi tabte hver gang, vi ikke samlede vore tropper, som i kampene mod Tan Tao-yuan i Tung-shao-området i Ningtu amt i Kiangsi-provinsen i januar 1931, mod den 19. rutearmé i Kaohsinghsu-området i Hsing-kuo amt i Kiangsi i august 1931, mod Chen Chi-tang i Shuikoushu-området i Nanshiung amt i Kwangtung-provinsen i juli 1932 og mod Chen Ching i Tuantsun-området i Lichuan amt i Kiangsi i marts 1934. Tidligere regnede man generelt slag som dem i Shuikouhsu og Tuantsun for sejre eller endda for store sejre (i det første jog vi tyve regimenter under Chen Chi-tang på flugt, i det andet tolv under Chen Cheng), men vi hilste aldrig sådanne sejre velkommen, og på en vis måde betragtede vi dem endda som nederlag. Efter vor mening har et slag ikke megen betydning, når der ikke tages krigsfanger eller krigsbytte, eller når de ikke opvejer tabene. Vor strategi er »send 1 imod 10« og vor taktik er »send 10 imod 1« – det er et af vore grundlæggende principper til at vinde herredømme over fjenden.

Den militære ligevægtsopfattelse nåede sit yderpunkt i vor femte mod-kampagne mod »omringning og undertrykkelse« i 1934. Man troede, at vi kunne slå fjenden ved »at dele styrkerne i seks ruter« og »at gøre modstand på alle fronter«, men i stedet blev vi slået af fjenden, og grunden var frygt for at tabe terræn. Selvfølgelig kan man dårligt undgå tab af terræn, når man

koncentrerer hovedstyrkerne i én retning, mens man kun efterlader dækningsstyrker i andre. Men dette tab er delvist og opvejes af sejren på det sted, hvor angrebet foretages. Efter at en sådan sejr er vundet, kan det tabte terræn, hvor dækningsstyrken befandt sig, genvindes. Fjendens første, anden, tredje og fjerde kampagne med »omringning og undertrykkelse« førte alle til tab af terræn – især den tredje kampagne, hvor den Røde Hærs baseområde i Kiangsi næsten helt blev tabt; men i den sidste ende genvandt vi ikke alene vort terræn, men udvidede det.

Manglende tro på folkets styrke i baseområdet har tit givet næring til en ubegrundet frygt for at flytte den Røde Hær alt for langt væk fra baseområdet. Det skete, da den Røde Hær i Kiangsi gennemførte et langt fremstød for at angribe Changchow i provinsen Fukien i 1932, og ligeledes da den vendte omkring for at angribe Fukien efter sejren i vor fjerde mod-kampagne i 1933. I det første tilfælde frygtede man, at fjenden ville indtage hele baseområdet, og i det andet, at han ville indtage en del af det; følgelig var der modstand mod at samle vore styrker, og nogle gjorde sig til talsmænd for at dele dem op til forsvar; men det viste sig til slut at være forkert. Hvad fjenden angår, er han bange for at bevæge sig ind i vort baseområde, men hovedfaren består i hans øjne i en Rød Hær, der har slået sig ind i det hvide område. Hans opmærksomhed er hele tiden rettet mod de steder, hvor den Røde Hærs hovedstyrke er, og han retter den sjældent bort fra dem for at koncentrere sig om baseområdet. Selv når den Røde Hær er i defensiven, er den i centrum for fjendens opmærksomhed. En del af hans overordnede plan er at formindske størrelsen af vort baseområde, men hvis den Røde Hær samler sin hovedstyrke for at tilintetgøre en af hans kolonner, bliver fjendens øverstkommanderende tvunget til at rette større opmærksomhed mod den Røde Hær og samle større styrker imod den. På den måde er det muligt at bryde fjendens plan om at reducere størrelsen af baseområdet.

Det er også forkert at sige: »I den femte omringnings- og undertrykkelses-kampagne, som bliver gennemført ved hjælp af blokhus-krigsførelse, er det umuligt for os at operere med samlede styrker, og alt, hvad vi kan gøre, er at dele dem op til forsvar og korte, hurtige fremstød.« Fjendens taktik med at støde frem med 3,5,8 eller 10 *li* ad gangen og bygge blokhus ved hvert holdt var helt igennem resultatet af den Røde Hærs praksis, der gik ud på en punktvis defensiv kamp. Situationen ville afgjort have været anderledes, hvis vor hær havde opgivet taktikken med punktvis forsvar på indre linjer og havde vendt om og gået ind i fjendens indre linjer, når det var muligt og nødvendigt. Princippet med at samle styrkerne er lige netop midlet til at slå fjendens blokhus-krigsførelse.

Den form for troppekonsentration, vi anbefaler, betyder ikke, at folkets guerilla-krigsførelse skal opgives. At opgive guerilla-krigsførelse i det små og »samle hver eneste riffel i den Røde Hær«, som det anbefales af Li Li-sans linje, har forlængst vist sig at være forkert. Når vi ser på den revolutionære

krig som helhed, støtter folkets guerillaoperationer og den Røde Hærs hovedstyrkers kampe hinanden som en mands højre og venstre arm, og hvis vi kun havde den Røde Hærs hovedstyrker uden folkets guerillaer, ville vi være som en kriger med kun én arm. Når vi taler om folket i baseområderne som en faktor – især med henblik på militære operationer – mener vi konkret, at vi har et væbnet folk. Det er den vigtigste grund til, at fjenden er bange for at nærme sig vort baseområde.

Det er også nødvendigt at bruge adskilte dele af den Røde Hær i sekundære retninger; alle den Røde Hærs styrker bør ikke være samlet. Den slags retning, vi anbefaler, er baseret på princippet om at sikre absolut eller relativ overlegenhed på slagmarken. For at hamle op med en stærk fjende, eller at kæmpe på en slagmark af vital vigtighed, må vi have en absolut overlegen styrke; for eksempel blev der samlet en styrke på 40.000 til at kæmpe mod 9.000 under Chang Hui-tsans kommando den 30. december 1930 i det første slag i vor første mod-kampagne. Til at slå med en svagere fjende eller at kæmpe på en slagmark uden større vigtighed er det tilstrækkeligt med relativ overlegenhed; f.eks. deltog kun omkring 10.000 fra den Røde Hær i kampen mod Liu Ho-tings division på 7.000 i Chienning den 29. maj i det sidste slag i vor anden mod-kampagne.

Det betyder ikke, at vi skal have numerisk overlegenhed ved enhver lejlighed. I visse tilfælde kan vi gå til kamp med en relativ eller absolut underlegen styrke. Vi kan se på et tilfælde, hvor vi går til kamp med en forholdsvis underlegen styrke, når vi kun har en temmelig lille styrke af den Røde Hær i et bestemt område (det er ikke fordi vi ikke har flere tropper, men fordi vi ikke har samlet dem). For at slå den stærkere fjendes angreb under forhold, hvor den folkelige støtte, terrænet og vejrforholdene klart er i vor favør, er det selvfølgelig nødvendigt at samle størstedelen af vor Røde Hær til et overraskelsesangreb på en del af en af fjendens flanker, mens hans centrum og anden flanke inddæmnes af guerillaer eller små enheder. På den måde kan vi vinde sejr. I vort overraskelsesangreb på denne del af fjendens flanke gælder princippet om at bruge en overlegen styrke mod en underlegen, at bruge mange til at slå få, stadig. Det samme princip gælder, når vi går i kamp med en absolut underlegen styrke, når en guerillastyrke foretager et overraskelsesangreb på en stor hvid styrke, men kun angriber en lille del af den.

Angående indvendingen om, at samlingen af en stor styrke til kamp i et enkelt slag er underkastet terrænets, vejenes, forsyningernes og indkvarteringsmulighedernes begrænsninger, bør den vurderes i forhold til omstændighederne. Der er gradsforskel i den måde, hvorpå disse begrænsninger påvirker den Røde Hær og den hvide hær, eftersom den Røde Hær kan klare flere besværligheder end den hvide.

Vi bruger de få til at slå de mange – det siger vi til Kinas magthavere som helhed. Vi bruger de mange til at slå de få – det siger vi til hver eneste fjendtlig styrke på slagmarken. Det er ikke længere en hemmelighed, og i

almindelighed er fjenden godt kendt med vor metode. Alligevel kan han hverken forhindre vore sejre eller undgå sine egne tab, fordi han ikke ved, hvornår og hvor vi slår til. Det holder vi hemmeligt. Den Røde Hær opererer sædvanligvis i overraskelsesangreb.

7. MOBIL KRIGSFØRELSE

Mobil krigsførelse eller stillingskrig? Vort svar er mobil krigsførelse. Så længe vi ikke har en stor hær eller ammunitionslagre, og så længe der kun er én kampberedt styrke af den Røde Hær i hvert baseområde, er stillingskrig generelt uanvendelig for os. Vi kan ikke i almindelighed bruge stillingskrig både til forsvar og angreb.

Et fremtrædende træk ved den Røde Hærs operationer er manglen på faste linjer. Det er en følge af den kendsgerning, at fjenden har meget teknisk udstyr, mens den Røde Hær mangler det.

Den Røde Hærs kamplinjer fastlægges ud fra den retning, den opererer i. Da denne retning ofte skifter, er kamplinjerne flydende. Selv om hovedretningen ikke skifter inden for et givent tidsrum, kan de sekundære retninger skifte når som helst. Når vi er låst fast i én retning, må vi gå i en anden. Hvis vi efter nogen tid opdager, at vi også er låst fast i hovedretningen, må vi også ændre den.

I en revolutionær borgerkrig kan der ikke være faste kamplinjer, hvilket også var tilfældet i Sovjetunionen. Forskellen på den sovjetiske hær og vor er, at dens kamplinje ikke var så flydende som vore. Der kan ikke være fuldstændig faste kamplinjer i nogen krig. Det udelukkes, fordi sejr og nederlag, fremrykning og tilbagetrækning veksler. Forholdsvis faste kamplinjer findes derimod tit i krige. Undtagelser forekommer kun, når en hær står overfor en langt stærkere fjende, som det er tilfældet med den kinesiske Røde Hær på dens nuværende stadium.

Vore flydende kamplinjer medfører, at vore baseområders størrelse er flydende. Vore baseområder udvides og formindskes konstant, og tit oprettes en ny base, når en anden falder. At territoriet flyder er udelukkende et resultat af, at krigen flyder.

Bevægelsen i krigen og i vort territorium skaber bevægelse i alle områder af opbygningen i vore baseområder. Opbygningsplaner, der omfatter flere år, kan vi slet ikke regne med. Hyppige ændringer i planerne hører helt og holdent med til dagens arbejde.

Det er vor fordel, at vi har gjort os disse forhold klart. Vi må basere vor planlægning på det, og vi bør ikke have nogen illusioner om en krig med fremskridt uden nogen tilbageslag, eller blive forskrækkede over enhver midlertidig ændring i vort territorium eller hærens bagland. Vi bør heller ikke bestræbe os på at opstille detaljerede langsigtede planer. Vi må afpasse vor tankegang og vort arbejde efter omstændighederne, være parate både til at

standse og til at gå videre og altid have vore feltrationer nær os. Det er kun ved at gøre os umage i det omskiftelige liv i dag, at vi kan sikre relativ stabilitet i morgen og fuld stabilitet til sidst.

Talsmændene for den »regulære krigsførelses« strategi, som dominerede vor femte mod-kampagne afviste og modarbejdede det, de kaldte »guerilla-isme«. De kammerater, som var imod bevægelighed, behandlede situationen, som om de var herskere i en stor stat, og resultatet blev en usædvanlig stor og enorm bevægelighed – den Lange March på 25.000 *li*.

Vore bønders og arbejderes demokratiske republik er en stat, men den er endnu ikke helt svejset sammen. Vi befinder os stadig i borgerkrigens strategisk defensive periode, vor politiske magts form er stadig langt fra at være en sammensvejst stat. Vi er stadig vor fjende meget underlegen både i antal og teknisk udstyr. Vort territorium er stadig meget lille, og vor fjende er konstant ude på at tilintetgøre os og standser ikke, før det lykkes ham. Når vi fastlægger vor politik på grundlag af disse kendsgerninger, bør vi ikke tage afstand fra guerilla-isme i generelle vendinger, men bør ærligt vedgå den Røde Hærs guerillakarakter. Det kan ikke nytte noget at skamme sig over det. Tværtimod er denne guerillakarakter lige præcis vort kendetegn, vor stærke side og vort middel til at slå fjenden. Vi bør være parate til at lægge den bag os, men vi kan ikke gøre det i dag. I fremtiden vil guerillakarakteren afgjort blive noget at skamme sig over, noget vi skal lægge bag os, men for tiden er den uvurderlig, og vi bør holde os til den.

»Gå til kamp når du kan vinde og skjul dig, når du ikke kan«. Det er den populære måde at beskrive vor nuværende mobile krigsførelse på. Der findes ingen militær ekspert i verden, som går ind for kun at kæmpe og aldrig bevæge sig, selv om der ikke er mange, der bevæger sig så meget som os. I almindelighed bruger vi mere tid på at bevæge os end på at kæmpe, og vi klarer os godt, hvis vi i gennemsnit kæmper ét slag af en vis størrelse om måneden. Formålet med al vor »bevægelse« er at kunne »kæmpe«. Hele vor strategi og taktik bygger på at »kæmpe«. Ikke desto mindre er der tidspunkter, hvor det er utilrådeligt, at vi kæmper. For det første er det utilrådeligt at kæmpe, når den styrke, vi står over for, er for stor; for det andet er det somme tider utilrådeligt at kæmpe, når den styrke, vi står overfor, godt nok ikke er så stor, men til gengæld befinder sig i nærheden af andre fjendtlige styrker; for det tredje er det generelt utilrådeligt at kæmpe mod en fjende, som ikke er isoleret, og som er stærkt forskanset; for det fjerde er det utilrådeligt at fortsætte en aktion, hvor der ikke er nogen udsigt til sejr. I hver af disse situationer er vi parate til at bakke ud. At bakke ud under sådanne forhold er både tilladeligt og nødvendigt. Vor anerkendelse af nødvendigheden af at bakke ud er nemlig baseret på vor indsigt i nødvendigheden af at kæmpe. Heri ligger det grundlæggende kendetegn for den Røde Hærs mobile krigsførelse.

Mobil krigsførelse er det primære, men vi afviser ikke stillingskrig, hvor den er mulig og nødvendig. Det skal indrømmes, at stillingskrig bør tages i

anvendelse i et stædigt forsvar af særligt vigtige stillinger i en forsvarsaktion under den strategiske defensiv, og når vi omringer en fjendtlig styrke, der er isoleret og afskåret fra hjælp i den strategiske offensiv. Vi har gjort betydningsfulde erfaringer i at slå fjenden gennem den form for stillingskrig; vi har kæmpet vor vej ind i mange byer, som fjenden holdt besat, åbnet blokhuse og forter og trængt igennem temmelig godt forstærkede fjendtlige stillinger i feltet. I fremtiden vil vi styrke vore anstrengelser og afhjælpe vore mangler i så henseende. Vi bør med alle midler opfordre til stillingsangreb eller -forsvar, når omstændighederne kræver eller tillader det. Det, vi på nuværende tidspunkt er imod, er den generelle brug af stillingskrig eller at sidestille den med mobil krigsførelse; det er utilladeligt.

Er der ikke sket nogen forandringer i løbet af de ti år, borgerkrigen har varet, af dens mangel på faste kamplinjer, af dens baseområders bevægelighed, eller af bevægeligheden i opbygningsarbejdet i baseområderne? Jo, der er sket forandringer. Perioden fra dagene i Ching kang bjergene til vor første mod-kampagne mod »omringning og undertrykkelse« i Kiangsi var det første stadium. Her var det bevægelige meget fremtrædende, ligeledes det guerilla-laagtige, den Røde Hær var på baby-stadiet, og baseområderne var stadig guerilla-zoner. På det andet stadium, der har den første og den tredje mod-kampagne som sine yderpunkter, var både guerilla-karakteren og bevægelses-siden formindsket betydeligt. Der var dannet frontarmeer og baseområder med en befolkning på flere millioner. På det tredje stadium, som varede fra slutningen af den tredje til og med den femte mod-kampagne, blev guerilla-karakteren og bevægeligheden yderligere reduceret, og en central regering og en revolutionær militærkommission var allerede blevet oprettet. Det fjerde stadium var den Lange March. Den fejlagtige afvisning af guerilla- og bevægelseskrig i lille målestok førte til bevægelseskrig i stor målestok. Nu befinder vi os på det femte stadium. Da det mislykkedes for os at knuse den femte »omringnings- og undertrykkelseskampagne«, blev den Røde Hær og baseområderne kraftigt reduceret. Til gengæld har vi fået fodfæste i nordvest og konsolideret og udviklet Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdet, som er vort baseområde der. De tre frontarmeer, som udgør den Røde Hærs hovedstyrker, er bragt under en forenet ledelse, hvilket er uden fortilfælde.

Med udgangspunkt i vor strategis væsen, kan vi også sige, at tidsrummet fra dagene i Ching kang bjergene til den fjerde mod-kampagne var ét stadium, perioden med den femte mod-kampagne et andet, og perioden fra den Lange March til nu er det tredje. Under den femte mod-kampagne blev den rigtige politik fra tidligere forkastet, og det var forkert. Nu har vi korrekt forkastet den forkerte politik fra den femte mod-kampagne, og vi har heller ikke genoptaget alt, hvad der lå forud for den. Vi har kun genoptaget det gode fra fortiden og kun forkastet fejltagelserne fra den femte mod-kampagne.

Guerilla-isme har to aspekter. Det ene er uregelmæssighed, hvilket vil sige: decentralisering, mangel på ensartethed, fravær af streng disciplin og brug af

enkle arbejdsmetoder. Disse træk stammede fra den Røde Hærs barndom, og nogle af dem svarede netop til, hvad der var brug for dengang. Efterhånden som den Røde Hær når et højere stadium, må vi gradvis og bevidst fjerne dem, så vi gør den Røde Hær mere centraliseret, mere ensartet, mere disciplineret og mere omhyggelig i sit arbejde – kort sagt: mere regulær. I ledelsen af operationer bør vi ligeledes gradvist og bevidst formindske de guerillatræk, som ikke længere er nødvendige på et højere stadium. At nægte at gøre fremskridt i denne henseende og stædigt at holde fast på det gamle stadium er utilstedeligt og skadeligt og ødelæggende for operationer i større målestok.

Det andet aspekt ved guerilla-isme består af princippet om mobil krigsførelse, det guerillatræk for både strategiske og taktiske operationer, som stadig er nødvendigt på nuværende tidspunkt: uomgængeligheden af bevægelighed af vore baseområder, fleksibilitet i planlægningen af baseområdernes udvikling, forkastelse af for tidlig standardisering i opbygningen af den Røde Hær. I denne forbindelse er det tilsvarende utilstedeligt, bagstræberisk og skadeligt for vore nuværende operationer at benægte historiske kendsgerninger, ikke at bibeholde, hvad der er nyttigt, for i stedet at forlade det nuværende stadium i en fart og styre blindt mod et »nyt stadium«, som endnu er uden for rækkevidde, og ingen virkelig betydning har.

Vi står nu på tærskelen til et nyt stadium, hvad angår den Røde Hærs tekniske udstyr og organisering. Vi må være forberedte på at træde ind i dette nye stadium. Det vil være forkert og skadeligt ikke at forberede os på vor fremtidige krigsførelse. Når de tekniske og organisatoriske forhold i den Røde Hær er ændret, og opbygningen af den Røde Hær er gået ind på et nyt stadium, bliver retningen for dens operationer og dens kamplinier mere stabile. Stillingskrig får en større betydning. Omskifteligheden i krigen, i vort territorium og i vort opbygningsarbejde vil blive nedsat meget og tilsidst forsvinde. Vi vil ikke længere være handicappet af den nuværende situations begrænsninger, såsom fjendens overlegenhed og hans stærkt befæstede stillinger.

På nuværende tidspunkt er vi både imod de forkerte træk fra tiden med den dominerende »venstre«opportunisme og genoplivningen af de mange uregelmæssige træk, som den Røde Hær havde på baby-stadiet, men som nu er overflødige. Men vi bør beslutsomt genetablere de mange værdifulde principper, der gælder for opbygningen af en hær og for strategi og taktik, principper som konsekvent har givet den Røde Hær dens sejre. Vi bør opsummere alt, hvad der er godt fra fortiden, i en systematisk, højere udviklet og mere righoldig militærlinje for at vinde sejre over fjenden nu og for at forberede overgangen til det nye stadium i fremtiden.

Mobil krigsførelse medfører mange problemer såsom rekognoscering, bedømmelse, at tage beslutninger, en slagplan, kommandoføring, at søge dækning, troppekonzentration, fremrykning, spredning, angreb, forfølgelse,

overraskelsesangreb, stillingsangreb, stillingsforsvars træfninger, tilbagetrækning, natkampe, specialoperationer, at omgå den stærke og angribe den svage, belejring af fjenden for at slå til mod hans forstærkninger, skinangreb, forsvar mod luftangreb, operationer mellem mange fjendtlige styrker, forefaldende operationer, operationer uden bagland, behovet for at hvile og opbygge ny energi. Disse opgaver har vist mange særegne træk i den Røde Hærs historie, træk som bør bearbejdes metodisk og opsummeres i videnskaben om felttog, og det vil jeg ikke komme ind på her.

8. LYNKRIG

En strategisk langvarig krig og lynkrigskampagner og -slag er to sider af samme sag, to principper, som bør gives lige og sammenhængende vægt i borgerkrige, og som også kan anvendes i anti-imperialistiske krige.

Fordi de reaktionære styrker er meget stærke, vokser de revolutionære styrker kun gradvis, og denne kendsgerning giver krigen dens langvarige væsen. Her er utålmodighed skadelig og propaganda for »lynkrig« er fejlagtig. At føre en revolutionær krig i ti år, som vi har gjort, kan forekomme overraskende i andre lande, men for os er det som indledningen til et »ottebens-essay« – »præsentationen, perspektivet og den foreløbige fremstilling af temaet«³⁶ – og mange spændende kapitler vil følge efter. Der er ingen tvivl om, at udviklingen i fremtiden vil accelerere voldsomt under indflydelse af de hjemlige og udenlandske forhold. Da der allerede er sket forandringer i den internationale situation og på hjemmefronten, og da større forandringer er på vej, kan man sige, at vi er kommet ud over det tidligere stadium, hvor udviklingen gik langsomt, og vi kæmpede isoleret. Men vi bør ikke regne med succes fra den ene dag til den anden. Ønsket om at »slå fjenden før frokost« er beundringsværdigt, men det er ikke nogen god ide at lave konkrete planer for at gøre det. Eftersom Kinas reaktionære styrker får opbakning fra mange imperialistiske magter, vil vor revolutionære krig fortsætte med at være langvarig, indtil Kinas revolutionære styrker har opbygget kræfter nok til at bryde vore indre og ydre fjenders vigtigste positioner, og indtil de internationale revolutionære styrker har knust eller opdæmmet de fleste af de internationale reaktionære styrker. At fortsætte med at formulere vor strategi for langvarig krigsførelse fra dette sted er et af de vigtige principper, der styrer vor strategi.

Det modsatte gælder for kampagner og slag – her er det grundlæggende ikke langvarighed, men hurtige afgørelser. Man søger hurtige afgørelser i felttog og slag, og det gælder til alle tider i alle lande. I en krig som helhed søger man altid hurtige afgørelser, og en krig, der trækker i langdrag, anses for skadelig. Kinas krig må imidlertid føres med største tålmodighed og betragtes som en langvarig krig. I perioden, hvor Li Li-sans linje var fremtrædende, var der nogle mennesker, der latterliggjorde vor måde at gøre tingene på ved at

kalde det »skyggeboksningstaktik«, (hvor de hentydede til vor taktik med at kæmpe mange slag, frem og tilbage, før vi fortsatte med at indtage de store byer), og ved at sige, at vi ikke ville få sejren i revolutionen at se, før vi blev gråhårede. Det er for længe siden bevist, at en sådan utålmodighed var forkert. Men hvis deres kritik havde gået på kampagner og slag og ikke på strategien, havde de haft fuldstændig ret af følgende grunde: For det første har den Røde Hær ingen kilder til at opsupplere sine våben og især ammunition. For det andet består de hvide styrker af mange hære, mens der kun er én Rød Hær, som må være forberedt på at kæmpe den ene operation efter den anden i hurtig rækkefølge for at slå hver »omringnings- og undertrykkelseskampagne«. For det tredje, selv om de hvide hære rykker adskilt frem, holder de fleste af dem sig temmelig tæt på hinanden, og hvis vi ikke får en hurtig afgørelse, når vi angriber dem, vil alle de andre angribe os samlet. Af disse grunde skal vi kæmpe lynkrigsslag. Det er almindeligt, at vi slutter en kamp på nogle timer, eller på et par dage. Det er kun, når vor plan er at »belejre fjenden for at slå hans forstærkninger«, at vi er indstillede på en slags langvarighed i belejringsoperationer; men selv da søger vi en hurtig afgørelse mod forstærkningerne. En plan for langvarige operationer tages ofte i anvendelse, når vi er i strategisk defensiv og hårdnakket forsvarer stillinger på en afværgefront, eller når vi i en strategisk offensiv angriber isolerede fjendtlige styrker, der er afskåret fra hjælp, eller når vi tilintetgør hvide støttepunkter i vort baseområde. Men langvarige operationer af denne slags støtter den Røde Hærs hovedstyrke i dens kampe for at opnå hurtige afgørelser, snarere end at de hindrer det.

En hurtig afgørelse nås ikke ved blot at ønske den, men kræver mange særlige betingelser. De vigtigste betingelser er: at man har gjort fyldestgørende forberedelser, at man griber det gunstige tidspunkt, samler overlegne styrker, at man har en taktik for omringelse og omgåelse, har et gunstigt terræn, slår fjenden, når han er i bevægelse, eller når han har slået lejr, men endnu ikke har befæstet sine stillinger. Medmindre disse betingelser er opfyldt, er det umuligt at opnå en hurtig afgørelse i et felttog eller et slag.

Det er et større felttog at slå fjendens »omringnings- og undertrykkelseskampagne«, men princippet om en hurtig afgørelse og ikke om langvarighed gælder alligevel. De menneskelige og finansielle ressourcer og den militære styrke tillader nemlig ikke langvarighed.

Mens hurtige afgørelser gælder som det almene princip, må vi modsætte os utidig utålmodighed. Det er i det hele taget nødvendigt, at den øverste militære og politiske ledelse i et revolutionært baseområde, når den har overvejet forholdene i baseområdet og fjendens situation, ikke lader sig skræmme af fjendens grusomhed, ikke mister modet p.g.a. de kvaler, der kan opstå, ikke bliver skuffet over tilbageskridt, men at den har den fornødne tålmodighed og udholdenhed. Det varede kun en uge at slå fjendens første »omringnings- og undertrykkelseskampagne«, den anden blev slået på knap

to uger, den tredje trak ud i tre måneder, før den var slået, den fjerde varede tre uger, og den femte tærede på vor udholdenhed i et helt år. Da vi var tvunget til at bryde igennem fjendens omringning, efter at det var mislykkedes at slå hans femte kampagne, viste vi et hastværk, som ikke kan retfærdiggøres. Under de omstændigheder, vi da befandt os i, kunne vi udmærket have holdt ud i to eller tre måneder mere og givet tropperne tid til at hvile og foretage omorganiseringer. Hvis det var sket, og hvis ledelsen havde været en smule klogere efter gennembruddet, ville resultatet have været et helt andet.

Til trods for dette bevarer princippet om at forkorte varigheden af et felttog med ethvert eksisterende middel sin gyldighed. For at sikre, at fjendens styrke tilintetgøres på vore indre linjer (dvs. i baseområdet) og at hans »omringnings- og undertrykkelseskampagne« lider nederlag, bør der i planerne for felttog og slag kræves maksimale anstrengelser for at samle tropper, at der føres mobil krig osv. Men hvor det er tydeligt, at kampagnen ikke kan afgøres på vore indre linjer, bør vi sætte den Røde Hærs styrke til at gennembryde fjendens omringning og skifte over til vore ydre linjer (dvs. fjendens indre linjer) for at slå ham der. Nu, hvor fjenden har udviklet sin blokhuskrigsførelse meget, bliver det vor almindelige kampmetode. To måneder efter vor femte mod-kampagne, da begivenhederne i Fukien fandt sted,³⁷ burde den Røde Hærs hovedstyrker utvivlsomt have stødt frem i Kiangsu-Chekiang-Anhwei-Kiansi regionen, med Chekiang som dens centrum og fejtet området mellem Hangchow, Soochow, Nanking, Wuhu, Nanchang og Foochow på langs og på tværs. Dermed ville den have vendt vor strategiske defensiv til en strategisk offensiv ved at true fjendens vitale centre og ved at opsoge kampe i det enorme område, hvor der ingen blokhus er. På den måde kunne vi have tvunget fjenden, som angreb det sydlige Kiangsi og det vestlige Fukien, til at vende tilbage for at forsvare sine vitale centre. Vi kunne have brudt hans angreb på baseområdet i Kiangsi og givet hjælp til Folkets regering i Fukien – vi kunne afgjort have hjulpet dem på den måde. Eftersom denne plan blev forkastet, blev fjendens femte »omringnings- og undertrykkelseskampagne« ikke brudt, og Folkets regering i Fukien måtte uundgåeligt bryde sammen. Selv efter kampe i et år, og selv om det var ugunstigt for os at rykke frem mod Chekiang, kunne vi have vendt den strategiske offensiv i en anden retning ved at rykke vore hovedstyrker mod Hunan. Ved at rykke ind i det centrale Hunan i stedet for at drage gennem Hunan til Kweichow, kunne vi have manøvreret fjenden fra Kiangsi og ind i Hunan, hvor vi kunne have tilintetgjort ham. Da denne plan også blev afvist, var ethvert håb om at bryde fjendens femte kampagne endegyldigt knust. Vi havde intet andet alternativ end at begynde den Lange March.

9. TILINTETGØRELSESKRIG

Det er upassende at opfordre den kinesiske Røde Hær til en »udmattelseskonkurrence« nu. En »konkurrence på skatte«, som ikke foregår mellem to Dragekonger, men mellem en Dragekonge og en tigger, er temmelig naragtig. Tilintetgørelseskrig er den grundlæggende politik for den Røde Hær, som får næsten alle sine forsyninger fra fjenden. Kun ved at tilintetgøre fjendens effektive styrke kan vi slå hans »omringnings- og undertrykkelseskampagner« og udvide vore revolutionære baseområder. At påføre fjenden tab er en måde at tilintetgøre ham på, for ellers ville der ikke være nogen mening med det. Vi lider selv tab, når vi påfører fjenden skader, men vi supplerer op igen ved at tilintetgøre hans enheder. Derved får vi ikke alene vore tab godtgjort, men vi forøger vor hærs styrke. Et slag, hvor fjenden jages på flugt, er ikke afgørende i en kamp, når fjenden er meget stærk. Derimod frembringer et tilintetgørelsesslag et stort og øjeblikkeligt indhug på enhver fjende. Det er ikke så effektivt at beskadige en mands ti fingre som at hugge én af. Det er ikke så effektivt at jage ti af fjendens divisioner på flugt som at tilintetgøre én af dem.

Den politik, vi havde overfor fjendens første, anden, tredje og fjerde »omringnings- og undertrykkelseskampagne«, var tilintetgørelseskrig. De styrker, der blev tilintetgjort i hver kampagne, var kun en del af hans samlede styrker; og dog blev alle disse »omringnings- og undertrykkelseskampagner« slået. Men i den femte mod-kampagne fulgte vi den modsatte politik, hvilket faktisk hjalp fjenden til at nå sit mål.

Tilintetgørelseskrig medfører samling af overlegne styrker og anvendelse af omringnings- eller omgåelsestaktik. Det første duer ikke uden det sidste. Sådanne betingelser som et godt terræn, folkelig støtte, en sårbar fjendtlig styrke og fordelen ved overrumpling er nødvendige for at opnå tilintetgørelsens mål.

Det er meningsløst blot at jage en fjendtlig styrke på flugt eller at lade den flygte fra et slag eller en kampagne, medmindre vor hovedstyrke i slaget eller kampagnen som helhed koncentrerer sine tilintetgørelsesoperationer mod en anden fjendestyrke. Her retfærdiggøres det tabte af det vundne.

Når vi opretter vor egen krigsindustri, må vi ikke lade os blive afhængige af den. Vor grundlæggende politik er at regne med de imperialistiske landes krigsindustri og vor hjemlige fjendes. Vi har et krav på produkterne fra Londons arsenaler og fra Hanyangs, og hvad mere er, de bliver leveret til os af fjendens transporttropper. Det er den skinbarlige sandhed og ikke en spøg.

Noter

¹ Den strategiske videnskab, videnskaben om felttog og videnskaben om taktik er alle elementer i den kinesiske militærvidenskab. Den strategiske videnskab behandler de love, der styrer krigen som helhed. Videnskaben om felttog behandler de love, der styrer felttog, og den bruges til at lede felttog med. Den taktiske videnskab behandler de love, der styrer slag, og den anvendes i ledelsen af slag.

- ² Sun Wu Tzu, eller Sun Wu var en berømt kinesisk militærvidenskabsmand, der levede i det 5. årh. f. Kr. Han skrev *Sun Tzu*, en afhandling, der indeholdt 13 kapitler. Dette citat er fra kapitel 3: »Angrebets strategi«.
- ³ Da kammerat Mao Tsetung skrev denne artikel i 1936, var det nøjagtig 15 år, siden Kinas kommunistiske Parti blev stiftet i 1921.
- ⁴ Chen Tu-hsiu var oprindelig professor ved Pekings universitet og blev berømt som redaktør af »Ny Ungdom«. Han var en af stifterne af Kinas kommunistiske Parti. På grund af hans ry på 4. majbevægelsens tid, og på grund af partiets umodenhed ved dets start, blev han partiets generalsekretær. I den sidste del af revolutionen fra 1924-27, udviklede den højretænkning i partiet, som Chen Tu-hsiu repræsenterede, sig til en kapitulationslinje. Kammerat Mao Tsetung har bemærket, at kapitulationisterne dengang »frivilligt opgav partiets ledelse af bondemasserne, byens småborgerskab og mellemborgerskab, og i særdeleshed opgav partiets ledelse af de væbnede styrker, og således forårsagede nederlaget i revolutionen«. (»Den nuværende situation og vore opgaver« Udvalgte værker af Mao Tse-tung Bd. IV.). Efter nederlaget i 1927 mistede Chen Tu-hsiu og en håndfuld andre kapitulationister troen på revolutionens fremtid og blev likvidationister. De antog det reaktionære trotskistiske standpunkt og dannede sammen med trotskisterne en lille partifjendtlig gruppe. Følgelig blev de ekskluderet af partiet i november 1929. Chen Tu-hsiu døde i 1942.
- ⁵ Li Li-sans »venstre«-opportuniste, alment kendt som »Li Li-san-linjen« henviser til den »venstre«-opportunistiske linje, som eksisterede inden for partiet i fire måneder fra juni 1930. Denne linje blev repræsenteret af kammerat Li Li-san, som dengang var den mest indflydelsesrige leder i Kinas kommunistiske Partis centralkomite. Li Li-san-linjen havde følgende karakteristika: Den brød med politikken fra partiets 6. nationale kongres, den benægtede at massernes styrke skulle bygges før revolutionen, og den benægtede at udviklingen af revolutionen var ujævn; den mente, at kammerat Mao Tsetungs ideer om, at vi en lang periode skulle hellige det meste af vor opmærksomhed til oprettelsen af baseområder på landet, benytte landdistrikterne til at omringe byerne og benytte disse baser til at fremme en landsomfattende revolutionær bølge, var »yderst fejlagtige ... og udtryk for et snæversyn og en konservatisme, der er karakteristisk for bondens mentalitet«, og denne linie mente, at man skulle forberede opstande umiddelbart i alle dele af landet. På grundlag af denne fejlagtige linje, opridsede kammerat Li Li-san en eventyrpolitisk plan efter hvilken der øjeblikkelig skulle organiseres væbnede oprør i de vigtigste byer i alle dele af landet. Samtidig nægtede han at anerkende den ulige udvikling i verdensrevolutionen, idet han mente, at det almene udbrud af den kinesiske revolution uundgåeligt ville føre til verdensrevolutionens udbrud, uden hvilken den kinesiske revolution ikke kunne gennemføres. Han nægtede også at anerkende Kinas borgerligt-demokratiske langvarige væsen, idet han holdt på, at de første sejre i en eller flere provinser ville markere begyndelsen til overgangen til den socialistiske revolution. Således formulerede han en række malplacerede »venstre«-eventyrpolitiske linjer. Kammerat Mao Tsetung gik imod denne fejlagtige linje, og kadrernes brede masser og partiets medlemmer forlangte ligeledes, at den blev korrigeret. På partiets 6. centralkomites 3. plenarmøde i september 1930 indrømmede kammerat Li Li-san de påpegede fejl og trak sig derefter tilbage fra sin ledende stilling i centralkomiteen. Igennem længere tid korrigerede kammerat Li Li-san sine fejlagtige synspunkter, og han blev således genvalgt til centralkomiteen på partiets 7. nationale kongres.
- ⁶ Partiets 6. centralkomites 3. plenarmøde i september 1930 og den efterfølgende centrale ledelse vedtog mange positive forholdsregler for at sætte punktum for Li Li-san-linjen. Men senere gik nogle kammerater, som var uerfarne i revolutionær kamp med Chen Shao-yu (Wang Ming) og Chin Pang-hsien (Po Ku) i spidsen imod centralkomiteens retningslinjer. I pamfletten »De to linjer eller kampen for den videre af bolsjevisering af Kinas kommunistiske Parti« erklærede de i voldsomme vendinger, at hovedfaren i partiet ikke var »venstre«-opportuniste, men højreopportuniste, og for at retfærdiggøre deres egne handlinger »kritiserede« de Li Li-san linjen for at være en højreafvigelse. De fremlagde et nyt politisk program som fortsatte, reviderede eller udviklede Li Li-san-linjen og andre »venstre«-ideer og -linjer i en ny klæde-

dragt, og modsatte sig kammerat Mao Tsetungs korrekte linje. Det var især for at kritisere de militære fejltagelser i denne nye »venstre«oportunistiske linje, at kammerat Mao Mao Tsetung skrev den foreliggende artikel, »Strategiske problemer i Kinas revolutionære krig«. Denne linje dominerede partiet fra den 6. centralkomites 4. plenarmøde i januar 1931 til politbureauets møde ved Tsunyi i Kweichow provinsen i januar 1935, som centralkomiteen havde indkaldt til. Her blev denne fejlagtige linjes dominans standset, og den nye centrale ledelse med kammerat Mao Tsetung i spidsen blev oprettet. Den fejlagtige »venstre«linje dominerede partiet i særlig lang tid (fire år) og medførte yderst svære tab med katastrofale konsekvenser for partiet og revolutionen. Kinas kommunistiske Parti, den kinesiske Røde Hær og dens baseområde blev reduceret med 90%, over ti millioner i de revolutionære baseområder kom til at lide under Kuomintang's brutale undertrykkelse, og udviklingen af den kinesiske revolution blev forsinket. Det overvældende flertal af de kammerater, der begik fejl har indset og rettet deres fejl igennem en lang proces, hvor de har lært af erfaringerne, og de har gjort meget godt arbejde for partiet og folket. Under kammerat Mao Tsetungs ledelse er de nu forenet med massen af andre kammerater i partiet på grundlag af en fælles politisk forståelse.

- ⁷ Om Chang Kuo-taos højreopportunistisme, se »Om taktikken mod den japanske imperialism«, note 21 og 22, s. 149 i dette bind.
- ⁸ Officerernes træningskorps ved Lushan var en organisation, som Chiang Kai-shek oprettede i 1933 på Lushan bjerget i Kiukiang i Kiangsi-provinsen. Formålet var at træne anti-kommunistiske kadrer. Officerer fra Chiang Kai-sheks væbnede styrker kom dertil på skift og fik en fascistisk militær og politisk træning af tyske, italienske og amerikanske instruktører.
- ⁹ Disse nye militære principper udgjorde stort set Chiang Kai-shek bandens politik med »blokuskrigsførelse«, efter hvilken den rykkede gradvis frem og forskansede sig for hvert trin.
- ¹⁰ Se V.I. Lenin, »Communism« hvori Lenin i sin kritik af den ungarske kommunist Bela Kun skrev, at han »opgiver det væsentlige i marxismens sjæl, den konkrete analyse af konkrete forhold.« (*Collected Works*, Russ. ed. Moscow, 1950 Vol. XXXI, p. 143).
- ¹¹ Den første partikongres i Hunan-Kiangsi grænseområdet blev holdt den 20. maj 1928 ved Maoping i Ninkang amt.
- ¹² Se efter forklaring på s. xxx i dette bind.
- ¹³ Om omstrefjende rebeller, se »Om rettelse af fejlagtige opfattelser i partiet«, note 4 og 5 s. 99 i dette bind.
- ¹⁴ »Gangstermetoder« refererer til plyndringer og røverier som et resultat af manglende disciplin, organisering, og klare politiske retningslinjer.
- ¹⁵ Den Lange March på 25.000 li (12.500 km) blev foretaget af den Røde Hær fra Kiangsi-provinsen til den nordlige Shensi-provins. Yderligere oplysninger findes i »Om taktikken mod den japanske imperialism« note 20. s. 149 i dette bind.
- ¹⁶ Tidsrummet efter at decemberrevolutionen i 1905 blev slået ned, hvori den revolutionære flod gradvis dalede. Se Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) Historie, Tiden, København 1946. Kapitel 3, afsnit 5 og 6.
- ¹⁷ Fredsaftalen i Brest-Litovsk blev indgået mellem Sovjetrusland og Tyskland i marts 1918. Over for de åbenlyst overlegne fjendtlige styrker, blev de revolutionære styrker nødt til at foretage en midlertidig tilbagetrækning for at forhindre de tyske imperialister i at starte et angreb på den nydannede Sovjetrepublik, som endnu ikke havde sin egen hær. Afslutningen af denne traktat gav Sovjetrepublikken tid til at konsolidere proletariatets politiske magt, reorganisere økonomien og at opbygge den Røde Hær. Den gjorde det muligt for proletariatet at bevare sin ledelse over bønderne og at opbygge en styrke, der var tilstrækkelig stor til at slå de hvide tropper og den væbnede intervention fra England, USA, Frankrig, Japan, Polen og andre lande i 1918-20.
- ¹⁸ Den 30. oktober 1927 startede bønderne i Haifeng-Lufeng området i Kwangtung-provinsen deres tredje oprør under Kinas kommunistiske Partis ledelse. De besatte Haifeng og Lufeng og de omkringliggende områder, organiserede en Rød Hær og oprettede arbejdernes og bøndernes demokratiske politiske magt. Senere blev de slået, fordi de begik den fejl at undervurdere fjenden.

- ¹⁹ Den Røde Hærs 4. og 2. frontarmé sluttede sig sammen i efteråret 1936 og rykkede nordpå fra den nordøstlige del af Sikang. Chang Kuo-tao fastholdt dengang stadig sit partifjendtlige standpunkt og sin tilbagetræknings- og opgivelsespolitik. I oktober samme år, da 2. og 4. frontarmé ankom til Kansu, beordrede han spydspidsen af 4. frontarmé – på mere end 20.000 mand – til at organisere den vestlige kolonne til at gå over den Gule Flod og rykke vest på til Chinghai. Denne kolonne blev praktisk taget slået, da den blev ramt af nederlag i december 1936, og led totalt nederlag i marts 1937.
- ²⁰ Se brev fra Karl Marx til Kugelman om Pariserkommunen.
- ²¹ *Shui Hu Chuan* (Sumpens Helte) er en højt værdsat kinesisk roman, der beskriver en bondekrig. Romanen er tilegnet Shih Nai-an, som levede omkring slutningen af Yuan-dynastiets dage og begyndelsen af Ming-dynastiets (14. årh.). Lin Chung, og Chai Chin er begge helte i denne roman. Hung leder eksercitsen på Chai Chins ejendom.
- ²² Lu og Chi var to feudalstater i Forårs- og Efterårsraen (722-481 f.Kr.). Chi var en stor stat i den centrale del af den nuværende Shantung-provins; Lu var en mindre stat i den sydlige del. Hertug Chuang herskede over Lu fra 693-662 f.Kr.
- ²³ Tsochui Ming skrev *Tso Chuan*, en klassisk krønike om Chou-dynastiet. De citerede passager findes i Tso Chuans 2. sektion, der hedder »Hertug Chuangs tiende år« (684 f.Kr.).
- ²⁴ Den gamle by Chengkao i den nordvestlige del af det nuværende Chengkao amt i Honan-provinsen havde stor militær betydning. Den var skueplads for kampene mellem Liu Pang, kongen af Han, og Hsiang Yu, kongen af Chu, i 203 f. Kr. I starten erobrede Hsiang Yu Hsingyang og Chengkao, og Liu Pangs tropper blev næsten slået. Liu Pang ventede til det gunstige tidspunkt, hvor Hsiang Yus tropper var midt ude i Szeshui floden og knuste dem og tilbageerobrede Chengkao.
- ²⁵ Den gamle by Kunyang i det nuværende Yehhsien amt i Honan-provinsen var det sted, hvor Liu Hsiu, grundlæggeren af det Østlige Han-dynasti, slog Wang Mangs (kejseren i Hsin-dynastiet) tropper i 23 e. Kr. Der var en stor talmæssig forskel på de to sider. Liu Hsius tropper talte 8.000 til 9.000 mod Wang Mangs 400.000. Men ved at benytte sig af, at Wang Mangs generaler, Wang Hsun og Wang Yi var skødesløse, og at de undervurderede deres fjende, slog Liu Hsiu med kun 3.000 udvalgte soldater Wang Mangs hovedstyrker på flugt. Han fulgte denne sejr op ved at slå resten af fjendens styrker.
- ²⁶ Kuantu lå i den nordøstlige del af det nuværende Chung-mou amt i Honan-provinsen og var skueplads for kampene mellem Tsao Tsao og Yuan Shaos hære år 200 e. Kr. Yuan Shao havde en hær på 100.000, mens Tsao Tsao kun havde en svag styrke og manglede forsyninger. Yuan Shaos tropper undervurderede deres fjende og var ikke årvågne. Dette benyttede Tsao Tsao sig af. Han sendte sine hurtige soldater på et overraskelsesangreb mod Yuan Shaos tropper, hvor de satte ild på disses forsyninger. Yuan Shaos hær blev splittet, og dens hovedstyrke blev slået.
- ²⁷ Sun Chuan regerede i staten Wu, og Tsao Tsao i Wei. Chipi ligger på sydbreden af Yangtse-floden nordøst for Chiayu i Hupeh-provinsen. I 208 f.Kr. ledede Tsao Tsao en hær på over 500.000 mand, (som han påstod var 800.000 mand) til angreb på Sun Chuan. Sidstnævnte samlede i alliance med Tsao Tsaos fjende Liu Pei en styrke på 30.000. Da de vidste, at Tsao Tsaos hær var plaget af epidemier og var uvant med at kæmpe til vands, satte Sun Chuans og Liu Peis allierede styrker ild på Tsao Tsaos flåde og knuste hans hær.
- ²⁸ Yiling, der ligger øst for det nuværende Ichang i Hupeh-provinsen, var det sted, hvor Lu Hsun (en general i staten Wu) slog Liu Peis (hersker i Shu) hær i 222. Liu Peis tropper vandt flere sejre i begyndelsen af krigen og trængte fem eller seks hundrede *li* ind i Wus territorium til Yiling. Lu Hsun, som forsvarede Yiling, undgik kamp i over syv måneder, indtil Liu Pei »var ved at gå fra forstanden« og »hans tropper var udmattede og demoraliserede«. Så knuste Lu Hsun Liu Peis tropper ved at benytte sig af den gunstige vindretning til at sætte ild på deres telte.
- ²⁹ Hsieh Hsuan, en general i det Østlige Tsin-dynasti, slog i 383 f.Kr. Fu Chien, hersker i staten Chin, ved Feishu-floden i Anhwei-provinsen. Fu Chien havde et infanteri på over 600.000, et kavaleri på 270.000 og et garderkorps på over 300.000, mens det Østlige Tsinns land- og søstyrker kun talte 80.000. Da hærene stillede op på hver side af Feishu-floden, udnyttede

Hsieh Hsuan fjendens overmod og hovmodighed. Han opfordrede Fu Chien til at rykke sine tropper tilbage for at gøre plads, så det Østlige Tsins tropper kunne passere floden og gå til kamp. Det gik Fu Chien med til, men da han gav sine tropper ordre til at trække sig tilbage, blev de grebet af panik og kunne ikke standses. Det Østlige Tsins tropper greb chancen, satte over floden og startede en offensiv, hvori de knuste fjenden.

³⁰ Nanchang, Kiangsi provinsens hovedstad, var skueplads for det berømte opgør den 1. august 1927, som Kinas kommunistiske Parti ledede for at bekæmpe Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis kontrarevolution og for at fortsætte revolutionen fra 1924-27. Der deltog over 30.000 i oprøret, som blev ledet af kammeraterne Chou En-lai, Chu Teh, Ho Lung og Yeh Ting. Oprørshæren trak sig tilbage fra Nanchang den 5. august – som planlagt – men led nederlag, da den nærmede sig Chaochow og Swatow i Kwangtung provinsen. Under kammeraterne Chu Tehs, Chen Yis og Lin Piaos ledelse kæmpede dele af tropperne sig senere vej til Ching-kang bjergene, hvor de sluttede sig til 1. division i Arbejdernes og bøndernes første revolutionære Armé under kammerat Mao Tsetungs ledelse.

³¹ Se »Hvorfor kan rød politisk magt eksistere i Kina?« note 8. S. 62 i dette bind.

³² Den berømte Efterårshøstopstand under kammerat Mao Tsetungs ledelse blev indledt i september 1927 af folkets væbnede styrker fra Hsiushui, Pinghsiang, Pinkiang og Liuyang amter ved grænsen mellem Hunan og Kiangsi. De udgjorde 1. division af Arbejdernes og bøndernes første revolutionære Armé. Kammerat Mao Tsetung førte denne styrke til Ching-kang bjergene, hvor der blev oprettet en revolutionær base.

³³ A-B (initialer for anti-bolsjevik) gruppen var en kontrarevolutionær organisation af hemmelige Kuomintang agenter i de Røde områder.

³⁴ Se V.I. Lenin, »Theses on the Question of the Immediate Conclusion of a Separate an Annexationist Peace«, »Strange and Monstrous«, »A Serious Lesson and a Serious Responsibility«, »Report on War and Peace«, Selected Works in two volumes, Eng. ed. FLPH, Moscow, 1952, Vol II, Part 1, og ligeledes »Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie«, kap. 7, afsn. 7.

³⁵ De områder, der her henvises til, er dem, der beboes af tibetanerne i Sikang og Hui-folket i Kansu, Chinghai og Sinkiang provinserne.

³⁶ »Otte-bens-essayet« var den foreskrevne form ved de kejserlige konkurrence-eksaminer i det feudale Kina fra det 15. til det 19. århundrede. Hovedteksten bestod af det indledende, det midterste, det bageste og det afsluttende afsnit, hvor hvert afsnit bestod af to dele. Kammerat Mao Tsetung bruger her udviklingen af temaet i den form for essay som en metafor (billede) til at illustrere udviklingen af revolutionen over dens forskellige stadier. I almindelighed bruger kammerat Mao Tsetung imidlertid udtrykket »otte-bens-essay« til at latterliggøre dogmatisme med.

³⁷ I november 1933 tog lederne af Kuomintangs 19. rutearmé i forbund med Kuomintangstyrkerne under Li Chi-shen offentligt afstand fra Chiang Kai-shek. Dette var et resultat af påvirkningen fra folkets anti-japanske rejsning. De dannede »Folkets revolutionære Regering i Den kinesiske Republik« i Fukien, hvor de indgik en aftale med den Røde Hær om at angribe Chiang Kai-shek og gøre modstand mod Japan. Denne episode blev kaldt begivenhederne ved Fukien. Den 19. rutearmé og Folkets Regering i Fukien brød imidlertid sammen under angrebene fra Chiang Kai-sheks tropper.

EN UDTALELSE OM CHANG KAI-SHEKS ERKLÆRING

28. december 1936

I Sian accepterede Chiang Kai-shek det krav om modstand mod Japan, som blev fremsat af generalerne Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng og folket i det nordvestlige Kina, og han har som et indledende skridt beordret sine borgerkrigstropper til at trække sig tilbage fra provinserne Shensi og Kansu. Dette markerer begyndelsen på Chiangs omstødelse af sin forkerte politik i det sidste tiår¹. Det er et slag imod de intriger, der ledes af de japanske imperialister og de kinesiske »straffe«-grupper², og som går ud på at arrangere en borgerkrig, så splid og få Chiang dræbt i begivenhederne ved Sian. Deres skuffelse er allerede tydelig. Antydningerne af, at Chiang Kai-shek er begyndt at vågne op, kan betragtes som et tegn på Kuomintang's villighed til at afslutte den forkerte politik, som det har fulgt i ti år.

Den 26. december fremsatte Chiang Kai-shek en erklæring i Loyang, den såkaldte »Formaning til Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng«, som er så tvetydig og undvigende, at den i hvert fald er et interessant eksemplar blandt Kinas politiske dokumenter. Hvis Chiang virkelig vil tage alvorligt ved lære af episoden og forsøge at genoplive Kuomintang, og hvis han ønsker at bringe den konsekvent forkerte politik til ophør, som går ud på at indgå kompromisser i udenrigspolitikken og føre borgerkrig og undertrykke indenlands, så Kuomintang ikke længere står i modsætning til folkets ønsker, så burde han, som et tegn på sin gode vilje, have udfærdiget en bedre erklæring, hvor han angrede sin politiske fortid og opstillede en ny kurs for fremtiden. Erklæringen af 26. december imødekommer ikke de kinesiske massers krav.

Den indeholder dog ét prisværdigt afsnit, i hvilket Chiang hævder, at »løfter skal holdes, og handlinger må udføres beslutsomt«. Dette betyder, at selv om han ikke underskrev de betingelser, der blev fremsat af Chang og Yang i Sian, så er han villig til at acceptere sådanne krav, som er til statens og nationens bedste, og han vil ikke bryde sit ord med den begrundelse, at han ikke skrev under. Vi får nu se, om Chiang vil handle i god tro og udføre de betingelser, han har accepteret, efter at han har trukket sine tropper tilbage.

Betingelserne er:

1. at reorganisere Kuomintang og den nationale regering, at udstøde de pro-japanske grupper og tillade optagelse af anti-japanske elementer;
 2. at frigive de patriotiske ledere i Shanghai³ og alle andre politiske fanger, og garantere folkets frihed og dets rettigheder;
 3. at afslutte den politik, der går ud på »at undertrykke kommunisterne« og at indgå i en alliance med den Røde Hær mod Japan;
 4. at sammenkalde en konference til nationens frelse, hvor der er repræsentanter for alle partier, grupper og alle dele af befolkningen og hærene, for at fastlægge en politik i modstanden mod Japan og for nationens frelse;
 5. at indgå i samarbejde med lande, der har sympati for Kinas modstand mod Japan; og
 6. at tage andre særlige metoder og midler i anvendelse til nationens frelse.
- Opfyldelsen af disse betingelser kræver først og fremmest god tro og også en del mod. Vi vil dømme Chiang på hans fremtidige handlinger.

Men hans udtalelse indeholder den bemærkning, at begivenhederne ved Sian fandt sted efter pres fra »reaktionære«. Det er en skam, at han ikke forklarede, hvilke slags mennesker han mente med »reaktionære«; det er heller ikke klart, hvordan »reaktionær« defineres i Chiangs ordbog. Hvad der imidlertid er sikkert, er, at begivenhederne ved Sian fandt sted under indflydelse af følgende kræfter:

1. den stigende harme mod Japan blandt generalerne Changs og Yangs tropper og blandt det revolutionære folk i nordvest;
2. den stigende harme mod Japan blandt hele folket i hele vort land;
3. venstrekræfternes vækst i Kuomintang;
4. kravet fra grupper, der er ved magten i forskellige provinser, om modstand mod Japan og om nationens frelse;
5. det kommunistiske partis krav om oprettelsen af en national enhedsfront mod Japan; og
6. udviklingen i den verdensomspændende fredsfront.

Alle disse kendsgerninger er indiskutable. Det er præcis disse kræfter Chiang kalder »reaktionære«; medens andre kalder dem revolutionære. Chiang kalder dem reaktionære – det er alt. Eftersom han i Sian erklærede, at han virkelig ville bekæmpe Japan, vil han formodentlig ikke genoptage de voldsomme angreb på de revolutionære kræfter umiddelbart efter at have forladt Sian; ikke alene afhænger hans eget og hans gruppes politiske liv af hans gode tro, men de konfronteres med og hindres nu på deres politiske vej af en styrke, der har udviklet sig til skade for dem – »straffe«-gruppen, som prøvede på at dræbe ham under begivenhederne ved Sian. Vi råder derfor Chiang Kai-shek til at revidere sin politiske ordbog og udskifte ordet »reaktionær« med »revolutionær«, det er nemlig bedre at bruge udtryk, der svarer til virkeligheden.

Chiang bør huske, at han skylder det kommunistiske partis mellemkomst

og lederne i begivenhederne ved Sian, generalerne Changs og Yangs, anstrengelser sin sikre afrejse fra Sian. Igennem hele episoden stod det kommunistiske parti for en fredelig løsning og gjorde sig alle anstrengelser for at nå dette, idet det kun handlede ud fra den nationale overlevelseshedens interesser. Hvis borgerkrigen havde spredt sig, og hvis Chang og Yang havde holdt Chiang Kai-shek i varetægt længe, kunne episoden kun have udviklet sig til fordel for de japanske imperialister og den kinesiske »straffe«-gruppe. Det var under disse omstændigheder, at det kommunistiske parti bestemt afslørede de japanske imperialisters og Wang Ching-wei⁴, Ho Ying-chins⁵ og andre medlemmer af den kinesiske »straffe«-gruppes intriger og bestemt gjorde sig til talsmand for en fredelig løsning, hvilket viste sig at stemme overens med generalerne Chang Hsueh-liangs og Yang Hu-chengs og sådanne medlemmer af Kuomintang som T.V. Soongs⁶ synspunkter. Det er netop dette, som folket i hele landet kræver, fordi det bitterligt afskyr den nuværende borgerkrig.

Chiang blev sat på fri fod på grund af sin accept af Sian-betingelserne. Fra nu af er det spørgsmålet, om han i alle detaljer vil indfri sit løfte om, at »løfter skal holdes, og handlinger må udføres beslutsomt«, og nøje opfylde alle betingelserne for at frelse nationen. Nationen vil ikke tillade yderligere tøven fra hans side eller tillade, at der slækkes på opfyldelsen af nogen af disse betingelser. Hvis han vakler med hensyn til spørgsmålet om modstand mod Japan eller forhæler opfyldelsen af sit løfte, vil den landsomfattende revolutionære bølge skylle ham bort. Chiang og hans gruppe bør huske det gamle ord: »Hvis en mand ikke holder sit ord, hvad er han så værd?«.

Hvis Chiang vil rydde op i det skidt, som er blevet skabt af Kuomintangs reaktionære politik i de sidste ti år, gennemgribende rette sine fundamentale fejl med hensyn til at indgå kompromisser i udenrigspolitikken og med hensyn til at føre borgerkrig og undertrykke indenlands, øjeblikkelig slutte sig til den anti-japanske front, der forener alle partier og grupper, og virkelig tage de militære og politiske forholdsregler, som kan frelse nationen, så vil det kommunistiske parti naturligvis støtte ham. Allerede den 25. august lovede det kommunistiske parti denne støtte til Chiang og Kuomintang i sit brev til Kuomintang⁷. Folket i hele landet har vidst i 15 år, at det kommunistiske parti efterlever reglen: »Løfter skal holdes, og handlinger må udføres beslutsomt«. Folket har utvivlsomt mere tillid til det kommunistiske partis ord og gerninger end til noget andet partis eller gruppes i Kina.

Noter

¹ Under indflydelse af Kinas Røde Hær og folkets anti-japanske bevægelse gik Kuomintangs Nordøstlige Hær ledet af Chang Hsueh-liang og Kuomintangs 17. rutearmé ledet af Yang Hu-cheng med i den anti-japanske nationale enhedsfront, som var foreslået af Kinas kommunistiske Parti, og krævede, at Chiang Kai-shek skulle forene sig med det kommunistiske parti for at

bekæmpe Japan. Han nægtede dette, blev stadig mere aktiv i sine militære forberedelser til at »undertrykke kommunisterne« og massakrerede unge mennesker i Sian, som var anti-japanske. Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng gik i aktion i fællesskab og arresterede Chiang Kai-shek. Dette var de berømte begivenheder ved Sian den 12. december 1936. Han blev tvunget til at acceptere betingelsen om enhed med det kommunistiske parti og modstand mod Japan og blev derefter sat på fri fod for at vende tilbage til Nanking.

² Den kinesiske »straffe«-gruppe bestod af pro-japanske grupper i Kuomintang-regeringen i Nanking, som prøvede at fravriste Chiang Kai-shek magten under begivenhederne ved Sian. Med Wang Ching-wei og Ho Ying-chin som ledere krævede de en »straffeekspedition« mod Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng. Idet de benyttede sig af begivenhederne, forberedte de starten på en storstilet borgerkrig for at rydde vejen for de japanske angribere og for at fravriste Chiang Kai-shek den politiske magt.

³ Syv ledere af den patriotiske anti-japanske bevægelse i Shanghai var blevet arresteret af Chiang Kai-sheks regering i november 1936. Det var Shen Chun-ju, Chang Nai-chi, Tsou Tao-fen, Li Kung-pu, Sha Chien-li, Shih Liang og Wang Tsao-shih. De blev holdt fængslet til juli 1937.

⁴ Wang Ching-wei var leder af den pro-japanske gruppe i Kuomintang. Han havde stået for en kompromispolitik over for de japanske imperialister lige siden deres invasion i nordøst i 1931. I december 1938 forlod han Chungking, kapitulerede åbenlyst over for de japanske angribere og oprettede en marionet-regering i Nanking.

⁵ Ho Ying-chin, en Kuomintang krigsherre, var en anden leder af den pro-japanske gruppe. Under begivenhederne ved Sian konspirerede han aktivt ved planlægningen af borgerkrigen ved at anvende Kuomintangs tropper til et angreb på Shensi langs med Lunghai-jernbanen. Han planlagde at dræbe Chiang Kai-shek ved at bombe Sian for at overtage Chiangs position.

⁶ T.V. Soong var et pro-amerikansk medlem af Kuomintang. Eftersom han kæmpede for USA's interesser, gik også han ind for en fredelig løsning af begivenhederne ved Sian, fordi den amerikanske imperialisme dengang var røget i totterne på den japanske imperialisme, som den kæmpede med om overherrømmet i Det fjerne Østen.

⁷ Dette brev kritiserede skarpt Kuomintangs reaktionære styre og de beslutninger, der blev truffet på det 2. plenarmøde i partiets centrale eksekutivkomité. Det fremhævede også det kommunistiske partis politik gående ud på dannelsen af en anti-japansk national enhedsfront og fornyelsen af samarbejdet med Kuomintang. Brevets vigtigste del lyder:

Ved at tale om »centralisering og forening« forvirrer Deres partis centrale eksekutivkomité's 2. plenarmøde virkelig årsag og virkning. Det må fremhæves, at borgerkrigen og de sidste ti års uenighed udelukkende har været forårsaget af den katastrofale politik, som Deres parti og Deres partis regering har fastholdt, en politik, der gik ud på at støtte sig til imperialismen og især gik ud på ikke at yde modstand over for Japan, hvilket man har fastholdt lige siden begivenhederne den 18. september 1931.

Under parolen om »indre pacificering før modstand mod udenlandsk invasion« har Deres parti og Deres partis regering ført uafbrudt borgerkrig, iværksat talrige omringningsfelttog mod den Røde Hær og ikke skyet nogen anstrengelser for at undertrykke de demokratiske og patriotiske bevægelser blandt folket over hele landet. Idet De har været blinde over for den kendsgerning, at den japanske imperialisme er Kinas mest dødelige fjende, har De ikke haft nogen skrupler ved selv i de sidste måneder at opgive det nordøstlige og nordlige Kina, De har brugt alle Deres kræfter på at bekæmpe den Røde Hær og udkæmpe fraktionskampe i Deres eget parti, De har blokeret den Røde Hær på dens vej til kamp mod japanerne og generet dens bagtrop, De har ignoreret det landsomfattende krav om modstand mod Japan og har frarøvet folket dets frihed og rettigheder. Patriotisme gøres strafbart og uskyldige mennesker er i fængsel alle vegne; forræderi belønnes og forræderne jubler over deres nye udnævnelser og æresbevisninger. At søge centralisering og forening ved hjælp af denne forkerte politik er ligesom »at klatre op i et træ efter fisk« og vil udvirke præcis de modsatte resultater. Vi ønsker at advare d'herre om, at hvis De ikke fundamentalt ændrer Deres

fejlagtige politik, og hvis De ikke retter Deres had mod de japanske imperialister, men fortsætter med at rette det mod Deres egne landsmænd, så vil De finde det vanskeligt bare at opretholde status quo, og enhver tale om centralisering, forening og den såkaldte »moderne stat« vil forblive tom snak. Det, hele nationen kræver, er centralisering og forening for at kæmpe mod Japan og frelse nationen, ikke for at logre for fremmede og forfølge sit eget folk. Folket kræver nu for alvor en regering, der virkelig kan redde deres land og dem selv, en virkelig demokratisk republik. De kræver en demokratisk, republikansk regering, som vil tjene deres interesser. En sådan regerings program må først og fremmest tilgodes: for det første modstand mod udenlandsk aggression; for det andet demokratiske rettigheder til folket; og for det tredje udvikling af den nationale økonomi og ophør, eller i det mindste lettelse, af folkets lidelser. Hvis der er nogen mening i Deres snak om en »moderne stat«, så er dette det eneste program, som reelt tilgodeser det koloniale og halv-koloniale Kinas behov på nuværende tidspunkt. Folket kæmper forhåbningsfuldt og med fast beslutsomhed for virkelig-gørelsen af disse mål. Men Deres parti og Deres partis regering fører en politik, der er i modstrid med deres håb og De vil aldrig vinde deres tillid. Kinas kommunistiske Parti og Kinas Røde Hær erklærer herved højtideligt: Vi går ind for oprettelsen af en forenet, demokratisk republik for hele landet og sammenkaldelsen af et parlament valgt ved almindelig stemmeret, og vi støtter en anti-japansk kongres for nationens frelse, som repræsenterer hele folket og alle anti-japanske væbnede styrker i landet, og en forenet national forsvarsregering for hele landet. Vi erklærer herved: så snart en forenet demokratisk republik er dannet for hele Kina, vil de røde områder blive en integreret del heraf, repræsentanter for folket i de røde områder vil deltage i hele Kinas parlament og det samme demokratiske system vil blive oprettet i de røde områder som i andre dele af Kina. Vi mener ikke, at det nationale forsvarsråd, som Deres partis centrale eksekutivkomité 2. plenarmøde har besluttet at nedsætte og den nationalforsamling, som Deres parti og Deres partis regering er ved at sammenkalde, kan opnå centralisering og forening i kampen mod Japan og for at frelse nationen. Ifølge de vedtægter, som Deres partis centrale eksekutivkomité 2. plenarmøde har vedtaget for det nationale forsvarsråd, så vil dette råd blive begrænset til nogle få embedsmænd, som er ved magten i Deres parti og Deres partis regering, og dets formål er udelukkende at tjene som en rådgivende forsamling for denne regering. Det er kun alt for klart, at et sådant råd ikke kan opnå noget eller vinde tillid blandt folket. Det samme gælder den nationalforsamling, som d'herre foreslår sammenkaldt; ifølge »Udkast til grundlov for Republikken Kina« og »Lov om organisering og valg til Nationalforsamlingen« som er vedtaget af Deres partis regering, vil denne forsamling udelukkende blive et organ, der manipuleres af nogle få embedsmænd fra Deres parti og Deres partis regering, det vil ikke blive andet end et vedhæng til dem, eller en udsmykning. Et nationalt forsvarsråd og en nationalforsamling af denne slags har overhovedet intet til fælles med den al-kinesiske kongres til modstand mod Japan og for nationens frelse – det nationale forsvarsråd – og den kinesiske demokratiske republik og dens parlament, som vort parti har foreslået. Vi mener, at et nationalt forsvarsråd til modstand mod Japan og for nationens frelse må inkludere repræsentanter for alle politiske partier og grupper, alle samfundslag og for alle de væbnede styrker og udgøre et virkeligt organ, der med autoritet kan fastlægge hovedlinierne i kampen mod Japan og for at frelse nationen, og at en forenet national forsvarsregering må dannes ud fra dette råd. Nationalforsamlingen må være et parlament, der er valgt ved almindelig stemmeret, og det øverste organ i den demokratiske republik Kina. Kun et sådant nationalt forsvarsråd og et sådant al-kinesisk parlament vil vinde hele folkets godkendelse, støtte og deltagelse og placere den store sag, som nationens og folkets frelse er, på et fast og urokkeligt fundament. Kønne ord er ubrugelige og vil ikke vinde folkets godkendelse. Den fiasko, som de forskellige konferencer afholdt af Deres parti og Deres partis regering har lidt, er det bedste bevis herpå. Deres partis centrale eksekutivkomité 2. plenarmøde erklærede: »Farer og forhindringer kan forventes; men vi vil aldrig på grund af de vanskeligheder og besværligheder, der hjemsøger vort land, slække på energien i opfyldelsen af vor pligt«. Og videre: »Med

hensyn til nationens overlevelse vil vort parti naturligvis arbejde udholdende for dette med krop og sjæl«. Sandt nok, eftersom Deres parti har regeringsmagten i den største del af Kina, må Deres parti bære det politiske ansvar for alle forgangne handlinger. Set ud fra den kendsgerning, at Kuomintang-regeringen er et ét-parti diktatur, kan Deres parti aldrig undslippe dette ansvar. De kan i særdeleshed aldrig overlade andre Deres ansvar for tabet af næsten halvdelen af Kina, hvilket er et resultat af den fuldstændig forkerte politik, som Deres parti har ført siden begivenhederne den 18. september imod hele folkets ønsker og hele nationens interesser. Sådan som vi og hele folket ser det, kan Deres parti naturligvis ikke undslå sig for sin pligt til at generobre hele den halvdel af Kina, som er blevet opgivet af Deres parti og genetablere Kinas suverænitet. Samtidig er der selv inden for Deres parti mange samvittighedsfulde mænd, som nu er blevet klar over de rædsler, som national underkastelse medfører, og over folkets ubøjelige vilje; de begynder at vende sig i andre retninger og føler sig krænkede og utilfredse med de mennesker iblandt dem, som har påført både deres parti og landet en katastrofe. Kinas kommunistiske Parti sympatiserer fuldstændigt med denne nye udvikling og hylder varmt den ædle ånd og denne opvågnen fra disse patriotiske og samvittighedsfulde medlemmer af Kuomintang. Det gælder også deres villighed til at bringe ofre i kampen og deres mod til at foreslå reformer, når nationen er på ruinens rand. Vi ved, at antallet af opvågnende, patriotiske mennesker stiger dagligt i Deres partis central- og provinshovedkvarter, i dets central- og provinsregering, i kredse inden for uddannelse, videnskab, kunst, journalistik og industri, blandt kvinder i religiøse og medicinske kredse, inden for politiet, inden for alle slags folkelige bevægelser og især inden for hærens brede rækker, blandt gamle og nye medlemmer af Kuomintang, såvel som blandt Kuomintang-ledere på forskellige trin; dette er meget opmuntrende. Kinas kommunistiske Parti er altid parat til at slutte sig sammen med disse medlemmer fra Kuomintang og danne en solid national enhedsfront med dem for at bekæmpe nationens mest dødelige fjende, den japanske imperialisme. Vi håber, at de hurtigt vil vokse til at blive en dominerende kraft i Kuomintang og sejre over de onde og skamløse medlemmer, som har ignoreret nationens interesser og faktisk er blevet japanske agenter og kollaboratører – medlemmer, som er en skændsel for Dr. Sun Yat-sens minde – og vi håber, at de ad den vej vil være i stand til at genoplive ånden i Dr. Suns revolutionære Tre Folkeprincipper, bekræfte hans Tre Store Politiske Retningslinier gående ud på alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønder og arbejdere, og vi håber, at de vil »arbejde udholdende med krop og sjæl« for virkeliggørelsen af de revolutionære Tre Folkeprincipper, de Tre Store Politiske Retningslinier og Dr. Suns revolutionære testamente. Vi håber, at de sammen med patriotiske ledere fra alle politiske partier, grupper og alle samfundslag og sammen med alle patriotiske mennesker resolut vil påtage sig ansvaret for at fortsætte Dr. Suns revolutionære sag og kaste sig ind i kampen for at drive de japanske imperialister ud og redde nationen fra underkastelse, for at vinde demokratiske rettigheder til folket, for at udvikle Kinas nationale økonomi og udfri det altovervejende flertal af folket fra dets lidelser og for at skabe den demokratiske republik Kina med et demokratisk parlament og en demokratisk regering. Kinas kommunistiske Parti erklærer herved til alle medlemmer af Kuomintang: hvis De virkelig vil påtage Dem dette, vil vi resolut støtte Dem og er parat til sammen med Dem at danne en fast revolutionær enhedsfront ligesom den, der fandtes i den store revolutionære periode fra 1924-27 mod imperialistisk og feudal undertrykkelse, thi dette er i dag den eneste rigtige måde at redde nationen fra underkastelse og sikre dens overlevelse.

KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS OPGAVER I PERIODEN MED MODSTAND MOD JAPAN

DET NUVÆRENDE UDVIKLINGSTRIN FOR KINAS INDRE OG YDRE MODSIGELSER

3. maj 1937

1. Da modsigelsen mellem Kina og Japan er blevet hovedmodsigelsen og Kinas indre modsigelser er blevet reduceret til en sekundær og underordnet stilling, er der opstået forandringer i Kinas internationale relationer og indre klasserelationer, som har forårsaget nyt trin af udviklingen i den nuværende situation.

2. Kina har længe været fastholdt af to skarpe og grundlæggende modsigelser, modsigelsen mellem Kina og imperialismen og modsigelsen mellem feudalismen og folkemasserne. I 1927 forrådte borgerskabet, repræsenteret af Kuomintang, revolutionen og solgte ud af Kinas nationale interesser til imperialismen, og det skabte således en situation, hvor arbejderne og bønderne stod i en skarp antagonistisk modsætning til Kuomintang, og den nationale og demokratiske revolutions opgave tilfaldt alene Kinas kommunistiske Parti.

3. Siden begivenhederne den 18. september 1931 og især siden begivenhederne i Nordkina¹ i 1935, har følgende ændringer fundet sted i disse modsigelser:

(1) Modsigelsen mellem Kina og imperialismen i almindelighed har banet vejen for en særlig markant og skarp modsigelse mellem Kina og den japanske imperialisme. Den japanske imperialisme udfører en politik, hvis mål er total erobring af Kina. Som følge heraf er modsigelserne mellem Kina og visse andre imperialistiske magter rykket tilbage til en sekundær position, mens kløften mellem disse magter og Japan er blevet bredere. Derfor er Kinas kommunistiske Parti også blevet konfronteret med den opgave at sammenkæde Kinas anti-japanske nationale enhedsfront med den verdensomspændende fredsfront. Dette betyder, at Kina ikke blot skal forene sig med

Kammerat Mao Tsetung aflagde denne beretning ved Kinas kommunistiske Partis nationale konference, afholdt i Yenan i maj 1937.

Sovjetunionen, som har været det kinesiske folks trofaste og gode ven, men så vidt muligt arbejde for enig modstand mod den japanske imperialismes med de imperialistiske lande, som på nuværende tidspunkt er villige til at opretholde freden og er imod nye angrebskrige. Vor enhedsfronts mål må være modstand mod Japan, og ikke modstand mod alle imperialistiske lande på én gang.

(2) Modsigelsen mellem Kina og Japan har ændret de indre klassemødsigelser i Kina og har konfronteret borgerskabet og selv krigsherrerne med spørgsmålet om deres overlevelse, således at de og deres politiske partier har undergået en gradvis ændring i deres politiske holdning. Dette har stillet Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk over for den opgave at oprette en anti-japansk national enhedsfront. Vor enhedsfront bør inddrage borgerskabet og alle, som slutter op om forsvaret af fædrelandet. Den bør repræsentere den nationale solidaritet mod den fremmede fjende. Denne opgave ikke bare kan, men *skal* opfyldes.

(3) Modsigelsen mellem Kina og Japan har ændret forholdene for masserne over hele landet (proletariatet, bønderne, og småborgerskabet i byerne) og for det kommunistiske parti, og det har ændret partiets politik. Stadig flere folk har rejst sig for at kæmpe for at redde nationen. Den politik, som blev erklæret af det kommunistiske parti efter begivenhederne den 18. september, var at indgå samarbejde med de dele af Kuomintang, som var villige til at samarbejde med os om modstandskampen, under forudsætning af tre betingelser: (standsning af angrebene på de revolutionære baseområder, garanti for folkets frihed og rettigheder, bevæbning af folket), og den har udviklet sig til en politik for opbygning af hele nationens anti-japanske enhedsfront. Dette er årsagen til de følgende skridt, som partiet har taget: i 1935 augusterklareringen² og decemberresolutionen³, i 1936 opgives »anti-Chiang Kai-shek«-parolen i maj⁴, brevet til Kuomintang i august⁵, resolutionen om den demokratiske republik i september⁶, fastholdelsen af en fredelig bilæggelse af begivenhederne ved Sian i december og i 1937, februartelegrammet til Kuomintangs centrale eksekutiv komité 3. plenarmøde.⁷

(4) På grund af modsigelsen mellem Kina og Japan er der opstået en ændring i de kinesiske krigsherreregimer og borgerkrigene mellem dem, hvilket er et produkt af den imperialistiske kamp om indflydelsessfærer og af Kinas halvkoloniale økonomiske situation. Den japanske imperialismes nærer sådanne separate regimer og borgerkrige med henblik på at lette betingelserne for japansk eneherredømme over Kina. Visse andre imperialistiske magter støtter midlertidigt Kina ud fra deres egne interesser. Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk udøver for deres vedkommende deres yderste anstrengelser mod borgerkrige og splittelser og for fred og enhed.

(5) Med hensyn til den relative politiske betydning har udviklingen af den nationale modsigelse mellem Kina og Japan degraderet de hjemlige politiske modsigelser mellem klasserne til en sekundær og underordnet stilling. Men de eksisterer fortsat og er på ingen måde formindsket eller forsvundet. Det

samme gælder for modsigelsen mellem Kina og alle andre imperialistiske lande end Japan. Derfor står Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk over for følgende opgave: at foretage relevante justeringer med hensyn til de indre og ydre modsigelser, som kan og skal justeres, således at de stemmer overens med den overordnede opgave, enhed mod Japan. Dette er årsagen til Kinas kommunistiske Partis politik for fred og enhed, for forbedring af folkets liv og for forhandlinger med fremmede lande, som er i modsætning til Japan.

4. Det første stadium i den kinesiske revolutions ny periode begyndte den 9. december 1935 og sluttede, da Kuomintang's centrale executivekomité holdt sit 3. plenarmøde i februar 1937. De store begivenheder i dette stadium var bevægelserne for nationens frelse blandt studenterne og i kultur- og pressekredse; den Røde Hærs indtrængen i det nordvestlige Kina, Kinas kommunistiske Partis propaganda for og organisering af sin anti-japanske politik for en national enhedsfront, de anti-japanske strejker i Shanghai og Tsingtao⁸, den relative skærpelse af den britiske politik over for Japan⁹, begivenhederne i Kwangtung-Kwangsi¹⁰, modstanden i Suiyuan og bevægelsen til støtten for den¹¹, Nankings noget fastere holdning i de kinesisk-japanske forhandlinger¹², begivenhederne ved Sian og endelig Kuomintang's centrale executivekomités 3. plenarmøde i Nanking.¹³ Disse begivenheder centrerede sig alle om den grundlæggende modsigelse, som er den antagonistiske modsigelse mellem Kina og Japan, de centrerede sig alle direkte mod det historiske behov for en anti-japansk national enhedsfront. Revolutionens grundlæggende opgave på dette stadium var kampen for indre fred og for at standse de indre væbnede konflikter, således at der kunne blive enhed mod Japan. På dette stadium udsendte det kommunistiske parti opfordringen »Standt borgerkrigen og lad os forene os mod Japan«, en opfordring, som i det væsentlige er blevet ført ud i livet, og hermed skabtes den primære forudsætning for faktisk at oprette en national anti-japansk enhedsfront.

5. På grund af tilstedeværelsen af denpro-japanske gruppe inden for Kuomintang, foretog det ingen afgørende eller fuldstændig ændring i sin politik på sin centrale executivekomités 3. plenarmøde eller løste noget problem konkret. Imidlertid var Kuomintang nødt til at begynde at ændre sin forkerte politik gennem de to foregående år, takket være folkets pres og udviklingen i sine egne rækker, det var nødt til at vende sig væk fra borgerkrigspolitikken og diktatur og den passive holdning over for Japan og bevæge sig i retning af fred, demokrati og modstand mod Japan, og det var nødt til at begynde at gå ind for den anti-japanske nationale enhedsfronts politik. Denne begyndende forandring afslørede sig på dets centrale executivekomités 3. plenarmøde. Fra nu af måtte kravet være en fuldstændig ændring af Kuomintang's politik. For at opnå dette mål må vort parti og folket ud over landet udvikle modstandsbevægelsen for modstand mod Japan og for demokrati i stadig større grad og gå et skridt videre med hensyn til at kritisere Kuomintang, skubbe det i bevægelse og opretholde presset. Vi må forene os

med alle dem inden for Kuomintang, som står for fred, demokrati og modstand mod Japan, vi må hjælpe de tøvende og tvivlrådige fremad og smide de pro-japanske elementer ud.

6. Det nuværende stadium er det andet i den ny periode. Både det foregående og det nuværende stadium er overgangsstadier i forhold til den landsomfattende væbnede modstand mod Japan. Hvis hovedopgaven i det foregående stadium var kampen for fred, er hovedopgaven i det nuværende stadium kampen for demokrati. Det må forstås, at ligesom en ægte og fast anti-japansk national enhedsfront ikke kan bygges uden indre fred, kan den heller ikke bygges uden indre demokrati. Derfor er kampen for demokrati det centrale led i den revolutionære opgave på det nuværende udviklingsstadium. Hvis vi ikke klart ser betydningen af demokratiet og slækker vor kamp for det, vil vi ikke være i stand til at bygge en ægte og fast anti-japansk national enhedsfront.

KAMPEN FOR DEMOKRATI OG FRIHED

7. Den japanske imperialisme intensiverer nu sine forberedelser til invasionen af Kina syd for Den store Mur. I samråd med Hitlers og Mussolinis intensiverede forberedelser til røverkrig i Vesten, udfolder Japan al sin energi i Østen med henblik på at gøde jordbunden for undertvingelse af Kina med et enkelt slag – Japan er ved at skabe de militære, politiske, økonomiske og ideologiske betingelser hjemme og de diplomatiske betingelser internationalt, og det nærer de pro-japanske kræfter i Kina. Japansk propaganda for kinesisk-japansk samarbejde og en vis afspænding i dets diplomatiske skridt stammer lige netop fra de taktiske behov i dets politik på tærsklen til krig. Kina nærmer sig nu det kritiske tidspunkt for beslutningen om enten overlevelse eller tilintetgørelse og må haste med forberedelserne til at yde modstand mod Japan og nationens frelse. Vi er bestemt ikke mod forberedelser, det, vi er imod, er linjen om langvarig forberedelse og det civile og militære bureaukratis frivole, udsvævende og begærlige liv, som bringer nationen i fare, sådanne ting hjælper faktisk fjenden, og må hurtigt fejles bort.

8. Politiske, militære, økonomiske og uddannelsesmæssige forberedelser for det nationale forsvar er alle nødvendige for den væbnede modstand, der skal redde nationen, og ingen af dem bør udsættes et øjeblik. Men det nøgleled, som vil sikre sejr for den væbnede modstand er, at der opnås politisk demokrati og frihed. Væbnet modstand kræver indre fred og enhed, men den fred, som er opnået, kan ikke konsolideres og indre enhed kan ikke styrkes uden demokrati og frihed. Væbnet modstand kræver mobilisering af folket, men der er ingen vej til at mobilisere det uden demokrati og frihed. Medmindre freden og enheden bliver konsolideret, medmindre folket mobiliseres, vil vor væbnede modstand møde samme skæbne som Etiopiens. Etiopien blev slået, hovedsageligt fordi dets feudale regime ikke kunne opnå fast indre enhed og vække folkets initiativ. Uden demokrati kan en ægte og stabil

national enhedsfront mod Japan ikke dannes i Kina, og dens mål kan ikke nås.

9. Kina må med det samme påbegynde demokratiske forandringer på de to følgende områder. Først med hensyn til det politiske system, må Kuomintang's reaktionære diktatur for én klasse og ét parti ændres til en demokratisk regering, baseret på samarbejde mellem alle partier og alle klasser. På dette område burde man starte med at ændre de udemokratiske procedurer for valg til og indkaldelse af nationalforsamlingen og garantere frihed for afholdelse af dens møder, efter hvilket det vil blive nødvendigt at gå videre til at udforme og vedtage en sand demokratisk forfatning og sammenkalde et sandt demokratisk parlament og vælge en ægte demokratisk regering, som vil udføre en ægte demokratisk politik, kun således kan der gøres en ende på indre væbnede fjendtligheder, og kun således kan indre enhed styrkes, og det vil sætte hele nationen i stand til at forene sig og kæmpe imod den udenlandske fjende. Det er muligt, at den japanske imperialismen vil angribe os, før ændringerne er fuldført. Derfor, for at blive i stand til at kæmpe imod og fuldstændig knuse det japanske angreb, når det kommer, må vi gå hastigt frem med reformerne og være forberedte på at fuldføre dem helt i løbet af vor væbnede modstand. Folket i hele landet og patrioter i alle partier burde kaste deres tidligere ligegyldighed over for spørgsmålet om en nationalforsamling og en forfatning overbord og burde samles om bevægelsen for en nationalforsamling og en forfatning, en bevægelse, som er af betydning for forsvaret af nationen. De skulle underkaste Kuomintang, det parti som er ved magten, alvorlig kritik og presse og tvinge det til at opgive sit diktatur for ét parti og én klasse og handle i overensstemmelse med folkets meninger. I løbet af de næste få måneder i dette år må en bred demokratisk bevægelse sættes i gang over hele landet, med det umiddelbare mål fuldstændigt at demokratisere nationalforsamlingen og forfatningen. Det andet anliggende drejer sig om folkets tale-, samlings- og foreningsfrihed. Uden en sådan frihed vil det være umuligt at gennemføre den demokratiske rekonstruktion af det politiske system, mobilisere folket til modstandskrig og sejrrikt forsvare fædrelandet og genvinde de tabte områder. I de næste par måneder bør den landsomfattende bevægelse stræbe efter i det mindste en minimal opnåelse af sådanne friheder, hvilket må indebære frigivelse af politiske fanger, fjernelse af forbudet mod politiske partier osv. Demokratisk rekonstruktion af det politiske system og frihed og rettigheder for folket udgør en væsentlig del af den anti-japanske nationale enhedsfronts program, samtidig er de forudsætninger for dannelse af en ægte og stabil anti-japansk national enhedsfront.

10. Vore fjender, de japanske imperialister, de kinesiske forræddere, de pro-japanske elementer og trotskijsterne – har gjort deres yderste for at sabotere enhver bevægelse for fred og enhed, demokrati og frihed og for væbnet modstand mod Japan. Tidligere, da vi kæmpede ihærdigt for fred og enhed, gjorde de alt, hvad de kunne for at anstifte borgerkrig og splittelser. I

øjeblikket og i den nærmeste fremtid, når vi kæmper ihærdigt for demokrati og frihed, vil de uden tvivl igen falde tilbage til deres skadegøreropolitik. Deres overordnede mål er at modarbejde os i vor opgave, væbnet modstand i forsvaret af fædrelandet, og at nå målet for deres aggressive plan for undertrykkelse af Kina. Fra dette tidspunkt i kampen for demokrati og frihed må vi ikke blot bruge kræfter til propaganda, agitation og kritik, rettet mod de ærkereaktionære i Kuomintang og de tilbagestående dele af folket, men vi må også fuldstændigt afsløre og beslutsomt bekæmpe intrigerne fra de japanske imperialister og fra de pro-japanske elementer og trotskijsterne, som tjener som deres lakajer i invasionen af Kina.

11. Af hensyn til indre fred, demokrati og den væbnede modstand, opbyggelsen af en anti-japansk national enhedsfront, har Kinas kommunistiske Parti fremsat følgende fire løfter i sit telegram til Kuomintang's centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde:

(1) Den kommunistisk ledede regering i Shensi-Kansu-Ningsias revolutionære baseområde vil ændre navn til Regeringen for Republikken Kinas særlige Område og den Røde Hær vil blive ombenævnt som en del af den Nationale revolutionære Hær, og de vil komme under ledelse af henholdsvis centralregeringen i Nanking og dets militære råd.

(2) Et gennemgribende demokratisk system vil blive gennemført i områderne under regeringen for Det særlige Område.

(3) Politikken med at omstyrte Kuomintang gennem brug af væbnet magt vil blive bragt til ophør, og

(4) konfiskationen af godsejernes jord vil blive bragt til ophør.

Disse løfter er både nødvendige og tilladelige. For kun på denne måde kan vi ændre den antagonistiske tilstand mellem de to styrer i landet og opnå enhed med henblik på fælles handling mod fjenden, svarende til ændringerne i den relative politiske betydning af Kinas indre og ydre modsigelser. Disse indrømmelser er principfaste og betingede, de tilbydes med det mål at få det til gengæld som hele nationen behøver – fred, demokrati og væbnet modstand. Hertil kommer, at der er grænser for indrømmelserne. Bevarelsen af det kommunistiske partis ledelse over Det særlige Område og i den Røde Hær og bevarelsen af det kommunistiske partis frihed til kritik i sit forhold til Kuomintang – dette er grænser, det ikke er tilladt at overskride. Indrømmelser betyder indrømmelser fra begge partier: Kuomintang fordømmer borgerkrigspolitikken, diktaturet og ikke-modstanden over for den udenlandske fjende, og det kommunistiske parti fordømmer politikken med at opretholde en antagonisme mellem de to styrer. Vi vil udskifte den sidstnævnte til fordel for den førstnævnte og genoptage vort samarbejde med Kuomintang for at kæmpe for national frelse. At beskrive dette som kapitulation er intet andet end »Ah-Q-isme«¹⁴ eller ondskabssfuld bagvaskelse.

12. Er det kommunistiske parti enig i de Tre Folkeprincipper?¹⁵ Vort svar er, ja, det er vi. De Tre Folkeprincipper har undergået forandringer i løbet af

deres historie. Dr. Sun Yat-sens Tre revolutionære Folkeprincipper vandt folkets tillid og blev banneret for den sejrige revolution fra 1924 til 1927, fordi de beslutsomt blev anvendt som resultat af hans samarbejde med det kommunistiske parti. Imidlertid vendte Kuomintang sig i 1927 mod det kommunistiske parti (partiudrensningen¹⁶ i den anti-kommunistiske krig) og førte en politik i modsætning til dem, som bragte revolutionen til nederlag og nationen i fare. Som følge heraf mistede folket tilliden til de Tre Folkeprincipper. Nu, hvor der er en yderst alvorlig national krise, og Kuomintang ikke kan fortsætte med at styre på den samme gamle måde, kræver folket i hele landet og patriotiske kræfter inden for Kuomintang på det mest indtrængende samarbejde mellem de to partier. Derfor er det i fuld overensstemmelse med den kinesiske revolutions historiske krav, at kernen i de Tre Folkeprincipper skal genoplives og genindføres, og at de to partier skal genoptage deres samarbejde i overensstemmelse med Princippet om Nationalisme, eller kampen for national uafhængighed og befrielse, Princippet om Demokrati eller opnåelse af indre demokrati og frihed og Princippet om Folkets Velfærd og fremme folkets velfærd, og de burde lede folket, så det beslutsomt kan virkeliggøre disse principper. Dette bør begribes af ethvert medlem af det kommunistiske parti. Kommunisten vil aldrig give afkald på deres ønske om socialisme og kommunisme, som de vil opnå ved at gå gennem den borgerligt-demokratiske revolutions stadium. Kinas kommunistiske Parti har sit eget politiske og økonomiske program. Dets maksimumsprogram er socialisme og kommunisme, hvilket er forskelligt fra de Tre Folkeprincipper. Selv dets program for den demokratiske revolutions periode er mere vidtgående end noget andet partis. Men det kommunistiske partis program for den demokratiske revolution og de Tre Folkeprincippers program, som det er proklameret af Kuomintang, strider ikke grundlæggende mod hinanden. Derfor, frem for at afvise de Tre Folkeprincipper, er vi tværtimod rede til standhaftigt at udføre dem i praksis; ydermere beder vi Kuomintang om at virkeliggøre dem sammen med os, og vi opfordrer hele nationen til at bringe dem til udførelse. Vi mener, at det kommunistiske parti, Kuomintang og folket i hele landet skal forene sig og kæmpe for disse tre mål: national uafhængighed, demokrati og frihed og folkets levevilkår.

13. Var vor tidligere parole om arbejdere og bøndernes demokratiske republik forkert? Nej, det var den ikke. Efter at borgerskabet og især storborgerskabet trak sig ud af revolutionen, blev halehæng til imperialismen og de feudale kræfter og blev fjender af folket, var de eneste tilbageværende kræfter for revolution proletariatet, bønderne og småborgerskabet i byerne og det eneste tilbageværende revolutionære parti var det kommunistiske parti, som uundgåeligt var nødt til at påtage sig ansvaret for organiseringen af revolutionen. Kun det kommunistiske parti fortsatte med at holde revolutionens banner højt, bevarede den revolutionære tradition, bragte parolen for arbejdernes og bøndernes demokratiske republik frem og kæmpede hårdt for den i

mange år. Denne parole var ikke i uoverensstemmelse med den borgerligt-demokratiske revolution, men indebar at vi beslutsomt udførte denne opgave. Ikke noget punkt i vor politik i den nuværende politik er i uoverensstemmelse med denne opgave. Vor politik, iberegnet beslaglæggelsen af godsejernes jord og gennemtvængelsen af 8-timers arbejdsdag, overskred aldrig grænserne for den private kapitalistiske ejendomsret, vor politik var ikke at gennemføre socialisme i praksis på det tidspunkt. Hvordan vil sammensætningen være af den nye demokratiske republik? Den vil bestå af proletariatet, bønderne, byernes småborgerskab og alle dem i landet, som slutter op om den nationale og demokratiske revolution, den vil være forbundet mellem disse klasser i den nationale og demokratiske revolution. Det springende punkt her er medtagelsen af borgerskabet; årsagen er, at det under de nuværende omstændigheder er muligt, at borgerskabet endnu engang vil samarbejde med os og deltage i modstanden mod Japan, og proletariatets parti, bør derfor ikke afvise det, men byde det velkommen og genoplive sin alliance med det i den fælles kamp, og således hjælpe den kinesiske revolution fremad. Med det formål at afslutte den indre væbnede kamp er det kommunistiske parti rede til at opgive sin politik med tvangsbeslaglæggelse af godsejernes jord, og det er forberedt på at løse jordproblemet ad lovgivningens vej eller med passende andre midler under opbygningen af den nye demokratiske republik. Det første spørgsmål som skal afgøres er, hvorvidt Kinas jord skal ejes af japanerne eller af kineserne. Eftersom en løsning af jordproblemet er en forudsætning for forsvaret af Kina, er det absolut nødvendigt for os at vende os fra metoden med tvangsbeslaglæggelse til passende nye metoder.

Det var korrekt at fremføre parolen om arbejdernes og bøndernes demokratiske republik, og det er korrekt at trække den tilbage i dag.

14. Det er nødvendigt for opbygningen af den nationale enhedsfront for forenet modstand mod fjenden at løse visse indre modsigelser rigtigt, her er princippet, at løsningen bør hjælpe med at styrke og udvide den anti-japanske nationale enhedsfront og ikke svække eller indsnævre den. Under den demokratiske revolutions stadium er det umuligt at undgå modsigelser og kampe mellem klasser, partier og politiske grupperinger; men det er både muligt og væsentligt at gøre en ende på de kampe, der hæmmer enheden og modstandskampen mod Japan (borgerkrigen, den antagonistiske konflikt mellem de politiske partier, provins-separatismen, feudal politisk og økonomisk undertrykkelse på den ene side og oprørspolitikken og vidtgående økonomiske krav på den anden side, som skader modstandskampen mod Japan), og at fortsætte de kampe, som gavner enheden og modstanden mod Japan (for frihed til kritik, for de politiske partiers uafhængighed og for forbedring af folkets politiske og økonomiske liv osv).

15. I lyset af hovedopgaven, at kæmpe for en anti-japansk national enhedsfront og en forenet demokratisk republik, er den Røde Hær og de anti-japanske baseområders hovedopgave:

(1) For at opfylde betingelserne for krig mod Japan, bør den Røde Hær øjeblikkelig reorganiseres ind i den Nationale revolutionære Hær og ved at hæve sin militære, politiske og kulturelle uddannelse bør den blive en mønsterhær i denne krig.

(2) Vort baseområde bør blive en integreret del af staten, tilpasse sit demokratiske system til de nye betingelser, reorganisere sine fredsbevarende styrker, udrydde forrædere og sabotører og blive et område, som er et mønster for modstand og demokrati.

(3) Væsentlig økonomisk opbygning bør udføres i dette område og folkets levestandard bør forbedres.

(4) Væsentligt kulturelt arbejde bør udføres.

VORT LEDELSESANSVAR

16. Det er en lov, bekræftet af den kinesiske historie, at det kinesiske borgerskab, som måske tager del i bekæmpelsen af imperialismen og feudalisme, under visse historiske omstændigheder vakler, og bliver forrædere under andre, som følge af sin økonomiske og politiske holdningsløshed. Således er det historiens dom, at Kinas borgerligt-demokratiske revolution mod imperialismen og feudalismen kun kan fuldføres under proletariats og ikke under borgerskabets ledelse. Hvad mere er, det er kun muligt at overvinde borgerskabets nedarvede vaklen og mangel på konsekvens og at forhindre vanrøgt af revolutionen ved at bringe proletariats udholdenhed og konsekvens til fuld udfoldelse. Er det proletariatet, som skal følge borgerskabet, eller borgerskabet, der skal følge proletariatet? Dette spørgsmål om ledelsesansvaret i den kinesiske revolution er den lundstikke på hvilken revolutionens sejr hviler. Erfaringen fra 1924 til 1927 viser, hvorledes revolutionen skred fremad, da borgerskabet fulgte proletariats politiske ledelse, og led nederlag, da proletariatet blev et politisk halehæng til borgerskabet på grund af det kommunistiske partis fejl.¹⁷ Dette stykke historie bør ikke tillades at gentage sig selv. Under de nuværende omstændigheder er det uden proletariatet og dets partis politiske ledelse umuligt at bygge en anti-japansk national enhedsfront, at nå målene, fred, demokrati og væbnet modstand, og at forsvare fædrelandet, og det er umuligt at oprette en forenet demokratisk republik. I dag er borgerskabet, repræsenteret af Kuomintang, stadig meget passivt og konservativt, og beviset på dette er dets lange tøven med at acceptere den anti-japanske nationale enhedsfront, som det kommunistiske parti har taget initiativ til. Denne situation forøger det ansvar, som hviler på proletariatet og dets parti til at give den politisk ledelse. At virke som generalstab i kampen mod Japan og for nationens frelse er et ansvar, som det kommunistiske parti ikke kan give afkald på, en pligt det ikke kan afslå.

17. Hvordan giver proletariatet den politiske ledelse gennem sit parti over for alle revolutionære klasser i landet? For det første gennem at fremsætte

grundlæggende politiske paroler, som stemmer overens med forløbet af den historiske udvikling og gennem at fremsætte paroler for hvert udviklingsstadium og enhver større ændring i begivenhederne med det formål at omsætte disse politiske paroler til virkelighed. F.eks. har vi fremført de grundlæggende paroler »For en anti-japansk national enhedsfront« og »For en forenet demokratisk republik«, men vi har også fremført parolerne »Stop borgerkrigen«, »Kæmp for demokratiet« og »Udfør væbnet modstand«, som særlige mål for samlet handling fra hele nationen. Uden sådanne særlige mål er der ikke tale om politisk ledelse. For det andet bør proletariatet og især dets fortro, det kommunistiske parti, være et eksempel gennem sin grænseløse begejstring og loyalitet omkring opnåelsen af de særlige mål, når hele nationen skrider til handling for dem. I kampen for at opfylde alle den anti-japanske enhedsfronts og den demokratiske republiks mål, bør kommunisterne være de mest forudseende, de mest selvopofrende, de mest besluttsomme og de mindst fordomsfulde med hensyn til at vurdere situationerne, og de bør stole på massernes flertal og vinde deres støtte. For det tredje bør det kommunistiske parti etablere de rette forbindelser til sine allierede og udvikle og konsolidere sin alliance med dem, mens det holder fast ved princippet om aldrig at frasige sig sine definerede politiske mål. For det fjerde bør det udvide det kommunistiske partis rækker og opretholde sin enhed og strenge disciplin. Det er gennem at gøre alle disse ting, at det kommunistiske parti giver sin politiske ledelse af folket over hele Kina effekt. De danner grundlaget for at garantere vor politiske ledelse og for at sikre, at revolutionen vil vinde fuldstændig sejr og ikke vil blive ødelagt af vor forbundsfællers vaklen.

18. Når indre fred er opnået og samarbejde er etableret mellem de to partier, vil det være nødvendigt at ændre formerne for kamp, organisation og arbejde, som vi vedtog, da linjerne var at opretholde et styre, som var antagonistisk i forhold til Kuomintang. Det vil hovedsageligt være forandringer fra militære til fredelige former og fra illegale til legale former. Det vil ikke blive let at foretage disse ændringer, og vi må lære på ny. Genopdragelsen af vore kadrer bliver således et nøgleled.

19. Mange kammerater har stillet spørgsmål om den demokratiske republiks natur og dens fremtid. Vort svar er: med hensyn til klassekarakteren vil republikken være en alliance mellem alle revolutionære klasser, og med hensyn til fremtiden kan den bevæge sig i retning mod socialismen. Vor demokratiske republik må oprettes under den væbnede modstandskamp under proletariatets ledelse og i det nye internationale miljø (med den sejrende socialisme i Sovjetunionen og det forhold at en ny periode af verdensrevolution rykker nærmere). Derfor vil den, skønt den socialt og økonomisk fortsat vil være en borgerligt-demokratisk stat, være forskellig fra de borgerlige gennemsynsrepublikker fordi det nødvendigvis må være en stat, der er baseret på enheden mellem arbejderklassen, bønderne, småborgerskabet og borgerskabet. Med hensyn til den demokratiske republiks fremtid

gælder det således, at skønt den muligvis vil bevæge sig i kapitalistisk retning, eksisterer der også mulighed for, at den vil gå i retning af socialisme, og det kinesiske proletariat bør kæmpe hårdt for sidstnævnte perspektiv.

20. Kampen mod sektarisme og eventyrpolitik og også mod halehængspolitik er væsentlig for udførelsen af partiets opgaver. I massebevægelserne har partiet en traditionel tendens i retning af stejl, samarbejdsfjendtlig politik, hoven sektarisme og eventyrpolitik; denne hæslige tendens hindrer partiet i at opbygge en anti-japansk national enhedsfront og vinde flertallet af massernes tillid. Det er absolut nødvendigt at udrydde denne tendens på hvert og ét arbejdsområde. Hvad vi beder om, er: Stol på flertallet og foretag en helhedsvurdering af situationen. Der må ikke komme en genopblomstring af Chen Tu-hsius halehængspolitik, som er en genspejling af borgerlig reformisme i proletariatets rækker. Udvanding af partiets klassestandpunkt, tilsløring af dets markante træk, ofring af arbejdernes og bøndernes interesser for at behage den borgerlige reformisme vil helt sikkert føre revolutionen til nederlag. Hvad vi beder om er: Udfør en fast revolutionær politik og kæmp for fuldstændig sejr for den borgerligt-demokratiske revolution. Hvis vi skal overvinde de uønskværdige politiske tendenser, vi har beskrevet, er det absolut nødvendigt at hæve hele partiets marxistisk-leninistiske niveau, for kun marxismen-leninismen er det kompas, som kan føre den kinesiske revolution til sejr.

Noter

¹ Begivenhederne i Nordkina foregik i 1935, da japanerne udførte aggression mod Kina, og Kuomintang-regeringen under ledelse af Chiang Kai-shek forrådte vor suverænitet og ydmygede vor nation. I maj måned krævede japanerne, at Kuomintang-regeringen tildelte dem administrativ myndighed over Nordkina, og i juni måned gav Ho Ying-chin, Kuomintang-regeringens stedlige repræsentant, efter og undertegnede en aftale med Yoshijiro Umezu, den øverstkommanderende for invasionsstyrkerne i Nordkina, en aftale der blev kendt som »Ho-Umezu-aftalen«. Aftalens bestemmelser indebar, at Kina mistede meget af sin suverænitet i provinserne Hopei og Chahar. I oktober måned iværksatte nogle kinesiske forrædere under tilskyndelse af de japanske angribere en opstand i Hsiangho i provinsen Hopei og indtog amtsbyen. I november samlede de japanske angribere et antal kinesiske forrædere med det formål at påbegynde en selvbestaltet bevægelse for autonomi i de fem nordkinesiske provinser, og der blev oprettet »anti-kommunistisk autonom« marionetadministration« i Østhopei. For at imødekomme de japanske krav om en »særlig administration for Nordkina« udnævnte Kuomintang-regeringen Sung Cheh-yuan og andre til at danne et »Politisk råd for Hopei og Chahar«.

² Denne erklæring blev udsendt af Kinas kommunistiske Parti den 1. august 1935. Dens hovedpunkter er indeholdt i følgende uddrag:

»I dette øjeblik, hvor vort land og vort folk trues af en umiddelbart forestående ødelæggelse, appellerer det kommunistiske parti endnu engang til alle landsmænd: uanset nuværende eller tidligere forskelle i politiske synspunkter eller interesser blandt de politiske partier, uanset forskellene i synspunkter og interesser blandt vore landsmænd fra de forskellige samfundslag, uanset tidligere eller nuværende fjendskab mellem forskellige hære bør vi alle i sandhed vågne op til at indse, at 'brødre, der skændes hjemme, forener deres kræfter mod angreb udefra', og frem for alt bør vi indstille borgerkrigen med henblik på at koncentrere

nationens ressourcer (mænd, materielle og finansielle ressourcer og de væbnede styrker) til kampen for den hellige sag at yde modstand mod Japan og frelse nationen. Endnu engang erklærer det kommunistiske parti højtideligt: hvis Kuomintangs styrker indstiller deres angreb på den Røde Hær, og hvis ligegyldigt hvilken enhed gennemfører modstand mod Japan, så vil den Røde Hær uanset gamle stridigheder eller aktuelle konflikter eller uoverensstemmelser om hjemlige spørgsmål ikke blot øjeblikkeligt indstille sine fjendtlige handlinger mod disse enheder, den er også villig til at arbejde nært sammen med dem for at frelse nationen.«

»Det kommunistiske parti er rede til at tage initiativet til en national forsvarsregering af denne slags; med henblik på at danne en sådan national forsvarsregering er det rede til øjeblikkeligt at føre samtaler med alle, der er villige til at tilslutte sig vor fælles sag; at yde modstand mod Japan og frelse nationen – med alle politiske partier, alle organisationer (fagforeninger, bondsammenslutninger, studenterråd, handelskamre, uddannelsesselskaber, journalistelskaber, sammenslutninger af lærere og andre ansatte på skolerne, sammenslutninger af folk fra samme by, Chih Kung Tang, Sammenslutningen for væbnet nationalt Selvforsvar, Den anti-japanske Sammenslutning, Sammenslutningen for national Frelse ovs.) med alle fremtrædende offentlige skikkelser, lærde og statsmænd og alle lokale militære og administrative organer. Den nationale forsvarsregering, der fremgår af disse forhandlinger bør være et provisorisk ledelsesorgan til at frelse nationen fra underkastelse og til sikring af dens overlevelse. Den bør bestræbe sig på at indkalde en delegeret forsamling, der er virkelig repræsentativ for alle vore landsmænd (med demokratisk valgte delegerede fra alle de forskellige kredse af arbejdere, bønder, soldater, regeringsfunktionærer, forretningsfolk og studenter, fra alle partier og organisationer, der er villige til at yde modstand mod Japan og frelse nationen, og fra de oversøiske kinesere og alle nationaliteterne inden for Kinas grænser), med det formål at diskutere alle problemer, der vedrører den væbnede modstand og nationens frelse, i mere specifikke vendinger. Det kommunistiske parti vil gøre sit allerbedste for at bistå med indkaldelsen af en sådan forsamling af repræsentanter for folket og for at udføre alle dens beslutninger.«

»Der bør opstilles en forenet anti-japansk hær af alle de tropper, der er villige til at bekæmpe Japan. Der bør oprettes ét hovedkvarter for denne hær under ledelse af den nationale forsvarsregering. Spørgsmålet om, hvorvidt dette hovedkvarter bør sammensættes af repræsentanter valgt af officererne og soldaterne i de forskellige anti-japanske hærenheder, eller om det skal dannes på en anden måde, bør afgøres af repræsentanterne fra alle kredse og af folkets vilje. Den Røde Hær vil uden forbehold være den første til at tilslutte sig denne forenede hær og til at gøre sin pligt i kampen for at yde modstand mod Japan og frelse nationen. Med henblik på at sætte den nationale forsvarsregering og den forenede anti-japanske hær i stand til effektivt at leve op til deres umådelige ansvar for det nationale forsvar og for at yde modstand mod Japan appellerer det kommunistiske parti hermed til hele nationen: lad dem der har penge give penge, dem der har geværer give geværer, dem der har korn give korn, dem der har arbejdskraft give arbejdskraft, og dem der har særlige evner bidrage med disse særlige evner, således at alle vore landsmænd vil blive mobiliserede, og alle våben, gamle eller moderne, vil blive brugt til at bevæbne folket i milliontal.«

³ Decembrisolutionen var »Resolution om den nuværende politiske situation og partiets opgaver«, der blev vedtaget på det møde, som Kinas kommunistiske Partis centralkomité's politiske bureau afholdt i Wayaopao i det nordlige Shensi den 25. december 1935. Den foretog en omfattende analyse af den aktuelle indre og internationale situation og af ændringerne i klasserelationerne i Kina, og den formulerede partiets politik. Resolutionen lyder i uddrag:

»Den nuværende situation viser, at den japanske imperialismes forsøg på at indlemme Kina har rystet hele landet og hele verden. Der er indtruffet eller er ved at indtræffe forandringer i relationerne mellem alle klasser, lag, politiske partier og væbnede styrker i Kinas politiske liv. Der finder en omgruppering af kræfterne sted både på den nationale revolutionære front

og på den nationale kontrarevolutionære front. Derfor består partiets taktiske linie i at vække, forene og organisere de revolutionære kræfter i hele landet og blandt alle nationaliteter i modstanden mod den hovedfjende, der står over for dem, nemlig den japanske imperialism og ærkeforræderen Chiang Kai-shek. Alle mennesker, alle partier, alle væbnede styrker og alle klasser bør – for så vidt som de vender sig imod den japanske imperialism og forræderen Chiang Kai-shek – forene sig og føre en hellig national revolutionær krig, drive de japanske imperialister ud af Kina, omstyrte deres lakajers styre i Kina, vinde fuldstændig befrielse for den kinesiske nation og værne Kinas uafhængighed og territoriale integritet. Kun ved at oprette den bredeste anti-japanske nationale enhedsfront (som omfatter både de lavere og de højere lag) kan vi besejre den japanske imperialism og dens lakaj, Chiang Kai-shek. Naturligvis tilslutter forskellige enkeltpersoner, forskellige organisationer, forskellige samfundsklasser og lag og de forskellige væbnede styrker sig den anti-japanske nationale revolution ud fra forskellige motiver og med forskellige klassestandpunkter. Nogle gør det for at fastholde deres stillinger, nogle for at opnå ledelsen i bevægelsen for at den ikke skal overskride de grænser, som de tillader, og nogle for oprigtigt at arbejde for den kinesiske nations fuldstændige befrielse. Netop fordi deres motiver og deres standpunkter er forskellige, vil nogle vakle eller blive til forrædere allerede ved kampens begyndelse, nogle vil blive ligegyldige eller trække sig ud af kampen på halvvejen, og nogle vil kæmpe med fast beslutsomhed lige til enden. Ikke desto mindre er det vor opgave at forene ikke blot alle mulige grundlæggende kræfter, men også alle potentielle forbundsfæller, som kan forventes at yde modstand mod Japan og at sætte alle de mennesker i hele landet, der har penge, i stand til at give penge, alle dem, der har arbejdskraft til at give arbejdskraft, alle dem, der har geværer til at give geværer, og dem, der har viden til at bidrage med viden, således at ingen patriotisk kineser holdes uden for den anti-japanske front. Således er partiets taktiske generallinie for den bredest mulige nationale enhedsfront. Kun ved at følge denne linie kan vi mobilisere hele folkets kræfter til at gøre op med den fælles fjende, den japanske imperialism og forræderen Chiang Kai-shek. Kinas arbejderklasse og bønder forbliver de grundlæggende drivkræfter i den kinesiske revolution. Småborgerskabets og de revolutionære intellektuelles brede masser er de mest pålidelige forbundsfæller i den nationale revolution. Et fast forbund mellem arbejderne, bønderne og småborgerskabet er den grundlæggende kraft i kampen for at besejre den japanske imperialism og forræderne og kollaboratorerne. Hvis en del af det nationale borgerskab og af krigsherrene giver moralsk støtte, opretholder en velvillig neutralitet eller direkte deltager i kampen mod Japan og forræderne og kollaboratorerne, så vil det tjene til at udvide den anti-japanske front, uanset hvor meget de end måtte misbillige bonderevolutionen og den røde politiske magt. For herved vil kontrarevolutionens samlede styrke blive formindsket, og revolutionens samlede styrke vil blive forøget. Til dette formål bør partiet anvende passende midler og metoder for at vinde disse kræfter over på den anti-japanske front. Endvidere hersker der langt fra fuldstændig enhed selv i godsejerklassens og kompradorklassens lejr. Eftersom de mange imperialistiske magters rivalisering om Kina har frembragt rivaliserende grupper af forrædere i deres tjeneste med indbyrdes modsigelser og konflikter, bør partiet anvende et antal af metoder for at sikre, at nogle af disse kontrarevolutionære kræfter ikke for tiden aktivt modsætter sig den anti-japanske front. Den samme taktik bør anvendes i forholdet til de andre imperialistiske magter end Japan. Når partiet vækker, forener og organiserer folkets kræfter over hele landet til kampen mod den fælles fjende, bør det beslutsomt og uden vaklen bekæmpe alle tendenser til vaklen, kompromisser, kapitulation og forræderi inden for den anti-japanske front. De, som saboterer det kinesiske folks anti-japanske bevægelse, er forrædere eller kollaboratorer, som vi alle bør forenes om at rette hårde slag imod. Det kommunistiske parti bør vinde ledelsen af den anti-japanske front ved at være beslutsomt og ligefremt i ord og i handling imod de japanske imperialister og forræderne og kollaboratorerne. Kun under det kommunistiske partis ledelse kan den anti-japanske bevægelse vinde fuldstændig sejr. Med hensyn til

masserne i den anti-japanske krig er det nødvendigt at tilfredsstille deres krav i spørgsmål, der vedrører deres grundlæggende interesser (bøndernes krav om jord og arbejdernes, soldaternes, byernes fattiges og de intellektuelles krav om bedre levevilkår). Kun ved at tilfredsstille deres krav vil vi blive i stand til at mobilisere stadig bredere lag af masserne til at slutte sig til de anti-japanske rækker, at opretholde den anti-japanske bevægelse og lede bevægelsen til fuldstændig sejr. Og kun således kan partiet vinde ledelsen i den anti-japanske krig«.

Se »Om taktikken mod den japanske imperialism« , s. 131 i dette bind.

- ⁴ Den Røde Hær sendte et åbent telegram den 5. maj 1936, i hvilket den krævede, at Nanking-regeringen skulle afslutte borgerkrigen og føre fredsforhandlinger med kommunisterne om enhed mod Japan. Telegrammets tekst var:

Til den nationale regering i Nankings militære råd, til alle land-, sø- og luftstridskræfter; til alle politiske grupper, alle offentlige organer, alle aviser og til alle landsmænd, som nægter at være en fremmed nations slaver:

Efter at have overskredet Huangho på sin ekspedition mod øst vandt Det kinesiske folks Røde Hærs anti-japanske Fortrop, der er organiseret af den kinesiske Røde Hærs revolutionære militære kommission, sejr overalt, og den vandt støtte fra hele landet. Men da den besatte Tatung-Puchow-jernbanen og energisk forberedte sig på at rykke mod øst ind i Hopei for at engagere de japanske imperialister direkte i kamp, sendte Chiang Kai-shek mere end ti divisioner ind i Shansi og samarbejdede med Yen Hsi-shan for at spærre for dens fremrykning mod japanerne. Han beordrede også tropperne under Chang Hsueh-liang og Yang Hu-chong samt tropperne i det nordlige Shensi til at marchere til det røde område i Shensi-Kansu for at skabe uro i vort anti-japanske bagland. For at være i stand til at nå og bekæmpe japanerne ville vor Anti-japanske Fortrop have været nødt til at koncentrere hele sin styrke og udslutte de af Chiangs tropper, der spærrede den vejen. Men efter lange overvejelser nåede den Røde Hærs revolutionære militære kommission til den konklusion, at en kamp til den bitre ende mellem de to sider i den nuværende nationale krise kun ville være til skade for Kinas nationale forsvarskraft og fryde de japanske imperialister, uanset hvilken side der ville gå sejrrigt ud af denne kamp. Der er ydermere et temmeligt stort antal patriotiske officerer og soldater i Chiang Kai-sheks og Yen Hsi-shans hære, som er villige til at afslutte borgerkrigen og forene sig i modstand mod Japan, og det er virkelig imod deres samvittighed at adlyde Chiangs og Yens ordrer og spærre vejen for den Røde Hær på dens vej til kamp mod japanerne. Derfor har den Røde Hærs revolutionære militære kommission, til trods for Den anti-japanske Fortrops mange sejre i Shansi, besluttet at trække den tilbage til vest for Huangho for at bevare Kinas nationale forsvarskraft og derved hjælpe med til at bringe modstandskrigen mod Japan nærmere, den har besluttet beslutsomt at føre vore gentagne erklæringer til nationen ud i livet om at afslutte borgerkrigen og forene os til modstand mod Japan og fremskynde den dag, hvor Chiang Kai-shek og de patriotiske officerer og soldater i hans hær vågner op. Med denne demonstration af vor gode vilje over for regeringen i Nanking, over for alle landets land-, sø- og luftstridskræfter og over for hele nationen er vi rede til at indgå en våbenhvile med alle enheder, der angriber den anti-japanske Røde Hær, i løbet af en måned og indlede fredsforhandlinger med dem med henblik på at afslutte borgerkrigen og yde modstand mod Japan. Den Røde Hærs revolutionære militære kommission råder hermed højtideligt d'herrer i regeringen i Nanking ved denne kritiske korsvej, hvor vort land og folk trues af en umiddelbart forestående ødelæggelse, til at gøre en beslutsom indsats for at gøre bod for deres tidligere misgerninger og afslutte borgerkrigen i hele landet, at forene kræfterne mod angrebene udefra i den ånd som hos brødre, der skændes hjemme, og først af alt at afslutte borgerkrigen i Shensi, Kansu og Shansi, hvorefter begge parter bør udpege delegater til at diskutere specifikke forholdsregler for modstanden mod Japan og nationens frelse. Dette vil være til velsignelse for nationen og landet samt til Deres eget bedste. Hvis De imidlertid stædigt nægter at tage imod fornuft og foretrækker at være forrædere og kollaboratører, så

vil Deres styre med sikkerhed bryde sammen til slut, og De vil blive forkastet og omstyrtet af hele nationen. Den gamle talemåde siger: »Tusinde pegende fingre anklager, og en mand dør selv uden at være syg.« Eller som en anden talemåde siger: »Den slagter, der lægger sin kniv til side, bliver straks en Buddha.« Dette er ord, som De kan fordøje og tænke over. Og den Røde Hærs revolutionære militære kommission opfordrer alle organisationer, alle partier og alle folk i vort land, som nægter at være en fremmed nations slaver, til at støtte vort forslag om en våbenhvile og om fredsforhandlinger og om enhed mod Japan, den opfordrer dem til at organisere komiteer til at fremskynde afslutningen af borgerkrigen og til at sende repræsentanter til fronten for at standse ilden på begge sider og overvåge, at dette forslag gennemføres fuldstændigt.

⁵ Se »En udtalelse om Chiang Kai-sheks erklæring«, note 7, s. 219 i dette bind.

⁶ Parolen om en »folkerepublik« blev første gang fremsat i »Resolution om den nuværende politiske situation og partiets opgaver«, der blev vedtaget på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's politiske bureaux møde i december 1935, og i kammerat Mao Tsetungs rapport »Om taktikken mod den japanske imperialismen«. Omstændighederne gjorde det senere nødvendigt for partiet at beslutte politikken med at tvinge Chiang Kai-shek til at yde modstand mod Japan, og da parolen ville have været uacceptabel for Chiang Kai-shek, blev den ændret til »en demokratisk republik« i partiets brev fra august 1936 til Kuomintang. Parolen om en demokratisk republik blev derefter forklaret mere konkret i »Resolution om den nye situation i bevægelsen for at yde modstand mod Japan og frelse nationen og om den demokratiske republik«, der blev vedtaget af partiets centralkomité i september samme år. På trods af forskellen i form er de to paroler i deres væsen ens. De to følgende uddrag om den demokratiske republik er fra resolutionen fra partiets centralkomité fra september 1936:

»Centralkomiteen er af den opfattelse, at det i den nuværende situation er nødvendigt at fremsætte parolen om at 'oprette en demokratisk republik', fordi det er den bedste måde til at forene alle anti-japanske kræfter i sikringen af Kinas territoriale integritet og for at afværge den ulykke, som Kinas ødelæggelse og underkastelsen af dets folk ville være, og også fordi den er den mest passende parole ved oprettelsen af en enhedsfront, der bygger på de demokratiske krav fra folkets brede masser. Med 'en demokratisk republik' mener vi et demokrati, der er geografisk mere udbredt end arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur i én del af Kina, og et politisk system, der er langt mere progressivt end Kuomintangs et-partidiktatur i størstedelen af Kina; det vil derfor give en bedre sikkerhed for den brede udvikling af den væbnede modstand mod Japan og for at vinde den fuldstændige sejr. Derudover vil den demokratiske republik ikke blot sætte de bredeste dele af det kinesiske folk i stand til at deltage i landets politiske liv og øge deres politiske bevidsthed og organiserede styrke, den vil også give det kinesiske proletariat og dets leder, det kommunistiske parti, handlingsmuligheder i kampen for socialismens fremtidige sejr. Derfor erklærer Kinas kommunistiske Parti sin aktive støtte til bevægelsen for en demokratisk republik. Det erklærer også, at når den demokratiske republik er blevet oprettet over hele Kinas territorium, og når der er sammenkaldt et parlament valgt ved almindelig valgret, så vil de røde områder blive en organisk del af republikken, folket i de røde områder vil vælge deres repræsentanter til parlamentet, og det samme demokratiske system vil blive ført ud i livet i de røde områder.«

»Centralkomiteen understreger, at vi vil presse Kuomintang-regeringen i Nanking til at yde modstand mod Japan, og at vi kun kan skabe forudsætningerne for den demokratiske republik ved at udvide det kinesiske folks bevægelse for væbnet modstand og national frelse, ved at gøre den anti-japanske nationale enhedsfront af alle politiske partier, folk fra alle samfundslag og af alle hærene bredere, ved at styrke Kinas kommunistiske Partis politisk ledende rolle i den nationale front, ved omfattende at konsolidere den røde politiske magt og den Røde Hær og ved at føre en beslutsom kamp mod alle ord og handlinger, som forråder vor suverænitæt og ydmyger vor nation eller svækker kræfterne i den nationale enhedsfront. Den demokratiske republik kan umuligt blive til virkelighed uden bitre og vedholdende

kampe, uden mobiliseringen af hele den kinesiske nation og uden en revolutionær flodbølge. Under forløbet af kampen for den demokratiske republik bør Kinas kommunistiske Parti insistere på, at den demokratiske republik skal begynde med at gennemføre 10-punktsprogrammet for modstand mod Japan og nationens frelse, som er foreslået af vort parti, og at den skal fortsætte, indtil den endelig opfylder den kinesiske borgerligt-demokratiske revolutions grundlæggende opgaver.»

7 Dette telegram blev afsendt den 10. februar 1937. Dets fulde ordlyd er:

Til Kuomintang's centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde. Mine herrer:

Det har vakt hele nationens begejstring, at begivenhederne ved Sian har fundet en fredelig løsning. Fra nu vil det være muligt at gennemføre en politik for indre fred og for enhed og solidaritet mod den udenlandske aggression; dette er til velsignelse for nationen og landet. I dette øjeblik, hvor de japanske angribere går amok, og hvor den kinesiske nations overlevelse hænger i en tynd tråd, håber vort parti brændende, at den centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde i overensstemmelse med denne politik vil beslutte, at det følgende skal være nationens politik:

1. afslutning på alle borgerkrige og koncentration af landets kræfter i en fælles indsats for at imødegå den udenlandske aggression;
2. sikring af tale-, forsamlings- og foreningsfriheden og løsladelse af alle politiske fanger;
3. indkaldelse af en konference af repræsentanter for alle politiske partier, folk fra alle samfundslag og fra alle hære og koncentration af nationens talenter i en fælles anstrengelse for at frelse nationen;
4. en hurtig afslutning af alle forberedelser til at yde modstand mod Japan; og
5. forbedring af folkets levevilkår.

Hvis det lykkes for Deres centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde at træffe en fast beslutning om dette som nationens politik, så forpligter vort parti sig til det følgende som et udtryk for vor gode vilje til solidaritet mod den udenlandske aggression:

1. linien med væbnede opstande for at omstyrte den nationale regering vil blive bragt til ophør over hele landet;

2. Arbejdernes og bøndernes demokratiske Regering vil ændre navn til Regeringen for Republikken Kinas særlige Område, og den Røde Hær vil blive ombenævnt som en del af den Nationale revolutionære Hær, og de vil komme under ledelse af henholdsvis centralregeringen i Nanking og dens militære råd;

3. et gennemgribende demokratisk system på grundlag af almindelig valgret vil blive gennemført i områderne under regeringen for Det særlige Område; og

4. politikken med konfiskation af godsejernes jord vil blive bragt til ophør, og fællesprogrammet for den anti-japanske nationale enhedsfront vil blive ført beslutsomt ud i livet.

8 I november og december 1936 udbrød der store strejker blandt de 45.000 arbejdere i 26 japansk- og kinesiskejede tekstilfabrikker i Shanghai. I december strejkede alle arbejderne i de japanskejede tekstilfabrikker i Tsingtao i sympati. Shanghaiarbejderne vandt deres strejke, deres lønninger blev sat i vejret med 5 pct. med tilbagevirkende kraft fra november, og arbejdsgiverne forpligtede sig til ikke at fyre arbejdere vilkårligt eller at overfalde eller mishandle dem. Men strejken i Tsingtao blev undertrykt af japanske marinesoldater.

9 Storbritannien og USA begyndte at ændre deres holdning over for Japan og udøvede en vis indflydelse på Chiang Kai-shek-regeringens politik over for Japan, efter at den japanske imperialisme besatte Shanhaikuan og trængte ind i det nordlige Kina i 1933, og især efter indgåelsen af »Ho-Umezu-aftalen« (se note 1) i 1935, som direkte bragte deres imperialistiske interesser i det nordlige og centrale Kina i fare. Under begivenhederne ved Sian i 1936 foreslog Storbritannien, at japanske krav, der var til skade for de britiske interesser i Kina, afvist, og det tilkendegav endog, at under forudsætning af at Chiang Kai-sheks regering opretholdt sit styre over det kinesiske folk, så ville det ikke være nogen dårlig ting for den at »indgå en eller anden slags alliance med det kommunistiske parti« for at kunne rette et slag mod den japanske aggressionspolitik.

- ¹⁰ I juni 1936 erklærede Li Tsung-jen og Pai Chung-hsi, krigsherrer fra Kwangsi, og Chen Chitang, krigsherre fra Kwangtung, deres opposition mod Chiang Kai-shek under påberåbelse af »at yde modstand mod Japan og frelse nationen«. I august måned smeltede deres opposition bort over for Chiang Kai-sheks bestikkelser og del-og-hersk-taktik.
- ¹¹ De japanske styrker og marionettropper begyndte deres invasion af Suiyuan i august 1936. I november tog de stedlige kinesiske tropper kampen op, og folket over hele landet indledte en bevægelse til støtte for deres kamp.
- ¹² Efter »Ho-Umezu-aftalen« fra 1935 indtog Kuomintang-regeringen i Nanking en mere fast holdning over for Japan under trykket fra folkets voksende anti-japanske følelser og under indtryk af, at de britiske og amerikanske imperialister var ved at føre en skarpere politik over for Japan. Kuomintang-regeringen anvendte en forhalingstaktik i forhandlingerne med Japan fra september til december 1936, som endte resultatløse.
- ¹³ Dette var mødet i Kuomintangs centrale eksekutivkomité den 15. februar 1937 efter den fredelige løsning af begivenhederne ved Sian.
- ¹⁴ Ah Q er hovedpersonen i *Den virkelige historie om Ah Q*, den berømte roman af den store kinesiske forfatter Lu Hsun. Ah Q er typen på alle dem, der kompenserer for deres fiaskoer og nederlag i det virkelige liv ved at anse dem for moralske eller åndelige sejre.
- ¹⁵ På den kinesiske revolutions borgerligt-demokratiske stadium var kommunisterne enige med de grundlæggende punkter i Sun Yat-sens program og samarbejdede med ham, hvilket ikke betød, at de var enige i den borgerlige og småborgerlige verdensanskuelse, som han var eksponent for. Som det kinesiske proletariats fortrap havde de kinesiske kommunister en helt anden verdensanskuelse eller ideologisk system og teoretisk indfaldsvinkel til nationale og andre problemer, end Sun Yat-sen havde.
- ¹⁶ Efter at være blevet reorganiseret af Sun Yat-sen i 1924 blev Kuomintang en revolutionær alliance mellem flere klasser, hvor medlemmer af det kommunistiske parti meldte sig ind på individuel basis. Efter sit forræderi mod revolutionen i 1927 udførte Kuomintang, hvad det kaldte en »partiudrensning« over hele landet, hvor kommunisterne og mange fra partiets venstrefløj, som ærligt støttede dr. Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinier, blev nedslagtet. Derefter blev Kuomintang de store godsejeres og storborgerskabets kontrarevolutionære politiske parti.
- ¹⁷ Dette henviser til den situation, der blev skabt af den opportunistiske ledelse af partiets centralkomité i første halvdel af 1927.

VIND MASSERNES MILLIONER FOR DEN ANTIJAPANSKE NATIONALE ENHEDSFRONT

(7. maj 1937)

Kammerater, under de sidste dages diskussioner har I udtrykt enighed med min rapport »Kinas kommunistiske Partis opgaver i perioden med modstand mod Japan«. Kun nogle få kammerater har givet udtryk for andre synspunkter. Da disse afvigende synspunkter er temmelig betydningsfulde, vil jeg diskutere dem først i min afsluttende tale, før jeg beskæftiger mig med visse andre problemer.

SPØRGSMÅLET OM FRED

I næsten to år har vort parti kæmpet for indre fred. Efter det 3. plenarmøde i Kuomintangs centrale eksekutivkomité erklærede vi, at freden var opnået, at stadiet med »at kæmpe for fred« var forbi, og at den nye opgave var »at konsolidere freden«. Vi påpegede også, at denne nye opgave hang sammen med »at kæmpe for demokrati«, dvs. at konsolidere freden ved at kæmpe for demokrati. Imidlertid hævder nogle kammerater, at dette synspunkt er uholdbart. Deraf følger at de enten må komme til det modsatte synspunkt eller svæve mellem de to. For de hævder, »at Japan er på tilbagetog¹ og at Nanking vakler mere end nogensinde; modsætningen mellem de to lande er ved at blive svagere, og modsætningen inden for selve landet er ved at blive skarpere«. Naturligvis er der i henhold til denne vurdering intet nyt stadium eller nogen ny opgave, og situationen er vendt tilbage til sit gamle stadium eller endog forringet. Jeg mener, at dette synspunkt er forkert.

Når vi siger at freden er blevet opnået, mener vi ikke, at den er konsolideret, tværtimod vi har sagt, at den ikke er konsolideret. At få freden i stand og at

Dette er den afsluttende tale holdt af kammerat Mao Tsetung ved Kinas kommunistiske partis nationale konference afholdt i maj 1937.

konsolidere den er to forskellige ting. Historiens hjul kunne måske drejes tilbage for et stykke tid, og freden kunne måske møde tilbageslag på grund af eksistensen af den japanske imperialisme, forrædere og den projapanske gruppe. Men kendsgerningen er, at freden blev opnået efter begivenhederne ved Sian og var et produkt af flere faktorer (Japans grundlæggende invasionspolitik, den gunstige holdning hos Sovjetunionen og også hos Storbritannien, USA og Frankrig til indre fred i Kina, presset fra det kinesiske folk, det kommunistiske partis fredspolitik under begivenhederne ved Sian og dets politik for at gøre en ende på antagonismen mellem de to regimer, differentieringen inden for borgerskabet, differentieringen inden for Kuomintang osv.); freden kan ikke indgås eller brydes af Chiang Kai-shek alene. For at bryde den måtte han kæmpe mod mange kræfter og nærme sig de japanske imperialister og den projapanske gruppe. Der er ingen tvivl om, at de japanske imperialister og den projapanske gruppe stadig bestræber sig på at forlænge borgerkrigen i Kina. Det er netop derfor, at freden endnu ikke er konsolideret. Da dette er situationen, er vi kommet til den konklusion, at vi i stedet for at vende tilbage til de gamle paroler »slut borgerkrigen« og »kæmp for fred« bør tage et skridt fremad og antage den nye parole »kæmp for demokrati«, for det er den eneste måde at konsolidere den indre fred og føre modstandskrigen mod Japan ud i livet. Hvorfor fremsætter vi disse tre nært forbundne paroler »konsolider freden«, »kæmp for demokrati« og »gør væbnet modstand«? Svaret er, at vi ønsker at dreje revolutionens hjul fremad, og at omstændighederne tillader os at gøre det. De som benægter det nye stadium og den nye opgave, som benægter at Kuomintang er »begyndt at forandre sig«, og som ved hjælp af samme logik også fornægter de ting, der er opnået af alle de kræfter, der har kæmpet for fred de sidste halvandet år, vil forblive hvor de var før uden at gå en tomme fremad.

Hvorfor foretager disse kammerater en så uholdbar vurdering? Fordi de, når de overvejer den aktuelle situation, ikke tager udgangspunkt i det grundlæggende, men i et antal begrænsede og midlertidige fænomener (Satos diplomati, Soochow-retssagen², undertrykkelsen af strejker, overførelsen af Nordvestarmeen i østlig retning³, general Yang Hu-chengs udlandsrejse⁴, osv.); derfra kommer deres triste billede. Vi siger, at Kuomintang er begyndt at forandre sig, og vi siger også, at det ikke har forandret sig fuldstændigt. Det er utænkeligt, at Kuomintangs reaktionære politik gennem de sidste ti år vil forandre sig fuldstændigt uden nye anstrengelser – uden flere og større anstrengelser – fra vor side og fra folkets side. En hel del af dem, der anses for »venstre«-folk, som ofte bittert har fordømt Kuomintang og som under begivenhederne ved Sian talte for at slå Chiang ihjel og »at kæmpe os ud gennem Tungkuan«⁵, er nu forbløffede, når begivenheder som Soochow-retssagen indtræffer umiddelbart efter, at freden er opnået, og spørger: »Hvorfor gør Chiang Kai-shek stadig sådan noget?«. De burde forstå, at hverken kommunister eller Chiang Kai-shek er isolerede individer men

medlemmer af et parti eller en klasse. Det kommunistiske parti kan skubbe revolutionens hjul fremad lidt efter lidt, men kan ikke rydde alle landets ønder af vejen fra den ene dag til den anden. Chiang Kai-shek og Kuomintang er begyndt at forandre sig; men det ophobede skidt fra de sidste ti år vil så sandelig ikke kunne fjernes hurtigt uden store anstrengelser fra folkets side. Vi fastholder, at tendensen går mod fred, demokrati og modstand, men det betyder ikke at de gamle ønder – borgerkrig, diktatur og ikke-modstand – bliver fejtet væk uden anstrengelser. Det er kun gennem kamp og hårdt arbejde og endda gennem en lang periode, at vi kan udrydde de gamle ønder, det gamle skidt og forhindre tilbageslag eller endog omslag i revolutionen.

»De har til hensigt at ødelægge os.« Ganske rigtigt, de prøver altid på at ødelægge os. Jeg anerkender fuldtud det fornuftige i denne vurdering, og man skulle faktisk sove tungt, hvis man skulle overse det. Men spørgsmålet er, om der er sket en forandring i den måde, de forsøger at ødelægge os på. Det mener jeg, at der er. Det er en forandring fra krig og massakre til reform og bedrag, fra en hård politik til en blød, fra en militær til en politisk politik. Hvorfor er der sket en sådan forandring? Konfronteret med den japanske imperialism er borgerskabet og Kuomintang midlertidigt tvunget til at søge en allieret i proletariatet, akkurat som vi søger en allieret i borgerskabet. Dette bør vi tage som udgangspunkt, når vi overvejer spørgsmålet. Internationalt er den franske regering af lignende grunde skiftet fra fjendtlighed over for Sovjetunionen til alliance med den.⁶ Vor hjemlige opgave er skiftet fra en militær til en politisk. Vi for vor del har ikke brug for at lave sammensværgelser eller intriger; vort mål er at slå den japanske imperialism i en fælles anstrengelse ved at forene os med alle de medlemmer af borgerskabet og Kuomintang, som går ind for modstand.

SPØRGSMÅLET OM DEMOKRATI

»At lægge vægten på demokrati er forkert, vægten bør udelukkende ligge på modstand mod Japan. Uden direkte aktion mod Japan kan der ikke være nogen bevægelse mod demokrati. Størstedelen af folket ønsker kun modstand mod Japan, ikke demokrati, og det der er brug for er en ny 9. december-bevægelse.«

Lad mig først stille et par spørgsmål. Kan man sige, at hvad størstedelen af folket ønskede i det forudgående stadium (f.eks. fra 9. december-bevægelsen i 1935 til det 3. plenarmøde i Kuomintangs centrale eksekutivkomité i februar 1937) udelukkende var modstand mod Japan og ikke indre fred? Var det da forkert at lægge vægt på indre fred? Var det umuligt at have en bevægelse for indre fred uden direkte aktion mod Japan (begivenhederne ved Sian og det 3. plenarmøde i Kuomintangs centrale eksekutivkomité fandt sted, efter at modstanden i Suiyuan hørte op, og heller ikke idag er der noget, der svarer til modstanden i Suiyuan eller 9. december-bevægelsen)? Alle vidste, at for at

modstå Japan måtte der være indre fred, at uden indre fred kunne der ikke være nogen modstand mod Japan, og at indre fred var en forudsætning for modstand. Alle de anti-japanske aktiviteter i det forudgående stadium var, hvadenten de var direkte eller indirekte (begyndende med 9. decemberbevægelsen og sluttende med det 3. plenarmøde i Kuomintang's centrale eksekutivkomité), centreret om kampen for indre fred, som var det centrale led, det mest essentielle i den anti-japanske bevægelse.

Vi håber, der må komme – og der vil virkelig komme – mange direkte og indirekte kampe mod Japan i det nye stadium, og disse vil sætte fart i modstandskrigen og i høj grad støtte bevægelsen for demokrati. Men kernen og essensen i den revolutionære opgave, historien har stillet os, er at vinde demokrati. Er det da forkert at blive ved med at lægge vægt på demokrati? Det mener jeg ikke.

»Japan viger tilbage, Storbritannien og Japan er tilbøjelige til at nå en ligevægt, og Nanking vakler mere end nogen sinde.« Ukendskab til historiens udviklingslove har givet næring til disse overflødige bekymringer. Hvis der blev revolution i Japan, og det virkelig trak sig tilbage fra Kina, ville det hjælpe den kinesiske revolution og ville være lige det, vi gerne ville have, det ville markere begyndelsen til sammenbruddet for aggressionens verdensfront. Hvilken plads ville der så være for bekymring? Men det er faktisk ikke det der sker; Satos diplomatiske træk er forberedelser til en storkrig, og vi står foran en storkrig. Storbritannien kommer ingen vegne med sin vaklende politik, dets interesser, der støder sammen med Japans, gør dette sikkert. Hvis Nanking fortsætter med at vakle for længe, vil det blive hele nationens fjende, og dets egne interesser tillader det ikke at fortsætte med at vakle. Et enkelt tilbageskridt kan ikke ændre historiens generelle lovmæssighed. Derfor bør man ikke benægte eksistensen af et nyt stadium eller nødvendigheden af at sætte det mål at vinde demokrati. Derudover er parolen om demokrati under alle omstændigheder passende, fordi det er åbenlyst for enhver, at det kinesiske folk har alt for lidt demokrati og ikke for meget. De faktiske begivenheder har også vist, at det at præcisere det nye stadium og at stille os den opgave at vinde demokrati, er at bevæge sig et skridt nærmere til modstand. Begivenhederne har bevæget sig fremad; lad os ikke stille uret tilbage!

»Hvorfor lægger vi så meget vægt på en nationalforsamling? Fordi den er noget, der kan påvirke ethvert aspekt af livet, fordi den er broen fra reaktionært diktatur til demokrati, fordi den er forbundet med nationalt forsvar, og fordi den er en legal institution. At tage det østlige Hopei og det nordlige Chahar tilbage, at bekæmpe smugleri⁸, at gå imod »økonomisk samarbejde«⁹, osv. sådan som mange kammerater har foreslået, er helt korrekt, men dette komplementerer snarere end det på nogen måde er i modstrid med kampen for demokrati og en nationalforsamling; det essentielle er stadig nationalforsamlingen og frihed for folket.

Det er korrekt og indiskutabelt at den daglige kamp mod Japan og folkets kamp for et bedre liv må kædes sammen med bevægelsen for demokrati. Ikke desto mindre er det centrale og det essentielle i det nuværende stadium demokrati og frihed.

SPØRGSMÅLET OM REVOLUTIONENS FREMTID

Nogle kammerater har rejst dette spørgsmål, og jeg kan her kun give et kort svar.

Når man skriver en artikel, kan man kun skrive den anden halvdel, når den første er færdig. En beslutsom ledelse af den demokratiske revolution er forudsætningen for socialismens sejr. Vi kæmper for socialisme, og i den henseende er vi forskellige fra dem, der begrænser sig til de revolutionære Tre Folkeprincipper. Det er det store fremtidige mål, mod hvilket vore nuværende anstrengelser retter sig; hvis vi mister målet af syne, ophører vi med at være kommunister. Men ligeledes ophører vi med at være kommunister, hvis vi slækker på kampen for dagens krav. Vi er talsmænd for revolutionens overgang, og vi går ind for den demokratiske revolutions overgang i retning af socialisme. Den demokratiske revolution vil udvikle sig gennem flere stadier, alle under parolen om en demokratisk republik. Forandringen fra borgerskabets dominans til proletarietets er en langvarig proces med kamp, med kamp for ledelsen, i hvilken succes afhænger af det kommunistiske partis arbejde med at hæve det politiske bevidsthedsniveau og at organisere både proletariatet og bønderne og byernes småborgerskab.

Bønderne er proletarietets trofaste allierede og dernæst kommer byernes småborgerskab. Det er borgerskabet, der vil kæmpe med os om ledelsen.

For at overvinde borgerskabets vaklen og dets mangel på revolutionær grundighed må vi stole på massernes styrke og på vor politiks korrekthed, ellers vil borgerskabet gå af med sejren.

Vi ville gerne have en ublodig overgang, og vi bør kæmpe for den, men hvad der sker vil afhænge af massernes styrke.

Vi er talsmænd for revolutionens overgang og ikke den trotskijstiske teori om »permanent revolution«¹¹. Vi går ind for at opnå socialismen ved at gå igennem alle de nødvendige stadier af den demokratiske republik. Vi går imod halehængspolitik, men vi går også imod eventyr-politik og fremfusen.

At fornægte borgerskabets deltagelse i revolutionen på grund af, at den kun kan være midlertidig, og at beskrive alliancen med anti-japanske dele af borgerskabet (i et halv-kolonialt land) som kapitulation er en trotskijstisk holdning, som vi ikke kan være enige i.

SPØRGSMÅLET OM KADRENE

En stor revolution kræver et stort parti og mange førsteklases kadre til at lede det. I Kina er det, med en befolkning på 450 millioner, umuligt at

gennemføre vor store revolution, som er uden fortilfælde i historien, hvis ledelsen består af en lille snæver gruppe, og hvis partiledelsen og kadrene er småtskårne, kortsynede og inkompetente. Kinas kommunistiske Parti har i lang tid været et stort parti, og det er stadig et stort parti på trods af tabene under reaktionens periode; det har mange gode ledere og kadrer, men stadig ikke nok. Vore partiorganisationer må udstrækkes over hele landet, og vi må målrettet træne titusinder af kadrer og hundreder af førsteklasses ledere. Det må være kadrer og ledere kyndige i marxismen-leninismen, politisk fremsynede, kompetente i arbejdet, opfyldte af en selvopofrende ånd, dygtige til at klare problemer på egen hånd, standhaftige midt i vanskelighederne og loyale og hengivne i at tjene nationen, klassen og partiet. Det er på disse kadrer og ledere, at partiet støtter sig i sin kontakt med medlemmerne og masserne, og det er ved at støtte sig til deres faste ledelse af masserne, at det kan lykkes partiet at slå fjenden. Sådanne kadrer og ledere må være fri for selvished, individualistisk heroisme, praleri, dørskhed, passivitet og sekterisk arrogance, og de må være uselviske helte for nationen og klassen; sådanne er de kvaliteter og den arbejdsstil, der kræves af vort partis medlemmer, kadrer og ledelse. Sådanne er den åndelige arv, der er overladt os af de titusinder af medlemmer, de tusinder af kadrer og de snevejs af førsteklasses ledere, som har givet deres liv for sagen. Det er hævet over enhver tvivl, at vi bør opnå disse kvaliteter, blive stadig bedre til at omforme os selv og hæve os til et højere revolutionært niveau. Men selv dette er ikke nok; vi må også anse det for vor pligt at finde mange flere nye kadrer og ledere i partiet og i landet. Vor revolution afhænger af kadrene. Som Stalin sagde: »Kadrer afgør alt«¹².

SPØRGSMÅLET OM DEMOKRATI INDEN FOR PARTIET

For at opnå dette mål er demokrati inden for partiet uundværligt. Hvis vi skal gøre partiet stærkt, må vi praktisere demokratisk centralisme for at stimulere alle medlemmernes initiativ. Der var mest centralisme i perioden med reaktion og borgerkrig. I den nye periode bør centralismen forbindes tæt med demokratiet. Lad os lægge vægt på demokratiet og således give spillerum for initiativet i hele partiet. Lad os give spillerum for initiativet for alle partiets medlemmer og således træne nye kadrer i stort tal, udrydde resterne af sekterisme og forene hele partiet så fast som stål.

ENHED PÅ KONFERENCEN OG ENHED I PARTIET

Efter forklaringer er de afvigende synspunkter om politiske spørgsmål, der har lydt på denne konference, blevet afløst af enighed, og den tidligere uoverensstemmelse mellem centralkomiteens linie og tilbagesøgslinien, der var blevet antaget under visse kammeraters ledelse, er også blevet løst¹³; dette viser, at

vort parti er meget fast forenet. Denne enhed udgør den vigtigste basis for den nuværende nationale og demokratiske revolution, fordi det kun er gennem det kommunistiske partis enhed, at hele klassens enhed og hele nationens enhed kan opnås, og det er kun gennem hele klassens og hele nationens enhed, at fjenden kan blive slået og den nationale og demokratiske revolution fuldført.

VIND MASSERNES MILLIONER FOR DEN ANTIJAPANSKE NATIONALE ENHEDSFRONT

Sigtet med vor korrekte politiske politik og vor faste enhed er at vinde massernes millioner for den antijapanske nationale enhedsfront. Proletariatets, bøndernes og byernes småborgerskabs brede masser har brug for vor propaganda, agitation og organisering. Der er også brug for en yderligere indsats fra vor side for at etablere en alliance med de dele af borgerskabet, som er imod Japan. For at gøre partiets politik til massernes politik kræves der en indsats, en langvarig og vedholdende indsats, en ubøjelig og ihærdig, en tålmodig og samvittighedsfuld indsats. Uden en sådan indsats opnår vi intet. Dannelsen og konsolideringen af den antijapanske nationale enhedsfront, fuldførelsen af de opgaver, der påhviler den, og etableringen af en demokratisk republik i Kina er absolut uadskillelige fra vor indsats for at vinde masserne over. Hvis det lykkes os at bringe millioner og atter millioner af masserne under vor ledelse, vil vor revolutionære opgave hastigt kunne opfyldes. Ved vore anstrengelser vil vi helt sikkert omstyrte den japanske imperialisme og opnå fuldstændig national og social befrielse.

Noter

¹ De japanske imperialister gjorde nogle midlertidige forsonlige gestus efter begivenhederne ved Sian for at få den indre fred til at bryde sammen, som var ved at blive genoprettet, og for at ødelægge den anti-japanske nationale enhedsfront, som var ved at tage form. De sørgede for, at den »autonome regering« i Indre Mongoliet, som var under deres kontrol, udsendte to budskaber, det ene i december 1936 og det andet i marts 1937, som lovede troskab over for Kuomintang-regeringen i Nanking. Og den japanske udenrigsminister Sato bejlede selv offentligt om Chiang Kai-sheks gunst, han erklærede snedigt, at Japan ville forbedre sine forbindelser med Kina og hjælpe Kina til at opnå politisk samling og økonomisk genrejsning. Endvidere sendte Japan en såkaldt »økonomisk studiegruppe« under ledelse af den japanske finansmagnat Kenji Kodama. Gruppen hævdede at ville hjælpe Kina med at »fuldføre organiseringen af en moderne stat«. Alt dette var planer med aggression for øje, de var kendt som »Satos diplomati«; de blev kaldt et »tilbagetog fra Japans side« af dem, der blev ført bag lyset af de japanske imperialisters komedie.

² I april blev Shen Chun-ju og seks andre ledere fra Bevægelsen for at modstå Japan og frelse nationen stillet for Kuomintangs Høje Domstol i Soochow, efter at de var blevet arresteret i Shanghai i november 1936. Anklagen var, at de »truede republikken«, den sædvanlige opdigtet tale som de reaktionære Kuomintang-myndigheder benyttede sig af til at brænde-mærke alle patriotiske bevægelser.

- ³ Forud for begivenhederne ved Sian var Nordøstarmeen stationeret på grænsen mellem provinserne Shensi og Kansu, og den var i direkte kontakt med den Røde Hær, den udførte derefter kuppet i Sian. I marts 1937 blev Nordøstarmeen tvunget til at rykke østpå til provinserne Honan og Anhwei, et træk som de reaktionære i Kuomintang foretog for at afskære den fra kontakten med den Røde Hær og for samtidigt at så splid i dens rækker.
- ⁴ General Yang Hu-cheng var en militær leder i det nordvestlige Kina. Han gennemførte begivenhederne ved Sian sammen med Chang Hsueh-liang. Derfor blev de to hovedmænd i disse begivenheder populært kædet sammen til »Chang-Yang«. Da Chiang Kai-shek blev løsladt, ledsagede Chang ham til Nanking, men han blev med det samme anbragt i forvaring. I april 1937 blev også Yang fjernet fra sin stilling af de reaktionære i Kuomintang, og han måtte tage på orlov i udlandet. Da modstandskrigen begyndte, vendte Yang tilbage til Kina for at stille sig til tjeneste, blot for at blive interneret af Chiang Kai-shek resten af sit liv. Da Folkets Befrielseshær i september 1949 stødte frem ved Chungking, lod Kuomintang ham myrde i en koncentrationslejr.
- ⁵ Tungkuan er en strategisk vigtig indfaldsport på grænsen mellem Shensi, Honan og Shansi. Medens begivenhederne ved Sian stod på, var Kuomintang-tropperne hovedsageligt stationeret øst for den. Nogle folk i partiet, der blev anset for at stå til »venstre«, som f. eks. Chang Kuo-tao, pressede dengang på for at den Røde Hær skulle »kæmpe sig ud gennem Tungkuan«, hvilket betød, at den Røde Hær skulle iværksætte en offensiv mod Kuomintangtropperne. Dette forslag var i modstrid med centralkomiteens politik for en fredelig løsning af begivenhederne ved Sian.
- ⁶ I lang tid efter oktoberrevolutionen fulgte de franske imperialister en fjendtlig politik over for Sovjetunionen. Fra 1918 til 1920 deltog den franske regering aktivt i de 14 magters væbnede intervention mod Sovjetunionen, og den fortsatte sin reaktionære politik med at isolere Sovjetunionen, selv efter at interventionen var slået fejl. Først i maj 1935 indgik den franske regering under indtryk af den indflydelse, som Sovjetunionens fredspolitik havde i det franske folk og på grund af den tyske fascistiske trussel en gensidig bistandspagt med Sovjetunionen, selv om den reaktionære regering ikke overholdt den.
- ⁷ Studenternes patriotiske demonstration i Peking den 9. december 1935 var under ledelse af Kinas kommunistiske Parti. Bevægelsen opfordrede til, at borgerkrigen blev afsluttet og til modstand mod Japan, og den vandt tilslutning i hele landet.
- ⁸ Smuglingen af japanske varer ind i Kina.
- ⁹ Dette henviser til det selvbestaltede kinesisk-japanske økonomiske samarbejde.
- ¹⁰ Se Karl Marx og Friedrich Engels: »Det kommunistiske Manifest«, del IV; V.I. Lenin: »To slags taktik for socialdemokratiet i den demokratiske revolution«, afsnit 12 og 13; »Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie, Kort gennemgang«, kap. 3, afsnit 3.
- ¹¹ Se J. V. Stalin: »Om leninismens grundlag«, del III; »Oktoberrevolutionen og de russiske kommunisters taktik«, del II; »Om leninismens problemer«, del III.
- ¹² Se J. V. Stalin »Tale i Krempladset til afgangsholdet fra den Røde Hærs akademier« i maj 1935, hvor han sagde: »... af hele den værdifulde kapital, som verden besidder, er den mest værdifulde og mest afgørende menneskene, kadrerne. Det må forstås, at under vore nuværende forhold »afgør kadrerne alt.«
- ¹³ Denne forskel gik mellem partiets centralkomité's linie og Chang Kuo-taos tilbagetogsline i 1935-36. Se »Om taktikken mod den japanske imperialism«, note 22, s. 149 i dette bind. Når han sagde, at »de tidligere afvigende synspunkter er blevet afløst af enighed«, så henviste kammerat Mao Tsetung til det forhold, at den Røde Hærs 4. frontarmé havde sluttet sig til den Centrale Røde Hær. Chang Kuo-taos efterfølgende åbne forræderi mod partiet og hans degeneration til en kontrarevolutionær var en individuel forræders handling og ikke længere et spørgsmål om afvigende synspunkter om partiets linie.

OM PRAKSIS

Juli 1937

OM FORHOLDET MELLEM ERKENDELSE OG PRAKSIS, MELLEM AT VIDE OG AT GØRE

Materialismen undersøgte før Marx erkendelsesproblemet løsrevet fra menneskets samfundsmæssige natur og løsrevet fra dets historiske udvikling, og den var derfor ude af stand til at forstå erkendelsens afhængighed af den samfundsmæssige praksis, det vil sige erkendelsens afhængighed af produktionen og klassekampen.

Frem for alt betragter marxister menneskets virke i produktionen som den mest grundlæggende praktiske aktivitet, den der bestemmer alle dets øvrige aktiviteter. Menneskets erkendelse afhænger hovedsagelig af dets aktivitet i den materielle produktion, gennem hvilken det gradvis kommer til at forstå naturens foreteelser, egenskaber og love og forholdet mellem mennesket og naturen; og gennem sit virke i produktionen kommer det også lidt efter lidt til, i forskellig grad, at forstå visse forhold, der eksisterer menneskene imellem. Man kan ikke opnå noget af denne erkendelse løsrevet fra virket i produktionen.

Førhen fandtes der et antal kammerater i vort parti, der var dogmatikere, og som i lang tid forkastede den kinesiske revolutions erfaring, benægtede den sandhed, at »marxismen ikke er et dogme, men en vejledning til handling«, og overvældede folk med ord og fraser fra marxistiske værker, løsrevet fra deres sammenhæng. Der fandtes også et antal kammerater, der var empirister, og som gennem lang tid indskrænkede sig til deres egen fragmentariske erfaring og ikke forstod vigtigheden af at have en teori for den revolutionære praksis, eller ikke så revolutionen som en helhed, men arbejdede blindt til trods for deres ihærdighed. De fejlagtige ideer hos disse to typer kammerater, og specielt dogmatikernes, forårsagede uhyre tab for den kinesiske revolution i årene 1931-34 og til trods herfor forvirrede dogmatikerne, der forklædte sig som marxister, en hel del kammerater. »Om praksis« blev skrevet for at afsløre dogmatismens og empirismens subjektivistiske fejl i partiet, og specielt dogmatismens fejl, ud fra den marxistiske erkendelsesteoris standpunkt. Den fik titlen »Om praksis«, fordi den understreger afsløringen af den dogmatiske form for subjektivisme, der ringeagter praksis. De ideer, der er indeholdt i dette skrift blev fremlagt af kammerat Mao Tsetung i en forelæsning på Den anti-japanske militære og politiske Højskole i Yenan.

nen. I et klasseløst samfund deltager hver enkelt person, som medlem af samfundet, i den fælles indsats sammen med de øvrige medlemmer, deltager i bestemte produktionsforhold med dem og deltager i produktionen for at dække menneskets materielle behov. I alle classesamfund indtræder medlemmerne af forskellige samfundsklasser på forskellig måde også i bestemte produktionsforhold og deltager i produktionen for at dække deres materielle behov. Dette er den primære kilde, fra hvilken den menneskelige erkendelse udspringer.

Menneskets samfundsmæssige praksis er ikke begrænset til virke i produktionen, men antager også mange andre former: klassekamp, politisk liv, videnskabelig og kunstnerisk virksomhed – kort sagt: som et samfundsmæssigt væsen deltager mennesket i alle sfærer af samfundets praktiske liv. Således lærer mennesket i forskelligt omfang de forskellige relationer mellem menneskene at kende, ikke alene gennem sit materielle liv, men også gennem sit politiske og kulturelle liv (som begge er snævert forbundet med det materielle liv). Af alle disse typer af samfundsmæssig praksis udøver især klassekampen i alle dens forskellige former en dybtgående indflydelse på udviklingen af menneskets erkendelse. I et classesamfund lever enhver som medlem af en særlig klasse, og enhver form for tænkning bærer uden undtagelse et klassestempel.

Marxister er af den opfattelse, at virket i produktionen i det menneskelige samfund udvikles trin for trin fra et lavere til et højere niveau og at menneskets erkendelse af naturen, såvel som af samfundet, som følge heraf også udvikles trin for trin fra et lavere til et højere niveau, det vil sige fra at være overfladisk til at være mere dybtgående, fra at være ensidig til at være alsidig. I en meget lang historisk periode var mennesket nødvendigvis begrænset til at have en ensidig forståelse af historien, for det første fordi de udbytende klassers tendentiøse indstilling bestandigt forvrængede historien, og for det andet fordi produktionens ringe omfang indsnævrede menneskets udsyn. Først da det moderne proletariat opstod sideløbende med de enorme produktivkræfter (storindustrien) kunne mennesket opnå en omfattende historisk forståelse af samfundets udvikling og gøre denne erkendelse til en videnskab, marxismens videnskab.

Marxister er af den opfattelse, at menneskets samfundsmæssige praksis alene er kriteriet på om dets erkendelse af omverdenen er sand. Det, der i virkeligheden sker, er, at menneskets erkendelse kun kan bekræftes, når det opnår de forventede resultater i løbet af den samfundsmæssige praksis (den materielle produktion, klassekampen eller videnskabelig eksperimenteren). Hvis et menneske ønsker, at dets arbejde skal lykkes, det vil sige opnå de forventede resultater, må det bringe sine ideer i overensstemmelse med de lovmæssigheder, der gælder for den objektivt eksisterende verden. Hvis dette ikke er tilfældet, vil dets praksis slå fejl. Efter det har begået fejl, uddrager mennesket en lære deraf, korrigerer sine ideer for at bringe dem i overens-

stemmelse med omverdenens lovmæssigheder og på denne måde kan nederlag gøres til sejr. Det er det, der menes med at sige: »Nederlag er udgangspunkt for sejr« og »Af skade bliver man klog«. Den dialektisk-materialistiske erkendelsesteori giver praksis førstepladsen, idet den er af den opfattelse, at den menneskelige erkendelse på ingen måde kan adskilles fra praksis, og idet den forkaster alle de fejlagtige teorier, der benægter vigtigheden af praksis eller adskiller erkendelsen fra praksis. Lenin sagde i denne forbindelse: *»Praksis står højere end (den teoretiske) erkendelse, fordi den ikke alene har det universelles værdighed, men også den umiddelbare aktualitets.«*¹ Den marxistiske filosofi, den dialektiske materialisme, har to fremtrædende karakteristika. Det ene er dens klassenatur. Den vedkender sig åbent, at den dialektiske materialisme står i proletariats tjeneste. Det andet er dens praktiske natur. Den understreger teoriens afhængighed af praksis, og at teorien er baseret på praksis og på sin side tjener praksis. Enhver erkendelses eller teoris sandhed bestemmes ikke af subjektive følelser, men af objektive resultater i den samfundsmæssige praksis. Kun den samfundsmæssige praksis kan være kriteriet for sandheden. Standpunktet vedrørende praksis er den dialektisk-materialistiske erkendelsesteoris primære og grundlæggende standpunkt².

Men hvordan opstår da den menneskelige erkendelse af praksis og hvordan tjener erkendelsen på sin side praksis? Dette vil stå klart for os, hvis vi ser på erkendelsens udviklingsproces.

I udviklingen af praksis ser mennesket i begyndelsen kun tingenes sansemæssige side, enkelte aspekter og ydre relationer. For eksempel kommer der nogle folk udefra til Yenan på en studierejse. I de første par dage ser de topografien, gaderne og husene; de møder mange mennesker, deltager i banketter, sammenkomster og massesemøder, de hører taler og læser forskellige dokumenter – alt dette er tingenes sansemæssige side, enkelte aspekter og ydre relationer. Dette trin i erkendelsen kaldes det sansemæssige trin, det vil sige de sansemæssige iagttagelsers og indtryks trin. Vi ser altså, at disse forskellige ting i Yenan påvirker sanseorganerne hos medlemmerne af studieguppen, fremkalder sansefølelser hos dem og fremkalder en række indtryk og et groft omrids af de ydre relationer mellem disse indtryk i deres bevidsthed. Dette er erkendelsens første trin. På dette trin kan mennesket endnu ikke danne sig dyberegående begreber eller drage logiske konklusioner.

Efterhånden som den samfundsmæssige praksis fortsætter, gentages de ting, der fremkalder sansefølelser og indtryk hos mennesket, mange gange i dets praksis, indtil der sker en pludselig ændring (et spring) i den menneskelige bevidsthed i erkendelsesprocessen og der dannes begreber. Begreberne genspejler ikke længere blot tingenes sansemæssige side, enkelte aspekter og ydre relationer, de griber fat om tingenes væsen, helhed og indre relationer. Mellem begreber og sanseindtryk er der ikke alene en kvantitativ, men også en kvalitativ forskel. Går man videre, er man ved hjælp af bedømmelser og følgeslutninger i stand til at drage logiske konklusioner.

Udtrykket i *San Kyo Yen Yi*³, »Rynk panden, og du finder en udvej«, eller i daglig tale: »Lad mig tænke over det«, refererer til menneskets anvendelse af begreber til at foretage bedømmelser og drage følgeslutninger. Dette er erkendelsens andet trin. Når medlemmerne af studiegruppen har indsamlet forskellige data og derudover »tænkt over dem«, er de i stand til at nå frem til den bedømmelse, at »det kommunistiske partis nationale enhedsfrontspolitik mod Japan er grundig, oprigtig og ægte«. Efter at have foretaget denne bedømmelse kan de, såfremt også de er oprigtige i ønsket om at forenes for at redde nationen, gå et skridt videre og drage følgende konklusion: »Den nationale enhedsfront mod Japan kan sejre«. Dette trin af erkendelsen, bedømmelsens og følgeslutningens trin, er endnu vigtigere i hele erkendelsesprocessen. Det er den rationelle erkendelses trin. Erkendelsens virkelige opgave er gennem sanseindtryk at nå frem til tænkning, skridt for skridt at nå frem til forståelse af de indre modsigelser i objektive ting, deres lovmæssigheder og de indre relationer mellem én proces og en anden, det vil sige nå frem til logisk erkendelse. Lad os gentage: Den logiske erkendelse adskiller sig fra den sansemæssige erkendelse derved, at den sansemæssige erkendelse holder sig til tingenes sansemæssige side, enkelte aspekter og ydre relationer, mens den logiske erkendelse tager et stort skridt fremad for at nå til tingenes helhed, væsen og indre relationer og den afdækker de indre modsigelser i omverdenen. Derfor er den logiske erkendelse i stand til at gribe fat om omverdenens udvikling som helhed, i de indre relationer i alle dens sider.

Denne dialektisk-materialistiske teori om erkendelsens udviklingsproces, der baserer sig på praksis og går frem fra det overfladiske til det mere dybtgående, blev først udarbejdet ved marxismens fremkomst. Den marxistiske materialisme løste for første gang dette problem korrekt, idet den både materialistisk og dialektisk påpegede erkendelsens uddybningsproces og påviste hvorledes mennesket i samfundet går fremad fra sansemæssig erkendelse til logisk erkendelse i dets sammensatte og stadig tilbagevendende praksis i produktionen og klassekampen. Lenin sagde: »Abstraktionen af *materien*, af en naturlov, af *værdien* etc., kort sagt *alle* videnskabelige (korrekte, alvorlige, ikke absurde) abstraktioner genspejler naturen mere dybtgående, sandfærdigt og *fuldstændigt*«. ⁴ Marxismen-leninismen er af den opfattelse, at hvert af de to trin i erkendelsesprocessen har sine egne karakteristika, hvor erkendelsen viser sig som sansemæssig på det lavere trin og som logisk på det højere trin, men at der i begge tilfælde er tale om udviklingstrin i en integreret erkendelsesproces. Det sansemæssige og det rationelle er kvalitativt forskelligt, men ikke adskilt fra hinanden; de er forenet på praksis' grundlag. Vor praksis beviser, at sansemæssigt opfattede ting ikke kan forstås umiddelbart, og at kun det, der er forstået, kan sanses endnu mere dybtgående. Sanseindtryk løser kun problemet om tingenes ydre fremtræden, kun teori kan løse problemet om tingenes væsen. Løsningen af begge disse problemer kan ikke på mindste måde løsrives fra praksis. Den, der ønsker at kende en ting, har ingen anden

mulighed end at komme i kontakt med den, det vil sige ved at leve (praktisere) i dens omgivelser. I det feudale samfund var det umuligt at kende det kapitalistiske samfunds love på forhånd, fordi kapitalismen endnu ikke var opstået, den relevante praksis manglede. Marxismen kunne kun blive produktet af det kapitalistiske samfund. Marx kunne i frikonkurrencekapitalismens epoke ikke konkret kende visse af imperialismens specielle love, fordi imperialismen, kapitalismens højeste stadium, endnu ikke var opstået og man manglede den relevante praksis. Kun Lenin og Stalin kunne påtage sig denne opgave. Når man ser bort fra deres genialitet, var årsagen til, at Marx, Engels, Lenin og Stalin kunne udarbejde deres teorier først og fremmest at de personligt deltog i klassekampens og den videnskabelige eksperimenterens praksis på deres tid. Uden disse betingelser kunne intet geni have nået noget resultat. Talemåden »Uden at forlade sit hus ved den lærde alt, hvad der foregår i verden« var sørhen, hvor teknologien var uudviklet, blot tom snak. Og selv om denne talemåde kan have gyldighed i dag, hvor der findes en udviklet teknologi, er de mennesker, der har en virkelig personlig erkendelse, dem der deltager i praksis over hele verden. Og det er først, når disse mennesker er kommet til at »vide« gennem deres praksis, og når deres erkendelse er nået dem gennem det skrevne ord og tekniske medier, at den »lærde« indirekte »ved alt, hvad der foregår i verden«. Hvis man ønsker at erkende en bestemt ting eller en bestemt kategori ting direkte, må man personligt deltage i den praktiske kamp for at ændre virkeligheden, at ændre den pågældende ting eller kategori af ting. Kun på denne måde kan man komme i kontakt med tingens ydre fremtræden, og kun gennem personlig deltagelse i den praktiske kamp for at ændre virkeligheden kan man afdække den pågældende tings eller kategori tings væsen og forstå den. Det er den vej til erkendelse, som ethvert menneske i virkeligheden følger, selv om nogle mennesker bevidst fordrejer sagen og hævder det modsatte. Den latterligste person i verden er den »altvidende«, som opsamler en smule andenhåndsviden og kalder sig selv »verdens autoritet nr. 1«, hvilket kun viser, at han ikke har foretaget en passende selvurdering. Erkendelse er et spørgsmål om videnskab og ingen uærlighed eller indbildskhed kan tillades. Hvad der forlanges er lige det stik modsatte: ærlighed og beskedenhed. Hvis man ønsker at nå frem til erkendelse, må man deltage i praksis for at ændre virkeligheden. Hvis man ønsker at kende en pæres smag, må man ændre pæren ved at spise den selv. Hvis man ønsker at kende atomets struktur og egenskaber, må man foretage fysiske og kemiske eksperimenter for at ændre atomets tilstand. Hvis man ønsker at kende revolutionens teori og metoder, må man deltage i revolutionen. Al sand erkendelse udspringer fra direkte erfaring. Men man kan ikke have direkte erfaring om alt, og i virkeligheden stammer det meste af vor viden fra indirekte erfaringer. F.eks. gælder dette for al vor viden om fortiden og om udlandet. For vore forfædre og for udlændingene var – eller er – en sådan erkendelse et produkt af direkte erfaring, og man kan støtte sig på

en sådan erkendelse, hvis deres direkte erfaring opfyldte – eller opfylder – Lenins krav om »videnskabelig abstraktion«, og hvis den objektive virkelighed genspejles videnskabeligt. I modsat fald kan man ikke støtte sig på den. Således består menneskets erkendelse kun af to dele: den der stammer fra direkte erfaring, og den der stammer fra indirekte erfaring. Derudover er det, der er direkte erfaring for mig, indirekte erfaring for andre. Således er erkendelsen som helhed i alle tilfælde uadskillelig fra den direkte erfaring. Al erkendelse udspringer fra de indtryk, som menneskets sanseorganer modtager fra den objektivt eksisterende verden. Enhver der fornægter sanseindtrykkene, den direkte erfaring eller den personlige deltagelse i praksis, der forandrer virkeligheden, er ikke materialist. Det er derfor den »altvidende« er så latterlig. Der findes et gammelt kinesisk ord: »Hvordan kan man fange tigerunger uden at gå ind i tigerens hule?« Dette gælder både for menneskets praksis og for erkendelsesteorien. Der findes ingen erkendelse løsrevet fra praksis.

For at gøre det klart, at erkendelsens dialektisk-materialistiske bevægelse opstår på grundlag af den praksis, der forandrer virkeligheden, og for at klargøre erkendelsens gradvise uddybningsproces, vil vi give nogle få supplerende konkrete eksempler i det følgende.

I den proletariske praksis' første periode, i maskinstormens og den spontane kamps periode, befandt proletariatet sig i sin erkendelse af det kapitalistiske samfund kun på det sansemæssige trin i erkendelsen og erkendte kun nogle af kapitalismens sider og den ydre sammenhæng mellem nogle af dens foreteelser. Proletariatet var på dette tidspunkt endnu kun en »klasse-i-sig-selv«. Men da proletariatet nåede den anden periode i sin praksis, perioden med bevidst og organiserede økonomiske og politiske kampe, blev proletariatet i stand til at forstå det kapitalistiske samfunds væsen, udbytningsforholdet mellem samfundets klasser og sin egen historiske rolle. Og det var i stand til at gøre dette på grund af sin egen praksis og på grund af sin erfaring i langvarige kampe, som Marx og Engels på videnskabelig måde opsummerede i alle deres afskygninger for at skabe marxismens teori til at uddanne proletariatet. Det var på det tidspunkt, at proletariatet blev en »klasse-for-sig-selv«.

På samme måde forholder det sig med det kinesiske folks erkendelse af imperialismen. Det første trin var den overfladiske og sansemæssige erkendelses trin, som det viste sig i den kamp mod alle fremmede uden skelnen, der foregik i Taipings himmelske kongeriges bevægelse⁵, Yi Ho Tuan Bevægelsen⁶ og så videre. Først på det andet trin nåede det kinesiske folk den rationelle erkendelses trin, fik øje for imperialismens indre og ydre modsigelser og den væsentlige sandhed, at imperialismen havde allieret sig med Kinas kompradorborgerskab og feudalherrer for at undertrykke og udbytte det kinesiske folks store masser. Denne erkendelse opstod i tiden omkring 4. maj-bevægelsen i 1919⁷.

Lad os dernæst betragte spørgsmålet om krig. Hvis de, der leder en krig,

mangler krigserfaring, vil de på begyndelsesstadiet ikke kunne forstå de dybere lovmæssigheder i forbindelse med ledelsen af en given krig (som f.eks. vor revolutionære bondekrig i det sidste årti). På begyndelsesstadiet vil de blot erfare en hel del om kamp og ydermere lide mange nederlag. Men disse erfaringer (erfaringer med slag, der er vundet og specielt med de slag, der er tabt) gør dem i stand til at forstå den røde tråd gennem hele krigen, nemlig de lovmæssigheder, der gælder for den givne krig, dens strategi og taktik, og som følge deraf vil de være i stand til at lede krigen fulde af selvtillid. Hvis kommandoen på et sådant tidspunkt bliver overdraget til en uerfaren person, vil også han være nødt til at lide en række nederlag (indhøste erfaringer) før han kan forstå krigens virkelige lovmæssigheder.

»Jeg er ikke sikker på, at jeg kan klare det«. Denne bemærkning hører vi ofte når en kammerat tøver med at acceptere en opgave. Hvorfor er han usikker på sig selv? Fordi han ikke har nogen systematisk forståelse af opgavens indhold og de omstændigheder, der er forbundet med den, eller fordi han tidligere har haft ringe eller slet ingen kontakt med et sådant arbejde, og derfor heller ikke med de lovmæssigheder, der styrer det. Efter en detaljeret analyse af opgavens natur og de omstændigheder, der er forbundet med den, vil han føle sig mere sikker på sig selv og villigt udføre opgaven. Hvis man tilbringer nogen tid med at gøre dette arbejde og indhøster erfaringer, og hvis han er parat til at se åbent på tingene og ikke anskue problemerne subjektivt, ensidigt og overfladisk, vil han kunne drage konklusionerne for sit eget vedkommende om, hvordan han skal klare arbejdet og han vil gøre det med meget mere mod. Kun de, der er subjektive, ensidige og overfladiske i deres måde at anskue problemerne på, vil selvsikkert udstede ordrer og direktiver i selve det øjeblik de ankommer til skuepladsen, uden at tage omstændighederne i betragtning og uden at se på tingene i deres helhed (deres historie og deres nuværende situation som helhed), og uden at nå ind til sagens kerne(dens natur og de indre relationer mellem den og andre ting). Sådanne folk vil nødvendigvis snuble og falde.

Vi ser således, at det første trin i erkendelsesprocessen er kontakten med den ydre verdens foreteelser; dette udgør sanseindtrykkenes trin. Det andet trin består i at sammenfatte de data, der er opsamlet gennem sanseindtrykkene gennem at ordne og bearbejde dem; dette udgør begrebsdannelsernes, bedømmelsernes og følgeslutningernes trin. Kun når de data, der er opsamlet gennem sanseindtrykkene er meget righoldige (ikke fragmentariske) og er i overensstemmelse med virkeligheden (ikke illusoriske) kan de udgøre grundlaget for at danne korrekte begreber og teorier.

Her må vi understrege to vigtige forhold. Det første har vi nævnt før, men det må gentages her, nemlig den rationelle erkendelses afhængighed af den sansemæssige. Den der tror, at den rationelle erkendelse ikke udspringer af den sansemæssige er idealist. I filosofiens historie findes den »rationalistiske« skole, der kun anerkendte fornuften som en realitet og benægtede den

sanssemæssige erfaring som en realitet, idet den var af den opfattelse, at kun fornuften er pålidelig. Denne skoles fejl består i, at den vendte op og ned på tingene. Det rationelle og fornuftsmæssige er pålideligt, netop fordi det har sin rod i sanseindtryk, ellers ville det være ligesom en flod uden kilde, et træ uden rødder – altså noget subjektivt, selvopfundet og upålideligt. Hvad angår rækkefølgen i erkendelsesprocessen kommer den sanssemæssige erkendelse først. Vi understreger betydningen af den samfundsmæssige praksis i erkendelsesprocessen, netop fordi den samfundsmæssige praksis alene kan give stødet til menneskelig erkendelse, og den alene kan give stødet til, at mennesket begynder at indhøste sanssemæssige erfaringer fra omverdenen. For et menneske, der lukker øjnene, stopper ørerne til og totalt isolerer sig fra omverdenen kan der ikke blive tale om erkendelse. Erkendelse begynder med erfaring – dette er materialismen i erkendelsesteorien.

Det andet forhold er, at erkendelsen må uddybes, at det sanssemæssige trin i erkendelsen må udvikles til det rationelle trin – dette er dialektikken i erkendelsesteorien⁸. Den der tror, at erkendelsen kan standses på det lavere, sanssemæssige trin og at sanssemæssig erkendelse alene er pålidelig, mens rationel erkendelse ikke er det, vil gentage »empirismen«s historiske fejltagelse. Denne teoris fejl ligger i, at den ikke forstår, at skønt de data, der opsamles sanssemæssigt, genspejler visse realiteter i omverdenen (jeg taler her ikke om den idealistiske empirisme, der kun fører erfaringen tilbage til såkaldt indre selvbetragtning), er de blot ensidige og overfladiske, de genspejler tingene ufuldstændigt og genspejler ikke deres væsen.

For fuldtud at genspejle en ting i dens helhed, dens væsen, dens iboende lovmæssigheder, er det nødvendigt gennem tankearbejde at bearbejde sanseindtrykkenes righoldige data, sigte det uvæsentlige fra det væsentlige, eliminere det falske og beholde det sande, gå frem fra det ene til det andet og fra det ydre til det indre, for at skabe et system af begreber og teorier og foretage springet fra sanssemæssig til rationel erkendelse. En sådan bearbejdet erkendelse er ikke længere tom eller upålidelig – tværtimod: alt der er blevet videnskabeligt bearbejdet i erkendelsesprocessen på grundlag af praksis, genspejler den objektive virkelighed, som Lenin sagde, mere dybtgående, sandfærdigt og fuldstændigt. Modsat dette anerkender de vulgære »praktikere« erfaringen, men foragter teorien, og kan derfor ikke opnå at få et overblik over den objektive proces i dens helhed, de mangler en klar orientering og et langsigtet perspektiv og er tilfredse med tilfældige resultater og de glimt af sandheden, de ser. Hvis sådanne folk leder en revolution, vil de føre den ind i en blindgyde.

Den rationelle erkendelse afhænger af den sanssemæssige erkendelse og den sanssemæssige erkendelse vedbliver med at udvikles til rationel erkendelse – dette er den dialektisk-materialistiske erkendelsesteori. Inden for filosofien forstår hverken »rationalismen« eller »empirismen« erkendelsens historiske eller dialektiske natur, og skønt hver af disse skoler indeholder én side af

sandheden (her taler jeg om den materialistiske, ikke den idealistiske, rationalisme og empirisme), tager de begge fejl, hvad angår erkendelsesteorien som helhed. Erkendelsens dialektisk-materialistiske bevægelse fra det sansemæssige til det rationelle gælder både for en mindre erkendelsesproces (f.eks. erkendelsen af en enkelt ting eller opgave) som for en større erkendelsesproces (f.eks. erkendelsen af et helt samfund eller en hel revolution).

Men erkendelsens bevægelse standser ikke her. Hvis erkendelsens dialektisk-materialistiske bevægelse skulle standse ved den rationelle erkendelse, ville kun halvdelen af problemet være behandlet. Og for den marxistiske filosofis vedkommende kun den mindre vigtige halvdel. Den marxistiske filosofi er af den opfattelse, at det vigtigste problem ikke er at forstå den objektive verdens lovmæssigheder og på den måde være i stand til at forklare den, men i at anvende erkendelsen af disse lovmæssigheder aktivt til at forandre verden. Ud fra det marxistiske synspunkt er teorien vigtig, og dens vigtighed udtrykkes fuldtud i Lenins tese: »Uden revolutionær teori kan der heller ikke gives nogen revolutionær bevægelse«⁹. Men marxismen understreger teoriens vigtighed, netop og kun fordi den kan være en vejledning til handling. Hvis vi har en korrekt teori, men kun snakker om den, gemmer den væk og ikke fører den ud i praksis, vil denne teori, den være sig nok så god, ikke have nogen betydning. Erkendelse begynder med praksis og teoretisk erkendelse opnås gennem praksis for derefter at vende tilbage til praksis. Erkendelsens aktive rolle viser sig ikke blot i det aktive spring fra sansemæssig til rationel erkendelse, men, hvad der er mere vigtigt: den bør også vise sig i springet fra rationel erkendelse til revolutionær praksis. Den erkendelse, der griber fat om verdens lovmæssigheder, må anvendes i praksis for at forandre verden, i produktionens praksis, i den revolutionære klassekamps praksis, i den revolutionære nationale kamps praksis og i den videnskabelige eksperimenterens praksis. Det er i denne proces, at teorien afprøves og udvikles, det er fortsættelsen af hele erkendelsesprocessen. Problemet om, hvorvidt teorien er i overensstemmelse med den objektive virkelighed, bliver ikke og kan ikke blive løst fuldstændigt i erkendelsens bevægelse fra det sansemæssige til det rationelle, som er nævnt ovenfor. Den eneste måde at løse dette problem fuldstændigt på, er at anvende erkendelsen på samfundsmæssig praksis, anvende teorien på praksis og se, om den kan opnå de resultater, der var tilsigtet. Mange naturvidenskabelige teorier er anerkendt, ikke blot fordi de blev betragtet som rigtige, da naturvidenskabsmændene opstillede dem, men også fordi de er blevet bekræftet i den efterfølgende videnskabelige praksis. På samme måde anerkendes marxismen-leninismen som værende sand, ikke blot fordi den blev betragtet som sand, da den blev formuleret videnskabeligt af Marx, Engels, Lenin og Stalin, men også fordi den er blevet bekræftet i den efterfølgende revolutionære klassekamps og revolutionære nationale kamps praksis. Den dialektiske materialisme er almen gyldig, fordi det er umuligt for noget menneske at komme ud af dens domæne i dets praksis. Den menneske-

lige erkendelses historie viser os, at sandheden i mange teorier er ufuldstændig og at dette er blevet afhjulpet gennem den praktiske afprøvning. Mange teorier er fejlagtige, og det er gennem den praktiske afprøvning, at disse fejl er blevet rettet. Det er derfor at praksis er kriteriet på sandhed og derfor må »Livet og praksis ... være erkendelsesteoriens første og grundlæggende synspunkt.«¹⁰ Stalin sagde med rette: »Naturligvis kommer teorien til at svæve i luften, hvis den ikke knyttes sammen med den revolutionære praksis, akkurat ligesom praksis famler i mørket, hvis den ikke lader den revolutionære teori belyse sin vej.«¹¹

Kan vi, når vi er nået til dette punkt, sige, at erkendelsens bevægelse er afsluttet? Vort svar er: både ja og nej. Når mennesker i samfundet kaster sig ud i den praksis at forandre en given objektiv proces (det være sig i naturen eller i samfundet) på et vist trin i dens udvikling, kan de som følge af de objektive processers genspejling i deres bevidsthed og som følge af udøvelsen af deres bevidste dynamiske rolle, højne deres erkendelse fra det sansemæssige til det rationelle, og skabe ideer, teorier, planer eller programmer som i almindelighed er i overensstemmelse med den pågældende objektive proces' lovmæssigheder. De kan derefter anvende disse ideer, teorier, planer eller programmer i praksis i den samme objektive proces. Og hvis de kan virkeliggøre de mål, de har sat sig, det vil sige, hvis de i den samme praktiske proces kan omsætte, eller stort set omsætte de forud formulerede ideer, teorier, planer eller programmer til virkelighed – da kan erkendelsens bevægelse anses for afsluttet med hensyn til denne specifikke proces. Lad os f.eks. tage processen med at forandre naturen og se på udførelsen af en konstruktionsplan, verificeringen af en videnskabelig hypotese, fremstillingen af en maskine eller indhøstningen af en afgrøde, eller i processen med at forandre samfundet, sejren i en strejke, i en krig eller gennemførelsen af en uddannelsesplan. Alt dette kan betragtes som virkeliggørelsen af forskellige målsætninger, man har opstillet. Men i almindelighed kan man sige, at hverken i den praksis at forandre naturen eller samfundet virkeliggøres menneskets oprindelige ideer, teorier, planer eller programmer sjældent uden nogen ændringer. Dette skyldes, at mennesker, der beskæftiger sig med at forandre virkeligheden som regel er underkastet talrige begrænsninger, ikke alene gennem de eksisterende videnskabelige og teknologiske betingelser, men også gennem udviklingen af selve den objektive proces og det omfang, i hvilken denne proces har manifesteret sig (de forskellige sider i den objektive proces og dens væsen er endnu ikke fuldt ud afdækket). I en sådan situation ændres ideer, teorier, planer og programmer som regel delvist og sommetider endda helt, på grund af afdækningen af uforudsete omstændigheder i praksis. Det betyder, at det kan ske, at de oprindelige ideer, teorier, planer eller programmer ikke er i overensstemmelse med virkeligheden enten som helhed eller delvis, og er helt eller delvis ukorrekte. I mange tilfælde må fejltagelser gentages mange gange førend fejl i erkendelsen kan rettes og bringes i overensstemmelse med den

objektive proces' lovmæssigheder og altså før det subjektive kan blive omdannet til det objektive. Eller med andre ord, før de forventede resultater kan opnås i praksis. Alligevel kan man, når dette punkt er nået, betragte den menneskelige erkendelses bevægelse vedrørende en given objektiv proces på et givet trin i dens udvikling som afsluttet.

Hvis man imidlertid betragter processens fremadskriden er den menneskelige erkendelses bevægelse ikke afsluttet. Enhver proces, det være sig i naturen eller i samfundet, skrider fremad og udvikles som følge af dens indre modsigelse og kamp, og den menneskelige erkendelses bevægelse bør også skride fremad og udvikle sig sideløbende hermed. Hvad angår samfundsmæssige bevægelser bør virkelige revolutionære ledere ikke blot være gode til at korrigere deres ideer, teorier, planer eller programmer når der bliver opdaget fejl, sådan som vi nævnte det oven for. Men når en given objektiv proces allerede er skredet fremad og forandret fra et udviklingstrin til et andet må de også være gode til selv, og sammen med deres med-revolutionære, at følge med fremad og forandre deres subjektive erkendelse sideløbende med den, det vil sige, at de må sikre sig, at de foreslåede nye revolutionære opgaver og nye arbejdsprogrammer er i overensstemmelse med de nye forandringer i situationen. I en revolutionær periode forandres situationen meget hurtigt. Hvis de revolutionæres erkendelse ikke holder trit med den ændrede situation, vil de være ude af stand til at lede revolutionen til sejr.

Imidlertid sker det ofte, at tænkningen sakker bagud for virkeligheden. Dette skyldes, at menneskets erkendelse er begrænset af utallige samfundsmæssige betingelser. Vi er modstandere af stivnakkede personer i de revolutionæres rækker, hvis tænkning ikke holder trit med de ændrede objektive betingelser og som historisk set manifesterer sig som højre-opportunistisk tænkning. Disse mennesker ser ikke, at kampen mellem modsætningerne allerede har drevet den objektive proces fremad, mens deres erkendelse er standset ved det gamle trin. Dette er karakteristisk ved alle stivnakkers tænkning. Deres tænkning er løsrevet fra samfundsmæssig praksis og de kan ikke marchere fremad og føre samfundets stridsvogn. De trasker simpelthen bagefter, brokker sig over, at den kører for hurtigt, og de forsøger at trække den tilbage eller dreje den i den modsatte retning.

Vi er også modstandere af »venstre«-frasemageri. »Venstre«-ideerne springer et givet trin i den objektive proces' udvikling over. Nogle anser deres fantasier for at være sandheden, mens andre forsøger at virkeliggøre et ideal i nutiden, som kun kan virkeliggøres i fremtiden. De skiller sig ud fra folkeflertallets nuværende praksis og fra dagens realiteter, og viser sig gennem deres handlinger som eventyrere.

Idealisme og mekanisk materialisme, opportunisme og eventyrpolitik karakteriseres alle ved adskillelsen af det subjektive og det objektive, af erkendelse og praksis. Den marxistisk-leninistiske erkendelsesteori, således som den er karakteriseret af samfundsmæssig praksis, kan kun bekæmpe disse

forkerte ideologier beslutsomt. Marxister anerkender, at i verdens absolutte og generelle udviklingsproces er udviklingen af hver specifik proces relativ; i den absolutte sandheds endeløse strøm er menneskets erkendelse af en specifik proces på ethvert givet udviklingstrin således kun en relativ sandhed. Den totale sum af utallige relative sandheder udgør den absolutte sandhed¹². En objektiv proces' udvikling er fuld af modsigelser og kampe, og dette gælder også for udviklingen af den menneskelige erkendelses bevægelse. Alle den objektive verdens dialektiske bevægelser bliver før eller senere genspejlet i den menneskelige erkendelse. I den samfundsmæssige praksis er tilblivelsens, udviklingens og undergangens proces uendelig, og således forholder det sig også med tilblivelsens, udviklingens og undergangens proces i den menneskelige erkendelse. Et menneskes praksis, der forandrer den objektive virkelighed i overensstemmelse med givne ideer, teorier, planer eller programmer, går hele tiden videre, og dets erkendelse af den objektive virkelighed bliver ligeledes dybere og dybere. Den objektivt eksisterende verdens forandringsproces er evig, og dette gælder også menneskets erkendelse af sandheden gennem praksis.

Marxismen-leninismen har på ingen måde udtømt sandheden, men åbner hele tiden nye veje for erkendelsen af sandheden gennem praksis. Vor konklusion er den konkrete, historiske enhed mellem det subjektive og det objektive, mellem teori og praksis, mellem at vide og at gøre, og vi er modstandere af alle fejlagtige »venstre«- og højreideologier, der er løsrevet fra den konkrete historie.

I den nuværende epoke af den samfundsmæssige udvikling har historien placeret ansvaret for den korrekte erkendelse af verden og dens omformning på proletariatet og dets parti. Denne praktiske verdensomformende proces, der er bestemt i overensstemmelse med den videnskabelige erkendelse, har allerede nået et historisk stade i verden og i Kina, et stade, der ikke før er set i menneskets historie, det vil sige det stade, hvor mørket helt bliver bandlyst i verden og i Kina og hvor verden bliver forandret til en lysets verden, som aldrig før har eksisteret. Proletariatets og de revolutionære folks kamp for at forandre verden udgør virkeliggørelsen af følgende opgaver: at forandre den objektive verden og på samme tid deres egen subjektive verden, at forandre deres egen evne til erkendelse og at forandre forholdet mellem den subjektive og den objektive verden. En sådan forandring er allerede sket på en del af kloden, i Sovjetunionen. Dér driver folket denne omformningsproces fremad. Folkene i Kina og i resten af verden gennemgår, eller vil komme til at gennemgå, den samme proces. Og den objektive verden, der skal forandres, omfatter også alle modstanderne af forandringen. Disse må først gennemgå et trin med tvangsmæssig omformning, før de kan træde ind i den frivillige, bevidste omformning. Verdenskommunismens epoke vil først blive nået når hele menneskeheden frivilligt og bevidst omformer sig selv og verden.

Opdag sandheden gennem praksis og lad dernæst sandheden bekræftes og

udvikles gennem praksis. Begynd med sansemæssig erkendelse og lad den aktivt udvikles til at blive rationel erkendelse. Begynd så med rationel erkendelse og lad den aktivt lede den revolutionære praksis for at forandre både den subjektive og den objektive verden. Praksis, erkendelse, atter praksis og atter erkendelse. Denne formel gentages i uendelige cykler og med hver cyklus når indholdet i praksis og erkendelse op på et højere niveau. Således forholder det sig med den dialektisk-materialistiske erkendelsesteori som helhed og med den dialektisk-materialistiske teori om enheden mellem at vide og at gøre.

Noter

- ¹ Fra Lenins noter om »Ideen« i Hegels *Logikkens Videnskab* bog III, 3. del. Se V.I. Lenin: »Oversigt over Hegels *Logikkens videnskab*« (september-december 1914), *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 213.
- ² Se Karl Marx: »Tæser om Feuerbach« (foråret 1845), Marx/Engels: *Udvalgte skrifter*, København 1952, bind 2, s. 401 og V.I. Lenin: *Materialisme og empiriokriticisme* (anden halvdel fra 1908), København 1970, s. 112-117.
- ³ *San Kuo Yen Yi* (*Eventyr om de Tre Kongeriger*) er en berømt kinesisk historisk roman af Lo Kuan-chung (slutningen af det 14. og begyndelsen af det 15. århundrede).
- ⁴ Fra Lenins noter om »Subjektiv logik eller doktrinen om begrebet« i Hegels *Logikkens videnskab*, bog III. Se V.I. Lenin: »Oversigt over Hegels *Logikkens Videnskab*, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 171.
- ⁵ Taipings himmelske kongeriges bevægelse var betegnelsen for den revolutionære bondekrig i midten af det 19. århundrede imod Ching-dynastiets feudale herredømme og nationale undertrykkelse. I januar 1851 iværksatte Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere en opstand i Chintien, en landsby i Kueiping amt, provinsen Kwangsi, og proklamerede dannelsen af Taipings himmelske kongerige. Deres bondehær bevægede sig nordpå fra Kwangsi og angreb og besatte Hunan og Hupeh i 1852. I 1853 marcherede den gennem Kiangsi og Anhwei og erobrede Nanking. På dette tidspunkt fortsatte en del af styrkerne nordpå og fortsatte til omegnen af Tientsin. Imidlertid opbyggede Taiping-hæren ikke stabile baseområder i de områder, den besatte, og desuden begik dens ledende gruppe mange politiske og militære fejl efter den havde etableret sin hovedstad i Nanking. Derfor var den ude af stand til at modstå stormløbet fra de kombinerede styrker bestående af Ching-regeringens kontrarevolutionære styrker og de britiske, amerikanske og franske aggressorer, og blev til slut besejret i 1864.
- ⁶ Yi Ho Tuan Bevægelsen (i imperialistisk sprogbrug kaldet »Bokseropstanden« – red.) var betegnelsen for den antiimperialistiske kamp, som fandt sted i det nordlige Kina i 1900. Bøndernes, håndværkernes og det øvrige folks brede masser deltog i denne bevægelse. De kom i kontakt med hinanden gennem religiøse og andre kanaler og organiserede sig i hemmelige selskaber og førte en helt modig kamp imod de otte imperialistiske magters fælles aggressionsstyrke, bestående af tropper fra De forenede Stater, Storbritannien, Japan, Tyskland, Rusland, Frankrig, Italien og Østrig. Bevægelsen blev knust med ubeskrivelig grusomhed efter de fælles aggressionsstyrker havde besat Tientsin og Peking.
- ⁷ 4. maj-bevægelsen var en anti-imperialistisk og anti-feudal revolutionær bevægelse, der begyndte den 4. maj 1919. I dette års første halvdel mødtes den 1. verdenskrigs sejrherre, dvs. Storbritannien, Frankrig, De forenede Stater, Japan, Italien og andre imperialistiske lande, i Paris for at dele rovet, og de besluttede, at Japan skulle overtage alle de privilegier, som Tyskland tidligere havde nydt i provinsen Shantung i Kina. Studenterne i Peking var de første,

der gjorde beslutsom modstand mod denne plan og de afholdt møder og demonstrationer den 4. maj. Den nordlige krigsherreregering arresterede mere end 30 studenter i et forsøg på at undertrykke denne opposition. Som protest herimod gik studenterne i Peking i strejke og et stort antal studenter i andre dele af landet fulgte dette op. Den 3. juni begyndte den nordlige krigsherreregering at arrestere studenter i Peking i massevis og på to dage blev omkring et tusinde studenter taget i forvaring. Dette rejste endnu større harme udover landet. Fra den 5. juni og fremefter gik arbejderne i Shanghai og mange andre byer i strejke og købmændene i disse byer lukkede deres butikker. Således udvikledes hvad der i begyndelsen var en patriotisk bevægelse, hovedsagelig bestående af intellektuelle, hurtigt til en national patriotisk bevægelse omfattende proletariatet, byernes småborgerskab og borgerskabet. Og sideløbende med denne patriotiske bevægelses vækst voksede den nye kulturelle bevægelse, der var begyndt før den 4. maj som en bevægelse mod feudalismen og for videnskabens og demokratiets fremme, til en livskraftig og magtfuld revolutionær kulturel bevægelse, hvis hovedtendens var udbredelsen af marxismen-leninismen.

⁸ Se Lenins noter om »Ideen« i Hegels *Logikkens Videnskab*, bog III, 3. del, i hvilken han siger: »For at forstå er det nødvendigt empirisk at begynde at forstå, studere, at stige fra det empiriske til det universelle.« (V.I. Lenin: »Oversigt over Hegels *Logikkens Videnskab*, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 205)

⁹ V.I. Lenin: »Hvad må der gøres?« (efteråret 1901-februar 1902), *Udvalgte værker*, København 1949, bind 2, s. 35.

¹⁰ V.I. Lenin: *Materialisme og empiriokriticisme*, København 1970, s. 117.

¹¹ J.V. Stalin: *Leninismens grundlag* (april-maj 1924), København 1973, s. 24.

¹² Se V.I. Lenin: *Materialisme og empiriokriticisme*, København 1970, s. 106-112.

OM MODSIGELSE

August 1937

Loven om modsigelse i ting, dvs. loven om modsætningernes enhed, er den materialistiske dialektiks mest grundlæggende lov. Lenin sagde: »I egentlig forstand er dialektikken studiet af modsigelsen i *selve tingenes væsen*.«¹ Lenin kaldte ofte denne lov for dialektikkens væsen; han kaldte den også for dialektikkens kerne². Når vi skal studere denne lov, kan vi derfor ikke undgå at berøre en række forskellige spørgsmål, berøre en række filosofiske problemer. Hvis vi kan komme til klarhed over alle disse problemer, vil vi nå frem til en grundlæggende forståelse af den materialistiske dialektik. Problemerne er: de to typer af verdensanskuelser, modsigelsens almenhed, det specifikke ved modsigelsen, hovedmodsigelsen og det dominerende aspekt i modsigelsen, identiteten og kampen mellem aspekterne i en modsigelse og antagonismens placering i modsigelser.

Den kritik, som filosofiske kredse i Sovjetunionen i de seneste år har underkastet Deborin-skolens idealisme³, har vakt stor interesse hos os. Deborins idealisme har øvet en yderst skadelig indflydelse i Kinas kommunistiske Parti, og man kan ikke sige, at den dogmatiske tænkning i vort parti er uden forbindelse med denne skoles måde at stille problemerne op på. Hovedformålet med vort nuværende studium af filosofien må derfor være at udrydde dogmatisk tænkning.

I. DE TO TYPER AF VERDENSANSKUELSE

Gennem den menneskelige erkendelses historie har der altid været to opfattelser af lovene for verdens udvikling, nemlig den metafysiske opfattelse og den dialektiske opfattelse, som udgør to modstridende verdensanskuelser. Lenin sagde:

Dette filosofiske skrift blev skrevet af kammerat Mao Tsetung efter hans skrift »Om praksis« og med den samme hensigt, nemlig at overvinde de alvorlige fejl, som i form af dogmatisk tænkning fandtes i partiet på det tidspunkt. Det blev oprindeligt holdt som forelæsninger ved Den anti-japanske militære og politiske Højskole i Yenan og er gennemarbejdet af forfatteren, før det indgik i hans *Udvalgte Værker*.

»De to grundlæggende (eller to mulige? eller to historisk iagttagelige?) opfattelser af udviklingen (evolutionen) er: udvikling som formindskelse og forøgelse, som gentagelse, og udvikling som en modsætningernes enhed (deling af en enhed i modsætninger, der udelukker hinanden, og deres indbyrdes forhold af vekselvirkning).«⁴

Lenin refererer her til disse to forskellige typer af verdensanskuelser.

I Kina er *hsuan-hsueh* et andet navn for metafysik. Både i Kina og Europa var denne tænkemåde gennem en meget lang historisk periode nøje forbundet med den idealistiske verdensanskuelse, og den beherskede menneskenes tænkning. I Europa var borgerskabets materialisme i dets barndom også metafysisk. Da samfundsøkonomien i mange europæiske lande voksede frem til den højtudviklede kapitalismes trin, da produktivkræfterne, klassekampen og videnskaberne udviklede sig til et niveau uden sidestykke i historien, og da industriproletariatet blev den største drivkraft i den historiske udvikling, da opstod der som følge heraf den marxistiske verdensanskuelse: den dialektiske materialisme. Oven i den åbne og usminkede reaktionære idealisme opstod herefter den vulgære evolutionisme blandt borgerskabet som modsætning til den materialistiske dialektik.

Den metafysiske eller vulgære evolutionistiske verdensanskuelse betragter tingene som isolerede, statiske og ensidede. Den anser alle ting i universet, deres former og deres arter, for at være evigt isolerede fra hinanden og evigt uforanderlige. Den forandring, der finder sted, kan kun være en kvantitativ formindskelse eller forøgelse eller stedforandring. Derudover ligger årsagen til en sådan formindskelse, forøgelse eller stedforandring ikke i tingene selv, men uden for dem, dvs. at de skyldes ydre kræfters indvirkning. Metafysikerne hævder, at alle de forskellige slags ting i universet og alle deres karakteristika har været de samme, lige siden de opstod. Alle senere forandringer har kun været kvantitative forøgelser eller formindskelser. De hævder, at en ting kun kan fortsætte med at reproducere sig selv som den samme slags ting og ikke forandres til noget forskelligt. Efter deres opfattelse kan kapitalistisk udbytning, kapitalistisk konkurrence, det kapitalistiske samfunds individualistiske ideologi osv. altsammen genfindes i oldtidens slavesamfund eller endog i ursamfundet, og de vil bestå uændret for evigt. Som årsager til den samfundsmæssige udvikling angiver de faktorer uden for samfundet, som f.eks. geografiske og klimatiske forhold. De søger på en overforenklet måde efter årsagerne til udviklingen af tingen uden for den selv og de fornægter den materialistiske dialektiks teori, som fastslår, at udviklingen opstår af modsigelserne i en ting. Følgelig kan de hverken forklare tingenes kvalitative mangfoldighed eller det fænomen, at én kvalitet forandres til en anden. I Europa fremtrådte denne tænkning i form af mekanisk materialisme i det 17. og 18. århundrede og som vulgær evolutionisme i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede. I Kina fandtes den metafysiske tænkemåde udtrykt i ordene: »Himlen forandres ikke, Tao forandres heller ikke«⁵, og den blev i lang tid

støttet af de dekadente feudale herskerklasser. Mekanisk materialisme og vulgær evolutionisme, som er blevet importeret fra Europa i løbet af de sidste hundrede år, bliver derimod støttet af borgerskabet.

I modsætning til den metafysiske verdensanskuelse hævder den materialistisk-dialektiske verdensanskuelse, at vi for at kunne forstå en tings udvikling må studere dens indre og dens forhold til andre ting. Tingenes udvikling må med andre ord ses som deres indre og nødvendige selvbevægelse, samtidig med at hver ting i sin bevægelse står i indbyrdes forhold til og vekselvirker med tingene omkring sig. Den grundlæggende årsag til en tings udvikling findes ikke i ydre forhold, men i indre; den ligger i de modsigelser, der findes i tingen. Der findes indre modsigelser i enhver ting, deraf kommer dens bevægelse og udvikling. Modsigelserne i en ting er den grundlæggende årsag til dens udvikling, mens dens indbyrdes forhold til og vekselvirkning med andre ting er sekundære årsager. Den materialistiske dialektik bekæmper således kraftigt teorien om ydre årsager, eller om en ydre drivkraft, som fremføres af den metafysiske mekaniske materialisme og den vulgære evolutionisme. Det er klart, at rent ydre årsager kun kan give stødet til mekanisk bevægelse, dvs. til forandringer i størrelse eller mængde, men de kan ikke forklare, hvorfor ting adskiller sig kvalitativt fra hinanden på tusind forskellige måder, og hvorfor én ting forandrer sig til en anden. I virkeligheden sker selv mekanisk bevægelse frembragt af ydre kræfter gennem de indre modsigelser i ting. Simpel vækst hos planter og dyr, deres kvantitative udvikling, er ligeledes hovedsagelig et resultat af deres indre modsigelser. På samme måde er den samfundsmæssige udvikling hovedsagelig ikke betinget af ydre, men af indre årsager. Lande med næsten de samme geografiske og klimatiske forhold udviser store forskelligheder og ujævnheder i deres udvikling. Derudover kan store samfundsmæssige forandringer finde sted i et og samme land, skønt dets geografi og klima forbliver uændret. Det imperialistiske Rusland forvandlede sig til den socialistiske Sovjetunion, og det feudale Japan, som havde lukket dørene til omverdenen, forvandlede sig til det imperialistiske Japan, selvom der ikke fandt nogen ændringer sted i nogen af disse landes geografi og klima. Kina, som længe var domineret af feudalismen, er undergået store forandringer i de sidste hundrede år og forandres nu i retning af et frigjort, nyt Kina, men dets geografi og klima er forblevet uforandrede. På jorden som helhed og på hver del af den, finder der forandringer i geografi og klima sted, men de er ubetydelige i sammenligning med de samfundsmæssige forandringer; geografiske og klimatiske forandringer manifesterer sig først efter titusinder af år, mens samfundsmæssige forandringer manifesterer sig i løbet af nogle tusinde, nogle hundrede eller nogle tiår og i tider med revolution endda i løbet af nogle få år eller måneder. Ifølge den materialistiske dialektik skyldes forandringer i naturen hovedsagelig udviklingen af de indre modsigelser i naturen. Forandringer i samfundet skyldes hovedsagelig udviklingen af de indre modsigelser i samfundet, dvs. modsætningen mellem produktivkræfterne og produktions-

forholdene, modsætningen mellem klasser og modsætningen mellem det gamle og det nye. Det er udviklingen af disse modsigelser, der driver samfundet fremad og giver stødet til at det gamle samfund erstattes med et nyt.

Udelukker den materialistiske dialektik ydre årsager? Slet ikke. Den fremhæver, at ydre årsager er forandringens betingelser og indre årsager er forandringens grundlag, og at ydre årsager virker gennem indre årsager. Ved en passende temperatur forandres et æg til en kylling, men ingen temperatur kan forandre en sten til en kylling, fordi ægget og stenen har et forskelligt grundlag. Folkene i forskellige lande påvirker bestandigt hinanden. I kapitalismens epoke, og specielt i imperialismens og den proletariske revolutions epoke, er de gensidige påvirkninger og impulser mellem de forskellige lande på det politiske, økonomiske og kulturelle område usædvanlig stærke. Den socialistiske oktoberrevolution indledte en ny epoke ikke blot i Ruslands historie, men også i verdenshistorien. Den øvede indflydelse på de indre forandringer i andre lande i verden, således også – og endog på en særdeles dybtgående måde – på de indre forandringer i Kina. Imidlertid var det de indre udviklingslove i disse lande, Kina indbefattet, som bevirkede disse forandringer. I et slag sejrer den ene hær og den anden bliver besejret; både sejren og nederlaget bestemmes af indre årsager. Den ene hær sejrer enten fordi den er stærk eller fordi den har en kompetent ledelse og den anden bliver besejret enten fordi den er svag eller fordi den har en inkompetent ledelse; det er gennem indre årsager at de ydre årsager virker. At storborgerskabet i Kina i 1927 kunne påføre proletariatet et nederlag, skyldtes den opportuniste, som på det tidspunkt fandtes i det kinesiske proletariat (i Kinas kommunistiske Parti). Da vi havde likvideret denne opportuniste, genoptog den kinesiske revolution sin fremmarch. Senere blev den kinesiske revolution igen ramt af svære tilbageslag i kampen mod fjenden, denne gang forårsaget af eventyrpolitikken, som var fremkommet inden for vort parti. Da vi fik likvideret denne eventyrpolitik, gik vor sag endnu en gang fremad. Således ser vi, at for at lede revolutionen frem til sejr må et politisk parti støtte sig på sin egen politiske linies rigtighed og på sin egen organisations fasthed.

Den dialektiske verdensanskuelse opstod i oldtiden både i Kina og i Europa. Den gamle dialektik havde imidlertid i nogen grad en spontan og primitiv karakter. Under de daværende samfundsmæssige og historiske betingelser var den endnu ikke i stand til at skabe et teoretisk system og følgelig kunne den ikke i fuld udstrækning forklare verden, og den blev erstattet af metafysikken. Den berømte tyske filosof Hegel, som levede i slutningen af det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede, gav yderst vigtige bidrag til dialektikken, men hans dialektik var idealistisk. Det var først da Marx og Engels, den proletariske bevægelses store forkæmpere, havde sammenfattet de positive resultater i den menneskelige erkendelses historie og især på kritisk måde optaget de rationelle elementer i den hegelske dialektik og skabt den

store dialektiske og historiske materialismes teori, at en hidtil uset revolution i den menneskelige erkendelses historie fandt sted. Denne teori blev videreudviklet af Lenin og Stalin. Så snart den bredte sig til Kina, forårsagede den umådelige forandringer i den kinesiske tænkning.

Denne dialektiske verdensanskuelse lærer os først og fremmest, hvordan man skal iagttage og analysere bevægelsen af modsætninger i forskellige ting, og hvordan man på grundlag af en sådan analyse kan anvise metoderne til at løse modsigelser. Det er derfor yderst vigtigt for os at forstå loven om modsigelse i ting på konkret måde.

II. MODSIGELSENS ALMENHED

For at gøre fremstillingen lettere, vil jeg først behandle modsigelsens almenhed og derefter gå over til at behandle det specifikke ved modsigelsen. Grunden er, at modsigelsens almenhed kan forklares mere kortfattet, fordi den allerede er blevet anerkendt i vide kredse, efter at Marx, Engels, Lenin og Stalin, der grundlagde og videreudviklede marxismen, har udarbejdet den dialektisk-materialistiske verdensanskuelse og anvendt den materialistiske dialektik med de bedste resultater på talrige områder inden for den historiske og naturhistoriske forskning, ligesom den er blevet anvendt til at forandre mange sider af samfundet og naturen (som i Sovjetunionen). Derimod er det specifikke ved modsigelsen endnu ikke klart erkendt af mange kammerater og specielt ikke af dogmatikerne. De forstår ikke, at modsigelsens almenhed netop eksisterer i det specifikke ved modsigelsen. De forstår heller ikke, hvor vigtigt det er at studere det specifikke ved modsigelsen i de konkrete ting, vi står over for, når vi skal vejlede den revolutionære praksis. Derfor er det nødvendigt at fremhæve studiet af det specifikke ved modsigelsen og forklare det grundigt. Af denne grund vil vi i vor analyse af loven om modsigelse i ting først analysere modsigelsens almenhed, derefter lægge særlig vægt på analysen af det specifikke ved modsigelsen og til sidst vende tilbage til modsigelsens almenhed.

Modsigelsens almenhed eller det absolutte ved modsigelsen har en dobbelt betydning. For det første, at der eksisterer modsigelse i alle tings udviklingsproces, og for det andet, at i hver tings udviklingsproces findes der en bevægelse af modsætninger fra begyndelsen til enden.

Engels sagde: »Bevægelse er i sig selv en modsigelse«⁶. Lenin definerede loven om modsætningernes enhed som »anerkendelsen (afdækningen) af de modstridende, *hinanden udelukkende*, modsatte tendenser i *alle* foreteelser og processer i naturen (*iberegnet* bevidstheden og samfundet)«⁷.

Er disse teser korrekte? Ja, det er de. Det indbyrdes afhængighedsforhold mellem de modstridende sider, der findes i alle ting, og kampen mellem disse sider bestemmer alle tings liv og driver deres udvikling fremad. Der findes intet, der ikke indeholder modsigelse; uden modsigelse ville intet eksistere.

Modsigelse er grundlaget for de enkle former for bevægelse (f.eks. mekanisk bevægelse) og i endnu højere grad for de mere komplicerede former for bevægelse.

Engels forklarede modsigelsens almenhed på følgende måde:

»Hvis den enkle mekaniske stedforandring indeholder en modsigelse så gælder dette i endnu højere grad for de højere former for materiens bevægelse og specielt for det organiske liv og dets udvikling. ... livet består netop frem for alt i dette – at et væsen på ethvert tidspunkt er det samme og alligevel noget andet. Livet er derfor også en modsigelse, der er til stede i tingene og processerne selv, og som hele tiden opstår af sig selv og løser sig selv; og så snart modsigelsen ophører, ophører også livet, og døden indtræder. På samme måde har vi set, at heller ikke på tænkningens område kan man komme uden om modsigelserne, og at f.eks. modsætningen mellem menneskets iboende ubegrænsede evne til erkendelse, og dennes faktiske tilstedeværelse hos mennesker, der er begrænsede i ydre vilkår og som besidder begrænset erkendelse, får sin løsning i en for os praktisk taget endeløs rækkefølge af generationer, i den uendelige fremadskriden.«

»... et af de grundlæggende principper i den højere matematik er den modsigelse, at under visse omstændigheder kan rette linier og kurver være det samme.«

»Men også den lavere matematik er fuld af modsigelser.«⁸.

Lenin illustrerede modsigelsens almenhed på følgende måde:

»I matematikken: + og ÷ . Differential og integral.

I mekanikken: Aktion og reaktion.

I fysikken: Positiv og negativ elektricitet.

I kemien: Forening og spaltning af atomer.

I samfundsvidenskaben: Klassekampen.«⁹.

I krig er angreb og forsvar, fremrykning og tilbagemæg, sejr og nederlag alle gensidigt modstridende fænomener. Det ene kan ikke eksistere uden det andet. De to sider er på samme tid i strid med og gensidigt afhængige af hinanden, og dette udgør krigen i sin helhed, driver dens udvikling fremad og løser dens problemer.

Enhver forskel i menneskets begreber bør betragtes som en genspejling af en objektiv modsigelse. Objektive modsigelser genspejles i subjektiv tænkning, og denne proces udgør begrebernes modstridende bevægelse, driver tænkningens udvikling fremad og løser uophørligt problemer i menneskets tænkning.

Modsætning og kamp mellem forskellige slags ideer fremkommer til stadighed inden for partiet; dette er en genspejling inden for partiet af modsætningerne mellem klasserne og mellem det nye og det gamle i samfundet. Hvis der ikke fandtes nogen modsigelser i partiet og ikke nogen ideologiske kampe for at løse dem, ville partiets liv ophøre.

Således er det allerede klart, at modsigelse eksisterer generelt og i alle processer, hvadenten det er enkle eller komplicerede former for bevægelse, og hvadenten det er i den objektive verdens eller i den menneskelige tænkningens fænomener. Men eksisterer modsigelse også på det indledende stadium af hver proces? Findes der en bevægelse af modsætninger fra begyndelsen til enden i hver enkelt tings udviklingsproces?

Som det fremgår af de artikler, hvor sovjetiske filosoffer kritiserer Deborins skole, hævder denne, at modsigelser ikke fremtræder ved begyndelsen af en proces, men kun når den har udviklet sig til et vist trin. Hvis dette var tilfældet, ville årsagen til processen før dette trin være en ydre og ikke en indre. Deborin henfalder således til de metafysiske teorier om ydre årsager og til mekanicisme. Når Deborin-skolen anvender denne synsmåde i analysen af konkrete problemer, ser den kun forskelle, men ingen modsigelser mellem kulakkerne og bøndernes masse under de eksisterende forhold i Sovjetunionen, og er således fuldt ud enig med Bukharin. Når den analyserer den franske revolution hævder den, at der før revolutionen på samme måde kun fandtes forskelle, men ingen modsigelser inden for trediestanden, som bestod af arbejderne, bønderne og borgerskabet. Disse synspunkter, som Deborin-skolen fremlægger, er anti-marxistiske. Denne skole forstår ikke, at en hvilken som helst forskel allerede indeholder en modsigelse, og at forskel i sig selv er en modsigelse. Arbejde og kapital har stået i modsætning til hinanden, lige siden de to klasser opstod, blot var modsigelsen i begyndelsen endnu ikke skærpet. Selv under de samfundsmæssige betingelser, der eksisterer i Sovjetunionen, er der en forskel mellem arbejdere og bønder, og netop denne forskel er en modsigelse, selv om den til forskel fra modsætningen mellem arbejde og kapital ikke bliver skærpet i den grad, at den bliver antagonistisk eller tager form af klassekamp. Arbejderne og bønderne har etableret et fast forbund i løbet af den socialistiske opbygning og er i færd med trin for trin at løse denne modsigelse under fremrykningen fra socialisme til kommunisme. Spørgsmålet er et spørgsmål om forskellige slags modsigelser, ikke om der findes eller ikke findes modsigelse. Modsigelsen er almen, absolut, den er til stede i alle tings udviklingsproces og gennemtrænger enhver proces fra begyndelsen til afslutningen.

Hvad menes der med, at der opstår en ny proces? Den gamle enhed med de modsætninger, den består af, viger pladsen for en ny enhed med de modsætninger, den består af, hvorpå en ny proces opstår for at erstatte den gamle enhed. Den gamle proces slutter, og den nye begynder. Den nye proces indeholder nye modsætninger og begynder sine egne modsigelsers udviklingshistorie.

Som Lenin påpegede, gav Marx i sit værk *Kapitalen* en forbilledlig analyse af modsætningernes bevægelse, som gennemløber alle tings udviklingsproces fra begyndelsen til afslutningen. Det er denne metode, der må anvendes ved studiet af alle tings udvikling. Også Lenin anvendte denne metode korrekt og holdt fast ved den i alle sine skrifter.

»I *Kapitalen* analyserer Marx først det enkleste, almindeligste og mest grundlæggende, mest udbredte og dagligdags *forhold* i det borgerlige (vare-)samfund, et forhold, som forekommer millioner af gange, nemlig varebyttet. I denne meget enkle foreteelse (i denne 'celle' af det borgerlige samfund) afdækker analysen *alle* modsigelserne (eller kimene til *alle* modsigelserne) i det moderne samfund. Den videre fremstilling viser os udviklingen (*både* vækst og bevægelse) af disse modsigelser og af dette samfund i Σ (summen) af dets enkelte dele fra dets begyndelse til dets afslutning.«

Lenin tilføjede: »Dette må også være metoden ved fremstillingen (eller studiet) af dialektikken overhovedet.«¹⁰

Kinesiske kommunister må lære sig denne metode; kun da vil de være i stand til på korrekt måde at analysere den kinesiske revolutions historie og nuværende situation og herudfra drage slutninger om dens fremtid.

III. DET SPECIFIKKE VED MODSIGELSEN

Der findes modsigelser i alle tings udviklingsprocesser; de gennemtrænger hver tings udviklingsproces fra begyndelsen til afslutningen. Dette er modsigelsens almene og absolutte karakter, som vi har beskæftiget os med ovenfor. Lad os nu beskæftige os med det specifikke og relative ved modsigelsen.

Dette problem bør studeres på forskellige planer.

For det første har modsigelsen i alle materiens bevægelsesformer sin specifikke karakter. Menneskets erkendelse af materien er erkendelsen af dens bevægelsesformer, fordi der ikke eksisterer noget andet i denne verden end materie i bevægelse, og denne bevægelse må antage bestemte former. Når vi betragter hver enkelt af materiens bevægelsesformer, må vi lægge mærke til de træk, den har til fælles med andre bevægelsesformer. Men hvad der er særlig vigtigt og nødvendigt, eftersom det udgør grundlaget for vor erkendelse af en ting, er at lægge mærke til, hvad der er specifikt for denne form for materiens bevægelse, det vil sige at iagttage den kvalitative forskel mellem denne bevægelsesform og andre former. Kun når vi gør dette, kan vi skelne mellem tingene. Enhver form for bevægelse indeholder i sig selv sin egen specifikke modsigelse. Denne specifikke modsigelse udgør det specifikke væsen, der adskiller en ting fra en anden. Den er den indre årsag til eller, om man vil, grundlaget for den vældige mangfoldighed af ting i verden. Der findes mange bevægelsesformer i naturen, mekanisk bevægelse, lyd, lys, varme, elektricitet, spaltning, forbindelse osv. Alle disse former er indbyrdes afhængige af hinanden, men i deres væsen er hver af dem forskellig fra de andre. Hver bevægelsesforms specifikke væsen er bestemt af dens egen specifikke modsigelse. Dette er gyldigt ikke blot for naturens vedkommende, men også for samfundets og for tænkingens foretelser. Enhver samfundsform, enhver form for ideologi har sin egen specifikke modsigelse og sit specifikke væsen.

Videnskaberne adskiller sig fra hinanden netop på grund af de specifikke modsigelser, der ligger i deres respektive studieobjekter. Således udgør den modsigelse, som er særegen for en bestemt slags fænomener, studieobjektet for en særlig videnskab. For eksempel positive og negative tal i matematikken; aktion og reaktion i mekanikken; positiv og negativ elektricitet i fysikken; forening og spaltning i kemien; produktivkræfter og produktionsforhold, klasser og klassekamp i samfundsvidenskaben; angreb og forsvar i militærvidenskaben; idealisme og materialisme, den metafysiske anskuelse og den dialektiske anskuelse i filosofien; osv. – alt dette er studieobjekter for forskellige grene af videnskaben, netop fordi hver gren har sin egen specifikke modsigelse og sit særegne væsen. Hvis vi ikke forstår det almene ved modsigelsen, kan vi naturligvis ikke på nogen måde afdække den almene årsag eller det almene grundlag for tings bevægelse og udvikling; men hvis vi imidlertid ikke studerer det specifikke ved modsigelsen, kan vi ikke på nogen måde bestemme en tings specifikke væsen, som adskiller den fra andre ting, og vi kan ikke afdække den specifikke årsag til eller det specifikke grundlag for en tings bevægelse eller udvikling og heller ikke skille tingene ud fra hinanden eller afgrænse de forskellige videnskabelige områder fra hinanden.

Når det gælder udviklingsforløbet i menneskets erkendelse, foregår der altid en gradvis vækst fra erkendelsen af det enkelte og særegne til erkendelsen af det almene. Kun når mennesket kender mange forskellige tings specifikke væsen, kan det gå videre til at generalisere og kende tingenes fælles væsen. Når mennesket har opnået erkendelsen af dette fælles væsen, bruger det den som vejledning og går videre til at studere forskellige konkrete ting, som endnu ikke har været genstand for studier, eller som ikke har været studeret gennemgribende nok, og til at afdække det specifikke væsen i hver af tingene. Kun på den måde er det i stand til at supplere, berige og udvikle sin erkendelse af tingenes fælles væsen og undgå, at en sådan erkendelse visner eller stivner. Dette er de to erkendelsesprocesser; den ene går fra det specifikke til det generelle, og den anden går fra det generelle til det specifikke. På denne måde bevæger erkendelsen sig altid cyklisk og (så længe man holder sig strengt til den videnskabelige metode) fører hver cyklus den menneskelige erkendelse et trin højere op og gør den stadig mere dybtgående. Vore dogmatikeres fejl i dette spørgsmål er, at de på den ene side ikke forstår, at vi må studere det specifikke ved modsigelsen og kende den enkelte tings specifikke væsen, før vi fuldt ud kan forstå det almene ved modsigelsen og tingenes fælles væsen, og at de på den anden side ikke forstår, at vi efter at have erkendt tingenes fælles væsen må gå videre og studere de konkrete ting, der endnu ikke er blevet studeret dybtgående, eller som først lige er opstået. Vore dogmatikere er dovendidrikker. De nægter at foretage noget grundigt studium af konkrete ting, de betragter almene sandheder som noget, der fremkommer ud af det tomme intet, de forvandler dem til rent abstrakte og ubegribelige formler, og således fornægter de fuldstændigt det normale forløb,

hvorigennem mennesket når frem til at kende sandheden og vender det på hovedet. De forstår heller ikke den indbyrdes sammenhæng mellem de to erkendelsesprocesser – fra det specifikke til det generelle og derefter fra det generelle til det specifikke. De forstår intet af den marxistiske erkendelsesteori.

Det er nødvendigt ikke blot at studere den specifikke modsigelse i ethvert stort system af materiens bevægelsesformer og dens væsen, som er betinget af disse modsigelser, men også undersøge den specifikke modsigelse og hver enkelt proces' væsen i det lange udviklingsforløb, som enhver af materiens bevægelsesformer gennemløber. I enhver form for bevægelse er hver udviklingsproces, som er virkelig (og ikke indbildt), kvalitativt forskellig. Vort studium må understrege og tage sit udgangspunkt i dette.

Kvalitativt forskellige modsigelser kan kun løses ved kvalitativt forskellige metoder. For eksempel løses modsætningen mellem proletariat og borgerskabet ved hjælp af den socialistiske revolutions metode; modsætningen mellem folkets store masser og det feudale system løses ved hjælp af den demokratiske revolutions metode; modsætningen mellem kolonierne og imperialismen løses ved hjælp af den nationale revolutionære krigs metode; modsætningen mellem arbejderklassen og bondeklassen i det socialistiske samfund løses gennem landbrugets kollektivisering og mekanisering; modsigelser inden for det kommunistiske parti løses ved kritikken og selvkritikkens metode; modsætningen mellem samfundet og naturen løses gennem udviklingen af produktivkræfterne. Processerne forandres, gamle processer og gamle modsigelser forsvinder, nye processer og nye modsigelser opstår, og metoderne til løsningen af modsigelserne veksler i overensstemmelse hermed. I Rusland var der en grundlæggende forskel mellem den modsigelse, der blev løst ved februarrevolutionen, og den modsigelse, der blev løst ved oktoberrevolutionen, såvel som mellem metoderne, der blev anvendt for at løse dem. Princippet om at anvende forskellige metoder til at løse forskellige slags modsigelser er et princip, som marxister-leninister strengt må iagttage. Dogmatikerne iagttager ikke dette princip; de forstår ikke, at betingelserne skifter i forskellige slags revolutioner, og forstår derfor heller ikke, at forskellige metoder skal anvendes for at løse forskellige slags modsigelser. De anvender overalt det samme skema, som de anser for uforanderligt, hvilket kun fører til tilbageslag for revolutionen eller bringer en sørgelig forvirring i noget, som oprindeligt var godt.

For at kunne afdække det specifikke ved modsigelserne i enhver tings udviklingsproces, i deres helhed eller indbyrdes forbindelser, dvs. for at afdække processens væsen, er det nødvendigt at afdække det specifikke ved hver af de to aspekter i modsigelsen i den pågældende proces; ellers vil det være umuligt at nå til klarhed om processens væsen. Dette kræver ligeledes den største opmærksomhed i vort studium.

Der er mange modsigelser i enhver større tings udviklingsforløb. I Kinas

borgerligt-demokratiske revolutions udviklingsforløb, hvor betingelserne er overmåde komplicerede, findes der f.eks. modsætningen mellem alle de undertrykte klasser i det kinesiske samfund og imperialismen, modsætningen mellem folkets store masser og feudalismen, modsætningen mellem proletariatet og borgerskabet, modsætningen mellem bønderne og småborgerskabet i byerne på den ene side og borgerskabet på den anden side, modsætningen mellem de forskellige reaktionære herskende grupper osv. Disse modsigelser kan ikke behandles på samme måde, da hver af dem har sit specifikke væsen; desuden kan de to aspekter i hver modsigelse ikke behandles på samme måde, da hvert aspekt har sine egne karakteristika. Vi, der er engageret i den kinesiske revolution, bør ikke blot forstå det specifikke ved disse modsigelser som helhed, dvs. i deres indbyrdes forbindelser, men bør også studere de to aspekter i hver modsigelse som den eneste måde at forstå helheden på. Når vi taler om at forstå hvert aspekt i en modsigelse, mener vi at forstå hvilken specifik stilling, hvert aspekt indtager; under hvilke konkrete former, de to aspekter er afhængige af hinanden og står i modsætning til hinanden, og hvilke konkrete metoder, der benyttes i kampen med det modsatte aspekt, når de to er både gensidigt afhængige af og i modsætning til hinanden, og også efter at den gensidige afhængighed er nedbrudt. Det er af stor vigtighed at studere disse problemer. Lenin sigtede netop til dette, da han sagde, at det væsentlige i marxismen, marxismens levende sjæl, er den konkrete analyse af konkrete betingelser¹¹. Vore dogmatikere har krænket Lenins lære; de bruger aldrig deres hjerner til at analysere noget som helst konkret, og i deres skrifter og taler bruger de altid skemaer uden indhold og skaber på denne måde en meget dårlig arbejdsstil i vort parti.

Når vi studerer et problem, må vi sky subjektivitet, ensidighed og overfladiskhed. At være subjektiv betyder ikke at se objektivt på problemerne, dvs. ikke at bruge det materialistiske synspunkt, når man betragter problemer. Jeg har diskuteret dette i mit essay »Om praksis«. At være ensidig betyder ikke at se alsidigt på problemerne, f.eks. kun at forstå Kina, men ikke Japan, kun det kommunistiske parti, men ikke Kuomintang, kun proletariatet, men ikke borgerskabet, kun bønderne, men ikke godsejerne, kun de gunstige betingelser, men ikke de ugunstige, kun fortiden, men ikke fremtiden, kun enkelte dele, men ikke helheden, kun manglerne, men ikke resultaterne, kun anklagerens argumenter, men ikke forsvarerens, kun underjordisk revolutionært arbejde, men ikke åbent revolutionært arbejde osv. Kort sagt betyder det ikke at forstå kendetegnene ved begge aspekterne i en modsigelse. Det er dette, vi mener med at se ensidigt på et problem. Det kan også kaldes at se delen, men ikke helheden, ikke at se skoven for bare træer. På denne måde er det umuligt at finde frem til metoden til at løse en modsigelse, er det umuligt at udføre revolutionens opgaver, at udføre et hverv godt eller at udvikle den indre ideologiske kamp i partiet korrekt. Da Sun Wu Tzu diskutererede militærvidenskaben og sagde: »Kend fjenden og kend dig selv, og du kan udkæmpe

hundrede slag uden fare for nederlag«¹² sigtede han til de to sider i et slag. Wei Cheng¹³ fra Tang-dynastiet forstod også det fejlagtige ved ensidighed, da han sagde: »Lyt til begge sider og du vil blive oplyst, ænser du bare den ene side, vil du forblive uoplyst.« Men vore kammerater ser ofte ensidigt på problemerne, og derfor støder de ofte på pludseligt opdukkende hindringer. I romanen *Shui Hu Chuan* angreb Sung Chiang tre gange landsbyen Chu¹⁴. To gange blev han slået tilbage, fordi han var uvidende om de lokale betingelser og benyttede en forkert metode. Senere ændrede han sin metode. Først undersøgte han situationen og gjorde sig bekendt med vejnettet, derefter sprængte han forbundet mellem landsbyerne Li, Hu og Chu og sendte sine mænd i forklædning ind i fjendens lejr for at vente dér, idet han anvendte en krigslist på linie med den udenlandske fortælling om den trojanske hest. Og tredje gang vandt han. Der er mange eksempler på materialistisk dialektik i *Shui Hu Chuan*, hvoraf episoden med de tre angreb på landsbyen Chu er et af de bedste. Lenin sagde:

»... for virkelig at forstå et objekt må vi spænde over og studere alle dets sider, alle sammenhænge og alle »formidlinger«. Vi vil aldrig opnå dette fuldstændigt, men kravet om alsidighed er en sikkerhed mod fejltagelser og stivhed¹⁵.

Vi bør huske hans ord. At være overfladisk betyder hverken at overveje en modsigelses karakteristika i dens helhed eller hvert af dens aspekters karakteristika; det betyder at benægte nødvendigheden af at trænge dybt ned i en ting og omhyggeligt studere dens modsigelses karakteristika, men i stedet blot betragte den på afstand og efter at have fået et glimt af dens ydre omrids straks at forsøge at løse modsigelsen (at besvare et spørgsmål, bilægge en tvist, udføre et stykke arbejde eller lede en militær operation). Denne måde at gøre tingene på vil uvægerlig føre til vanskeligheder. Årsagen til, at de dogmatiske og empiricistiske kammerater i Kina har gjort fejltagelser, ligger netop i deres subjektivistiske, ensidige og overfladiske måde at se tingene på. At være ensidig og overfladisk er på samme tid at være subjektiv, for alle objektive ting er i virkeligheden indbyrdes forbundne og styres af indre lovmæssigheder. Men i stedet for at sætte sig den opgave at genspejle tingene, som de virkelig er, ser nogle mennesker ensidigt eller overfladisk på tingene og kender hverken deres indbyrdes sammenhæng eller deres indre love, og deres metode er på denne måde subjektivistisk.

Vi må ikke alene være opmærksomme på det specifikke ved modsætningernes bevægelse i en tings samlede udviklingsproces – både hvad angår deres indbyrdes forbundethed og hvert af deres aspekter. Vi må også have øje for, at de enkelte trin i denne proces har deres egne specifikke træk.

Den grundlæggende modsigelse i en tings udviklingsproces og processens væsen, der er betinget af denne grundlæggende modsigelse, vil ikke forsvinde, før processen er fuldbåret; men i en langvarig proces er betingelserne ofte forskellige på hvert trin. Årsagen til dette er, at selv om den grundlæggende

modsigelse i en tings udviklingsproces og processens væsen forbliver uændret, bliver den grundlæggende modsigelse mere og mere skærpet, mens den bevæger sig fra et trin til et andet i den langvarige proces. Desuden skærpes nogle af de talrige større og mindre modsigelser, der er betinget eller påvirket af den grundlæggende modsigelse, andre bliver midlertidigt eller delvist løst eller dæmpet, og en del nye opstår. Følgelig markeres processen af forskellige trin. Hvis man ikke er opmærksom på trinene i en tings udviklingsproces, kan man ikke behandle dens modsigelser på rigtig måde.

Da for eksempel frikonkurrencekapitalismen udviklede sig til imperialism, skete der ingen forandring i klassenaturen hos de to grundlæggende modsatte klasser, proletariatet og borgerskabet, eller i samfundets kapitalistiske væsen; imidlertid blev modsætningen mellem disse to klasser skærpet, modsætningen mellem monopolkapital og ikke-monopolistisk kapital opstod, modsætningen mellem kolonimagterne og kolonierne blev skærpet, modsigelserne blandt de kapitalistiske lande, som er resultatet af deres ujævne udvikling, manifesterede sig særlig skarpt, og på denne måde fremkom det specifikke stadium af kapitalismen, imperialismens stadium. Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolutions epoke, netop fordi Lenin og Stalin korrekt har forklaret disse modsigelser og korrekt formuleret den proletariske revolutions teori og taktik for at løse dem.

Tag Kinas borgerlig-demokratiske revolutions proces, der begyndte med revolutionen i 1911. Også den har flere klart adskilte trin. I særdeleshed udgør revolutionen i den periode, da den stod under borgerlig ledelse, og revolutionen i den periode, hvor den står under proletarisk ledelse, to vidt forskellige historiske trin. Den proletariske ledelse har med andre ord grundlæggende forandret hele revolutionens karakter, har frembragt en omgruppering af klassekræfterne, har givet stødet til et enormt opsving i bonderevolutionen, givet revolutionen mod imperialismen og feudalismen en konsekvent karakter, skabt mulighed for overgangen fra den demokratiske revolution til den socialistiske revolution osv. Intet af dette var muligt i den periode, hvor revolutionen var under borgerlig ledelse. Selv om der ikke er sket nogen ændringer i den grundlæggende modsigelses natur i processen som helhed, dvs. i processens anti-imperialistiske, antifeudale, demokratisk-revolutionære natur (den modsatte side er dens halvkoloniale og halvfeudale natur), har denne proces ikke desto mindre gennemgået flere udviklingstrin i løbet af mere end tyve år; i dette tidsrum er der sket mange vigtige begivenheder – 1911-revolutionens fiasko og etableringen af de nordlige krigsherrers regime, dannelsen af den første nationale enhedsfront og revolutionen i 1924-27, sprængningen af enhedsfronten og borgerskabets overgang til kontrarevolutionens side, krigen mellem de nye krigsherrer, den revolutionære bondekrig, etableringen af den anden nationale enhedsfront og modstandskrigen mod Japan. Disse trin markeres af specifikke træk – tilspidsningen af visse modsigelser (f.eks. den revolutionære bondekrig og den japanske invasion i de fire

nordøstlige provinser) den delvise eller midlertidige løsning af andre modsigelser (f.eks. tilintetgørelsen af de nordlige krigsherrer og vor konfiskering af godsejernes jord) og fremkomsten af nye modsigelser (f.eks. konflikterne mellem de nye krigsherrer og godsejernes generobring af jorden efter tabet af vore revolutionære baseområder i syd).

Når vi studerer det specifikke ved modsigelserne på hvert trin i en tings udviklingsproces, skal vi ikke blot iagttage dem i deres indbyrdes sammenhæng eller i deres helhed. Vi må også undersøge de to aspekter af hver modsigelse.

Lad os f.eks. se på Kuomintang og det kommunistiske parti. Tag ét aspekt, Kuomintang. I den første enhedsfronts periode gennemførte Kuomintang Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinier: Forbund med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønderne og arbejderne. Følgelig var det revolutionært og livskraftigt, det var et forbund af forskellige klasser for den demokratiske revolution. Efter 1927 forandrede Kuomintang sig imidlertid til sin modsætning og blev en reaktionær blok af godsejerne og storborgerskabet. Efter begivenhederne i Sian i december 1936 begyndte det at ændre sig i retning af at ville afslutte borgerkrigen og samarbejde med det kommunistiske parti for at yde fælles modstand mod den japanske imperialisme. Således har de specifikke træk ved Kuomintang været på de tre trin. Naturligvis er disse træk opstået af en mængde forskellige årsager.

Lad os nu tage det andet aspekt, Kinas kommunistiske Parti. I den første enhedsfronts periode befandt Kinas kommunistiske Parti sig i sin barndom; det ledede modigt revolutionen i 1924-27, men afslørede sin umodenhed i forståelsen af revolutionens karakter, opgaver og metoder, og som følge heraf blev det muligt for Chen Tu-hsiuismen, som opstod i revolutionens sidste fase, at gøre sig gældende og forårsage revolutionens nederlag. Efter 1927 ledede det kommunistiske parti modigt den revolutionære bondekrig og skabte den revolutionære hær og de revolutionære baseområder. Imidlertid begik det eventyrpolitiske fejl, som forårsagede meget store tab både for hæren og for baseområderne. Siden 1935 har partiet rettet disse fejl og har ledet den nye enhedsfront for modstand mod Japan. Denne store kamp er nu under udvikling. På det nuværende trin er det kommunistiske parti et parti, der har bestået prøven i de to revolutioner og erhvervet sig en stor rigdom af erfaringer. Således har de specifikke træk ved Kinas kommunistiske Parti formet sig på de tre trin. Også disse træk er opstået af en mængde forskellige årsager. Uden at studere begge disse sæt af træk kan vi ikke forstå de specifikke relationer mellem de to partier gennem deres forskellige udviklings-trin, nemlig etableringen af en enhedsfront, sprængningen af enhedsfronten og dannelsen af en ny enhedsfront. Men det er endnu mere væsentligt for studiet af de specifikke træk ved de to partier at undersøge de to partiers klassegrundlag og de deraf udsprungne modsigelser, der er opstået mellem hvert parti og andre kræfter i forskellige perioder.

I den periode, hvor Kuomintang havde sit første samarbejde med det kommunistiske parti, stod det f.eks. i modsætning til den udenlandske imperialisme og var derfor anti-imperialistisk. På den anden side stod det i modsætning til de store folkemasser i landet, og selv om det i ord lovede det arbejdende folk mange goder, gav det det i virkeligheden lidt eller ingenting. I den periode, hvor Kuomintang gennemførte den anti-kommunistiske krig, samarbejdede det med imperialismen og feudalismen imod de store folkemasser og fratog dem alt, hvad de havde vundet i revolutionen, og skærpede derved modsætningen til dem. I den nuværende periode af den anti-japanske krig står Kuomintang i modsætning til den japanske imperialisme og ønsker at samarbejde med det kommunistiske parti, men uden at afsvække sin kamp mod det kommunistiske parti og folket eller sin undertrykkelse af dem. Hvad det kommunistiske parti angår, har det altid i enhver periode stået sammen med de store folkemasser mod imperialisme og feudalisme, men i den nuværende periode af den anti-japanske krig har det ført en moderat politik over for Kuomintang og de hjemlige feudale kræfter, fordi Kuomintang har erklæret sig som tilhænger af modstand mod Japan. De ovennævnte omstændigheder har ført til, at de to partier snart er i forbund med hinanden, snart i kamp mod hinanden, og i løbet af perioderne med forbund har der til og med været en kompliceret tilstand, hvor forbund og kamp har eksisteret på samme tid. Hvis vi ikke studerer de specifikke træk ved begge sider i modsigelsen, vil vi ikke alene være ude af stand til at forstå hvert partis relationer til andre kræfter, men heller ikke relationerne mellem de to partier.

Således ser vi, at når vi studerer det specifikke ved enhver form for modsigelse – modsigelsen i enhver form for materiens bevægelse, modsigelsen i enhver af dens udviklingsprocesser, de to sider ved modsigelsen i hver proces, modsigelsen på hvert trin af en proces og de to sider ved modsigelsen på hvert trin – når vi studerer det specifikke ved alle disse modsigelser, må vi ikke være subjektive og vilkårlige, men analysere det konkret. Uden konkret analyse kan der ikke findes nogen erkendelse af det specifikke ved nogen modsigelse. Vi må altid huske Lenins ord om den konkrete analyse af de konkrete betingelser.

Marx og Engels var de første, der forsynede os med fremragende forbilleder for sådanne konkrete analyser.

Da Marx og Engels anvendte loven om modsigelse i ting til at studere den samfundshistoriske proces, opdagede de modsætningen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene, de opdagede modsætningen mellem de udbytende og de udbyttede klasser og også den deraf følgende modsætning mellem den økonomiske basis og dens overbygning (politik, ideologi osv.), og de opdagede, hvorledes disse modsigelser uundgåeligt fører til forskellige former for revolutioner i forskellige former for classesamfund.

Da Marx anvendte denne lov til at studere det kapitalistiske samfunds økonomiske struktur, opdagede han, at den grundlæggende modsigelse i dette

samfund er modsætningen mellem produktionens samfundsmæssige karakter og ejendommens private karakter. Denne modsigelse manifesterer sig i modsætningen mellem produktionens organiserede karakter i de enkelte virksomheder og produktionens anarkiske karakter i samfundet som helhed. I klasseforholdene kommer dette til udtryk i modsætningen mellem borgerskabet og proletariatet.

Eftersom antallet af ting er enormt, og der ikke findes nogen grænse for deres udvikling, bliver det, som er alment i én sammenhæng, specifikt i en anden. Omvendt bliver det, som er specifikt i én sammenhæng, alment i en anden. Modsætningen i det kapitalistiske system mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private ejendomsret til produktionsmidlerne er fælles for alle lande, hvor kapitalismen eksisterer og udvikles; for kapitalismens vedkommende udgør dette modsigelsens almenhed. Men denne kapitalismens modsigelse hører kun til på et bestemt historisk trin i classesamfundets almindelige udvikling. Hvad angår modsætningen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene i classesamfundet som helhed, udgør den det specifikke ved modsigelsen. I udviklingen af sin analyse af det specifikke ved alle disse modsigelser i det kapitalistiske samfund, gav Marx imidlertid en stadig mere dybtgående, dækkende og fuldstændig forklaring på det almene ved modsætningen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene i classesamfundet i almindelighed.

Eftersom det specifikke er forenet med det almene, og eftersom både modsigelsens almenhed og det specifikke ved modsigelsen findes i enhver ting – idet det almene er indeholdt i det specifikke – bør man ved studiet af en bestemt ting forsøge at afdække både det specifikke og det almene og disses indbyrdes sammenhæng, afdække både det specifikke og det almene og ligeledes disses indbyrdes sammenhæng i tingen selv samt afdække de indbyrdes sammenhænge mellem denne ting og de mange ting uden for den. Da Stalin forklarede leninismens historiske rødder i sit berømte værk *Leninismens grundlag*, analyserede han den internationale situation, i hvilken leninismen opstod, analyserede de af kapitalismens modsigelser, som kulminerede under imperialismen, og viste, hvordan disse modsigelser gjorde den proletariske revolution til et spørgsmål om øjeblikkelig handling og skabte gunstige betingelser for et direkte stormangreb på kapitalismen. Han analyserede derudover årsagerne til hvorfor Rusland blev leninismens vugge, hvorfor det tsaristiske Rusland blev brændpunktet for alle imperialismens modsigelser, og hvorfor det var muligt for det russiske proletariat at blive det internationale revolutionære proletariats fortrap. På denne måde analyserede Stalin modsigelsens almenhed i imperialismen og viste, hvorfor leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolutions epoke, og på samme tid analyserede han det specifikke ved den tsaristiske russiske imperialisme og viste, hvorfor Rusland blev fødestedet for den proletariske revolutions teori og taktik; og dermed viste han, hvorledes modsigelsens almenhed indeholdes i

det specifikke. Stalins analyser forsyner os med et forbillede for forståelsen af det specifikke ved modsigelsen og modsigelsens almenhed og den indbyrdes sammenhæng mellem dem.

Når det gælder spørgsmålet om at anvende dialektikken i studiet af objektive foreteelser, indskærper Marx og Engels og ligeledes Lenin og Stalin altid, at vi på ingen måde må være subjektive og vilkårlige, men at vi ud fra de konkrete betingelser i disse foreteelsers virkelige objektive bevægelse må afdække deres konkrete modsigelser, hver side i hver modsigelses konkrete stilling og de konkrete sammenhænge i modsigelserne. Vore dogmatikere har ikke denne holdning, når de studerer, og derfor kan de aldrig ramme plet. Vi må tage deres fiasko som en advarsel og lære at tilegne os den indstilling, der er den eneste korrekte i studier.

Forholdet mellem det almene og det specifikke ved modsigelsen er forholdet mellem modsigelsens almene karakter og dens individuelle karakter. Med det første mener vi, at modsigelser eksisterer i og gennemløber alle processer fra begyndelsen til afslutningen; bevægelse, ting, processer, tænkning – alt dette er modsigelser. At fornægte modsigelser er at fornægte alting. Dette er en almenfyldig sandhed, der gælder for alle tider og for alle lande, og som ikke tillader nogen undtagelse. Af dette følger modsigelsens almene karakter, det absolutte ved den. Men denne almene karakter er indeholdt i hver individuel karakter; uden individuel karakter kan der ikke findes nogen almen karakter. Hvis al individuel karakter blev fjernet, hvilken almen karakter ville da blive tilbage? Den individuelle karakter opstår, fordi hver modsigelse er specifik. Al individuel karakter er betinget og midlertidig og følgelig relativ.

Denne sandhed om den almene og den individuelle karakter, om det absolutte og det relative, er kvintessensen af problemet om modsigelse i ting; hvis man ikke forstår dette, er det ensbetydende med at opgive dialektikken.

IV. HOVEDMODSIGELSEN OG MODSIGELSENS DOMINERENDE ASPEKT

Der er stadigvæk to problemer omkring det specifikke ved modsigelsen, som må analyseres særskilt, nemlig problemet om hovedmodsigelsen og modsigelsens dominerende aspekt.

Der er mange modsigelser i en sammensat tings udviklingsproces, og en af dem må nødvendigvis være hovedmodsigelsen, hvis eksistens og udvikling bestemmer eller indvirker på eksistensen og udviklingen af de øvrige modsigelser.

I det kapitalistiske samfund udgør f.eks. de to kræfter i modsigelsen, proletariatet og borgerskabet, hovedmodsigelsen. De andre modsigelser, såsom modsætningen mellem resterne af feudalklassen og borgerskabet, mellem bondesmåborgerskabet og borgerskabet, mellem proletariatet og bondesmåborgerskabet, og mellem de ikke-monopolistiske kapitalister og

monopolkapitalisterne, mellem borgerligt demokrati og borgerlig fascisme og mellem imperialismen og kolonierne, er alle bestemt eller påvirket af denne hovedmodsigelse.

I et halvkolonialet land som Kina frembyder forholdet mellem hovedmodsigelsen og de sekundære modsigelser et kompliceret billede.

Når imperialismen påbegynder en aggressionskrig imod et sådant land, kan alle de forskellige klasser, med undtagelse af enkelte forrædere, for en tid forenes i en national krig mod imperialismen. På et sådant tidspunkt bliver modsætningen mellem imperialismen og det pågældende land hovedmodsigelsen, mens alle modsætninger mellem de forskellige klasser i landet (iberegnet modsætningen mellem det feudale system og folkets store masser, som udgjorde hovedmodsigelsen) midlertidigt indtager en sekundær eller underordnet stilling. Således var det i Kina under Opiumskrigen i 1840, den kinesisk-japanske krig i 1894 og i Yi Ho Tuan-krigen i 1900, og således er det også i den nuværende kinesisk-japanske krig.

Men i en anden situation bytter modsigelserne plads. Når imperialismen fortsætter sin undertrykkelse ikke i form af krig, men med mildere metoder – med politiske, økonomiske og kulturelle metoder – kapitulerer de herskende klasser i de halvkoloniale lande over for imperialismen, og disse to kræfter indgår et forbund for i fællesskab at undertrykke folkets masser. I en sådan situation kaster masserne sig ofte ud i borgerkrig mod forbundet mellem imperialismen og feudalklasserne, mens imperialismen ofte anvender indirekte metoder snarere end direkte handling, for at hjælpe de reaktionære i de halvkoloniale lande med at undertrykke folket, og på denne måde bliver de indre modsigelser i landet særlig skarpe. Det var dette, der skete i Kina i den revolutionære krig i 1911, den revolutionære krig i 1924-27 og de ti år med den revolutionære bondekrig efter 1927. Krige mellem de forskellige reaktionære herskende grupper i de halvkoloniale lande, f.eks. krigen mellem krigsherterne i Kina, falder ind under samme kategori.

Når en revolutionær borgerkrig udvikles til det punkt, hvor den truer selve imperialismens og dens lakajers, de hjemlige reaktionæres, eksistens, tager imperialismen som oftest andre metoder i brug for at opretholde sit herredømme. Enten forsøger den at splitte den revolutionære front indefra eller også sender den væbnede styrker for direkte at hjælpe de hjemlige reaktionære. I en sådan situation står den udenlandske imperialisme og den hjemlige reaktion helt åbent på den ene side, mens folkets masser står på den anden, og dette udgør således hovedmodsigelsen, som bestemmer eller indvirker på udviklingen af de andre modsigelser. Den hjælp, som forskellige kapitalistiske lande gav de russiske reaktionære efter oktoberrevolutionen, er et eksempel på væbnet intervention. Chiang Kai-sheks forræderi i 1927 er et eksempel på splittelse af den revolutionære front.

Men hvad der end sker, er der ingen tvivl om, at der på hvert trin i udviklingsprocessen kun er én hovedmodsigelse, og denne spiller den ledende rolle.

Følgelig ser vi, at hvis der i en hvilken som helst proces findes et antal forskellige modsigelser, må en af dem være hovedmodsigelsen, som spiller den ledende og afgørende rolle, mens de øvrige indtager en sekundær og underordnet stilling. Når vi studerer en hvilken som helst sammensat proces, i hvilken der findes to eller flere modsigelser, må vi derfor koncentrere alle anstrengelser for at finde dens hovedmodsigelse. Så snart vi har fået greb om denne hovedmodsigelse, kan vi uden større besvær løse alle problemer. Det er denne metode, Marx lærte os gennem sit studium af det kapitalistiske samfund. På samme måde lærte Lenin og Stalin os denne metode, da de studerede imperialismen og kapitalismens almene krise, og da de studerede den sovjetiske økonomi. Der er tusindvis af lærde og handlingens mænd, der ikke forstår dette, og resultatet er, at de farer vild i tågen og er ude af stand til at trænge ind til et problems kerne og naturligvis heller ikke kan finde frem til en måde, hvorpå modsigelserne kan løses.

Som nævnt må man ikke behandle alle modsigelserne i en proces som ligeberettigede, men skelne mellem hovedmodsigelsen og de sekundære modsigelser og være specielt opmærksom på at få greb om hovedmodsigelsen. Men bør vi i enhver given modsigelse, hvad enten den udgør hovedmodsigelsen eller er sekundær, behandle de to modsatte sider som ligeberettigede? Igen må vi svare nej. I enhver modsigelse gennemløber de modsatte sider en ujævn udvikling. Sommetider synes de at være i ligevægt, men dette er imidlertid kun midlertidigt og relativt, mens den manglende ligevægt er det grundlæggende. Af de to modsatte aspekter må et af dem være dominerende og det andet underordnet. Det dominerende aspekt er det aspekt, der spiller den ledende rolle i modsigelsen. En tings natur bliver i hovedsagen bestemt af modsigelsens dominerende aspekt, det aspekt, som indtager den dominerende stilling.

Men denne situation er ikke statisk. Det dominerende og det underordnede aspekt forvandler sig til hinanden, og tingens natur forandrer sig i overensstemmelse hermed. I en given proces eller på et givet trin i en modsigelses udvikling er A dominerende og B underordnet på et andet trin eller i en anden proces er rollerne byttet om, hvilket er en forandring, der bestemmes af i hvilken grad hver af aspekternes styrke i kampen mod den anden øges eller mindskes i løbet af en tings udvikling.

Vi taler ofte om, at »det nye fortrænger det gamle«. At det gamle må vige pladsen for det nye er en almen, evig og ubrydelig lov for verden. En tings forvandling til en anden ting gennem forskellige slags spring i overensstemmelse med dens væsen og ydre betingelser, er den proces, hvorigennem det nye fortrænger det gamle. I enhver ting er der en modsætning mellem dens nye og gamle aspekter, og dette giver stødet til en række kampe med mange vendinger og omslag. I løbet af disse kampe forandres det nye aspekt fra at være underordnet til at blive overordnet for til sidst at blive rådende, mens det gamle aspekt forandres fra at være overordnet til at blive underordnet og

gradvis dør bort. Og i det øjeblik, hvor det nye aspekt bliver rådende i forhold til den gamle, forandres den gamle ting kvalitativt til en ny ting. På denne måde ser vi, at en tings natur i hovedsagen bestemmes af modsigelsens dominerende aspekt, af det aspekt, der er blevet rådende. Når det dominerende aspekt, der er blevet rådende, forandres, forandres en tings natur i overensstemmelse hermed.

I det kapitalistiske samfund har kapitalismen forandret sig fra at være en underordnet kraft i den gamle feudale epoke til at være den rådende kraft, og samfundets natur har i overensstemmelse hermed forandret sig fra at være feudal til at være kapitalistisk. I den nye kapitalistiske epoke er de feudale kræfter blevet forandret fra deres tidligere rådende stilling til en underordnet stilling, og dør gradvis bort. Dette var f.eks. tilfældet i England og Frankrig. Med udviklingen af produktivkræfterne, forandres borgerskabet fra at være en ny klasse, der spiller en progressiv rolle, til at være en gammel klasse, der spiller en reaktionær rolle, indtil den til sidst bliver styrtet af proletariatet og bliver en klasse, der er frataget privatejede produktionsmidler og ribbet for al magt, hvorpå den også gradvis dør bort. Proletariatet, som er betydelig mere talstærkt end borgerskabet, og som vokser samtidig med det, men under dets herredømme, er en ny kraft, som i begyndelsen er underordnet borgerskabet, men som gradvist vokser i styrke, bliver en uafhængig klasse, der spiller den ledende rolle i historien og til sidst griber den politiske magt og bliver den herskende klasse. Derpå forandres samfundet, og det gamle kapitalistiske samfund bliver til det nye socialistiske samfund. Det er denne vej, som Sovjetunionen allerede har betrådt, en vej, som alle andre lande uundgåeligt vil følge.

Se f.eks. på Kina. Imperialismen indtager den førende stilling i den modsigelse, hvor Kina er blevet reduceret til en halvkoloni; den undertrykker det kinesiske folk, og Kina er blevet forandret fra at være uafhængigt til at være et halvkolonialt land. Men denne tilstand vil uundgåeligt forandres. I kampen mellem de to sider, vil det kinesiske folks magt, som vokser under proletariatets ledelse, uundgåeligt forandre Kina fra at være et halvkolonialt land til at blive uafhængigt, mens imperialismen vil blive styrtet og det gamle Kina vil uundgåeligt forandres til det nye Kina.

Forandringen af det gamle Kina til det nye Kina omfatter også en forandring af forholdet mellem de gamle feudale kræfter og de nye folkelige kræfter i landet. Den gamle feudale godsejerklasse vil blive styrtet, og fra at være den herskende, vil den blive forandret til at være den, der bliver hersket over, og også denne klasse vil gradvis dø bort. Fra at være de beherskede vil folket under proletariatets ledelse blive de herskende. Derpå vil det kinesiske samfund forandres, og det gamle havlkoloniale og halvfeudale samfund vil forandres til et nyt demokratisk samfund.

Eksempler på sådanne gensidige forandringer kan findes i vor egen erfaring fra tidligere tider. Ching-dynastiet, som herskede over Kina i næsten 300 år

blev omstyrtet ved revolutionen i 1911, og det revolutionære *Tung Meng Hui* under Sun Yat-sens ledelse var for en tid sejrrigt. I den revolutionære krig i 1924-27 forandredes de revolutionære kræfter i forbundet mellem kommunisterne og Kuomintang i syd fra at være svage til at blive stærke og vandt sejr i den Nordlige Ekspedition, mens de nordlige krigsherrer, som engang skaltede og valtede, som det passede dem, blev styrtet. I 1927 blev folkets styrker under ledelse af det kommunistiske parti stærkt reduceret i antal som følge af angrebene fra Kuomintangs reaktion, men gennem elimineringen af opportunismen inden for deres rækker voksede de gradvist igen. I de revolutionære baseområder under kommunistisk ledelse er bønderne blevet forvandlet fra at være de beherskede til at være herskerne, mens godsejerne har undergået en forvandling i modsat retning. Det er altid sådan i verden, at det nye erstatter det gamle, det gamle bliver fortrængt af det nye, det gamle bliver fjernet for at give plads for det nye, og det nye vokser ud af det gamle.

På visse tidspunkter i den revolutionære kamp vejer vanskelighederne tungere end de gunstige vilkår og udgør dermed modsigelsens dominerende aspekt mens de gunstige vilkår udgør det underordnede aspekt. Men gennem deres anstrengelser kan de revolutionære overvinde vanskelighederne skridt for skridt og således skabe en gunstig ny situation. På denne måde viger en vanskelig situation pladsen for en gunstig. Dette er, hvad der skete efter den kinesiske revolutions fejlslag i 1927 og under den kinesiske Røde Hærs lange march. I den nuværende kinesisk-japanske krig er Kina igen i en vanskelig stilling, men vi kan ændre dette og grundlæggende forandre situationen mellem Kina og Japan. Omvendt kan gunstige vilkår forandres til vanskeligheder, hvis de revolutionære begår fejl. Således vendte sejren i revolutionen 1924-27 sig til nederlag. De revolutionære baseområder, der voksede op i de sydlige provinser efter 1927, havde alle lidt nederlag i 1934.

Når vi arbejder med studier gælder det samme for modsigelsen i overgangen fra uvidenhed til viden. I begyndelsen af vort studium af marxismen står vor uvidenhed om eller mangelfulde kendskab til marxismen i modsætning til viden om marxismen. Men gennem flittige studier kan uvidenhed blive forvandlet til viden, mangelfuld viden til solid viden og hjælpeløshed i at anvende marxismen til at mestre dens anvendelse.

Nogle mennesker mener, at dette ikke er rigtigt for nogle modsigelsers vedkommende. F.eks. i modsætningen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene er produktivkræfterne hovedsiden; i modsætningen mellem teori og praksis er praksis hovedsiden; i modsætningen mellem den økonomiske basis og overbygningen er den økonomiske basis hovedsiden, og der sker ingen ændringer i deres respektive stilling. Dette er den mekanisk materialistiske opfattelse og ikke den dialektisk materialistiske. Det er rigtigt, at i almindelighed spiller produktivkræfterne, praksis og den økonomiske basis den vigtigste og afgørende rolle. Den, der fornægter dette, er ikke materialist. Men man må også anerkende, at under visse betingelser spiller sådanne

aspekter som produktionsforholdene, teorien og overbygningen skiftevis den vigtigste og afgørende rolle. Når det er umuligt for produktivkræfterne at udvikle sig uden en forandring af produktionsforholdene, da spiller forandringerne af produktionsforholdene den vigtigste og afgørende rolle. Skabelsen og udbredelsen af den revolutionære teori spiller den vigtigste og afgørende rolle i sådanne tider om hvilke Lenin sagde, at »Uden revolutionær teori kan der heller ikke gives nogen revolutionær bevægelse«¹⁶. Når en opgave, ligegyldig hvilken, skal udføres og der endnu ikke findes nogen retningslinje, metode, plan eller politik, er beslutningen om en retningslinje, metode, plan eller politik det vigtigste og afgørende. Når overbygningen (politik, kultur etc.) hindrer udviklingen af den økonomiske basis, bliver politiske og kulturelle forandringer de vigtigste og afgørende. Går vi imod materialismen når vi siger dette? Nej. Årsagen er, at mens vi anerkender, at i historiens almene udvikling bestemmer det materielle det åndelige og den samfundsmæssige væren den samfundsmæssige bevidsthed, så anerkender vi også – og må anerkende – at det åndelige på sin side virker tilbage på de materielle ting, den samfundsmæssige bevidsthed på den samfundsmæssige væren og overbygningen på den økonomiske basis. Dette er ikke i modstrid med materialismen. Tværtimod, det er at undgå mekanisk materialisme og bestemt at fastholde den dialektiske materialisme.

Hvis vi i studiet af det specifikke ved modsigelsen ikke undersøger disse to facetter – dels hovedmodsigelsen og de sekundære modsigelser i en proces, og dels det dominerende og det underordnede aspekt i en modsigelse – dvs. hvis vi ikke undersøger disse to faceters markante karakteristika, vil vi synke i abstraktionernes sump, være ude af stand til at forstå modsigelsen konkret og følgelig være ude af stand til at finde frem til den korrekte metode at løse den på. De markante karakteristika eller det specifikke ved disse to facetter i modsigelsen repræsenterer ujævnheden ved de kræfter, der findes i modsigelsen. Intet i denne verden udvikles absolut jævnt. Vi må gå imod teorien om jævn udvikling, også kaldet ligevægtsteorien. Desuden er det disse konkrete kendetegn ved en modsigelse, og forandringen af en modsigelses dominerende og underordnede aspekt i løbet af dens udvikling, der viser styrken i det nye, der fortrænger det gamle. Studiet af de forskellige tilstande af ujævnhed i modsigelser, af hovedmodsigelsen og de sekundære modsigelser og af det dominerende og underordnede aspekt i en modsigelse udgør en væsentlig metode ved hjælp af hvilken et revolutionært politisk parti på korrekt måde kan bestemme sin strategi og taktik både på det politiske og militære område. Alle kommunister må være opmærksomme på dette.

V. IDENTITETEN OG KAMPEN MELLEM ASPEKTERNE I EN MODSIGELSE

Når vi forstår det almene og det specifikke ved modsigelsen, må vi gå videre med at studere problemet om identiteten og kampen mellem aspekterne i en modsigelse.

Identitet, enhed, overensstemmelse, gensidig indtrængen, gensidig gennemtrængen, indbyrdes afhængighed (eller gensidig afhængighed som betingelse for eksistens), indbyrdes forbundethed eller gensidigt samvirke – alle disse forskellige udtryk betyder det samme og refererer til følgende to punkter: for det første, at eksistensen af hvert af de to aspekter i en modsigelse i en tings udviklingsproces forudsætter eksistensen af det andet aspekt, og begge aspekter sameksisterer i en enkelt enhed; for det andet, at hver af de to modstridende aspekter under givne betingelser forvandler sig til sin modsætning. Det er dette der menes med identitet.

Lenin sagde:

»Dialektik er læren om, hvordan *modsætninger* kan være, og hvordan de er (hvordan de bliver) *identiske* – under hvilke betingelser de er identiske, idet de forvandler sig til hinanden – hvorfor den menneskelige forstand bør opfatte disse modsætninger ikke som døde, stivnede, men som levende, betingede, bevægelige, der forvandler sig til hinanden.«¹⁷

Hvad betyder dette afsnit?

De modsatte aspekter i enhver proces udelukker hinanden, kæmper med hinanden og er i modstrid med hinanden. De er uden undtagelse indeholdt i alle tings udviklingsproces og i al menneskelig tænkning. En enkel proces indeholder kun et enkelt modsætningspar, mens en sammensat proces indeholder flere. Og på hver sin side står disse modsætningspar i modsætning til hinanden. Det er således, alle ting i den objektive verden og i al menneskelig tænkning er indrettet og sættes i bevægelse.

Når det forholder sig således, så er de modsatte aspekter i højeste grad ikke identiske, de danner langt fra en enhed. Hvorfor taler vi så om deres identitet eller enhed?

Kendsgerningen er, at ingen af de modsatte aspekter i en modsigelse kan eksistere isoleret. Uden det modsatte aspekt mister hvert af aspekterne sin eksistensbetingelse. Prøv blot at tænke det igennem: Kan én af en modsigelses aspekter i en ting eller i et af den menneskelige bevidstheds begreber eksistere uafhængigt? Uden liv ville der ikke være nogen død; uden død ville der ikke være noget liv. Uden »over« ville der ikke være noget »under«; uden »under« ville der ikke være noget »over«. Uden ulykke ville der ikke være nogen lykke; uden lykke ville der ikke være nogen ulykke. Uden lethed ville der ikke være nogen vanskelighed; uden vanskelighed ville der ikke være nogen lethed. Uden godsejere ville der ikke være nogen fæstebønder; uden fæstebønder ville der ikke være nogen godsejere. Uden borgerskab ville der ikke være noget

proletariat; uden proletariat ville der ikke være noget borgerskab. Uden imperialistisk undertrykkelse af nationer ville der ikke være nogen kolonier eller halvkolonier; uden kolonier eller halvkolonier ville der ikke være nogen imperialistisk undertrykkelse af nationer. Således forholder det sig med alle modsatte aspekter. Under givne betingelser er de på den ene side i modstrid med hinanden, og på den anden side indbyrdes forbundne, trænger gensidigt ind i hinanden og gennemtrænger hinanden og er indbyrdes afhængige – dette kaldes identitet. Under givne betingelser besidder alle modsatte aspekter egenskaben ikke-identitet, og følgelig beskrives de som værende i modstrid med hinanden. Men de besidder også egenskaben identitet, og følgelig er de indbyrdes forbundne. Det er dette, Lenin mener, når han siger, at dialektikken undersøger »hvordan *modsatninger* kan være ... *identiske*«. Hvordan kan de da være identiske? Fordi hver af dem er betingelsen for den andens eksistens. Dette er den første betydning af identitet.

Men er det nok blot at sige, at hvert af de modsatte aspekter er betingelsen for det andets eksistens, at der er identitet mellem dem, og at de som følge heraf kan sameksistere i en enkelt enhed? Nej, det er det ikke. Sagen er ikke slut med deres gensidige afhængighed som betingelse for deres eksistens. Hvad der er vigtigere, er deres forvandling til hinanden. Dvs. at under givne betingelser forvandler hvert af de modsatte aspekter i en ting sig til sin modsætning og hvert af dem indtager sin modsætnings stilling. Dette er den anden betydning af modsætningernes identitet.

Hvorfor kan man tale om identitet også i denne forbindelse? Prøv at se her: ved hjælp af revolutionen forvandles proletariatet, som engang var de beherskede, til herskende, mens borgerskabet, de forhenværende herskere, forvandles til beherskede og forandrer sin stilling til den, som dets modsætning oprindelig indtog. Dette er allerede sket i Sovjetunionen, og det vil ske over hele verden. Hvis der ikke havde været nogen indbyrdes forbundethed og identitet mellem modsætningerne under givne betingelser, hvorledes kunne en sådan ændring så ske?

Kuomintang, som på et bestemt trin i moderne kinesisk historie spillede en bestemt positiv rolle, blev et kontrarevolutionært parti efter 1927 på grund af sin iboende klassenatur og imperialisternes tillokkende løfter (dette var betingelserne). Men Kuomintang er blevet tvunget til at gå med i modstanden mod Japan, fordi modsætningen mellem Kina og Japan er blevet skærpet og på grund af det kommunistiske partis enhedsfrontspolitik (dette er betingelserne). Ting, der står i modsætning til hinanden, forvandles til hinanden, og heri ligger en utvetydig identitet.

Vor bonderevolution har været en proces, igennem hvilken godsejerklassen, der ejer jorden, forvandles til en klasse, der har mistet sin jord, mens bønderne, der engang mistede deres jord, forvandles til små jordejere, der har erhvervet sig jord, og en sådan proces vil ske igen. At eje og ikke eje, at erhverve og miste er under givne betingelser indbyrdes forbundne; der

foreligger identitet mellem de to sider. Under socialismen forvandles bøndernes private ejendomsret til det socialistiske landbrugs fællesjendom; dette er allerede sket i Sovjetunionen, som det vil ske på samme måde alle andre steder. Der findes en bro, der leder fra privatejendom til fællesjendom – i filosofien kaldes den identitet, eller forvandling til hinanden eller gensidig indtrængen.

At konsolidere proletariatets diktatur eller folkets diktatur er i virkeligheden at forberede betingelserne for at afskaffe dette diktatur og gå frem mod det højere trin, hvor alle statssystemer er eliminerede. At etablere og opbygge det kommunistiske parti er i virkeligheden at forberede betingelserne for elimineringen af det kommunistiske parti og alle politiske partier. At opbygge en revolutionær hær under ledelse af det kommunistiske parti og at føre revolutionær krig er i virkeligheden at forberede betingelserne for en varig eliminering af krig. Disse modsætninger komplementerer på samme tid hinanden.

Som alle ved, forvandles krig og fred til hinanden. Krig forvandles til fred – f.eks. forvandlede verdenskrig til efterkrigstidens fredsperiode og borgerkrigen i Kina er nu standset for at give plads for indre fred. Fred forvandles til krig – f.eks. forvandlede samarbejdet mellem kommunisterne og Kuomintang i 1927 til krig, og den verdensfred, der eksisterer idag, kan forvandles til en anden verdenskrig. Hvorfor er det sådan? Fordi sådanne modsatte ting som krig og fred i et classesamfund under givne betingelser besidder identitet.

Alle modsatte ting står i indbyrdes sammenhæng; de ikke alene sameksisterer i en enkelt enhed under givne betingelser, men under andre betingelser forvandler de sig også til hinanden. Dette er den fulde betydning af modsætningernes identitet. Det var dette, Lenin mente, da han diskuterede »hvordan de er (hvordan de bliver) *identiske* – under hvilke betingelser de er identiske, idet de forvandler sig til hinanden«.

Hvorfor er det således, at »den menneskelige forstand bør opfatte disse modsætninger ikke som døde, stivnede, men som levende, betingede, bevægelige, der forvandler sig til hinanden«? Fordi det netop er sådan, tingene er i den objektive virkelighed. Kendsgerningen er, at modsætningernes enhed eller identitet i objektive ting ikke er død eller stivnet, men levende, betinget, bevægelig, midlertidig og relativ; og under givne betingelser forvandler hvert af de modsatte aspekter sig til sin modsætning. Genspejlet i den menneskelige tænkning bliver dette til marxismens verdensanskuelse, den dialektiske materialisme. Det er kun de reaktionære herskende klasser i fortid og nutid og metafysikerne, der står i deres tjeneste, som betragter modsætningerne ikke som levende, betingede, bevægelige, som forvandler sig til hinanden, men som døde og stivnede, og de propaganderer denne forvrængning overalt for at vildlede folkets masser og således søge at gøre deres herredømme evigt. Det er kommunisternes opgave at afsløre de reaktionæres og metafysikernes forvrængninger, at propagandere tingenes iboende dialektik og på denne måde fremme tingenes forvandling og opnå revolutionens mål.

Når vi taler om modsætningernes identitet under givne betingelser refererer vi til virkelige og konkrete modsætninger og virkelige og konkrete forvandlinger af modsætninger til hinanden. I mytologien er der utallige forvandlinger, f.eks. Kua Fu's kapløb med solen i *Shan Hai Ching*¹⁸, Yi's nedskydning af ni sole i *Huai Nan Tzu*¹⁹, abekongens 72 metamorfoser i *Hsi Yu Chi*²⁰, de utallige episoder med ånder og ræve, der forvandles til menneskelige væsener i *Liao Chai's mærkelige beretninger*²¹ etc.

Men disse forvandlinger af modsætninger i myterne er ikke konkrete forandringer, der genspejler konkrete modsigelser. De er naive, indbildte og subjektivt udtænkte forvandlinger, som er opstået i folks hoveder ud fra utallige virkelige og komplicerede forvandlinger af modsætninger til hinanden. Marx sagde: »Al mytologi mestrer, behersker og former naturkræfterne i og gennem indbildningen; og forsvinder som følge deraf, så snart mennesket virkelig opnår herredømme over naturkræfterne«²². Mytologiens myriader af forandringer (som også findes i børnefortællinger) morer folk, fordi de giver et fantasifuldt billede af menneskenes erobring af naturkræfterne, og de bedste myter besidder som Marx sagde det: »evig ynde«. Men myter bygger ikke på de konkrete modsigelser, som består under givne betingelser og er derfor ikke en videnskabelig genspejlning af virkeligheden. Med andre ord: i myter og børnefortællinger har de sider, der udgør en modsigelse, kun en indbildt identitet, ikke en konkret identitet. Den videnskabelige genspejlning af identiteten i virkelige forvandlinger er den marxistiske dialektik.

Hvorfor kan et æg, men ikke en sten, forvandles til en kylling? Hvorfor er der identitet mellem krig og fred, men ikke mellem krig og en sten? Hvorfor kan menneskelige væsener kun føde menneskelige væsener og ikke noget som helst andet? Den eneste årsag er, at modsætningernes identitet kun eksisterer under nødvendige givne betingelser. Uden disse nødvendige givne betingelser kan der overhovedet ikke gives nogen identitet.

Hvordan kan det være, at den borgerligt-demokratiske februar-revolution i Rusland i 1917 blev direkte knyttet til den proletariske socialistiske oktoberrevolution, mens den borgerlige revolution i Frankrig ikke var direkte knyttet til en socialistisk revolution, og at Pariserkommunen i 1871 endte i nederlag? På den anden side, hvordan kan det være, at Mongoliets og Centralasiens nomadesystem er blevet direkte knyttet til socialismen? Hvordan kan det være, at den kinesiske revolution kan undgå en kapitalistisk fremtid og knyttes direkte til socialismen uden at følge de vestlige landes gamle historiske vej, uden at gå igennem en periode med borgerligt diktatur? Den eneste årsag er de konkrete betingelser på det pågældende tidspunkt. Når visse nødvendige betingelser er tilstede, opstår der bestemte modsigelser i tingenes udviklingsproces, og desuden er de modsætninger, der er indeholdt i dem, indbyrdes afhængige og bliver forvandlet til hinanden; ellers ville intet af dette være muligt.

Således forholder det sig med identitetens problem. Men hvad er så kamp?

Og hvorledes er forholdet mellem identitet og kamp?

Lenin sagde:

»Modsætningernes enhed (overensstemmelse, identitet, ens virkning) er betinget, midlertidig, forgængelig og relativ. Kampen mellem modsætninger, som gensidigt udelukker hinanden, er absolut, ligesom udvikling og bevægelse er absolut.«²³

Hvad betyder dette afsnit?

Alle processer har en begyndelse og en afslutning, alle processer forvandler sig til deres modsætning. Alle processers bestandighed er relativ, men deres foranderlighed, der kommer til udtryk gennem den ene proces' forvandling til den anden, er absolut.

Der findes to tilstande af bevægelse i alle ting, relativ hvile og iøjnefaldende forandring. Begge har deres årsage i kampen mellem de to modsatte elementer, der er indeholdt i en ting. Når tingen befinder sig i den første tilstand af bevægelse, undergår den kun kvantitativ og ikke kvalitativ forandring og som følge deraf er den tilsyneladende i hvile. Når tingen befinder sig i den anden tilstand af bevægelse, har de kvantitative forandringer i den første tilstand allerede kulmineret og giver stødet til tingens opløsning som en helhed, og derpå følger en kvalitativ forandring. Og således fremviser den en iøjnefaldende forandring. Den slags enhed, sluttethed, forbundethed, harmoni, balance, stabilitet, stagnation, hvile, bestandighed, ligevægt, kompakthed, tiltrækning osv., som vi ser i dagligdagen, fremviser altsammen ting i en tilstand af kvantitativ forandring. På den anden side fremviser opløsningen af enheden, dvs. ødelæggelsen af denne sluttethed, forbundethed, harmoni, balance, stabilitet, stagnation, hvile, bestandighed, ligevægt, kompakthed og tiltrækning, samt hver enkelts forandring til sin modsætning, altsammen ting i en tilstand af kvalitativ forandring, den ene proces' forandring til en anden. Ting forvandler sig hele tiden fra den første til den anden tilstand af bevægelse. Kampen mellem modsætninger foregår i begge tilstande, men modsigelsen løses under den anden tilstand af bevægelse. Derfor siger vi, at modsætningernes enhed er betinget, midlertidig og relativ, mens kampen mellem modsætninger, som gensidigt udelukker hinanden, er absolut.

Når vi ovenfor sagde, at to modstridende ting kan sameksistere i en enkelt enhed og forvandle sig til hinanden på grund af identiteten mellem dem, talte vi om, at dette er betinget, dvs. at to modstridende ting under givne betingelser kan forenes og forvandle sig til hinanden, men dersom disse betingelser ikke er tilstede, kan de ikke udgøre en modsigelse, og ikke sameksistere i den samme enhed og ikke forvandle sig til hinanden. Det er fordi modsætningernes enhed kun findes under givne betingelser, vi har sagt, at identiteten er betinget og relativ. Vi kan tilføje, at kampen mellem modsætningerne gennemtrænger en proces fra dens begyndelse til dens afslutning og får én proces til at forvandle sig til en anden, at den findes overalt, og at den derfor er ubetinget og absolut.

Forbindelsen mellem betinget, relativ identitet og ubetinget, absolut kamp, udgør modsætningernes bevægelse i alle ting.

Vi kinesere siger ofte: »Ting, der står i modsætning til hinanden, komplementerer også hinanden«²⁴. Dvs., at ting, der står i modsætning til hinanden, besidder identitet. Dette ordsprog er dialektisk og antimetafysisk. »I modsætning til hinanden« refererer til, at de to modstridende aspekter gensidigt udelukker og kæmper mod hinanden. »Komplementerer hinanden« vil sige, at de to modstridende aspekter under givne betingelser forenes og opnår identitet. Alligevel er kampen iboende i identiteten, og uden kamp kan der heller ikke gives nogen identitet.

I identitet findes der kamp, i det specifikke findes det almene og i individualitet findes det almene. For at citere Lenin: »... det absolutte *findes* i det relative«²⁵.

VI. ANTAGONISMENS PLACERING I MODSIGELSER

Spørgsmålet om modsætningernes kamp indbefatter også spørgsmålet om, hvad antagonisme er. Vort svar er, at antagonisme er én form, men ikke den eneste form for modsætningernes kamp.

I menneskeheds historie forekommer antagonismen mellem klasserne som et specifikt udtryk for modsætningernes kamp. Lad os se på modsætningen mellem de udbytende og de udbyttede klasser. Sådanne modstridende klasser eksisterer side om side igennem lang tid i det samme samfund, det være sig slavesamfundet, det feudale samfund eller det kapitalistiske samfund, og de kæmper mod hinanden. Men det er først når modsætningen mellem de to klasser udvikles til et bestemt trin, at den antager form af en åben antagonisme og udvikler sig til revolution. Det samme gælder for fredens forvandling til krig i classesamfundet.

Før en bombe eksploderer, udgør den en enkelt enhed i hvilken modsætningerne eksisterer side om side under givne betingelser. Eksplosionen finder først sted når en ny betingelse, antændelsen, er til stede. En tilsvarende situation opstår i alle naturlige fænomener, som til sidst tager form af åben konflikt for at løse gamle modsigelser og frembringe nye ting.

Det er yderst vigtigt at få greb om denne kendsgerning. Det sætter os i stand til at forstå, at revolutioner og revolutionære krige er uundgåelige i classesamfundet, og at det uden dem er umuligt at foretage noget spring i den samfundsmæssige udvikling og styrte de reaktionære herskende klasser og derfor også umuligt for folket at vinde den politiske magt. Kommunistere må afsløre de reaktionæres bedrageriske propaganda, som f.eks. påstanden om, at det er unødvendigt med en revolution, og at den også er umulig. De må urokkeligt fastholde den marxistisk-leninistiske teori om revolutionen og hjælpe folket til at forstå, at revolutionen ikke alene er absolut nødvendig,

men også absolut mulig at gennemføre, og at hele menneskehedens historie og Sovjetunionens sejr har bekræftet denne videnskabelige sandhed.

Imidlertid må vi konkret studere omstændighederne ved modsætningernes kamp i hvert specielt tilfælde og ikke vilkårligt anvende den formel, vi før diskuterede, på alt. Modsigelse og kamp er almen og absolut, men metoderne til at løse modsigelser, dvs. kampens form, veksler i overensstemmelse med modsigelsens natur. Nogle modsigelser karakteriseres ved en åben antagonisme, andre ikke. I overensstemmelse med tingenes konkrete udvikling, udvikles nogle modsigelser, som oprindeligt var ikke-antagonistiske, til at blive antagonistiske, mens andre, der oprindeligt var antagonistiske, udvikles til at blive ikke-antagonistiske.

Vi har allerede nævnt, at så længe der eksisterer klasser, vil modsætninger mellem korrekte og ukorrekte ideer i det kommunistiske parti være genspejlinger inden for partiet af klasse modsætningerne. I begyndelsen behøver sådanne modsigelser ikke at manifestere sig antagonistisk, når det gælder bestemte spørgsmål. Men med udviklingen af klassekampen kan de vokse og blive antagonistiske. Sovjetunionens kommunistiske Partis historie viser os, at modsætningen mellem Lenins og Stalins korrekte tænkning og Trotskijs, Bukharins og andres fejlagtige tænkning ikke antog en antagonistisk form i begyndelsen, men senere udviklede den sig til at blive antagonistisk.

Der findes lignende tilfælde i Kinas kommunistiske Partis historie. I begyndelsen havde modsætningen mellem mange af vore partikammeraters korrekte tænkning, Chen Tu-hsius, Chang Kuo-taos og andres fejlagtige tænkning ikke antagonistisk form, men senere udviklede den sig til at blive antagonistisk. I den nuværende situation er modsætningen mellem korrekt og ukorrekt tænkning i vort parti ikke antagonistisk, og hvis de kammerater, der har begået fejl, er i stand til at rette dem, vil den ikke udvikles til at blive antagonistisk. Derfor må partiet på den ene side føre en alvorlig kamp mod fejlagtig tænkning og på den anden side give de kammerater, der har begået fejl, rimelige muligheder for at vågne op. Er dette tilfældet, er overdreven kamp ganske givet ikke formålstjenlig. Men hvis folk, der har begået fejl, holder fast ved dem og forværrer dem, er der mulighed for, at denne modsigelse kan udvikle sig til at blive antagonistisk.

I økonomisk henseende er modsætningen mellem by og land yderst antagonistisk, både i det kapitalistiske samfund, hvor byerne under borgerskabets herredømme hensynsløst udplyndrer landdistrikterne, og i Kuomintang-områderne i Kina, hvor byerne under den udenlandske imperialismes og det kinesiske kompradorstorborgerskabs herredømme yderst hensynsløst udplyndrer landdistrikterne. Men i et socialistisk land og i vore revolutionære baseområder er denne antagonistiske modsigelse forandret til en ikke-antagonistisk, og når vi når frem til det kommunistiske samfund, vil den være afskaffet.

Lenin sagde: »Antagonisme og modsigelse er på ingen måde én og samme

ting. Under socialismen vil den første forsvinde og den anden bestå.«²⁶. Det vil sige, at antagonismen er en form, men ikke den eneste form, for modsætningernes kamp. Formlen om antagonismen kan ikke anvendes vilkårligt overalt.

VII. KONKLUSION

Vi kan nu sige nogle få ord for at opsummere. Loven om modsigelse i ting, dvs. loven om modsætningernes enhed, er den grundlæggende lov for naturen og samfundet og derfor også den grundlæggende lov for tænkningen. Den står i modsætning til den metafysiske verdensanskuelse. Den repræsenterer en stor revolution i den menneskelige erkendelses historie. Ifølge den dialektiske materialisme findes der modsigelse i alle objektivt eksisterende tings processer og i den subjektive tænkning, og den gennemtrænger alle disse processer fra deres begyndelse og til deres afslutning. Dette er det almene og absolutte ved modsigelsen. Hver modsigelse og hvert af modsigelsens aspekter har deres respektive karakteristika. Dette er det specifikke og relative ved modsigelsen. Under givne betingelser besidder modsætningerne identitet og kan som følge heraf sameksistere i en enkelt enhed, og de kan forvandle sig til hinanden. Dette er igen det specifikke og relative ved modsigelsen. Men kampen mellem modsætningerne er uendelig, den foregår både når modsætningerne eksisterer side om side og når de forvandler sig til hinanden, og den bliver særlig iøjnefaldende, når de forvandler sig til hinanden. Dette er igen det almene og absolutte ved modsigelsen. Når vi studerer det specifikke og relative ved modsigelsen må vi være opmærksomme på skillelinien mellem hovedmodsigelsen og de sekundære modsigelser og på skillelinien mellem modsigelsens dominerende og underordnede aspekt. Og når vi studerer det almene ved modsigelsen og modsætningernes kamp i modsigelsen, må vi være opmærksomme på skillelinien mellem de forskellige kampformer. Ellers vil vi begå fejl. Hvis vi gennem vore studier kan opnå en virkelig forståelse af essensen af det, der er forklaret ovenfor, vil vi blive i stand til at tilintetgøre dogmatiske ideer, som er i modstrid med marxismen-leninismens grundprincipper og skadelige for vor revolutionære sag, og de af vore kammerater, der har praktisk erfaring, vil blive i stand til at sammenfatte deres erfaringer til principper og undgå at gentage empiricistiske fejl. Dette er en kort konklusion på vort studium af loven om modsigelse.

Noter

¹ Fra Lenins noter om »Den elastiske skole« i Hegels *Forelæsninger om filosofiens historie*, bind 1. Se V.I. Lenin: *Oversigt over Hegels Forelæsninger om filosofiens historie* (1915), *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 253-54.

² I sit skrift »Om dialektikken« (1915) sagde Lenin: »Todelingen af enheden og erkendelsen af dens modstridende dele (se citatet fra Philo om Heraklit i begyndelsen af 3. del af »Om

erkendelse« i Lasalles' bog om Heraklit) er dialektikkens *væsen* (en af dens »væsentligheder«), et af dens grundlæggende, om ikke dens grundlæggende kendetegn eller træk.« *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 359. I sin »Oversigt over Hegels *Logikkens Videnskab* (september-december 1914) sagde han: »Dialektikken kan kort defineres som læren om modsætningernes enhed. Dette griber om kernen i dialektikken, men det kræver forklaring og udvikling.« *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 223.

³ Deborin (1881-1963), en sovjetisk filosof og medlem af Videnskabernes Akademi i Sovjetunionen. I 1930 begyndte filosofiske kredse i Sovjetunionen at kritisere Deborin-skolen og påpegede, at hans fejlagtige adskillelse af teori fra praksis og filosofi fra politik var af idealistisk natur.

⁴ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 360.

⁵ En talemåde fra Tung Chung-shu (179-104 f.v.t.), en velkendt repræsentant for konfucianismen i Kina under Han-dynastiet.

⁶ F. Engels: »Dialektik. Kvantitet og kvalitet«. Fra *Anti-Dühring* (1877-78), Stockholm 1970, s. 165.

⁷ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 359-60.

⁸ F. Engels: »Dialektik. Kvantitet og kvalitet«. Fra *Anti-Dühring* (1877-78), Stockholm 1970, s. 166.

⁹ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 359.

¹⁰ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 360-61.

¹¹ Se »Strategiske problemer i Kinas revolutionære krig«, note 10 i dette bind.

¹² Sun Wu Tzu eller Sun Wu, også kendt som Sun Tzu, var en berømt kinesisk soldat og militær videnskabsmand i det 5. århundrede (f.v.t.), som skrev *Sun Tzu*, en afhandling om krig omfattende 13 kapitler. Dette citat er fra kapitel 3, »Angrebets strategi«.

¹³ Wei Cheng (580-643) var en statsmand og historiker under Tang-dynastiet.

¹⁴ *Shui Hu Chuan* (*Grænselandets helte*), en berømt kinesisk roman fra det 14. århundrede, som beskriver en bondekrig fra det nordre Sung-dynastis sidste tid. Landsbyen Chu lå i nærheden af Liangshanpo, hvor Sung Chiang, som var leder af bondeopstanden og romanens helt, etablerede sin base. Chu Chao-feng, som var landsbyens leder, var en despotisk godsejer.

¹⁵ V.I. Lenin: »Endnu engang om fagforeningerne, den nuværende situation og Trotskis og Bukharins fejl« (januar 1921), *Selected Works*, eng. udg., International Publishers, New York, 1943, bind 9, side 66.

¹⁶ (Lenin: »Hvad må der gøres?«, *Udvalgte værker*, København 1949, bind 2, side 35).

¹⁷ Fra Lenins noter om »Læren om væren (kvalitet)« i Hegels *Logikkens Videnskab*, 1. bog, afsnit 1. V.I. Lenin: »Oversigt over Hegels *Logikkens Videnskab*, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1958, bind 38, side 109.

¹⁸ *Shan Hai Ching* (*Bjergenes og havenes bog*) blev skrevet under de Stridende Staters epoke (år 403-221 f.v.t.). I en af disse fabler forfulgte overmennesket Kua Fu solen og løb om kap med den. Men han døde af tørst, hvorefter hans stav blev forvandlet til skoven Teng.

¹⁹ Yi er en af det gamle Kinas legendariske helte, der er berømt som bueskytte. Ifølge en legende i *Huai Nan Tzu*, der samledes i det 2. århundrede f.v.t., var der ti sole på himlen på kejser Yao's tid. For at sætte en stopper for de skader, som disse glohede sole voldte mod vegetationen, gav kejser Yao Yi ordre til at skyde dem ned. I en anden legende, optegnet af Wang Yi (fra det 2. århundrede) siges det, at bueskytten skulle have skudt ni af de ti sole ned.

²⁰ *Hsi Yu Chi* (*Pilgrimsrejsen til vesten*) er en fortælling fra det 16. århundrede, i hvilken abekongen Sun Wu-kung er helten. Han besad den mærkelige evne at kunne forvandle sig til 72 forskellige ting, som f.eks. en fugl, et træ og en sten.

²¹ *Liao Chai's mærkelige beretninger*, der er skrevet af Pu Sung-ling i det 17. århundrede, er en velkendt eventyrsamling på 431 eventyr, for det meste om spøgelser og ræveånd.

²² Karl Marx: *Indledning til kritikken af den politiske økonomi*. Se også »Bidrag til kritik af den politiske økonomi«. Indledning fra Grundrids. *Skrifter i udvalg*, København 1974, side 227.

²³ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 360.

- ²⁴ Udtrykket: »Ting, der står i modsætning til hinanden, komplementerer også hinanden«, forekom først i *Det tidlige Han-dynastis historie* af Pan Ku, en berømt historiker fra det 1. århundrede. Det har længe været et folkeligt ordsprog.
- ²⁵ V.I. Lenin: »Om dialektikken«, *Collected Works*, eng. udg., Moskva 1963, bind 38, s. 360.
- ²⁶ V.I. Lenin: »Bemærkninger til N.I. Bukharins *Overgangsperiodens økonomi*«, *Selected Works*, russisk udgave, Moskva-Leningrad 1931, bind XI, side 357.